

JANE
GARWOOD

SIR

©psilon

New York Times çok satanlar yazarı Julie Garwood
nefes kesici bir aşk hikâyesiyle sizleri bir kez daha büyüleyecek.
Tüm zamanların en sevilen romanlarından birini
okumaya hazır olun!

Judith Hampton gururlu olduğu kadar güzel de bir kadındır. Çok sevdiği
İskoç çocukluk arkadaşı doğum yapmak üzeredir, bu yüzden Judith
yanında olacağına dair ona söz verir. Fakat İngiltere'den İskoçya'ya
gitmesinin özel bir sebebi daha vardır: Hiç tanımadığı babası Maclean
Beyi'ni görmek. İskoç topraklarına giderken kendisine eşlik eden
Maitland Beyi, Iain Maitland gibi ilgi uyandıran bir adamla daha önce
hiç karşılaşmamıştır.

Judith Maitlandlar'ın geleneklerine ve kurallarına uyum sağlamaya
çalışırken, Iain'in ilgisinden ve özeninden keyif almaya başlar. Yaşadığı
tüm zorluklara karşın aşkın sıcaklığını ruhunda hisseder. Ancak geçmişe
dayanan o yıkıcı sır gerçek aşkı etkileyecek midir?

"Olağanüstü... Duygu yüklü, sevgi dolu bir aşk hikâyesi."

Romantic Times

"Garwood her zaman olduğu gibi bu eseriyle de kendini kanıtlıyor.
Sakın kaçırmayın!"

Rendezvous

ISBN 978-9944-82-297-8

www.guliyayinlari.com

gizli@guliyayinlari.com

Yeni Çıktı
21.00₺

Başlangıç

İngiltere, 1181

Birbirlerinden nefret etmeleri gerektiğini anlayacakları yaşı gelmeden önce arkadaş oldular.

İki küçük kız İskoçya ve İngiltere arasındaki sınırda her yıl yapılan yaz şenliğinde tanıştılar. Bu Leydi Judith Hampton'ın hem İskoç oyunlarına ilk katılma deneyimi, hem de İngiltere'nin batısındaki ıssız evinden ilk gerçek uzaklaşmasıydı ve bütün bu katışıksız maceraya kendisini öylesine kaptırdı ki zorunlu öğleden sonra uykuları sırasında bile gözlerini neredeyse hiç kapalı tutamadı. Görülecek ve yapılacak çok fazla şey olduğu gibi, dört yaşındaki meraklı bir çocuk için edilecek de epey yaramazlık vardı.

Frances Catherine Kirkcaldy çoktan yaramazlık etmişti bile. Babası, cezalandırmak için poposuna şaplak atmış, sonra da geniş tarlayı bir uçtan diğer uca geçen tüm yol boyunca onu sanki bir yem çuvalıymışçasına omzunda taşımıştı. Şarkıdan ve danstan çok uzaktaki pürüzsüz yüzeyli

bir kayaya oturttuğu kızına, geri dönüp onu almaya karar verinceye dek put misali durmasını emretti. Günahlarına ilişkin kafa yorması için bu sessiz zamanı yalnız başına kullanacağını buyurdu.

Frances Catherine "kafa yormak" ifadesinin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri dahi bulunmadığından, bu emre itaat etmek zorunda olmadığına karar verdi. Bu en uygunuydu, çünkü halihazırda zihni bütünüyle, başının etrafında vızıldayarak daireler çizen tombul arıdan kaygılanmakla meşguldü.

Judith, babasının kızını nasıl cezalandırdığını görmüştü. Komik görünüşlü, çilli yüzlü küçük kız için üzüldü. Herbert Amcası poposuna şaplak atsaydı kesinlikle ağlayacağını biliyordu, ancak şu kızıl saçlı kız, babası şaplak atığında suratını bile buruşturmamıştı.

Kızla konuşmaya karar verdi. Babasının parmağını sallayıp kızı tehdit ederek oradan ayrılmasını ve tarlayı tekrar geçmesini bekledikten sonra eteğinin kenar kıvrımını kavradı ve kayaya arkadan sessizce sokulmak için civardaki uzun yolu koştu.

"Babam bana asla şaplak atmazdı," dedi Judith tanışma amacıyla kızı laf atarak.

Frances Catherine kimin konuştuğunu görmek için başını çevirmedi, dahası hakıklarını sol dizinin bitişiğindeki kayada duran arıdan uzağa çevirmeye de cesaret edemedi.

Sessizliği Judith'i yıldırmadı. Judith, "Babam ölmüş..." dedi. "Ben doğmadan önce."

"O halde sana şaplak atıp atmayacağını nereden biliyorsun?"

Judith omuzlarını silkerek dikleştirdi. "Biliyorum,"

diye yanıtladı. "Çok komik konuşuyorsun... Boğazıma bir şey kaçmış gibi. Kaçtı mı?"

"Hayır," diye karşılık verdi Frances Catherine. "Sen de komik konuşuyorsun."

"Niye bana bakmıyorsun?"

"Bakamam."

Judith, "Neden bakamazsın?" diye sordu ve sorusuna geçerli bir yanıt beklerken pembe elbisesinin kenar kıvrımını bükerek buruşturdu.

Frances Catherine, "Arıyı izlemek zorundayım," dedi. "Beni sokmak istiyor. Onu uzaklaştırmak için ona vurma-ya hazır olmam lazım."

Judith daha yakına eğildi. Kızın sol ayağının çevresinde kanat çırpıp arıyı fark etti. "Niye onu uzaklaştırmak için ona şimdi vurmuyorsun?" diye fısıldadı.

"Korkuyorum," dedi Frances Catherine. "İskalayabilirim, sonra da doğruca üzerime gelir."

Judith bu ikilem üzerine bir dakika boyunca kaşlarını çatarak düşündü. "Benden ona senin için vurmamı ister misin?"

"Vurmak mı istiyorsun?"

Judith, "Belki vurabilirim," dedi. "Adın ne?" diye sordu sonra, arının peşinden gitme cesaretini toplarken zaman kazanarak.

"Frances Catherine. Senininki ne?"

"Judith. İki ismin var öyle mi? Şimdiye dek birden fazla ismi olan kimseyi duymadım."

Frances Catherine, "Herkes bana bunu soruyor," dedi ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Frances annemin adıyla. Annem beni doğururken ölmüş. Catherine büyükan-nemin adıyla; o da aynı şekilde ölmüş. Kutsal toprağa

görmeklemler, çünkü Kilise onların temiz olmadığını söylemiş. Babam ancak terbiyeli davranırsam Cennet'e gideceğimi söylüyor; Tanrı da adımı içtiğinde, annemi ve büyükannemi hatırlayacağımı."

"Neden Kilise onların temiz olmadıklarını söylemiş?" Frances Catherine, "Çünkü öldüklerinde doğum yapıyorlarmış," açıklamasını yaptı. "Bu konuda bir şeyler biliyor musun?"

"Bazı şeyleri biliyorum."

Frances Catherine, "Ben hemen hemen her şeyi biliyorum," diye böbürlendi. "Hiç olmazsa, babam kesinlikle bildiğini sandığımı söylüyor. Bebeklerin annelerinin midelerine nasıl girdiğini bile biliyorum. Duymak ister misin?"

"Ah, evet."

"Anne ve baba evlenir evlenmez, baba kendi şarap kadeline tükürür ve sonra anneye kadeliyi uzatır. Anne içkiyi yutamlar yutamlamaz, midesinde bir bebeği olur."

Judith bu son derece iğrenç bilgi üzerine yüzünü buruşturdu. Frances Catherine aniden yüksek sesli bir inilti kopardığında, Judith, arkadaşına daha fazlasını anlatması için neredeyse yalvarıyordu. Judith kızın daha da yakın, eğildi. Sonra o da bir inilti kopardı. Arı, arkadaşının ayakbaşı altına ucuna konmuştu. Ona bakarken arı daha da büyümüş gibi görünüyordu görüne.

Doğum yapma hakkındaki konuşma derhal bir kettara bırakıldı. Frances Catherine, "Ona vuracak mısın?" diye sordu.

"Vurmaya hazırlanıyorum."

"Korkuyor musun?"

Judith, "Hayır," diyerek yalan söyledi. "Ben hiçbir şeyden korkmam. Senin korkuğunu da düşünmedim."

"Neden düşünmedin?"

Judith, "Çünkü babam bana şıplak ataydına ağıladım," dedi.

Frances Catherine, "Öyle... Çünkü bana sert bir şıplak atmadı," diye açıkladı. "Babam asla öyle bir şey yapmaz. Bu onu çok üzür. Yani Gavin ve Kevin öyle olacağını söylüyor. Büyüdüğüm zaman evleneceğim zavallı erkeği düşünerek babamın bilerek bu kadar üzerine tırdığını söylüyorlar."

"Gavin ve Kevin da kim?"

"Üvey erkek kardeşlerim... Babam onların da babam, fakat onların farklı bir anneleri varmış. Ölmüş."

"Onları doğururken mi ölmüş?"

"Hayır."

"Öyleyse niye ölsün ki?"

Frances Catherine, "Sadece çok yorulmuş," diye açıkladı. "Babam bana böyle söyledi. Eğer arıya vurmak istiyorsan gözlerimi sımsıkı yumacağım."

Judith yeni arkadaşını etkilemeye fazlasıyla kararlı olduğundan, hareketinin sonucuna ilişkin dahasını düşünmedi. Arıya vurmak için elini uzattı, fakat avcunda arının kanat çırpışını hissederek hissetmez gıcıklandığı gibi gıcıklandığı olarak parmaklarını kapadı.

Sonra feryat etmeye başladı. Frances Catherine bildiği tek yolla ona yardım etmek için kayadan zıplayarak indi. O da feryat etmeye başladı.

Judith kayanın etrafında çığlıklar atarak koştuğunu duydum. O kadar kuvvetli çığlık atıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Arkadaşı da acıdan ziyade duygudahlık ve korku

kullan kaynaklanmasından dolayı aynı hararetle çığlıklar atarak onun peşinden gidiyordu.

Frances Catherine'in babası tarlayı koşarak geçti. İlk buşa kızını yakaladı ve kızı sorumunu kekeleyerek dile getirdiğinde Judith'in peşine düştü.

Dakikalar içerisinde iki küçük kız da tümüyle sakinleşmişti. İğne Judith'in avcundan çıkarılmış ve avcuna serinletici ıslak çamur sürülmüştü. Frances Catherine'in babası yumuşak ve nazik bir biçimde ekoseli yün kumaşının kenarıyla küçük kızın gözyaşlarını silmiş ve hem onu hem de kızını kucagina alarak ceza kayasına oturdu.

Judith daha önce asla böylesine yaggara koparmamıştı. Tüm dikkatleri üzerine çektiği için hayli utangaç bir edayla arkadaşının babasına baktı, ardından rahatlıktan uzaklaşmak göyle dursun, iyiden iyiye yerine yerleşti.

Frances Catherine'in babası kızların hıçkırıkları kesildiğinde, "Siz ikiniz... Acınacak bir çiftsiniz," dedi. "Sırık fırlatma oyununu haber veren trompetlerden bile daha yüksek sesle çığlık atıyor ve kafası kesilmiş tavuklar misali daireler çizerek koşturuyorsunuz."

Judith, arkadaşının babasının kızgın olup olmadığını bilmiyordu. Sesi hırçın çıkmıştı ama kaş çatmıyordu. Frances Catherine kıkırdadı. Judith arkadaşının babasının yakanlara rağmen şaka yaptığına karar kıldı.

Frances Catherine, "Anı onun canını epeyce yakıyordu, baba," dedi.

"Annin ona acı verdiğinden eminim," dedi babası kızını onaylayarak. Sabit bakışlarını Judith'e çevirdi ve ekledi: "Sen kızıma yardımı eden cesur küçük bir kızsın... Fakat bir dahaki sefere, anıyı yakalamaya çalışma. Olur mu?"

Judith tüm ciddiyetini takınarak kafasını salladı.

Frances Catherine'in babası onun kolunu sıvazladı. "Sen minnacık bir şeysin," dedi. "Adın nedir, çocuğum?"

"Onun adı Judith, baba ve o benim arkadaşım. Yemeğini bizimle yiyebilir mi?"

"Yiyebilir ama bu onun anne ve babasına bağlı."

Frances Catherine, "Babası ölmüş," diye açıkladı. "Çok acıklı değil mi, baba?"

Babası, "Elbette," diye karşılık verdi. Gözlerinin kenarları kırışsa da gülümsememişti. "Yine de arkadaşım şimdiye kadar gördüğüm en güzel mavi gözlerle sahip..."

"Şimdiye kadar gördüğün en güzel gözlerle ben de sahip değil miyim, baba?"

"Evet, sahipsin, Frances Catherine. Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kahverengi gözlerle sahipsin. Kesinlikle sahipsin."

Frances Catherine babasının övgüsünden o denli hoşnut oldu ki omuzlarını dikleştirip yeniden kıkırdadı.

"Babası o doğmadan önce ölmüş," dedi babasına sonra. Sadece bu bilgiyi hatırlamıştı ve babasının bunu dayamak isteyeceğinden emindi.

Babası başıyla onayladıktan sonra, "Şimdi kızım, ben arkadaşınla konuşuyorken sessizliğini korumanı istiyorum senden," dedi.

"Olur, baba."

Babası dikkatini yine Judith'e verdi. Küçük kızın gözlerini dikip kendisine bakmasını biraz sınır bozucu buluyordu. Öylesine ciddi bir ufaıklı ki onun yanında biri için bu durum fazlasıyla şaşırtıcıydı.

"Kaç yaşındasın, Judith?"

Judith dört parmağını da havaya kaldırdı.

"Baba, görüyor musun? Tam benim yaşımda."

"Hayır, Frances Catherine, tam senin yaşında değil. Judith dört yaşındaymış ama sen beş yaşındasın. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, baba."

Babası kızına gülümsedikten sonra bir kez daha Judith'le konuşmayı denedi. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"O hiçbir şeyden korkmuyor. Bana öyle söyledi."

"Sus, kızım. Arkadaşının bir iki kelime etmesini duymak istiyorum. Judith, annen burada mı?"

Judith başını iki yana salladı, sarı saçlarının bir lülesini sinirli bir hareketle parmağına doladı ve dizinde oturduğu adama dik dik bakmaya devam etti. Adamın suratı kızıl kollarla kaplıydı, dahası konuştuğunda kıllar da kıpır kıpır oynuyordu. Judith nasıl bir his olduğunu anlamak için onlara dokunabilmeyi arzuluyordu.

Frances Catherine'in babası, "Judith? Annen burada mı?" diye tekrarladı.

"Hayır, annem Tekel Dayı'yla kalıyor. Burada olduğumu bilmiyorlar. Bu bir sır olacak ve eğer anlatırsam, şenliğe bir daha asla katılamam. Millicent Teyze bana öyle söyledi."

Judith konuşmaya başlar başlamaz, bildiği her şeyi anlamak istedi. "Tekel Dayı tıpkı babam gibi olduğumu söylüyor, fakat o yalnızca annemin kardeşi ve ben asla onun kütüğüne oturmuyorum. Oturabilseydim de bunu istemezdim ama oturamıyorum ve böylece mesele kalmıyor, değil mi?"

Frances Catherine'in babası küçük kızın açıklamasını takip etmede zorlanıyor olsa da kızı herhangi bir sıkıntı

yaşamıyordu. Üstelik merakla doluydu. "İstediginde neden oturamıyorsun?" diye sordu.

"Bacakları kırık."

Frances Catherine nefesini tuttu. "Baba, ne kadar acıdı değil mi?"

Babası derin bir şekilde iç çekti. Sohbet konudan uzaklaşıyordu. "Evet, kesinlikle öyle," derken kızıyla hemfikir-di. "Şimdi, Judith, annen evdeyse, buraya nasıl geldin?"

Judith, "Annemin kız kardeşiyle," yanıtını verdi. "Her zaman Millicent Teyze ve Herbert Amca'yla yaşıyordum, fakat annem artık bana izin vermeyecek."

"Neden peki?" diye sordu Frances Catherine.

"Çünkü annem benim Herbert Amca'ya baba dediğimi işitti. O kadar sinirlendi ki başımın tepesine bir yamar patlattı. O zaman Tekel Dayı bana yarım yıl boyunca kendisiyle ve annemle yaşamak zorunda olduğumu, bu sayede kime ait olduğumu bilebileceğimi, Millicent Teyze'min ve Herbert Amca'mın bensiz kalmaları gerektiğini söyledi. Tekel Dayı'mın söylediği bu. Annem beni yarım yıl bile yanından ayırmak istemiyordu ama Tekel Dayı yemek sonrası içmeye henüz başlamamıştı, bu yüzden annem onun ne anlattığını hatırlayacağımı biliyordu. Tekel Dayı sarhoş olmadığında her şeyi hatırlar. Annem gerçekten çok sinirli görünüyordu."

Frances Catherine, "Annen yarım yıl boyunca seni özleyeceği için mi sinirli görünüyordu?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı Judith. "Annem bir baş belası olduğumu söylüyor."

"O zaman niye senden gitmeni istemedi?"

Judith, "Herbert Amca'dan hoşlanmıyor," yanıtını verdi. "Ters düşmesinin nedeni bu."

"Ondan niye hoşlanmıyor?" Frances Catherine merakla arkadaşının vereceği yanıtı bekliyordu.

"Çünkü o, kahrolasica İskoçlarla akraba," dedi Judith duyduklarını tekrarlayarak. "Annem kahrolasica İskoçlarla konuşmak bile istememem gerektiğini söylüyor."

"Baba... Ben kahrolasica İskoç mıyım?"

"Katiyen değilsin."

Judith sesindeki bariz endişeyle, "Peki ya ben?" diye sordu.

Arkadaşının babası sabırla açıkladı: "Sen İngilizsin, Judith."

"Kahrolasica İngiliz mıyım?"

Frances Catherine'in babası belli ki kızmıştı. "Hiç kimse kahrolasica değil," dedi. Daha fazlasını söyleyecek oldu ama sonra birdenbire kıkılgınlara boğuldu. Koca göbeği neşeye sallandı. "Siz iki küçük kızın önünde tekrarlanmasını istemediğim bir şeyi söyleyecektim az kalsın."

"Neden peki, baba?"

"Sen takma kafana," dedi babası.

Bir kolunda kızını ötekinde Judith'i tutarak ayağa kalktı. Onları düşürecekmiş gibi yaptığında her iki kız da sevinçle cıvıladı.

"Biz en iyisi, endişelenmeye başlamadan önce teyzeni ve amcanı bulalım, Judith. Bana çadırının yolunu göster, kızım."

Judith içten içe korkuya kapıldı. Çadırın nerede olduğunu hatırlayamadı. Kendi renklerini henüz bilmediği için de Frances Catherine'in babasına bir betimleme veremedi.

Açıklamayı denedi. Başını eğdi ve fısıldadı: "Hatırlamıyorum."

Arkadaşının babasının öteklenemediğini sanarak girdi. Umursamazlığından ötürü onun bağıracağını düşündü; tıpkı Tekel Dayı'nın daima sarhoşken ve yarılayken, Judith'in yanlışlıkla onu hoşnutsuz eden bir şey yapması üzerine bağırması gibi.

Fakat Frances Catherine'in babası öteklenmedi. Judith ona şöyle bir bakışında gülümseydiğini gördü. Endişelenmemesini söylediğinde ise tam anlamıyla rahat bir nefes aldı. Frances Catherine'in babası, akrabalarını en yakın zamanda bulacağına dair ona söz verdi.

Frances Catherine, "Gerçi dönmezsen, özerler mi seni?" diye sordu.

Judith başıyla onayladı. "Herbert Amca ve Millicent Teyze ağlarlar," dedi yeni arkadaşına. "Bazen onların annem ve babam olmalarını diliyorum. Keşke olsalardı."

"Neden peki?"

Judith omuzlarını silkti. Nedenini nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Frances Catherine'in babası, "İyi işte, dilemekte bir sakınca yok," dedi.

Judith onun onaylamasına o denli sevindi ki başını onun omzuna yasladı. Onun sıcak tutan ekoseli kumaşı yanağını kaşıdırdı. Frances Catherine'in babası açık hava misali çok da hoş kokuyordu.

Judith onun bütün dünyadaki en harika baba olduğunu düşündü. Adamın bakışları artık üzerinde olmadığından da merakını gidermeye karar verdi. Sakalına dokunmak için elini uzattı. Kollar gıcıklanmasına sebep oldu ve Judith bu farkındalık üzerine kıkırdadı.

Tarlayı yarladıklarında Frances Catherine, "Baba, yeni arkadaşından hoşlandın mı?" diye sordu.

"Kesinlikle hoşlandım."

"Onu alkoyabilir miyim?"

Kızı ısrar cımeğe bağlayamadan babası, "Tanrı aşkına..."

Hayır, onu alkoyamazsın. O yavru bir köpek değil. Fakat onun arkadaş olabileceğin," dedi.

"Sonsuza dek mi, babu?"

Frances Catherine bu soruyu babasına sormuştu ancak Judith yanıtladı. Çekingen bir ifadeyle, "Sonsuza dek," diye fısıldadı.

Frances Catherine Judith'in elini tutmak için elini babasının göğsünün öbür tarafına uzattı. "Sonsuza dek," diye ant içti.

Ve hikaye böyle başladı.

O andan itibaren çok samimi oldular. Şenlik, çeşitli oymakların gelip gidişyle dolu üç hafta sürdü ve şampiyonluk oyunları her zaman olduğu gibi ayın son Pazar gününe bırakıldı.

Judith ve Frances Catherine her nasılsa yarışmalara kayıtsız kaldılar. Birbirlerine sırlarını anlatmakla meşguldüler.

Bu mükemmel bir arkadaşlıktı. Frances Catherine anlatması gereken şeyleri dinlemek isteyen birini, Judith de kendisiyle konuşmak isteyen birini nihayet bulmuştu.

Bunun yanı sıra her ikisi de akrabaları için birer sabır denemesiydiler. Frances Catherine her iki cümlesinin birinde "kahrolasica" sözcüğünü kullanmaya başladı, Judith ise aynı sıklıkta "acıktı" sözcüğünü kullanıyordu. Bir öğleden sonra, uyuyor olmaları gerekirken, birbirlerinin saçlarını kestiler. Millicent Teyze onların becerdikleri orantısız karmakarışıklığa alıcı gözle baktığında çığlık atmaya başladı ve görüntüyü saklamak için kafalarına beyaz şapkalar takınca-

ya kadar da sakinleşmedi. Herbert Amca'ya da öfkeliydi, çünkü gözlerini kızların üstünden ayırmaması gerekiyordu, bu felaket üzerine biraz olsun pısmırlık daymak yerine pısmır kelle gibi sırtıyordu. Millicent Teyze kocasına bu afacanları tarlanın diğer tarafına götürmesini ve utanç verici davranışları hakkında düşünmeleri için ceza kayasına oturtmasını buyurdu.

Kızlar ceza kayasında epeyce düşündüler ama davranışları hakkında değil. Frances Catherine birbirlerine tam anlamıyla benzemeleri için Judith'in de iki adı olması gerektiğine ilişkin harika bir fikir ortaya atmıştı. Elizabeth adında karar kılmaları epey zamanlarını aldı, ancak karar verilir verilmez Judith Elizabeth oldu ve kendisine seslenenler iki adımı da kullanmadıkça herhangi birinin çağrısını yanıtlamayı reddetti.

Koca bir yıl geçti ve onlar tekrar bir araya geldiklerinde sanki sadece bir ya da iki saat ayrı kalmış gibiydiler. Frances Catherine Judith'le baş başa kalmak için sabırsızlanıyordu, çünkü doğum yapmak hakkında şaşkınlık verici bir başka gerçeğe ulaşmıştı. Bir kadın, bebek sahibi olmak için evlenmek zorunda değildi demek ki. Bunu kesinlikle biliyordu zira Kirkcaldy kadınlarından biri midesinde bir bebek büyümüşü ve evli değildi.

"Oymaktaki yaşlı kadınlardan bazıları o zavallı kadını taşlamış," diye fısıldadı Frances Catherine.

"Peki içkisine tüküren adamı taşlamışlar mı?" diye sordu Judith merakla.

Frances Catherine başını iki yana salladı. "Kadın bunu kimin yaptığını söylemedi," diye yanıtladı.

Bu dersi anlamak kolaydı, Frances Catherine sözlerine devam etti. Kanıtlanan şuydu: Eğer tamamen büyümüş

bir kadın herhangi bir erkeğin garip kadehinden içtirmesi kesinlikle midesinde bir belbeğe sahip olacaktı.

Frances Catherine böyle bir şeyi asla yapmayacağına dair Judith'e söz vermişti. Judith de Frances Catherine'e aynı sözü vermişti.

İlerleyen yıllar Judith'in hafızasını bulandırdığında ise İskoçlar'la İngilizler arasında var olan düşmanlığın farkındalığı yavaş yavaş zihnine nüfuz etti. Annesinin ve Tekel Dayısının İskoçlar'ı küçümsemediklerinden haberdardı ama daha iyisini bilmedikleri için bunun böyle olduğuna inan-dıklarını düşünüyordu.

Bilgisizlik çoğu kez küçümsemeye yol açardı, öyle değil mi? En azından Herbert Amca'nın söylediği buydu. Judith onun söylediği her şeye inanıyordu. O çok kibar ve sevgi dolu bir adamdı. Judith annesinin ve Tekel'in asla İskoç bir aileyle zaman geçirmediklerini, dahası onların ne denli iyi kalpli insanlar olduklarını bu sebeple anlamadıklarını öne sürdüğünde, Herbert Amcası onu almindan öptü ve ona bunun doğru olabileceğini söyledi.

Judith onun bakışlarında beliren hüznün farkındaydı. Herbert Amcası yalnızca onu hoşnut etmek ve annesinin mantıksız önyargılarından korumak adına onunla fikirbirliği ediyordu.

On bir yaşındayken yenliğe gittiğinde, annesinin İskoçlar'dan nefret etmesinin gerçek nedenini öğrendi.

Annesi onlardan biriyle evlenmişti.

Birinci Bölüm

İskoçya, 1200

İain Maitland sinirlendiği zaman adı bir adama dönüşürdü.

Şimdi de sınırlıydı. Erkek kardeşi Patrick ona tatlı karısı Frances Catherine'e verdiği sözden bahsettiği an, kan beynine sıçramıştı.

Eğer Patrick kardeşine sürpriz yapmak isteseydi, bu amacına kesinlikle ulaşırdu. Açıklaması karşısında İain tek kelime edememişti.

Fakat bu durum fazla uzun sürmedi. Öfke hızla ön plana çıktı. Aslında kardeşinin karısına verdiği bu saçma sapan söz, Patrick'in heyeti mesele hakkındaki resmini görüşlerini sunmak için bir araya çağırması gerçeği kadar sınırlandırmemişti neredeyse İain'i. İain bunun özel bir aile meselesi olduğunu düşündüğünden, kardeşinin bu meseleye yağlı-ları karıştırmasını engelleyebilirdi, fakat o sırada araziden uzakta, üç acemi Maitland savaşçısına pusu kuran Maclean

pişirimi avlıyordu ve eve yorgun ama muzaffer bir edayla döndüğünde iş isten geçmişti.

Patrick basit bir meseleyi içinden çıkılmaz bir hale dönüştürmede ıstıydı ve bu acemice davranışının dallanıp budaklanmasına kafa yormadığı da aşikârdı. Lain, oymağın yeni tayin edilen beyi olarak, ailesine karşı olan görevlerini ve sadakatini bir kenara bırakıp yalnızca heyetin danışmanı sıfatına uygun davranmalıydı. Bu beklentileri karşılayacağı anlamına gelmiyordu elbette. Yaşlılarla ne denli ters düşerse düşsün kardeşinin tarafını tutacaktı. Patrick'in cezalandırılmasına da izin vermeyecekti. Gerekirse, savaşmaya dünden hazırdı.

Lain kararını kardeşine paylaşmadı, çünkü Patrick'in belirsizlik yüzünden bir müddet daha sıkıntı çekmesini istiyordu. Şayet dayamlılık denemesi yeterince acı verici olursa, belki Patrick sonunda biraz kendini tutmayı öğrenecekti.

Lain görevlerini bitirip tepeye vardığında beş kişilik heyet Patrick'in talebini dinlemek için halihazırda büyük salonda toplanmıştı. Patrick avlunun ortasında bekliyordu. Meydan savaşına girmek için hazır görünüyordu. Bacakları iki yana ayrıktı, elleri iki yanında yumruk olmuş vaziyettedir ve yüz ifadesi havada kopmak üzere olan gök gürültülü fırtına kadar sertti.

Lain kardeşinin görüntüsünden hiç etkilenmedi. Yolumu kesmeyi denediğinde Patrick'i itip yolundan çekilmesi ni sağladı ve iç kaleye varan merdivenlere doğru yürüdü.

"Lain," diye seslendi Patrick. "Sana şimdi soruyorum, çünkü biz içeri girmeden önce senin konumunu bilmek istiyorum. Benim yanımda mı duracaksın yoksa bana karşı mı olacaksın?"

Lain duraksadı, sonra kardeşine bakmak için yavaşça arkasına döndü. Yüzündeki ifade öfkesini dışı vuruyordu. Komuştuğunda ise sesi her nasılsa aldınca bir biçimde yumuşak çıktı. "Ben de bilmek istiyorum Patrick, böyle bir soru sorarak beni kasıtlı olarak kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Patrick'in ifadesi birden değişti. "Omurumu kırma niyetinde değildim ama sen bey olarak yenisin ve hâlâ heyetimiz tarafından bu gibi kişisel bir mesele yüzünden sinanmıyorsun. Seni tam şu anda soktuğum zor duruma dek bunun farkına varmamışım."

"Tereddüt mü ediyorsun?"

Patrick sırtarak, "Hayır," dedi. Kardeşine doğru yürüdü. "Beni heyete buluşturmak istemediğini biliyorum, özellikle onları Macleanlar'a karşı Dunbarlar'la ittifak yapma konusunda ikna etmeye uğraşırken, fakat Frances Catherine onların hayır duasını almaya ısrarlı. Arkadaşımı burada ağrılamak istiyor."

Lain bu açıklamaya ilişkin yorum yapmadı.

Patrick üsteledi. "Karıma böyle bir söz vermemin nedenlerini anlamadığının farkındayım, fakat bir gün, doğru kadını tanıştığında, bütün bunlar sana da anlamlı gelecek."

Lain başını kızgınlıkla iki yana salladı. "Gerçek şu ki Patrick... Asla anlamayacağım. Doğru kadın diye bir şey yoktur... Hepsi aynı."

Patrick güldü. "Frances Catherine'le tanışmaya dek buna ben de inanırdım."

Lain, "Bir kadın gibi konuşuyorsun," dedi.

Patrick kardeşinin yorumuyla rencide olmadı. Karısına karşı hissettiği aşkı Lain'in anlayamadığını biliyordu, fakat

Iain'ın izniyle Iain bir gün kalbini vereceği birini bulacaktı. Ve o gün geldiğinde, Patrick bu duygusuzca tavrını Iain'e bastan sonra hatırlamaktan zevk duyacaktı.

Patrick kendisini asıl endişelendiren meseleye dönmek için konuyu değiştirerek, "Duncan karımı sorgulamak isteyececeklerini söyledin," dedi. "Yaşlıların benimle alay edeceklerini düşünüyor musun?"

Iain yanıtını verdiğinde arkasına dönmedi. "Heyet üyelerinden hiçbirini alay etmez, Patrick. Bunu benim bildiğim kadar sen de biliyorsun."

"Lanet olsun, bundan ben sorumluyum."

"Evet, sen sorumlusun."

Patrick kardeşinin bu seri onayını umursamadı. "Heyetin Frances Catherine'i korkutmasına izin vermeyeceğim."

Iain derin bir iç çekti. "Ben de izin vermeyeceğim," vadedinde bulundu.

Patrick bu anlayışmaya o denli şaşırmişti ki artık kaşlarını çatmıyordu. "Fikrimi değiştirebileceklerini sanıyorlar," dedi. "Yaptıkları herhangi bir şeyin hiçbir şey fark ettirmeyeceğini anlasan iyi olur. Frances Catherine'e söz verdim ve sözümü tutma niyetindeyim. Doğrusunu söylemek gerekirse Iain, karım için Cehennem ateşlerinden bile geçirim."

Iain dönüp kardeşine gülümsedi. Sözcükleri uzatarak, "Büyük salona basıt bir yürüyüş şimdilik kâfi gelecek," dedi. "Hadi halledelim şu işi."

Patrick başıyla onayladı, sonra çift kapıdan birini açmak için aceleyle kardeşinin önüne geçti.

Iain, "Sadece bir nasihat, Patrick," dedi. "Öfkemi bu kapıların ardında bırak. Ne denli gergin olduğunu anlarsa,

o kadar üstüne varırlar. Gerekçelerini sakın bir sesle dile getir. Düşüncelerine mantık kılavuzluk etm, duyğa değil."

"Peki ya sonra?"

"Geri kalanını ben halledeceğim."

Bu vaat üzerine kapı arkalarından kapandı.

On dakika sonra heyet Frances Catherine'in getirilmesi için ulak gönderdi. Bu görevi yerine getirecek olan kişi genç Sean'dı. Patrick'in karısını kulübesindeki ocağın yanında otururken buldu ve ona derhal iç kaleye gitmesini söyledi.

Frances Catherine'in kalbi küt küt atmaya başladı. Patrick ona heyet huzuruna çağrılacağı olasılığından bahsetmişti, fakat Frances Catherine Patrick'e inanmamıştı. Resmi bir mevkideki beye veya heyete aklından geçeni doğrudan doğruya söylemek bir kadın için duyulmamış bir şeydi. Frances Catherine yeni beyin, kocasının ağabeyi olduğu gerçeğiyle hiçbir şekilde avunmuyordu. Hayır, bu akrabalık hiçbir şey ifade etmiyordu.

Frances Catherine'in zihni süratle bir korkutucu düşünceden diğerine akıyordu. Zaman kaybetmeden kendisini bir heyecan çalkantısına kaptırmıştı. Heyet bariz bir biçimde onun pervasız olduğunu düşünüyordu. Evet, kesinlikle öyleydi. Patrick onlara, Frances Catherine'e verdiği sözden bahsetmişti ve bu sebeple Frances Catherine kendi açıklamasını yapmak için büyük salona çağırıyordu. Onu kocasından ayrı tutulmakla cezalandırmadan önce Frances Catherine'in aklını yitirdiğinden emin olmak istiyorlardı.

Frances Catherine'in tek umudu Patrick'in kardeşiydi. Aslında Iain Maitland'ı çok iyi tanııyordu. Patrick'le evli olduğu iki yıl içerisinde bu savaşçıyla elli kelimedenden fazla

ememiyordu. Ama yine de kocası onu İain'in onurlu bir adam olduğuna inandırıyordu. İain, Frances Catherine'in ricarındaki uygunluğu anlayacaktı.

Frances Catherine ilkin heyeti geçmek zorunda kalacaktı. Bu resmî bir toplantı olduğu için yaşlardan dördü doğrusu Frances Catherine'le konuşmayacaktı. Sorularını İiderleri Graham'a sunacaklardı ve Graham yalnız başına Frances Catherine'le söyleşme rezaletine katlanmak zorunda kalacaktı. O bir kadındı ne de olsa ve bir yabancı yanında kalacaktı. O bir kadındı doğup büyümişti, Highlands'de değil, çünkü sınırda doğup büyümişti, Highlands'de değil. Frances Catherine aslında kendisine sorular soracak tek kişi. Graham olmasından ötürü rahatlamıştı zira Graham yaşlılar arasında en az korkutucu görünen kişiydi. Bu ihtiyar savaşçı kendi oymağınca takdir edilen, yumuşak sesli bir adamdı. On beş yılı aşkın bir süredir onların beyiydi ve yalnızca üç ay önce iktidar mevkîinden emekli olmuştu. Graham Frances Catherine'i korkutmayacaktı, en azından kasıtlı olarak korkutmayacaktı, ancak Patrick'i sözünden cayması için ikna etmeye çalışacaktı.

Frances Catherine hızla istavroz çıkardı ve sonra iç kaleye varan dik tepeyi tırmanırken dua etti. Kendi kendine bu sorgulamayı yüzünün akıyla atlatabileceğini söyledi. Ne olursa olsun, geri adım atmayacaktı. Patrick Maitland, Frances Catherine onunla evlenmeyi kabul etmeden önceki gün, ona söz vermişti ve Tanrı izin verirse Frances Catherine bu sözün yerine getirildiğini görecekti.

Değerli bir yaşam buna bağlıydı.

Frances Catherine iç kalenin üst basamağına ulaştı ve orada durup bekledi. Beyin kapı eşiğinde duran bir kadın görüntüsüne mıraklı olan birkaç kadın avludan geçip gitti. Frances Catherine onları solihete davet etmedi, dahası hiç

kimsenin kendisine seslenmemesi için dua ederek içeri alınmayı bekledi. Sorgulama sona erinceye dek oymaktaki kadınların ne olup bittiğini bilmelerini istemiyordu. O vakit kesinlikle ortalığı karıştırmaya başlardı ve iş iştin geçmiş olurdu.

Frances Catherine daha fazla beklemeye tahammül edebileceğini sanmıyordu. Güzel kıızı kesinlikle beyin gelini olacağı için daima burnu havada gezinen ihtiyar kadın, Agnes Kerry ne olup bittiğinden haberdar olma girişimiyle avlunun çevresinde İda tur atmıştı bile ve onun yandaşlarından birkaçı şimdi daha da yakına sokuluyorlardı.

Frances Catherine şişkin karnını saran ekoseli kumaşın pililerini düzeltti, ellerinin nasıl titrediğini fark ettiğinde ise korkusunu belli etmeye çalıştı. Yüksek sesle derin bir iç çekti. Normalde bu denli ürkek ve kendine güvensiz bir kadın değildi ama taşıdığı yükü öğrendiğinden beri davranışları çarpıcı bir değişime uğramıştı.

Son günlerde oldukça hassaslaşmıştı ve en alakasız şeyler bile ağlamasına yetiyordu. Kendisini ırı, beceriksiz ve iyi beslenmiş bir kısrak kadar şişman hissetmesi de yata-dılışına fayda sağlamıyordu. Aşağı yukarı yedi aylık hamileydi ve bebeğin ağırlığı hareketlerini hatırı sayılır ölçüde yavaşlatıyordu. Buna karşın düşünceleri etkilenmiyordu. Frances Catherine Graham'ın hangi soruları soracağını tahmin etmeye çalışırken düşünceleri hızla zihninden geçiyordu.

Nihayet kapı gıcırdayarak açıldı ve Patrick dışarıya adım attı. Frances Catherine onu gördüğünde o kadar çok rahatladı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Patrick kaşlarını çatıyordu, fakat Frances Catherine'in ne denli solgun ve endişeli görüldüğünü görür görmez zorla da

oba gülümsedi. Karının elini tutup sıkı ve sonra ona göz kırptı. Gündüz saatlerindeki bu alışılmadık sevgi gösterisi sanki Patrick'in geceleri yaptığı sırt masajlarından biriy-mişesine Frances Catherine'i sakinleştirmişti.

Frances Catherine, "Ah, Patrick," deyiverdi. "Seni bu utanca maruz bıraktığım için çok üzgünüm."

Patrick, "Bana sözümü tutturamayacaksın mı demek olu-yor bu?" diye sordu eşinin hayranlık duyduğu gür sesiyle.

"Hayır."

Frances Catherine'in açıksozlülüğü Patrick'i güldürdü. "Ben böyle düşünmüyordum."

Frances Catherine şaka kaldırarak halde değildi. Yalnız-ca az sonraki sorgulamasına yoğunlaşmak istiyordu. Cılız bir fısıltıyla, "O hâlâ içeride mi?" diye sordu.

Patrick eşinin kimden bahsettiğini biliyordu, elbette. Frances Catherine Patrick'in ağabeyine karşı anlamsız bir korku besliyordu. Patrick bunun normal olduğunu dü-şündü, çünkü lain tüm oymağın beyiydi. Oymağın sadece savaçlarının sayısı bile üç yüzü geçmişti. Patrick lain'in nüfurlu konumunun bir kadının gözünde onu erişilmez kıldığını farkettiler.

Frances Catherine, "Lütfen cevap ver bana," ricasında bulundu.

"Evet, aşkım, lain içeride."

"Sörden haberdar mı?" Bu sorulacak en aptalca soruy-du. Frances Catherine sözcükler ağızından çıkar çıkmaz bu gerçeğin farkına vardı. "Ah Tanrım, elbette haberdar. Bize kızgın mı peki?"

Patrick, "Sevgilim, her şey yoluna girecek," sözünü ver-di. Eşini açık kapı girişinden içeri çekmeyi denedi. Frances Catherine bu nazik çekişe direndi.

Aceleyle, "Peki ya heyeti?" diye sordu. "Açıklamama nasıl tepki gösterdiler?"

"Hâlâ tükürdüler saçarak konuşuyorlar."

"Ah, Tanrım." Doğruca Patrick'e doğru ilerledi.

Patrick Frances Catherine'e karşı bu denli dürüst ol-maması gerektiğini idrak etti. Kollarını onun omuzlarına dolayıp onu yakınına çekti. Rahatlatıcı bir sesle, "Hepsi çözüme kavuşacak," diye fısıldadı. "Göreceksin. Eğer ar-kadaşını getirmek için İngiltere'ye yürümek zorunda ka-lırsam, bunu yapacağım. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet, sana güveniyorum. Sana güvenmeseydim, senin-le evlenmezdim. Ah, Patrick, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun değil mi?"

Patrick bu soruyu yanıtlamadan önce eşini alnından öptü. "Evet, anlıyorum. Bana bir söz verir misin?"

"Ne olursa."

"Arkadaşın buraya geldiğinde, yeniden güler misin?"

Frances Catherine gülümsedi. "Söz veriyorum," diye fısıldadı. Kollarını Patrick'in beline kaydırıp ona sıkıca sarıldı. Bir dakika boyunca birbirlerine sarılmış vaziyette durdular. Patrick soğukkanlılığını tekrar kazanması için ona zaman vermeye çalışıyordu. Frances Catherine soru-lar sorulduğunda, heyete gerekçe olarak sunacağı doğru sözcükleri hatırlamaya çabalıyordu.

Bir sepet dolusu çamaşır la alelacele oradan geçmekte olan bir kadın, sevgi gösterisinde bulunan bu çiftte gülüm-semek için duraksadı.

Patrick ve Frances Catherine birbirine yakışan bir çiftti. Patrick Frances Catherine'in açık tenli olduğu ölçüde es-mer tenliydi. 1.83 boyunda olmasına ve eşinin boyu onun çenesine zar zor erişebilmesine rağmen her ikisi de uzun

boyuydular. Sadece ağabeyiyle yana yana durduğunda Patrick kısa görünüyordu, çünkü bey ondan birkaç santim daha uzundu. Patrick geniş omuzluymuştu ve koyu kahverengi saçları ağabeyinininkiyle aynı tondaydı. Gözlerinin grisi lain inkilerden daha koyuydu, ancak Patrick yakındaki yürümün görünümünü bozacak sayıda yara izine sahip değildi.

Frances Catherine zayıf bir kadındı ve açık kahverengi göleri vardı ve gülümseğinde Patrick o gözlerin altınmışçasına parıldadığına yemin edebilirdi. Bununla birlikte saçları harisneydi; koyu kırmızı rengindeki saçları beline dek uzanıyordu ve gözaltı parlaklığını bozacak tek bir bukle bile yoktu.

Patrick ilk olarak Frances Catherine'in görünüşüne vurulmuştu, çünkü ıhtılu kabarık bir erkekti; fakat Frances Catherine aslında ince zekâsıyla Patrick'i ele geçirmişti, onun aklını başından almıştı. Hayata bakış açısı fazlasıyla coşkulu vericiydi ve içinde her yeni macerayı deneyimleyecek, alev alev yanan bir tutku barındırıyordu. Frances Catherine Patrick'i sevmekten ve sevdiğini her fırsatta belirtmekten asla ödün vermiyordu.

Patrick kollarında onun titreyişini duyumsadı ve içten gımlerinin zamanı geldiğine karar verdi. Frances Catherine kendini yitip bitirmeden şu sorgulama sonlandırılmıyordu. "Hadi içeri gel, aşkım. Bizi bekliyorlar."

Frances Catherine derin bir nefes aldı, Patrick'den uzaklaştı ve içeri girdi. Patrick onun yanında yürümek için aceleyle ilerledi.

Frances Catherine aniden kocasına yaslanıp kulağına fısıldadığında büyük salona inen merdivenlere ulaşmışlardı. "Kızın Steven'in söylediğine göre lain sinirlendiğinde,

sert bakışlarıyla insanın kalp atışını durdurabiliymiş. Onu sinirlendirmemeyi gerçekten denemeliyiz, Patrick. Olur mu?"

Frances Catherine'in sesi ciddi ve endişeli çıkıp için Patrick gülmedi, dahası hiddetini de engelleyemedi. "Frances Catherine, senin bu anlamsız korkunu hakikaten gidermek zorundayız. Ağabeyim..."

Frances Catherine onun kolunu kavradı. "Korkumu daha sonra gideririz," dedi telaşla. "Sadece söz ver bana şimdi."

Patrick derin bir nefes alarak, "Olur," dedi. "Lain'i sinirlendirmeyeceğiz."

Frances Catherine kocasının kolundaki kavrayışını hemen gevşetti. Patrick Frances Catherine'in davranış üzerine başını iki yana sallamak zorunda kaldı. Kendisini daha iyi hissederek hissetmez, korkusunu dindirmede faydalı olacak bir yol bulmaya karar verdi. Fakat Steven'la konuşmak için beklemeyecekti. Hayır, ilk fırsatta kızının bir kenara çekecek ve ondan kadınlara böyle korkutucu hikâyeler anlatmayı bırakmasını isteyecekti.

Lain abartılı hikâyelerle kolayca özdeşleşiyordu. Bey olarak nadiren belirli yönergeler vermek zorunda kalmasının dışında kadınlardan herhangi biriyle pek konuşmuyordu ve sert tavırları sık sık öfkeli olduğuna dair yanlış anlaşılmalara yol açıyordu. Steven kadınların çoğunun lain'den korktuğunu biliyor ve bu korkuyu her fırsatta körüklemeyi çok eğlenceli buluyordu.

Patrick'in ağabeyi farkında olmadan Frances Catherine'i korkutuyordu şimdi. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, yüzü onlara dönük, şöminenin önünde yalnız başına dikiliyordu. Duruşu sıradandı ama delip geçen gözle-

rindeki bakış farklıydı. Kaş çatışı arkasındaki gömmenin atepini nispeten soğukmuş gibi duyumsanıyordu.

Frances Catherine salonun karşı tarafına bakıp İain'ın kaş çatışını yakaladığında merdivenleri benüz inmeye başlamıştı. Anında tökezledi. Patrick tam zamanında uzanıp onu yakaladı.

İain Frances Catherine'in korkusunu fark etti. Heyet-ten korktuğuna kanaat getirdi. Yaşlıların oturduğu soluma döndü ve başlaması için Graham'a el işareti yaptı. Bu kaçınılmaz mücadele ne kadar çabuk biterse, genç kadın korkularını o kadar çabuk yatıştırabilirdi.

Yaşlıların hepsi gözlerini dikmiş France Catherine'e bakıyorlardı. Vincent aralarında en ihtiyar ve en kısa boylu olardı. Onların sözcüsü Graham'ın hizasındaki diğer uçta oturuyordu. Duncan, Gelfrid ve Owen ise ikisinin arasına yer alıyordu.

Her birinin saçına ışıltılı grilikler düşmüştü ve her birinde iç kalenin taş duvarlarını kaplamaya yetecek sayıda yara izi vardı. Frances Catherine Graham'a yoğunlaştı. Lider, gözlerinin kenarlarında derin çizgiler taşımaktaydı ve Frances Catherine o çizgilerin yıllar boyu atılan kahkahalardan ötürü oralarda oluştuğuna inanmak istiyordu. Bu düşünce Frances Catherine'in sorununu onun anlayışla karşılayacağı tasavvurunu daha da kolaylaştırıyordu.

Graham, "Kocan az önce bizimle şaşırtıcı bir hikâye paylaştı, Frances Catherine," diye başladı. "İnanmakta zorlandığımız bir gerçek bu."

Lider son cümlesini vurgulamak istercesine başını iki yana salladıktan sonra duraksadı. Frances Catherine konuşması mı yoksa beklemesi mi gerektiğinden emin değildi.

di. Patrick'e baktı, onun cesaret verici baş onayını aldıktan sonra da, "Kocam yalnızca gerçeği dile getirmiştir," dedi.

Diğer heyet üyeleri hep birlikte surat asıldılar. Graham gülümsedi. Yumuşak ve nazik bir ses tonuyla sordu: "Bize bu sözün tutulmasını talep etme nedenlerini söyler misin?"

Frances Catherine sanki Graham ona bağırması gibi bir tepki gösterdi. "Talep" sözcüğünü Graham'ın kasıtlı bir aşağılama ifadesi olarak sarf ettiğini biliyordu. "Ben bir kadının ve kocamdan katıyen herhangi bir şey talep etmedim. Sadece rica ettim ve şimdi Patrick'in sözüne itibar edilmesini rica ediyorum."

Graham sesindeki aynı yumuşaklıkla, "Pekâlâ," diyerek durumu kabullendi. "Talep etmiyorsunuz, rica ediyorsun. Şimdi senden böylesine ölçüyü aşan bir ricayı ediş nedenlerini heyetimize açıklamamı istiyorum."

Frances Catherine kaskatı kesildi. Bu sahiden ölçüyü aşan bir ricaydı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Patrick'le evlenmeyi kabul etmeden önce, ondan kendimi çocuk beklerken bulduğum vakit bana en yakın arkadaşım Leydi Judith Elizabeth'i getireceğine ilişkin söz vermesini rica ettim. Patrick bu ricayı kabul etti ve biz ikimiz mümkün olan en yakın zamanda, verilen sözün yerine getirilmesini istiyoruz."

Graham'ın yüzündeki ifade Frances Catherine'in açıklamasından hiç de hoşnut olmadığını gösteriyordu. Graham boğazını temizleyip sözlerine devam etti. "Leydi Judith Elizabeth İngiliz olması senin için fark etmiyor, öyle mi?"

"Hayır, Lordum, hiç fark etmiyor."

"Verilen sözü tutmanın, arkadaşının neden olacağı ak-

sanadan daha öncesi olduğuna mı inanıyorsunuz? Yaşam-
larımız kasten altüst edilecek mi, kızım?"

Frances Catherine başını iki yana salladı. "Kasten böyle
bir şey yapmam."

Graham rahatlamış görünüyordu. Frances Catherine
onun kendisini bu meseleden vazgeçirmek için bir yıl
bulduğuna inandığını düşünüyordu. Graham'ın sonraki sözle-
ri ise kuşkusunu doğruladı.

"Bunu duyduğuma sevindim, Frances Catherine." Gra-
ham dört arkadaşına da baş onayı vermek için duraksadı.
"Kızımızın böylesine bir kargaşaya neden olacağı aklımın
ucundan bile geçmemişti zaten. Artık bu saçmalığı unuta-
cak ve..."

Frances Catherine onun sözlerini bitirmesine izin ver-
medi. "Leydi Judith Elizabeth herhangi bir aksamaya ne-
den olmayacak."

Graham'ın omuzları birden çöktü. Frances
Catherine'in fikrini değiştirmek öyle kolay bir işmiş gibi
görünüyordu. Genç kadına döndüğünde kollarını çatı-
yordu. "Bak kızım, İngilizler burada asla hoş karşılan-
mamışlardır," diye açıklamaya başladı. "Bu kadın, öğünlerini
bizimle paylaşmak zorunda kalacak..."

Masanın üstünde bir yumruk gülmeli. Bu öfke gösteri-
sinin sorumlusu Gelfrid adlı cengaverdi. Gelfrid Graham'a
dik dik baktı ve kulak tırmalayıcı bir sesle, "Patrick'in kadı-
nı bunu istemekle Maitland ismini lekeliyor," dedi.

Frances Catherine'in gözleri yaşlarla doldu. Panîçe ka-
pılmak üzere olduğunu hissetti. Aklına Gelfrid'in söyle-
mine karşılık olarak ileri süreceği mantıklı bir sav gelmi-
yordu.

Patrick karısını arkasına almak için ilerledi. Heyet üye-

sayla konuşmaya başladığında ise öfkeden sesi tiriyordu.
"Gelfrid, hoşnutsuzluğuna buna gösterebilirsin ama kari-
mın önünde sesini yükseltmeyeceksin."

Frances Catherine Gelfrid'in tepkisini görmek için ka-
casının arkasından baktı. Biriyar bu emre başını sallayarak
karşılık verdi ve Graham elini sallayarak herkesi sessizliğe
davet etti.

Grubun en yaşlısı Vincent bu daveti umursamadı.
"Frances Catherine buraya gelmeden önce iki isimli bir
kadından bahsedildiğini hiç duymamış ve bunun sınırda
yaşayan insanların paylaştıkları bir acayiplik olduğunu dü-
şünmüştüm. Şimdi ise iki isimli başka bir kadından daha
haberdar oluyorum. Buna ne diyorsun, Graham?"

Lider derin bir nefes aldı. Vincent her fırsatta konuyu
saptırma eğilimindeydi. Bu yaptığı, insanı çileden çıkar-
maya yeterdi. Graham ona, "Ne diyeceğimi bilmiyorum,"
yanıtını verdi. "Fakat konumuz bu değil."

Dikkatini tekrar Frances Catherine'e yöneltti. "Sana ya-
şantılarımızı isteyerek altüst edip etmeyeceğini soruyorum
bir kez daha," diye yincledi.

Frances Catherine cevap vermeden önce Patrick'in ar-
kasında durmaktansa bitişğinde durmak için yer değiştir-
di. Böylelikle bir ödlekmış gibi görünmeyecekti. "Leydi
Judith Elizabeth'in niye herhangi bir aksamaya sebep ola-
cağını düşündüğünüzü bilmiyorum. O iyi kalpli, nazık bir
kadındır."

Graham gözlerini yumdu. Yeniden konuşmaya başladı-
ğında ise ses tonunda alaycı bir ifade vardı. "Frances Cat-
herine, biz İngilizler'i özellikle sevmiyoruz. Bizimle oldu-
ğun yıllar boyunca bunu fark etmiş olduğuna eminim."

Gelfrid liderine, "O, sınırda büyümüş," hatırlatmasını

yaptı. Savaşçı, sakallı çenesini kapıdı. "Daha iyisini bilemez."

Graham tek bir baş işaretleriyle onu onayladı. Aniden gırtlari parıladı. Arkadaşlarına döndü, aşağıya eğildi ve onlara alkış bir ses tonuyla bir şeyler söyledi. Bitirdiğinde, diğerleri hemfikir olmuş bir ifadeyle kafa sallıyorlardı.

Frances Catherine çok üzüldü. Graham'ın yüzündeki müzafifet ifadeden, beye danışmadan önce ricasının reddedildiği sonucunu çıkarabiliyordu sadece.

Patrick'in de aynı sonuca varmış olduğu aşikardı. Yüzü öfkeden morarmıştı. Çok geçmeden ileri doğru bir adım daha attı. Frances Catherine onun elini sıkıca kavradı. Kocasının verdiği sözün tutmaya niyetlendiğini biliyordu ama diğerler tarafından yaptırımı maruz bırakılmasını da istemiyordu. Ceza Patrick kadar gururlu ve zinde bir erkek için bile ağır olurdu; aşağılamaysa onu yerin dibine sokardı.

Frances Catherine onun elini sıkı. "Ben muhtemelen daha iyisini bilemeyeceğimden buna siz karar vereceksiniz, çünkü benim için neyin en iyi olduğunu bilmek sizin göreviniz. Doğru değil mi?"

Graham, Frances Catherine'in, aklından geçeni okumasındaki becerikliliğine şaşırdı. Tam onun bu meydan okuyuşuna karşılık verecekti ki yüksek sesle, "Hayır, Graham sempa için neyin en iyi olduğunu bilemez. Bu bari hakaret olur," dedi.

Heyetin lideri bir dakika boyunca Patrick'e uzun uzun baktı, ardından güçlü bir ses tonuyla, "Bu heyetin kararını uyacaksınız, Patrick," dedi.

"Bir Maidland söz vermişse, sözünü tutmalıdır."

İain'in gürleyen sesi salonu doldurdu. Herkes dönüp

ona baktı. İain dik bokağlarını heyetin liderine odaklamayı sürdürüyordu. "Bu meseleyi karıman çörmem etmeyeceğiz," diye buyurdu. "Patrick kadınına bir söz vermiş ve o söz yerine getirilmeli."

Birkaç dakika süresince hiç kimse tek kelime etmedi. Sonra Gelfrid ayağa kalktı ve İain'e sert sert bakmak için ileri doğru eğilirken avuçlarını masaya dayadı. "Sen burada danışmıyorsun, daha fazlası değil."

İain omuz silkti. "Ben sizin beyinizim," karşılığını verdi. "Oyunuzla," diye ekledi. "Ve şu anda sizden kardeşimin sözüne saygı göstermenizi öğütüyorum. Yalnızca İngilizler sözlerini tutmazlar, Gelfrid, İskoçlar değil."

Gelfrid isteksizce de olsa kafasını salladı ve "Doğru söylüyorsun," itirafında bulundu.

Biri ikna oldu ve geriye dördü kaldı, diye düşündü İain. Kahretsin, istediğini yaptırmak için diploması kullanmaktan nefret ediyordu. Yumruk dövüşünü söz dalayına fazlasıyla ycglerdi. Kendisinin veya kardeşinin eylemleri için başka birinin iznini almaktan da nefret ediyordu. Hüsrânını denetim altına almaya çalıştı ve meseleye odaklandı. Dikkatini tekrar Graham'a yöneltti. "Bunun kadar önemsiz bir konu hakkında bu denli endişelenmek için mi ihtiyar heyetindesin, Graham? İngiliz bir kadından mı korkuyorsun?"

Graham yüzünde beliren öfke dolu bir ifadeyle, "Elbette hayır," diye mırıldandı. "Ben hiçbir kadından korkmam."

İain sırıttı. "Bunu duymak içimi rahatlatı," mışıllemesini yaptı. "Bir an için muallakta kalmışım."

Kurnazlığı oligarşinin liderini etkilemedi. Graham gülmüsedü. "Küstahlığım senin sarkattığın oltayı yuttu." İain

bu gerçeğe ilişkin bir şey söylemedi. Dikkatini yine Frances Catherine'e verdiğinde Graham'ın gülümseyip hiddet belirdi. "Ricamla kafalarınız allak bullak oldu ve eğer bir neden bu kadın burada istediğini anlattıysan ricamı değerlendirceğiz."

Vincent, "Ona neden her ikisinin de iki ismi olduğunu sor," dedi.

Graham ihtiyarın isteğini umursamadı. "Gereceklerini söyler misin, kızım?"

"Annemin adı Frances, büyükannemin adı da Catherine..."

Graham sabırsızca elini sallayarak onun sözünü kesti. Onu fazla sınırlandığını düşünmemesi için de gülümsemeye çalıştı. "Hayır, hayır, kızım, neden iki ismin olduğunu şu an içimden istemiyorum. İlgilendiğim asıl mesele bu İngiliz kadını neden buraya istediğinin gerekçeleri."

Frances Catherine bu yanlış anlamadan ötürü yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Leydi Judith Elizabeth benim arkadaşım. Bebeğimi doğurma vakti geldiğinde onun yanında olmasını istiyorum. Bana geleceğine dair söz vermişti önceden."

Gelfrid, "Arkadaşın ve İngiliz? Bu nasıl olabilir?" diye sordu ve bu zaman çelişkiyi merak ederek çenesini ovuşturdu.

Frances Catherine ihtiyarın kasıtlı olarak kelime oyunu yapmadığını biliyordu. Gelfrid hakikaten şaşırmış görünüyordu. Frances Catherine söyleyebileceği herhangi bir sözün ihtiyarın bu durumu anlamasını sağlayacağına inanmıyordu. İkinin aslı, uzun yıllar önce Judith'le kurduğu babı Patrick'in içtenlikle anlayacağına da inanmıyordu. Fakat kocası, Graham ve diğer ihtiyarlar gibi kalıplaşmış

düşüncelerden vazgeçmeyecek biri değildi. Buna karşın, Frances Catherine durumu açıklamaya çalışmak zorunda olduğunun farkındaydı.

"Her sene yapılan sınır şenliğinde tanıştık," diyerek açıklamaya başladı. "Judith o zamanlar dört yaşındaydı, ben de beş. Birbirimizden farklı olduğumuzu düşünmüyorduk."

Graham derin bir nefes aldı. "Peki ya bunun farkına vardığınızda?"

Frances Catherine gülümsedi. "Sorun olmadı."

Graham başını iki yana salladı. "Gerçek şu ki bu arkadaşlık bana anlamlı gelmiyor," diye itiraz etti. "Fakat benimiz, verdiğimiz sözlerden dönmememizi hatırlatmakta hakkı. Arkadaşın burada misafir edilecek, Frances Catherine."

Frances Catherine bu habere çok sevindi ve kocasının yanına çöktü. O an diğer heyet üyelerini hızlı bir bakışla süzmeye cesaret etti. Vincent, Gelfrid ve Duncan gülümsüyorlardı ama sorgulama boyunca uyumuş olduğuna inandığı iltiyar Owen başını ona bakarak olumsuz manada sallıyordu.

İain bu hareketi fark etti. "Sen mevcut karara rıza göstermiyor musun, Owen?"

İhtiyar yanıt verirken bakışlarını Frances Catherine'e sabitledi. "Razıyım, fakat kıza makul bir ikazda bulunmamız gerektiğini düşünüyorum. Kızın boşu boşuna ümitlenmemesi lazım. Sana katılıyorum, İain, zira kendi tecrübelerimden de biliyorum ki İngilizler sözlerini tutmazlar. Krallarının alışkanlıklarını takip ederler. O alçak herif iki dakikada bir fikrini değiştirir. Şu iki isimli İngiliz kadın,

Patrick'in karsına söz vermiş olmalı ama sözünü tutmayacaktır."

İain anlaşmayı bağıyla onayladı. Heyetin aynı karara varmasının ne kadar süreceğini merak etmişti. Bütün iltiyaslar artık çok daha neçeli görünüyorlardı. Frances Catherine de gülümsüyordu. Arkadaşının sözünü tutmayacağından endişelenmediği belliydi. İain oymağının her bir üyesini korumaya yönelik muazzam bir sorumluluk hissediyordu. Yine de kardeşinin çini hayatın acımasız gerçeklerinden koruyamayacağını biliyordu. Frances Catherine bu hayal kırıklığını yalnız başına yaşamak zorunda kalacaktı, fakat aldığı ders onun sadece kendi ailesine güvenebileceğini kesin olarak belirtecekti.

Graham, "İain, bu iş için kimi göndereceksin?" diye sordu.

Patrick, "Benim gitmem lazım," duyurusunda bulundu.

İain başını iki yana salladı. "Senin yerin karının yanı. Zamam yaklaşıyor. Ben giderim."

"Fakat sen beysin," diye itiraz etti Graham. "Bu yakışık almaz..."

İain onun sözlerine devam etmesine izin vermedi. Daha fazla itiraza engel olmak için kışkırlarını çatarak ekledi: "Bu bir aile meselesi, Graham. Patrick karısını bırakamayacağından bu işi ben halletmeliyim. Ve bu son kararım."

Patrick gülümsedi. "Karımın arkadaşıyla hiç karıştırmadım, İain, ama onun seni gördüğünde buraya gelmekle ilgili karardan cayaçağını pekâlâ gözümde canlandırabiliyorum."

Frances Catherine, "Ah, Judith Elizabeth İain'in refakatinden hoşnut olacaktır," deyiverdi. Beyine gülümsemek

için döndü. "Senden hiç korkmayacaktır. Bundan eminim. Bu yolculuğa çıkmayı önerdiğin için sana teşekkür ederim. Judith seninle kendisini güvende hissedecek."

İain bu sözler üzerine tek kayını kaldırdı ve derin bir nefes alarak, "Frances Catherine, onun buraya can atarak gelmeyeceğini adım gibi biliyorum. Ona zor kullanmamı ister misin?" dedi.

Frances Catherine İain'e baktığı için, Patrick'in ağabeyine hızlı bir baş onayı verdiğini görmedi. "Hayır, hayır, bunu yapmamalısın. Kendi rızasıyla yanıma gelmek isteyeceğine eminim."

Hem Patrick hem de İain umutlanmaması amacıyla onu ikaz etmeyi denemekten vazgeçtiler. Graham nazıkçe Frances Catherine'in toplantıyı terk edebileceğini söyledi. Patrick karısının elini tutup onu merdivenlere yönlendirdi.

Frances Catherine kocasına sarılıp onunla evli olmaktan duyduğu memnuniyeti dile getirebilmek için dışarı çıkmakta acele etti. Kocasının onu savunması muhteşem bir şeydi. Frances Catherine kocasının bunu yapacağından asla şüphelenmemişti elbette, fakat Patrick'in duymak isteyeceğini düşündüğü övgüyü dile getirmek niyetindeydi. Kocalar da bazen karılarının iltifatlarına gereksinim duymazlar mıydı?

Frances Catherine "Maclean" adının Graham tarafından telaffuz edildiğini işitiğinde giriş kapısına varan üst basamağa erişmişti neredeyse. Dinlemek için durdu, ancak Patrick onu ilerlediği yönde çekince ayakkabısı ayaklarından fırladı ve Frances Catherine kocasına ayakkabıyı alması için eliyle işaret etti. Sakar olduğunu düşünüp düşünme-

mesine akdirmadı. Tartışmanın konusunu öğrenmek zorundaydı. Graham'ın sesi çok hiddetli çıkmıştı.

Heyet Frances Catherine'le ilgilenmiyordu. Duncan söz alınıp konuşuyordu. Bağırıcısına yüksek bir sesle, "Dunbarlar'la herhangi bir itfaka karşıyım. Onlara ittifacımızı yok," dedi.

İn öfkeden titreyen sesiyle, "Dunbarlar, Macleanlar'la bir itfak yaparlarsa?" diye sordu. "Geçmiş kafaandan at, Duncan. Dullamp budaklanmaları hesaba kat."

Vincent da yüksek sesle konuşmaya müdahale etti. "Niye Dunbarlar müttefikimiz olsunlar ki? Onlar ıslak som balığı kadar kaypak ve İngilizler kadar içten pazarlıkçılar. Bu fikre tahammül edemem. Hayır, edemem."

İn sabrı kontrol etmekte zorlanıyordu. "Dunbar toprağının Macleanlar'la bizim aramızda yer aldığını size hatırlatırım. Onlarla birlik olmazsak, korunma için yüzlerinizi Macleanlar'a dönçebilirler. Buna izin veremeyiz. Bu kötüyle daha kötü arasındaki bir seçim sadece."

Frances Catherine tartışmanın devamını duyamadı. Patrick ayakta kalkıp ayağına giydirdi ve onu tekrar dürtükledi.

Frances Catherine kocasını övmeyi tamamen unuttu. Kapılar arkalarından kapandığı an Patrick'e döndü. "Neden Maitlandlar Macleanlar'dan nefret ediyorlar?"

Patrick, "Kan davası eskiye dayanıyor," yanıtı verdi. "Benim zamanımdan önceye."

"Hiç düzelmedi mi?"

Patrick omuz silkti. "Macleanlar seni niçin bu kadar ilgilendiriyor?"

Frances Catherine ona bunun nedenini söyleyemedi elbette. Söyleseydi, Judith'e verdiği sözü bozmuş olurdu

ki arkadaşının güvenini asla kötüye kullanmak istemiyordu. Daha da önemlisi Patrick Judith'in babasının Maclean Beyi olduğunu öğrenirse beyinden vurulmuş dönerdi. Evet, bu husus da göz önünde bulundurulmalıydı.

"Maitlandlar'ın Dunbarlar'a ve Macphersonlar'a hususî beslediklerini biliyorum, fakat Macleanlar'a düşman olduklarından habirim yoktu. Merak etmemin nedeni bu. Niye önceki oymaklardan herhangi biriyle iyi geçinmiyoruz?"

Patrick güldü ve eşine, "Pek azını dostumuz olarak nitelendiriyoruz," dedi.

Frances Catherine konuyu kocasına söylemek istediği övgüye getirmekte karar kıldı. Patrick eve varana dek onun ardından yürüdü ve ona uzun bir veda öpücüğü verdikten sonra avluya gitmek için arkasına döndü.

Francis Catherine, "Patrick, sana olan bağlılığımın farkındasın, değil mi?" diye sordu.

Patrick ona doğru döndü. "Elbette."

"Duygularımı her zaman için dikkate aldım, öyle değil mi?"

"Evet."

"Bu yüzden seni üzecek bir şey biliyorsam, sessizliğimi muhafaza etmek benim için daha iyi olmaz mı?"

"Hayır."

"Söylersem, başka birine verdiğim bir sözü tutmamış olurum. Bunu yapamam."

Patrick karısının tam önünde durmak için ona yaklaştı. "Bana söylememeye çalışadığın şey nedir?"

Frances Catherine başını iki yana salladı. Onun dikkatini eski sözlere dair sohbetten uzaklaştırmayı umarak,

"İain'in Judith'i zorlamasını istemiyorum," deyiverdi.
"Judith buraya gelemezse, İain zor kullanmamalı."

Frances Catherine söz vermesi için Patrick'in başını etni yedi. Patrick sırf onu hoşnut etmek için istemeye istemeye razı geldi ama vaadini yerine getirmeye niyetli değildi. Şu İngiliz kadının, karısının kalbini kırmasına müsaade etmeyecekti.

İain dışarı çıkar çıkmaz, Patrick ona seslendi. "Konuşmalıyız, İain."

"Lanet olsun, Patrick, eğer karına verdiğin başka bir sözden bahsedeceksen, seni şimdiden uyarayım, bunu dinleyecek havada değilim."

Patrick güldü ve ağabeyinin yanına gelmesini bekledi. "Seninle karımın arkadaşı hakkında konuşmak istiyorum. Neye mal olacağı umrunda bile değil, İain. Yapmak zorunda kalsan gayet, onu buraya sürükle, anlaştık mı? Karımı hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bebeğin gelişine ilişkin yeterince kaygılanıyor zaten."

İain ahırlara doğru yürümeye başladı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, başını da düşünceli bir biçimde eğmişti. Patrick onun hemen yanında yürüyordu.

"Bu kadına zor kullanırsam, ailesiyle pekâlâ bir savaş başlatabileceğimin ya da belki Kral ilgi gösterirse İngiltere'yle harbe girebileceğimin farkındasın, değil mi?"

Patrick bu düşük ihtimal hakkında ne düşündüğünü anlamak için ağabeyine baktı. İain gülümsüyordu. Patrick başını iki yana salladı. "John bir kazanç sağlamayacaksa kendisini bu işe karıştırmaz. Kadının ailesi sorun yaratacaktır. Böyle bir yolculuğa çıkmasına müsaade etmeyecekleri aşikâr."

İain, "Ortalık karışabilir," dedi.

"Fark eder mi?"

"Etmaz."

Patrick derin bir iç çekti. "Ne zaman gödeceksin?"

"Yarın, günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağım. Bu gece Frances Catherine'le konuşacağım. Bu kadının ailesi hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek istiyorum."

"Frances Catherine'in bana anlatmadığı bir şey var," dedi Patrick. Ses tonu tereddüdüydü. "Macleanlar'la kan davamız olup olmadığını sordu bana..."

Patrick sözlerine devam edemedi. İain aklını yitirdiğini düşünüyormuşçasına ona bakıyordu. "Ve sen onun senden sakladığı her şeyi açıklamasını istemedin mi?"

Patrick, "Bu o kadar da kolay değil," diye açıkladı. "Bir kadına karşı nazik olmak zorundasın. Sırası gelince bana endişelendiği şeyden bahsedebilir. Sabırlı olmalıyım. Üstelik ben galiba acele hüküm veriyorum. Karım bugünlerde her şeyden endişeleniyor."

İain'in yüzündeki ifade Patrick'i Frances Catherine'in tuhaf davranışını dile getirdiğine pişman etti.

"Bu yolculuğa çıkacağın için sana teşekkür ederim, gelelim onurun kınlanabilir."

İain, "Bu içime sinen bir görev değil," itirafında bulundu. "Malikâneye varmak yedi veya sekiz gün alabilir ve bu da beraberimde dırdır eden bir kadınla en azından sekiz gün boyunca yolculuk edeceğim anlamına geliyor. Kahrretsin, Macleanlar'dan bir birlikle tek başıma kapışmayı bu göreve yeğlerim."

İain'in kasvetli ses tonu Patrick'de gülme isteği uyandırdı. Patrick gülümsemeye cüret etmedi elbette, çünkü gülümsese bile ağabeyinin tepkisine maruz kalabilirdi.

Her biri kendi düşüncelerine dalan iki kardeş dakikalar boyunca sessizliğe bürünmüş halde yürüdüler.

Patrick aniden durdu. "O kadını zorlayamazsın. Buraya gelmek istemezse, bırak kalsın."

"Öyleyse ne halt etmeye gidiyorum oraya?"

Patrick, "Karım haklı olabilir," deyiverdi. "Leydi Judith Elizabeth buraya kendi isteğiyle gelebilir."

İki kardeşine sert sert baktı. "Kendi isteğiyle mi? Buna inanıyorsan keçileri kaçırmışsın demektir. O bir İngiliz." Bıkkın bir iç çekişle duraksadı. "Buraya kendi isteğiyle gelmesi mümkün değil."

İkinci Bölüm

Leydi Judith kapı eşiğinde bekliyordu.

Önceden ikaz edilmişti elbette. İki gün önce kuzeni Lucas, Horton Ridge yakınından geçen sınıra yalnızca bir taş atımlık mesafede dört İskoç savaşçısı görmüştü. Lucas şans eseri orada değildi; halası Millicent'in talimatlarını gayretle uygulamaktaydı ve boş boş oturup yaz akşamlarının erken saatlerinde gündüz düşleri kurmakla geçirdiği yaklaşık bir ayın ardından sonunda İskoçlar'ı görmüştü. Onları gördüğüne o denli şaşırmıştı ki neredeyse ne yapması gerektiğini unutacaktı. Çabucak aklı başına gelmiş ve Leydi Judith'e ziyaretçiler için en iyi biçimde hazırlanmasını söylemek amacıyla onun ücre malikânesine varan bütün yolu atıyla hızla katetmişti.

Judith'in hazırlanmak için yapacağı pek fazla şey yoktu. Frances Catherine'in kendisini beklediği haberi karmakarışık dedikodu ağıyla ona ulaştığından beri yol eşyasının çoğunu hazırlamış ve arkadaşının tüm hediyelerini pembe dantel kurdelelere sarılı vaziyette paketletmişti.

Frances Catherine'in zamanlaması bundan daha kıvrımlıydı. Haber ulaştığında, Judith altı aylık zorunlu ziyaret için dayısı Tekel'in malikânesine yeni dönmesini fırsatını bulmuştu. Eşyalarını toplayıp teyzesi Millicent ve amcası Herbert'in malikânesine geri gidemiyordu, çünkü kendisine yamalı mayacığın sorular yönelilecekti, bu yüzden yol eşyalarıyla mayacığın ahırın çatısına sakladı ve annesini beklemeye başladı. Korumucusu Tekel Dayı eşliğinde İskoçya'ya yola çıkıp yolculuğu bilahare gündeme getirecekti.

Tekel Dayı içmediğinde, kız kardeşi Leydi Cornelia'nın tam aksine tatlı dili, nazik tavırlı bir adamdı. İçtiği zamanlarda ise bir yılan misali alçaklaşırdı. Judith'in hatırlayabildiği kadıyla Tekel yıllardır sakat ve biçimsiz bacakların daki ağrının katlanılmaz olduğu gecelerde oldukça çekilmez bir adam haline gelirdi. Bacaklarını ovmaya başlardı ve uşakların birinden bir kadeh sıcak şarap getirmesini istediğinde, Judith onun rahatsızlığını anlardı. Uşaklar tekerleğe ettikleri kadıyla ona dolu bir testi getirmeyi öğrenmişlerdi. Bazı geceler dayısı ağrını bozmadan evvel Judith onun odasından gizlice çıkardı, fakat diğer geceler dayısı ondan yanında oturmasını isterdi. Tekel içtiğinde bir hayli melankolik olurdu ve dikkate alınan, genç ve dinç bir savaşçı olduğu geçmişinden bahsederken Judith'in elini bırakmak istemezdi. Yirmi iki yaşındayken devrilen bir at arabası dizlerini un ufak etmişti ve şarap ağrısını uyuşturup dilini gevşetir gevşetmez o garip kazanın insafsızlığına söverdi.

Tekel'in kafası çekmesi yıllar geçtikçe daha her bir hal ald. Tekel günün daha da erken saatlerinde sarabını içmeye başladı ve tükettiği her kadeh dolusu sarıya, mevcut eğilimi çok daha fazla dramatik değişimlere uğrattı. Akşam karanlığında Tekel hem kendinden öğrenerek ağlamakta hem de Judith'e ipe sapa gelmez hakaretler yağdırıyordu.

Tekel critesi bahar bir gece önce söylediği hiçbir sözün hatırlamazdı. Judith onun ne dediğini kelimesi kelimesine hatırlardı. Zulmünden ötürü onu affetmeye çalışırdı umutsuzca. Onun acısının kendisindenkinden çok daha fazla dayanılmaz olduğuna inanmaya çalışırdı. Tekel Dayı Judith'in anlayışına, merhametine gereksinim duyardı.

Judith'in annesi Leydi Cornelia erkek kardeşine hiç acı-mazdı. Neyse ki hiçbir zaman bir aydan fazla evde kalmazdı. Tekel ve kızıyla birlikte yapacağı çok az şey vardı. Judith daha gençken ve annesinin soğuk, mesafeli tavrından daha kolay incinirken, dayısı ona babasının tek yadigarı olduğunu ve annesinin baronu çok sevdiği için yıllar geçmesine rağmen hâlâ matem tuttuğunu söylerdi. Bu sözleri duyan Judith içten içe rahatlardı. Leydi Cornelia kızına baktığın-da kaybının acısıyla yüzleşiyordu Tekel'in deyişyle. Tekel o vakitler aşırı derecede içmediği için Judith'in onun açık-lamasından şüphe etmesini gerektirecek bir nedeni yoktu. Karı koca arasında yaşanan aşka anlam veremiyor olsa da annesinin sevgisi ve kabullenışı içten içe canını acıtırıyor-du.

Judith hayatının ilk dört yılını teyzesi Millicent ve amcası Herbert'la geçirmişti. O vakitler dayısı Tekel ve annesini ilk gerçek ziyaretinde, Herbert Amca'yı kazara babası olarak adlandırdı. Judith'in annesi küplere bindi. Tekel de

Judith annesine hiç mi hiç benzemediği için sarı saçlarını ve mavi gözlerini babasından almış olmalıydı.

Judith'in anlaması gereken çok fazla şey mevcuttu. Zihni yalnızca yıllardır ona anlatılan gelen yalanlara odaklanıyordu. Bu ihanet onu enkaz haline getiriyordu.

Frances Catherine genliğe Judith'i beklemekteydi. İki arkadaş baş başa kaldıkları an, Judith öğrendiği her şeyi ona anlattı. Ağladı da. Frances Catherine onun elini tutup ağlamasına eşlik etti.

Bösi de bu aldatmanın ardındaki gerçeklere herhangi bir anlam yükleyemiyordu. Konuyu günlerce tartışmalarının akabinde gerçeklerin artık önem taşımadığına karar verdiler.

Sonra bir plan yaptılar. Judith annesine ve dayısı Tekel'e bu gerçekten kesinlikle söz etmeyecekti. Millicent'in ona babası hakkındaki gerçeği anlattığını anlarsa, onu daimi olarak kendileriyle yaşamaya zorlarlardı.

Bu yüksek olasılık ürpertiçiydi. Millicent Teyze, Herbert Amca ve Frances Catherine Judith'in ailesi olmuşlardı. Onlar tek güvenebileceği insanlardı ve Judith annesinin kendisini onlardan koparmasına izin vermeyecekti.

Mesele ne denli zor olursa olsun Judith sebat göstermeye mecburdu. Büyüyünceye dek bekleyecekti. Sonra, hâlâ eğilimliyse, şu bahsi geçen Highlands'e gidip babası olan adamla tanışacaktı. Frances Catherine kendisine yardım edeceğine dair söz vermişti.

Dünyayla boy ölçüşmeyi arzulayan genç bir kadın için bile yıllar birbiri ardını kovaladı. Frances Catherine'e Stewart oymağından bir sınır beyiyle söz kesilmişti, fakat düğün gününden üç ay önce Kirkcaldyler Stewart beyiyle bozuştular. Patrick Maitland bu taze kan davasından ya-

zırlanıp Stewartlar'la yapılmış olan anlaşmanın bozulmasından bir hafta sonra Frances Catherine'i istedi.

Judith arkadaşının bir lşkoğ ile evlendiğini iştiginde, kaderin kendi lehinde tecelli ediyene inandı. Frances Catherine'e bebek beklediği zaman yanına geleceği vadedinde bulunmuştu önceden. Oradayken, babasıyla tanışmasının bir yolunu bulacağını düşünüyordu Judith.

Judith ertesi gün yolculuğuna başlayacaktı. Frances Catherine'in akrabaları onu almak için yola çıkmış olmalıydı. Tek sorun Judith'in bütün bunları Tekel Dayı'ya nasıl açıklayacağıydı.

En azından annesi Londra'ya geri dönmüştü. Evdeyken ev halkı daima bir hengâmcinin içinde olordu ama Judith'in annesi taşranın yalıtılmışlığından sıkılmış ve evvelki hafta Londra'ya gitmişti. Leydi Cornelia saray yaşantısının kaosunu ve deklododusunu, gevşek ahlak kurallarını ve hepsinden çok yasak ilişkilerin çoğuyla birlikte yürüten entrika ve esrarengizliği severdi. Gözü son zamanlarda en samimi arkadaşlarından birinin yakaşıklı kocası Baron Ritch'teydi ve onu iki hafta içerisinde yatağına almak için gizli bir plan yapmıştı. Judith annesinin bunu Tekel'e iftiharla anlattığını ve Tekel'in şiddetli tepkisine güldüğünü duymuştu.

Annesinin yaptığı hiçbir şey Judith'i şaşırtmıyordu. Judith annesine sadece kendisini Tekel'e havale ettiği için şükran duyuyordu. Dayısına planlarını anlatmak için annesinin evden ayrılmasını beklemişti. Ondan izin istemeyecekti, fakat gittiği yeri ona söylemeden öylece ayrılmanın onursuzca olacağını düşünüyordu.

Judith'in yüzleşmekten ödü kopuyordu. Tekel'in yatak odasına giderken, yine o tanıdık düğümlenme karın boşlu-

ğuna oturdu. Judith babanın bu gece Tekel'i sadece melankolik edip çirkinleştirmediğini öğrenmek için bir duza okudu.

Rüober koken oda karanlığa gömülmüştü. Judith ru zaman o odada bulunsu kendisini hava alamıyormuş gibi hissedirdi. Şimdi de öyle hissediyordu ve gerginliğini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Tekel'in yatağının başıgindiği sandığın üstünde bir tane mum yanıyordu. Judith gölgelerin içinde dayısının yüzünü güçlüklerle görebiliyordu. Unutulan bir mumdan yangın çıkması endişesi daima Judith'in zihninin gerisinde yer alan bir korkuydu, çünkü dayısı sık sık mumu söndürmeden sızıyordu.

Judith dayısına seslendi. Dayısı yanıt vermedi. Bunun üzerine Judith dayısının kendisini fark edip karşılık verebileceği kadar içeri girdi.

Tekel'in sesi boğuk çıkıyordu. Elini sallayarak Judith'in yaklaşmasını istedi. Judith hızla yatağına yanına gittikten sonra da elini tutmak için uzandı.

Hafifçe gülümseyince Judith kendini rahatlamış hissederek derin bir nefes aldı. Tekel bu gece melankolik bir ruh halindeydi.

"Ben sana babanla beraber meydan savaşına katıldığımız zamanlar hakkında henüz aklıma gelen bir hikâyeyi anlatırken yanımda otur. Hücum boruları çalmırken babanın hep aynı türküyü okuduğunu anlattım mı sana? Dövuştüğü müddetçe de okumayı sürdürürdü."

Judith yatağına yanındaki iskemleye oturdu. "Dayı, sen bu hikâyeye devam etmeden önce seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

"Baban hakkında anlatacaklarını önemli bulmuyormusun?"

Judith bu soruyu umursamadı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Nedir o?"

"Kızınmayı deneyeceğine söz vermişsin?"

Tekel, "Ben sana ne zaman kızdım ki?" diye sordu. Judith'e verip verip verip verip yüzlerce geceden bitümüyle habersiz bir şekilde. "Şimdi neden rahatsız olduğumu söyle bana, Judith. Tüm bu tiraf süresince gülümseyeceğin."

Judith başıyla onayladı ve ellerini kucaklarında kenetledi. "Kız kardeşin Millicent ve kocası her yaz beni sınırdağın genliğe götürdüler. Herbert Amca'nın orada yaşayan akrabaları var."

Tekel, "Olduğunu biliyorum," dedi. "Bana kadehimi uzat ve sözlerine devam et. Şu şenlikleri bana niye anlatmadığını bilmek istiyorum."

Judith bu soruyu yanıtlamadan önce dayısının birasından büyük bir yudum almasını ve bir kısmını da üzerine dökmesini izledi.

Judith'in midesindeki ağrı şiddetlendi. "Millicent sana ve anneme anlatmamamın daha iyi olacağını düşünüyordun... İskoçlar'la arkadaşlık edişimin seni üzceğini düşünüyordun."

Tekel, "Söylediğin doğru," onayını verdi. Kadehinden koca bir yudum daha aldı. "Ben genellikle öyle bir kın gütmem, fakat annenin o şekilde hissetmek için iyi bir nedeni olduğunu sana baştan söyleyeyim. Şu şenliklere katılma konusunda neden sessiz kaldığımı da anlayabiliyorum ama bir daha sınıra gitmene izin veremem."

Judith öfkesini denetleyebilmek için gayret gösterip derin bir nefes aldı. Yumuşak bir fısıltıyla, "Katıldığım ilk şenlikte, Frances Catherine Kirkcaldy adında bir kızla ta-

myım. O ve ben hemen iyi arkadaş olduk. Frances Catherine evlenip sınır bölgesinden taşınmaya dek her yıl genellikle arkadaşlığımızı tazeledik. Ona bir söz verdim: yirmi sürümü tutmamın vakti geldi. Bir an önce arkadaşının yanına gitmek zorundayım," diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Dayısı kanlanmış gözlerle ona öylece bakakaldı. Judith'in açıklamasını takip etmede zorlandığı açıklandı. "Nedir bu?" diye sordu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"İlk başta on bir yaşındayken verdiğim sözden habsetmek istiyorum sana." Judith sözlerine devam etmeden önce dayısının başıyla kendisini onaylamasını bekledi. "Frances Catherine'in annesi doğum yaparken ölmüş, büyükannesi de aynı şekilde ölmüş."

Tekel, "Bu olağandışı bir durum değil," diye homurdandı. "Çoğu kadın doğum yaparken ölüyor."

Judith onun bu duygusuz tavrının canını sıkmasına müsaade etmemeyi denedi. "Birkaç yıl önce Frances Catherine'den büyükannesinin aşında doğumdan sonraki hafta içerisinde öldüğünü öğrendim ve bu çok ümit verici bir haberdir."

"Neden ümit vericiydi?"

"Çünkü ölümü dar kalçaları yüzünden gerçekleşmiş olamazdı."

Judith açıklamasını karmaşıklaştırdığının farkındaydı ve Tekel'in kaş çatışı konsantrasyonunu bozuyordu.

Tekel omuz sülkti. "Yine de doğum yapmak onun ölümüne sebep olmuş," dedi. "Ve senin, kafanı böylesine mahrem meselelere yormaman gerekiyor."

"Frances Catherine doğum yaparken öleceğine inanıyor," dedi Judith. "O nedenle kafa yordum."

Tekel, "Şu sözden bahset," diye emretti. "Fakat bahsetirken şu tatlı biradan bana biraz daha ver."

Judith testideki biranın kalanını dayısının kadehine boşalttı.

"Frances Catherine bebek bekliyorken yanında olacağıma dair benden söz istedi. Olduğunda yanında olmamı istedi. İstenecek en makul şeydi ve ben de hemen kabul ettim. Bu sözü uzun bir süre önce verdim ama her yaz ona fikrimi değiştirmedigimi söyledim. Arkadaşımın ölmesini istemiyorum," diye ekledi Judith. "Bu yüzden en yeni doğum yöntemlerini elimden geldiğince öğrenmeyi kendime görev bildim. Bu göreve epey zaman ayırdım. Millicent Teyze'nin çok yardım dokundu. İki yıl aşkın bir süredir, görüşmem için bana birsürü saygın ebe buldu."

Tekel Judith'in itirazlarıyla afalladı. "Kendini bu kadının kurtarıcısı olarak mı görüyorsun? Tanrı arkadaşını yanına istiyorsa, müdahalen seni günaha sokabilir. Ama yine de kendini fark yaratacak kadar önemli sanma cüretini gösteriyorsun, öyle mi?" dedi küçümseyerek.

Judith onunla tartışmayı reddetti. Onun aşışmalarına alışkındı ve artık gıcınmuyordu. Bu başarıdan gurur duyuyordu, fakat midesindeki ağrıya son vermek için bir yol bulmayı diliyordu. Gözlerini kapadı, derin bir nefes daha aldı ve sonra sözlerine devam etti. "Frances Catherine'in doğum zamanı yaklaşıyor ve akrabaları beni alıp götürmek için geliyorlar. Tamamen güvende olacağımı. Orada en az iki kadının bana eşlik edeceğinden ve çok sayıda adamın güvenliğini sağlayacağından eminim."

Tekel'in başı tekrar yastıklara gömüldü. "Aman Tanrım, bana bir kez daha sınıra gidip gidemeyeceğini mi soruyor-

sun? Annen geri dönüp seni burada bulamadığında ona ne diyeceğini peki?"

Judith ondan izin istemişti ama bunu ona belli etmemeye karar verdi. Dayısı gözlerini yumdu. Uykanmış karnında geziniyormuş gibi görünüyordu. O uzmadan önce Judith söyleyeceklerinin geri kalanını anlatmak zorsa acle etmek zorunda kalacağını biliyordu.

Sözlerine, "Sana bölgesine gitmeyeceğim," diye bağladı. "Kursey istikametinde, Moray Firth yakınlarındaki roz bu bölgede bulunan Highlands isimli bir yere gidiyorum."

Dayısının gözleri birden açıldı. "Bunu duymamış olayım," diye kükredi.

"Dayı..."

Dayısı ona tokat atmak için elini uzattı, ancak Judith çoktan sandalyesini onun vuruş mesafesinden öteye çekmişti bile.

Tekel, "Bunu tartışmaktan sıkıldım," diye bağrdı. O denli sinirlenmişti ki boynundaki damarlar şişmişti.

Judith kendisini onun öfkesine karşı hazırlamıştı. "Ama ben bunu konuşmaktan sıkılmadım," diyerek diretti.

Tekel'in ağzı açık kaldı. Judith daima sessiz, ürkek bir çocuk olmuştu. Onunla daha önce hiç tartışmamıştı. "Bu garip fikirleri Millicent mı kafana sokuyor?" diye sordu.

"Babamdan haberim var."

Tekel birasına uzanmadan önce bir dakika boyunca gövdesiyle Judith'e baktı. Judith onun elinin titrediğini fahi etti.

"Elbette babandan haberin var. Sana o harika barm hakkındaki her şeyi anlattım. O..."

"Adı Maclean ve Highlands'de yaşıyor. Bir İngiliz baronu değil. Bir İskoç beyi."

"Kim söyledi sana bu saçmalığı?"

"Millicent Teyze bunu bana uzun süre önce söyledi."

Tekel, "Bu bir yalan," diye bağrdı. "Niye Millicent'a kulak verdim? Kız kardeşim..."

"Eğer bu doğru değilse, Highlands'e gitmeye neden karşı çıkıyorsun?"

Tekel tatmin edici bir yanıt düşünemeyecek kadar sersemlemişti. "Gitmiyorsun, işte o kadar. İhtiyor musun beni?"

Judith sakin bir sesle, "Şeytan'ın kendisi bile beni Frances Catherine'e gitmekten alıkoymaz," karşılığını verdi.

"Gidersen buraya dönüşünde hoş karşılanmayacaksın."

Judith başıyla onayladı. "Öyleyse buraya dönmeyeceğim."

Tekel, "Seni nankör," diye haykırdı. "Senin için doğru olanı yapmaya çalıştım. Baban hakkında uydurduğum hikâyeler..."

Tekel sözlerine devam edemedi. Judith başını iki yana salladı. "O hikâyeleri niçin uydurdun?" diye sordu.

"Sana tutunacağın bir dal vermek istiyordum, özellikle de annen senin görüntüne dahi tahammül edemediği için. Bunu biliyordun. Sana acıdım ve mevcut durumu senin için daha iyi bir hale getirmeye çalıştım."

Midesi öyle yoğun bir biçimde kasıldı ki Judith neredeyse iki buklüm olacaktı. Oda üstüne üstüne geliyormuş gibiydi. "Annemden Herbert Amca'nın aşağılık biri olduğunu, çünkü damarlarında dolaşan kanın bozuk olduğunu işittim. Benim hakkımda da aynı şekilde düşünüyor, değil mi?"

Tekel, "Buna verebilecek herhangi bir yanıtını yola" diye cevapladı. Sesi birkün, boğuşuna uğramış çıkıyordu. "Annenin senin üzerindeki etkisini yumuşatmayı deniyebilirdim sadece."

Judith, "Şöminenin üzerinde asılı olan kılıç... Aslında kime ait?" diye sordu.

"Bana."

Judith, "Ya boynumdaki zincire taktığım yakut yüzük sorusunu yönelti. Yüzüğü göğüslerinin arasından çıkardı. "Bu da mı sana ait?"

Tekel öfkeyle burnundan soludu. "Yüzük Maclean piçine ait. Taşın etrafındaki karmakarışık tasarımı o aile için bir anlam taşıyor. Annen ondan huncını almak için yola koyulduğunda yanına almış."

Judith parmaklarını yüzüğün üzerinde gezdirdi. "Peki, mezar?"

"İç boş."

Judith başka soru sormadı. Kucagındaki ellerini yumruk yapmış vaziyette, orada bir veya iki dakika daha sessizce oturdu. Çok geçmeden dayısına baktığında, dayısının mişıl mişıl uyuduğunu fark etti. Saniyeler içerisinde horlar oldu. Judith onun elinden boş kadehi aldı, mumu söndürdü ve odadan çıktı.

Aniden ne yapmak istediğinin farkına vardı. Bir yalanı sonlandıracaktı.

Judith çekme köprüyü koşarak geçip mezarlığa doğru tepesi tırmandığında, güneş batmak üzereydi. Judith boş mezara ulaşınca dek yavaşlamadı. Solmuş çiçekleri uzağı tekmeledi, sonra yığının tepesindeki süslü püslü oyulmuş mezar taşına uzandı. Mezar taşını sert zeminden sökmek

Judith'in epey zamanını aldı, onu tümüyle parçalamak da daha da çok zamanını aldı.

Ertesi sabah Judith gitmek için hazırdı. Dayısına veda etmek için odasına uğramadı.

Bütün uçaklar yardım etme çabası yakalayabilme maksadıyla Judith'in etrafında pervane oldular. Judith şimdiye dek onların kendisine dayısından daha fazla sadakat gösterdiklerini anlamamıştı. Onların birleşik destek gösterisine tevaruyla karşılık verdi. Kâhya Paul Judith'in yanında götüreceği yol eysalarıyla yüklü kısırağı çoktan hazırlamıştı. Jane yolculuk süresince yeteceğine söz verdiği başka bir yiyecek dolu sırt çantasıyla dışarı koştuğunda, Paul Judith'in gözde atı olan Glory adındaki benekli bacaklı kısırağı eyerliyordu. Yol yükünün ağırlığı ve Jane'nin o yükü ahırlara taşıma mücadelesinden, Judith orada bir orduyu beslemeye yetecek kadar yiyecek olduğu sonucunu çıkardı.

Gözcü Samuel, İskoç grubun varlığını bağırarak duyurdu. Çekme köprü derhal indirildi. Judith, elleri iki yanında ve yüzünde kendini ansızın son derece gergin hissettiği için zoraki bir selamlama gülümsemesi ile kalemin en üst basamağında dikiliyordu.

Savaşçılar çekme köprüünün kalaslarına vardıklarında ve atları köprüyü gümbür gümbür geçtiğinde, Judith'in gülümsemesi dondu.

Bir endişe ürpertisi omurgasından aşağıya kayd. Grupta hiç kadın yoktu. Toplam olarak yalnızca dört savaşçı vardı ve onlar da Judith'e dev barbarlarmış gibi görünüyorlardı. Savaşçılar yaklaştığında ve Judith onların yüzlerine iyice baktığında endişesi midesine vurdu. Hiçbiri gülümsemiyordu. Tanrı jahit, Judith'e düpedüz düşmanca bakıyorlardı.

Hepsi avari ekose kumaşlarına bürünmüştü. Judith'in tanıdığı her bir oymak iki ayrı ekose kumaş kullanırdı. *Av hayvanlarını...* Veya adamları avlamak için altın sarısı, kahverengi ve yeşil renklerin pastel tonları tercih ediliirdi - çünkü bu renkler ormana daha kolay uyum sağlar ve onları kurtbanlarından saklardı. Daha renkli ekose kumaşlar ise tüm diğer durumlarda kullanılırdı.

Açıkta kalan dizleri Judith'i şaşırtmadı. Alışılmadık kıyafetlerine aşinaydı zira bütün bu adamlar sınır oyunlarına düce kadar olan ekose kumaşlar kuşanmış halde katılırlardı. Hatta Judith oymaklardan bazılarını renklerine göre tanımlayabiliyordu. İngiltere'de, bir baronun bayrağı onun renklerini taşırdı, fakat İskoçya'da, Frances Catherine'in tarif ettiği gibi, bey ve takipçileri kıyafetlerinin renklerinden tanırdı.

Judith'i asıl şaşırtan onların kızgın yüz ifadeleri idi. Judith onların neden bu denli bariz biçimde tuhaf davrandıklarını anlayamıyordu. Sonra yolculuğun bu adamları usandırmış olabileceğine karar verdi. Önemsiz bir mazaretti bu, fakat katlanabileceklerinin en iyisiydi.

Savaşçılardan hiçbiri ona çıştiklerinde atından inmedi. Üçü Judith'in onların lideri olduğunu varsaydığı adamlar arkasında hızaya girdi. Hiçbiri upuzun bir süre tek kelimetmede. Hepsi gözlerini nezaketle yoksunu bir edayla Judith'e dikti. Judith dikkatini yalnızca onların liderine odakladığı halde, onlara aynı edayla bakmadan edemedi. Ömrü boyunca böylesine azametli bir manzarayla karşılaşmadığını düşündü. Şu adam... Judith'i cezbediyordu. Kesinlikle içlerinde en irisi oydu. Adamın geniş omuzları, arkasında parlayan güneşi bütünıyla engelliyordu ve sı-

dece ılık huzmeleri ona yenilmez, büyülu bir görünüm vererek etrafını çevreliyordu.

Yine de adamı büyülu değildi. O yalnızca bir adamdı, hem de fazlasıyla yakışıklı bir adamdı ve gruptaki en kadılı savaşçı olduğu su götürmez bir gerçektir. Kuşandığı ekose kumaş sol uyluğunun yanında açılmıştı. Oradaki biçimli kasetin şişkinliği ipe bağlanmış çelik kadar sert görünüyordu. Böyle özel bir bölgeye sabit gözlerle bakmak doğru olmadığından, Judith bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. Adamın yüz ifadesi, Judith'in onun uyluğundaki küçük tepciyi incelemesini ayrımsadığına delâlet etmiyordu ve Judith bu lütuf üzerine derin bir nefes aldı.

Tanrı biliyordu ya, Judith günün geri kalamında bu savaş lorduna gözünü kırpaksızın bakmaktan memnuniyet duyabilirdi. Adamın saçları koyu kahverengi ve birazcık da dalgaydı. Çıplak kolları yüzü kadar bronzdu. Göz alıcı bir görünümü vardı. Ah evet, o gayet formda biriydi, fakat Judith'in ilgisini uzun süre üstünde tutan özellikle gözlerinin rengiydi. Gözleri grinin güzel, parlak bir tonundaydı.

Savaşçının dik bakışları etkileyici ve cesaret kırıcıydı. Ondandır yayılan öyle bir güç aurası vardı ki neredeyse Judith'i nefessiz bırakacaktı. Bakış şeklindeki yoğunluk Judith'in utanmasına yol açıyordu ama Judith bunun nedenini tasavvur edemiyordu. Tanrım, dedi içten içe. Bu adamın Frances Catherine'in kocası olmamasını umuyordu. O son derece sert, otoriter bir adama benziyordu. Judith onun fazlaca gülücük verilen bir adam olduğunu hiç sanmıyordu.

Buna rağmen adamda Judith'in gönlünü çelen, ona dokunmasını güdüleyen bir şeytan tüyü mevcuttu hiç kuş-

kusur. Bu tuluftur bir tepkiydi, çünkü ona bakınca endişesi hafifliyor gibiydi.

Judith harika bir macera yaşıyacaktı. Bu fikir aklının Judith'in zihninde çaktı. Ona akla uygun gelmiyordu ama savaşçıya tepkisi yüzünden bunu şimdi çözüme kavuşturamayacak kadar akli karışmıştı. Tek bildiği birdenbire tüm endişelerinden tamamen sıyrıldığını hissediyor olma- sıydı. Kendini güvende de hissediyordu. Savaş lordunun yürüdüğü ifade, üstlendiği görevden hoşlanmadığını gösteriyordu, fakat Judith onun evi istilâsındaki bu yolculukta savaşçı tarafından korunacağından emindi.

Nezaketen kendisine çölecek edecek tek bir kadının olma- masına bile aldırınıyordu. Geleniği askara al! Judith yolu çıkmak için sabırsızlanıyordu. Yalanları, incitilmeyi, reddedilmeyi, bütün ihanetleri ardında bırakacaktı. Oracıkta kendi kendine bir söz verdi. Buraya asla geri dönmeyecekti. Asla. Ne denli kısa olursa olsun tek bir ziyarete dahi razı gelmeyecekti. Teyzesi Millicent ve Herbert Amca'yı kalacak ve dilediğinde onlara anne ve baba diyebilecekti, hiç kimse onu engellemeyecekti.

Judith sadece hissettiği mutluluğu dile getirmek amacıyla kahkahalı bir haykırış koparmak için neredeyse karış konulmaz bir arzu duyuyordu. İskoçlar'ın buna bir anlam veremeyeceklerini çok iyi bilerek bu arzusunu bastırdı. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Judith bile kendisini zar zor anlıyordu.

Sessizlik saatlerce sürmüş gibi geliyordu, fakat Judith aslında yalnızca birkaç dakika geçtiğini biliyordu. Sonra Paul ahır kapılarını iterek açtı. Gücürdayan ve taze yağ için süzlenen eski menteselerin gürültüsü savaşçıların dikkatini çekti. Lider hariç hepsi o yöne bakmak için döndü.

Judith'in fark ettiği ikisi ellerini kollarına götürdü. Savaşçıların kendilerini düğün topraklarda addendiklerini ve saldırıya karşı doğal olarak diken üstünde oturdıklarını Judith o vakit anladı.

Bu denli garip davranmalarına şaşmamalıydı. Kaş çatmaları, Judith'e şimdi anlamlı geliyordu. Judith dikkatini gene lidere yöneltti. "Siz Frances Catherine'in kocası mısınız?"

Adam ona yanıt vermedi. Liderin tam arkasındaki savaşçı yüksek sesle konuştuğunda Judith sorusunu Keltçe yinlemek üzereydi. "Patrick karısıyla beraber. Biz onun akrabalarıyız."

Konuşmasında öylesine anlaşılmayan bir telaffuz mevcuttu ki Judith onu anlamakta güçlük çekti. Savaşçı ilerlemesi için atını hafifçe dürttü. Liderinin yanına ulaştığında tekrar konuştu. "Siz Leydi Judith Elizabeth misiniz?"

Judith gülümsedi. Frances Catherine dışında hiç kimse adına Elizabeth'i eklemeydi. Geçen günlerin ona tatlı bir hatırasıydı bu. Judith, "Benim," yanıtını verdi. "Yine de bana Judith diyebilirsiniz. Lütfen anlatın bana, söz. Frances Catherine nasıl?"

"Şişman."

Judith onun bu kısa yanıtına güldü. "Şişman olması gerekiyor," dedi. "Peki kendisini iyi hissediyor mu?"

Adam başıyla onayladı. "Hanımefendi, biz bunca yolu sizden bizimle gelmeyeceğinizi duymak için geldik. Lütfen şimdi bize olumsuz cevabınızı verin de gidelim."

Judith'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Onu bu denli gelişigüzel biçimde aşağılayan kişinin koyu kestane rengi saçları ve hoşla giden yeşil gözleri vardı.

Judith diğerlerine bakmak için döndü. Kuşku dolu bir

ses tonuyla, "Hepiniz sizinle gelmeyeceğime mi inanmıyorsunuz?" diye sordu.

Her biri başıyla onayladı.

Judith hayretler içinde kalmıştı. "Bütün bu yola sadece size hayır dememi içim için mi geldiniz?"

Tekrar hep birlikte baş onayı verdiler. Judith gülmeye niteğini engelleyemedi. Kahkahayı patlatıverdi.

Savaşçılardan biri, "Sözünüzü tutacağımıza şafak ısmıdığı için Frances Catherine'imize mi gülüyorsunuz?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Hayır, sır," dedi. "Size gülüyorum."

İskoçlar'a karşı bu kadar dürüst olması gerekmediğine karar kıldı. Adam şimdi onun boğazını sıkmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Judith gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Eğer sizi gücendirdimse, özür dilerim, sır," dedi. "Size gülüyordum ama yalnızca birazcık. Yorumlarınız, görüyorsunuz, beni gafil avladı."

Adam onun bu özür dileyişiyle gönlü alınmışa benemiyordu.

Judith pişmanlık dolu küçük bir iç çekiş koyverdi ve konuyu değiştirmeye karar verdi. "Adınız nedir, sır?"

"Alex."

Judith hızlı bir reverans eşliğinde, "Tanıştığınıza memnun oldum, Alex," dedi.

Alex çileden çıkmış bir halde gözlerini devirdi. "Ham-mefendi, vaktimizi boşa harcıyorsunuz... Bize olumsuz yanınızı bildirirseniz, size veda edeceğiz. Bizi geri çevirme nedenlerinizi açıklamak zorunda değilsiniz. Basit bir hayır yeterli olacaktır."

Hepsi yeniden başlarıyla onayladılar. Judith hâlâ gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Korkarım size çok açıkça umduğunuz yanıtı veremeyeceğim," diye sözre başladı. "Arkadaşıma verdiğim sözü tutma niyetindeyim. Frances Catherine'i bir kez daha görmek için can atıyorum. Bana kalırsa, buradan ne kadar erken ayrılsak o kadar iyi. Yola çıkmadan önce kendinizi tazelenmek isterseniz bunu elbette anlayışla karşılarım."

Bu minik nutukla onları yaptırışına kanaat getirdi. Alex'in ağzı açık kalmıştı. Ötekiler, hâlâ herhangi bir tepki göstermeyen lider haricinde, yalnızca biraz rahatsız görünüyordular. Judith gülmedi, fakat gülümsemi. Onları iyice etkilemek için kasıtlı olarak Keltçe de konuşmuştu ve onların sabit bakışlarından kendi amacına ulaştığı sonucunu çıkardı.

Judith bu ilk buluşmanın ayrıntılarını Frances Catherine'e anlatabilmek için onların her bir sözünü hatırlayacağından emin olması gerektiğine karar kıldı. Arkadaşı bunu kesinlikle Judith'in bulduğu kadar eğlenceli bulacaktı.

"Gerçekten bizimle gelmeye mi niyetleniyorsun, küçük hanım?" diye sordu Alex.

Judith zaten bunu söylememiş miydi? Kızgınlığını belli etmemeye özen gösterdi. Kusvetli ama anlamsız olmayan bir ses tonuyla, "Evet, gerçekten sizinle gelmeye niyetliyim," yanıtını verdi. Bakışlarını tekrar lidere çevirdi. "Size eşlik etmemi isteyip istemediğinizin önem taşımadığını anlasanız iyi olur. Hiçbir güç beni sözümü tutmaktan alkoymayacak. Frances Catherine'in evine yürümek zorunda kalsam bile niyetimden vazgeçmeyeceğim. Öyley-

se..." Çok daha yumuşak bir sesle ekledi: "Sizce amatör net olarak açıklayabildim mi?"

Lider ne başıyla onayladı ne de konuşttu, fakat tek kafa-mı kaldırdı. Judith bu tepkiyi bir evet olarak almakta kararlı kıldı.

Paul uzun bir ışıklık Judith'in dikkatini çekti. Judith omatları dışarı çıkarmasını işaret etti. Mavi elbisesinin kenar kısımlarını kaldırıp aceleyle merdivenlerden indi. Savaşçılarının hizmetini tam geçiyordu ki bir fısıltı işitti: "Omun zorluk çıkaracağım şimdiden söyleyebilirim, İain."

Judith bu sözü duymamazlıktan gelemezdi.

Ahırlar yönünde ilerlerken yüksek sesle, "Muhtemelen zorluk çıkaracağım," dedi. Kahkahası peşinden sürüklen-di.

Arkasına dönmediği için böbürlenmesi üzerine nasil bir tepki verdiklerini görmedi.

İain bakışlarını kadının üstünden ayıracakmışa benzemiyordu. Sözüni tutma derdinde oluşuna kesinlikle şaşırmıyordu elbette, fakat kalırsın ki kadından hoşlanacağını ummıyordu. Hazırlıksız yakalanmıştı, bu afallatıcı yanı karşısında ne yapabileceğinden de emin değildi.

Judith kılıya doğru hızla ilerlerken buğday rengindeki uzun saçları meltemle dalgalanmaktaydı. İain bunun farkına varmadı... Ve Judith'in kalçalarındaki uysal sallantıya hayran kalmadan edemedi. Her hareketinden zarafet taşıyordu. Evet, o güzel bir kadındı, kesinlikle. Gözleri İain'in o ana dek gördüğü en güzel menekçe rengiydi, fakat İain'i asıl etkileyen onun o muhteşem kahkahasıydı. Öylesine nece doluydu ki...

İain genç kadını birlikte eve dönmek için zorlama karar almış olsa da kararını yoldaşlarıyla paylaşmamıştı. Zaman

geldiğinde ne emrederse onu uygulayacaktı. Buna karışın Leydi Judith İain'i kesinlikle şaşırtmıştı. Sözüünün eri bir kadındı. Ama İngiliz'di. İain bu yaman çelişki üzerine başını iki yana salladı.

"Ona dair ne düşünüyorsun?"

Soruyu soran İain'in ikinci kuzeni Gowrie'ydı. Tekrarlayıp durduğu hareketi bir sonuca varmasına fayda sağlıyormuş gibi ritmik bir şekilde koyu renk sakalını kaşıyorken, İngiliz kadının arkasından sabit gözlerle bakmaktaydı. "Çatı pıtı bir şey, değil mi? Bu kıza kanımın kaynadığını düşünüyorum."

Alex, "Ben de senin çok fazla konuştuğumu düşünüyorum," diye homurdandı. "Cehennem ol, Gowrie, etek giyen her şeye kanın ısırır senin."

Gowrie gülümsedi. Arkadaşının aşağılayıcı sözlerinden biraz olsun gıcunmamıştı. "O Frances Catherine'imize verdiği sözü tutuyor," dedi. "Ve bir İngiliz'e kanımın kaynamasının tek nedeni bu."

İain bu beyhude gevezeliği yeterince dinlemişti. Yola koyulmak için acele ediyordu. "Bu cehennemden gidelim," diye buyurdu. "İngiltere'deyken nefes alamıyorum."

Öbür savaşçılar bütünüyle mutabıktılar. İain Brodick'e bakmak için eyerinde döndü. "O seninle at sürecektir," dedi. "Sırt çantasını eyerinin arkasına bağla."

Sarı saçlı savaşçı başını iki yana salladı. "Çok fazla şey istiyorsun, İain."

İain sulusepken misali sert sesiyle, "İstemiyorum," karşılığını verdi. "Sana emrediyorum ve bana hayır dememe-ye çaba gösterirsen iyi edersin."

Brodick bu gözdağından nasibini almıştı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Ferman senin."

Gowrie, "O benimle at sürebilir," önerisinde bulundu. "Aldırmam."

İain askere dik dik bakmak için döndü. "Evet, aldırma-
yacakmı. Ona dokunmayacakmı da, Gowrie. Ne şimdiki ne
de sonra. Anlıyor musun beni?"

Gowrie'nin onaylamasını beklemedi, fakat dik bakışla-
rını yine Brodick'e yönlendirerek, "İlerle," diye emretti.

Savaşçı onun yanına eriştiğinde Judith atına henüz
binmişti. "Benimle at süreceksiniz," diye duyurdu. Atın
sırtına bağlanmış yol yüklerinin sayısını gördüğünde du-
raksadı. Sonra başını iki yana salladı. "Bırakmak zorunda
kalacaksınız..."

Açıklamasını bitirmeye fırsat bulamadan Judith araya
girdi. "Öneriniz için size çok teşekkür ederim, sır ama-
nızla at sürmeye gerçekten hiç ihtiyacım yok. Kısrağım bir
hayli kuvvetlidir. Bu yolculuk için yeterince zinde."

Brodick bir kadın tarafından geri çevrilmeye alışık de-
ğildi. O an nasıl davranacağını bilemedi. Ona yaklaşıp
başlamasının ardından bir an duraksadı.

İain askerin tereddüdünü ayırmadı. Sonra Brodick dü-
nüp ona baktı ve yüz ifadesindeki şaşkınlığı fark etti.

Alex, "Kadın zorluk çıkarıyor," diye homurdandı.

Gowrie bir kıkırdama eşliğinde, "Evet, çıkarıyor," de-
yerek ona katıldı. "Yanılmışım, Alex. O güzel değil... Çok
güzel bir kadın."

Alex başıyla onayladı. "Evet, çok güzel..." itirafında bu-
lundu.

"Brodick'e bakar mısınız?" dedi Gowrie gülümseyerek.
"Baygınlık geçirmek üzere..."

Alex bu sözü çok gülünç buldu. İain başını iki yana sal-
ladı ve atını ileri doğru hafifçe dürttü. Judith Brodick'in

huzursuzluğuna fark etmemişti. Ayak bileklerine dek sıza-
nın elbisesinin eteğini düşürmekle meşguldü. Omuzla-
rının üzerindeki kalın pelerinine çekildikten sonra, sıyah
kordonuna fiyonk atmış ve son olarak Paul'un onun için sa-
bırla tuttuğu dizgine uzandı.

İain Brodick'e yoldan çekilmesini işaret etti, sonra at-
ın Judith'in yanına yaklaştı. "Yarıda yalnızca bir
çanta götürebilirsin, küçük hanım."

Ses tonu Judith'in onunla tartışması gerektiğini söylü-
yordu. Judith, "Hepsini götüreceğim," karşılığını verdi.
"Çoğu Frances Catherine ve bebeğe hazırladığım hediye-
ler; onları arkamda bırakacak değilim."

Dik bakışlarıyla dev savaşçının ruhuna nüfuz etmeye
çalıştığı gerçeğini hesaba katan Judith fazlasıyla cesurca
davrandığını düşündü. Savaşçının kendi bildiğinden şaş-
madığı belliydi. Judith derin bir nefes aldıktan sonra ek-
ledi: "Şu genç adamla at sürmeye de arzulamıyorum. Atım
beni gayet güzel taşıyacaktır."

İain bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Judith
onun kaç çatışma kaç çatışma karşılık verdi, ta ki İain kılı-
cını kınından çekinceye dek. O an Judith'in nefesi kesildi.
Savaşçının yolundan çekilirken, İain kılıcı kaldırdı, eyer-
deki pozisyonunu değiştirdi ve sonra kılıcı Judith'in aşırı
yol yükünü tutan ipleri kesmede kullandı.

Judith'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyo-
du. İain kılıcını kınına yerleştirdiğinde Judith sakinleşti.
İain arkadaşlarına öne çıkmalarını işaret ettikten sonra
Judith'in sırt çantalarından her birini almalarını emretti.
Hoşnutsuz görünen askerler eyerlerinin arkasına Judith'in
yol yükünü bağlarlarken Judith tek kelime etmedi, fakat
lider onu eyerinden zorla ayırmaya kalkıştığında irkilen

nefesi boğazında düğümlendi. Lain'in gözleri ne kadar da güzeldi. Judith ondan bütün dikkatini kendisine vermemenin önemini bir hata olduğuna karar kıldı, çünkü Lain'in kedi bakıp Judith'i bir an için sersemletmişti.

Judith onu çekici bulmanın tamamen güvenli olduğunu sonucuna vardı. Bundan hiçbir şey çıkamayabilirdi, elbette. Onun evine gidiyordu, evet, fakat Judith orada bir yabancı, bir misafir olacaktı. Oraya varınca, Lain'in Judith'le ya da Judith'in Lain'le yapacağı herhangi bir şey olmayacağını büyük olasılıkla.

Üstelik Judith İngiliz'di. Hayır, bu zararsız çekicilikten hiçbir şey çıkamayabilirdi.

"Evlî misin?" Bu soru Judith'in ağzından kaçırvermişti.

Judith Lain'den daha fazla şaşırırsa benziyordu.

"Hayır, evli değilim."

Judith gülümsedi.

Lain bunu nasıl anlamlandıracağını bilmiyordu. Judith sorusunu sormuştu ve artık Lain ona aldırış etmeyebilirdi. Meslek, mazilesef, bakışlarını Judith'den ayıramamasıydı.

Judith, "Sana soracağım bir sorum daha var," diye final dedi. "Sonra seni düşüncelerimle baş başa bırakacağım."

Barbarlerinin gözlerinin içine uzun uzun baktılar. "Bana sormak istediğin soru nedir?"

Lain'in sesi fısıltı yutmuşaklığındaydı. Judith'e bir okşama gibi geldi. Bu tepki Judith'i sersemeye çevirdi ve Judith bu tuhaf tepkiye çözümler üretmek için bakışlarını şu yakışıklı şeytandan uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Lain onun duraksamasını ayırtınsadı. "Sorun çok önemli değil heralde."

Judith, "Ah, önemli," karşılığını verdi. Sorusunun ne olduğunu hatırlamaya çalışırken bir dakika daha durak-

sadı. Konsantre olabilmek için bakışlarını Lain'in çenesine sabitledi. Bir gülümsense eşliğinde, "Patrick, Frances Catherine'e karşı nazik mi? Ona iyi davranıyor mu?" diye sordu.

Lain onun sözlerine sükunetle, "Ona karşı nazik olduğunu sanıyorum," yanıtını verdi. Sonradan aklına gelen düşünceleri ekledi. "Onu hiç dövmemi."

Judith bu yorum üzerine eğlendiğini anlayabilmesi için Lain'in gözlerinin içine baktı. "Onu dövmeyi zaten biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Patrick Frances Catherine'e el kaldırırdı, Frances Catherine Patrick'ten kaçardı."

Bu öylesine şoke edici bir söz oldu ki Lain buna nasıl bir karşılık vereceğini bilmiyordu. Çabucak ince esprilerine geri döndü. "Peki nereye kaçardı?"

"Yanıma gelirdi."

Judith'in sesi çok içten geldiği için Lain onun az önce kendi söylediğine inandığını farkındaydı. Lain o ana dek böyle akıl almaz bir söz duymamıştı. Sebep ne olursa olsun, bir kadın kocasından kolay kolay ayrılmazdı.

"Maitlandler'den hiçbir adam öfkelense de kadınına dokunmaz."

"Lain şuna baksana!"

Alex onların konuşmasını bölen bu soruyu yüksek sesle sormuştu. Judith tam zamanında dönüp önceki akşam yıkıldığı mezarı savaştının işaret ettiğini gördü. Bakışlarını hemen dağ silsilesinin zirvesindeki sıra sıra ağaçlara çevirdi. Lain Judith'in gerildiğini hissetmişti. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

Judith fislini yumruğaklığındaki sesiyle, "Evet," yanıtını verdi.

"Mezarı kim harap..."

Judith onun bitirmesine izin vermedi. "Babamın mezarını."

Judith bu sözleri sarf etliğinde Alex'in yanına varmışlardı. Neyli gönlü savaşçı önce lain'e, sonra Judith'e baktı. "Gimmeden evvel mezar taşım yerine koymamızı ister misin, küçük hanım?"

Judith başını iki yana salladı. "Koyarsanız onu tekzar devirmek zorunda kalırım, yine de teklifin için teşekkürler."

Alex şaşkınlığını gizleyemedi. "Bize bunu bizzat yaptığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Judith ona yanıt verdiğinde, yüzünde en ufak bir utanma belirtisi yoktu. "Evet, ben yaptım. Tam bir saatimi aldı. Zemin kaya kadar sertti."

İskoçlar afallamış görünüyordular. Sonra lain onun dik karnı çekti. Başparmağının arkasıyla genç kadının çenesini hafifçe kaldırdı. "Böyle bir şeyi neden yaptın ki?"

Judith zarif bir silkiyle omuzlarını kaldırdı. "Vakti gelmişti."

lain başını iki yana salladı. Judith'in biraz önce ihtar emiği gaddarlık, lain'in kafasında yer eden Judith karakteriyle hiç örtüşmüyordu. lain onu iyi huylu, masum bir kadın sanmıştı. Ve inatçı. Kendi atını sürme konusundaki tartışma gekli buna işaret ediyordu. Yine de Judith kutsal toprağa saygısızlık edecek tipte bir kadına benzemiyordu.

lain bir kez daha, "Bu babanın mezarı mı?" diye sordu. Bu dolambaçlı muammanın kaynağına ulaşmaya kararlıydı.

Judith, "Evet," diye karşılık verdi. İçini çekti. "Bonon için kaygılanman gerekmiyor. Mezar boş."

"Boş?"

"Evet."

Judith belli ki daha fazlasını açıklamayacaktı. lain üstelememekte karar kıldı. Judith lain'in kollarında bütünüyle kaskatı kesilmişti. Bu konunun Judith'i üzdüğü belli oluyordu.

lain Alex'e başa geçmesini işaret etti, sonra atını onun arkasındaki saraya doğru dürttü. Mezarlık arkalarında kalır kalmaz, Judith gözle görünür biçimde rahatlamıştı.

Güneş batıncaya dek tek kelime etmediler ve gece için kamp kurma zamanı geldi. Saatlerce at sürmüşlerdi. Sınırı geçip yeniden İskoçya'ya döndükleri için erkeklerin keyfi yerindeydi.

Nihayet durduklarında Judith tükenmiş bir haldeydi. lain onun inmesine yardım ederken bunu fark etmişti. Judith kendi başına ayakta zar zor durabiliyordu. Bacaklarındaki gücü toparlayıncaya dek lain'in elleri Judith'i sabit tutmak amacıyla onun belini kavradı.

lain Judith'in titreyişini duymusayabiliyordu. Judith toprağa bakarken lain başının tepesinden ona bakıyordu. Judith aşıkâr sorununa değinmediği için lain de bundan bahsetmiyordu. Judith lain'in kollarını bırakmıyordu, fakat bırakır bırakmaz, lain onun belindeki kavrayışını gevşetti.

lain derhal aygırına döndü. Judith yavaşça onun atının etrafından dolandı ve küçük açık alanın bütünlüğünde uzanan ağaç sırasının ardında kısmen saklı oluşuna görünüm iliştiği dereceye doğru yürüdü. lain Judith'in uzaklaşmasını

inledi ve yahaneye yürüyüşüne bir kez daha vuruldu. Çamaşır prensesi gibi hareket etmiştii söyledi kendi kendine.

O gerçek bir güzellikti. Çok da masumdu. En ufak bir şey için kızarması bile masum olduğunu ortaya koyuyordu. Büyüleyiciydi de.

Bu kadın lain'in kalbine ulaşabiliyordu, lain bu anı idrakla yahaneye döndü, neredeyse bembeyaz kesildi. Hala Judith'in gördün kaybolduğu ağaçlara bakıyordu, fakat kollarını çatarak.

Alex arkasından seslendi. "Seni sınırlendiren ne?"

lain kolunu atının eyerine yasladı. "Aptalca düşünceler," diye karşılık verdi.

lain'in arkadaşı Judith'in gittiği ağaçlara göz geçirdi, sonra yine lain'e döndü. "Güzel bir İngiliz'e ilişkin aptalca düşünceler olabilir mi?"

lain omuz salktı. "Belki de," itirafında bulundu. Alex bu konuyu irdelenemesi gerektiğini ryi biliyordu. Beyi itirafında bulunduğu için hiç de mutlu görünmüyordu. Kendi atıyla ilgilenmek üzere geri dönmekten önce iç çekerek, "Yolculuğumuz zorlu olacak," dedi.

Judith ağaçlar tarafından güvenli bir şekilde saklanıncaya dek temkinli yürüyüşünü sürdürdü. Her tarafı ağrıyıcı, kaşıyıcı ve uykukları sanki birisi onu kirbaçlamış gibi yanıyordu.

Bacaklarındaki sertliği giderinceye dek çevreyi doladı. Sonra soğuk suda ellerini ve yüzünü yıkadı. Kendini hem daha ryi hem de aç hissetti. Açık alana hızla geri döndü. Adamların konuştuklarını iştebiliyordu, fakat onların görüş alanına girer girmez hepsi sus pus oldular.

Judith lain'in orada olmadığını çabucak fark etti. Bir an için paniğe kapıldı. Judith'i süratle gafil avlayan bu his, mu-

desinin bulanmasına yol açtı. Bakışları lain'in aygırını bulduğunda ise korkusu hemen hafifledi. İlaçsız sarıyaçrı onu pekili terk edebildi, fakat sadık atını asla terk etmezdi, öyle değil mi?

Judith kendisine gerçekten yabancı olan dört erkekle ormanda yalnızdı. Eğer bu durum İngiltere'deki birinin kulağına giderse, Judith'in itibarı ayaklar altına alınırdı. Annesi de muhtemelen Judith'i bir kayık suda boğardı. Tuhafı, ancak bu son düşünce Judith'in canını pek fazla sıkmadı. İçinden şimdi annesine karşı herhangi bir şey hissetmek gelmiyordu. Tekel Dayı kız kardeşinin kızına karşı soğuk tavrına açıklık getirmiş, dahası Judith'in annesinin kaybettiği adamın daimi hatırlatıcısı olma yalanını mazur göstermişti.

Yalanlar... Sayısız yalanlar.

"Sen en iyisi biraz dinlen, küçük hanım."

Alex'in derin sesi arkasından geldiğinde Judith birden irkildi ve elini göğsüne götürdü. Ona yanıt vermeden evvel birkaç kez derin derin nefes aldı. "Dinlenmeden önce akşam yemeğimizi yemeliyiz. Yol yükünü ne yaptınız?"

Alex açık alanın karşı tarafını işaret etti. Judith yemeği hazırlamak için hemen alanı geçti. Jane sırt çantasının üstüne bembeyaz bir örtü sarmıştı. Judith ilk başta örtüyü sert zemine serdi, sonra da üstünü yiyeceklerle kapladı. Orada kalın kabuklu siyah ekmek, kırmızı ve sararmış üç köşeli peynirler, tuzlanmış domuz etinin şişman dilimleri ve taze mayhoş yeşil elmalar vardı.

Her şey hazır olduğunda, Judith erkekleri kendisine katılmaları için davet etti. Sonra bekledi. Uzun bir sürenin ardından Judith onunla birlikte yemek yeme niyetlerinin olmadığını anladı. Utancından kızardığını hissedebiliyor-

du. Bacakları elbise eteklerinin kenarı altında kıvrılmış ve elleri kucagında kenetlenmiş vaziyette yerde oturuyordu. Küçük düşüşünü onlardan hiçbirinin görmemesi için bu-
yumu eğik tutuyordu.

Onlarla yiyeceğini paylaşmayı önermek aptalca bir ha-
tuysdı. O İngiliz'di ne de olsa ve onlar muhtemelen onunla
birlikte yemek yemeği hazmedemiyorlardı.

Judith utanç duyacak bir durumu olmadığını söyledik-
lendi kendine. Kaba sabı bir barbar gibi davranmıyordu.
Öyle davranan onlardı.

İain açık alana geri geldi ve kalakaldı. Judith'e tek bir
büküş atması ters göden bir şeylerin olduğunu anlaması-
na yetti. Judith'in yüzü alev kırmızısıydı. İain yakındaki
adamlarına döndü. Alex ve Gowrie sırtları açık gövdeleri-
ne yalın biçimde açık alanın karşı tarafındaki zeminde otu-
ruyorlardı. Alex tamamen uyamıktı ama Gowrie uyuya-
gibi görünüyordu. Brodick her zamanki kadar sessiz seda-
sız ıykaya dalmıştı. Ekose kumayına tümüyle sarınmıştı,
sadece açık saçıklarının tepesi gözüküyordu.

İain Judith'in önündeki yiyecek öbeğinin farkına vara-
rak ne olduğunu tahmin etti. Derin bir nefes alıp ellerini
arkasında kavuşturdu ve Judith'in yanında durmak için o
tarafa yürüdü.

Judith ona bakmayacaktı. Onun kendisine doğru gel-
işini fark eder etmez dikkatini yiyecekleri tekrar sarmaya
verdi. İain Judith'in karşısına oturduğunda Judith kapları
gene sırt çantasına tıkıtırıyordu.

İain elmalardan birini kapı. Judith elmayı onun elin-
den aldı. İain yeniden elmaya uzandı. Judith bu küstahlığı
o denli şaşırmıştı ki İain'e uzun uzun baktı. İain'in gözleri
bir kahkahayla parıldadı. Judith onun neyi bu kadar ef-

lenceci bulduğunu anlayamıyordu. İain elmadan bir sürük
alırken Judith ona bakmayı sürdürdü. İain öne eğildi ve
elmayı Judith'e ikram etti. Judith ne yaptığını farkına va-
ramadan uzatılan elmadan bir sürük aldı.

Alex birdenbire Judith'in yanında belirdi. Tek kelime
etmeksizin oturdu ve sırt çantasına elini uzadı. Judith'in
az evvel yeniden sardığı bütün kapları çıkardı. Bir parça
ekmeği İain'e fırlatmasının ardından, ağzına üç köşeli bir
peynir parçası atıverdi.

Sonra Gowrie onlara katıldı. Judith elmalardan birini
kendü kucagına koydu ve onu uyuyan savagının sabahile-
rin yemesi için saklayacağını utana sıklıkla açıkladı. "Bro-
dick akşam yemeğini kaçırarak kadar yorgun olmalı," yo-
rumunu yaptı.

Alex alaycı bir şekilde homurdandı. "Brodick yorgun
değil, sadece inatçı. Elmam yarın da yemeyecektir, sırf sen
İngiliz olduğun için. Hayır, o..."

Judith'in kaş çatıp, Alex'in açıklamasına mani oldu.
Judith Brodick'e bakmak için döndü, zihninde mesafeyi
değerlendirdi, sonra kucagından elmayı aldı. "Eğer onun
elmayı yarın yemeyeceğinden gerçekten eminsen, onu
şimdi yemek isteyebilir belki."

Judith elmayı somurtkan İskoç'a savurma niyetindeydi
ama tam nişan almak için arkasına yaslanır yaslanmaz, İain
onun elini yakaladı.

"Bunu yapmak istemezsin, genç hanım," dedi.

Elini bırakmadı. Judith vargeçmeden önce İain'le bir
iki saniye mücadele etti. "Haklısın," dedi. "Güzelim elma
ziyan olacak... Üstün bir İngiliz elmasının huysuz bir
İskoç'ta ziyan olmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

Judith başını iki yana sallamak için duraksadı. "Onun

Frances Catherine'le akraba olduğuna inanmıyordum. Elini bırakabilirsin, İain."

İain'in ona güvenmediği açıktı. İain onun elini bırakmıyordu, fakat elmayı almıyordu. Judith İain'in ani gülümsemesinin onunla münakaşa edemeyecek kadar çok şaşırdu.

"Brodict'i kendine düşman etmek istemersin, Judith," dedi Alex.

Judith, "Ama o zaten benim düşmanım," karşılığı verdi. İain'in arkasına yanıt verdiğinde, bakişım İain'den ayrılmakta zorlandı. "Brodict biz daha tanışmadan, benden hoşlanmayacağına karar vermiş, öyle değil mi?"

Hiç biri Judith'i yanıtlamadı. O vakit Gowrie komayı değiştirdi. "Eğer birinin senden hoşlanmadığını her düşündüğünde misilleme yapıyorsan, biz Highlands'e varmaz, bütün gün boyunca elmalar fırlatıyor olacağız."

Alex, "Üstün lskoç elmalarını..." diye takıldı.

Judith savaşa kaç çıtmaq için döndü. "Hoşlanıp hoşlanmamam umurunda değil," dedi. "Frances Catherine'in buna ihtiyacı var. Asıl önemli olan da bu. Hislerim kesinlikle mühim değil."

"Sana neden ihtiyaç duyuyor?"

Brodict bu soruyu yüksek sesle sormuştu. Judith adamın onunla konuşmuş olmasına o denli şaşırdı ki dönüp adama gülümsemi.

Judith geçerli bir yanıt vermeden önce Brodict, "Onun Patrick'i var," dedi.

"Hepimiz onunuz," dedi Alex. "Biz onun akrabalarıyız."

Judith tekrar arkasına döndü. "Onun sadakatimizle huzur bulduğuna eminim, fakat siz erkeksiniz."

İain bu cümle üzerine tek kaşını kaldırdı. Judith'in ney-

den bahsettiğini anlamadığı aşkardı. Kendi kafa karışıklığıyla baş başa değildi, üstelik. Gowrie ve Alex'in de kafası karışmaya benziyordu.

Gowrie, "Frances Catherine'in kadın akrabaları da var," dedi.

Judith, "Var olduğunu düşünüyordum aslında," dedi.

Gowrie, "Öyleyse sana niye ihtiyaç duyuyor?" diye sordu. Domuz eti dilimleri porsiyonunun üçte birini almak için eğildi, ancak Judith'in yanıtını beklerken sabır bakişımından ondan ayırmadı.

İain yüksek sesle, "Doğum için?" tahmininde bulundu.

Gowrie beyine, "Sorum yazayacağımı mı düşünüyor?" diye sordu.

İain başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

Alex burnundan soludu. Judith bu yanıtı itiraz etmi. "Frances Catherine endişelenmekte haklı. Eğer düşündüğünüz buysa, o ödelek biri değil. O şimdiye dek tanıdığım en cürat kadınlardan biri. Güçlü ve..."

Alex bir sırıtma eşliğinde, "Kendi kendini boş yere heyecanlandırma," diyerek onun sözünü kesti. "Hepimiz Frances Catherine'in iyi niteliklerinin farkındayız. Onu bize karşı savunman gerekmiyor."

Gowrie, "Öleceğini mi düşünüyor?" diye sordu. Bu olasılığı zihninde henüz hesaplamış gibi ırkılmış görünüyordu.

Judith ona yanıt vermeden önce Brodict yüksek sesle, "Patrick'in kadını öleceğini düşünüyorsa, niye seni yanıma çağırısın, İngiliz?" dedi.

Judith şu ekose kumaş kozasına bakmak için arkasına döndü. Sonra tekrar diğer tarafa baktı. O kaba adamı al-

denimakta karar kıldı. Adam onu yüz soru haykırabiliyordu, fakat Judith sorulardan hiçbirini yanıtlamıyacaktı.

Herkes Judith'in açıklama yapmasını uzun bir süre bekledi. Judith bir kez daha kendisini yemek kaplarını kaldırmak üzere toplamakla meşgul ediyordu.

Brodict'in merakının Judith'ten hoşlanmıyışından daha yoğun olduğu anlaşıyordu. Bu kaba adam henüz grubu da tanımamıştı. Çok geçmeden Alex'i dirsekleyip yolundan çekilmesini sağlayarak Judith'in bitişğine kadar gitti. Judith bu büyük adama yer açmak için çekildi, fakat Brodict yerleştiğinde kolu hâlâ Judith'inkine sarılmıyordu. Brodict yerinden kıpırdamadı. Judith tepkisini ölçmek için lain'e baktı. Buna karşın lain'in yüz ifadesi Judith'e herhangi bir şey anlatmıyordu. lain bu elma kapı ve elmayı Brodict'e attı. Judith Brodict'in hâlâ sert sert baktığını tahmin ederek savaşıya bakmayı reddediyordu ama onun sunulandan yüksek sesli bir mırık aldığını gördü.

O vakit lain Judith'e göz kırptı. Judith de lain'e gülümsedi.

"Yeniden sormam mı gerekiyor, İngiliz?" Brodict bir ağır dolusu elmayla homurdanıyordu.

Judith samimi bir ifade takınmaya çalışarak, "Neysa, Brodict?" dedi.

Brodict'in iç çekiş kapları devirecek kadar şiddetliydi. Judith gülmek için altı dudaklarını ısırды.

Brodict, "Kasıtlı olarak mı tepemi attırıyorsun?" diye sordu.

Judith başıyla onayladı.

Bunun üzerine hem Alex hem de Gowrie güldü. Brodict ne onlara kötü kötü baktı. "Sadece soruma cevap ver."

diye buyurdu. "Eğer Frances Catherine ileceğini düşünüyorsa, seni neden yanına çağırıyor?"

"Sen bunu anlayamazsın."

"İskoç olduğum için mi?"

Judith çileden çıktığını ona belli etti. "Biliyor musun, bina İskoçlar'ın katır kafalı olabileceğini söyleyip durdur. Böyle bir saçmalığa asla inanmadım elbette, fakat şu anda nedense bu konuyu yeniden gördüm geçirmem gerektiğini düşünüyorum."

Alex kıkırdayarak, "Onu kızdırma," uyarısını yaptı.

Gowrie Judith'e dönerek, "Evet, Brodict keyfi yerinde olmadığı zaman kesinlikle daha fazla konuşur," dedi.

Judith'in gözleri fırtına gibi açıldı. "Onun şu anda mutlu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Gowrie ve Alex aynı anda başlarını salladılar. Judith bunun üzerine kıkıkahalara boğuldu. Dalga geçtiklerinden emindi.

Onlar da Judith'in aklını yitirdiğinden eminlerdi.

Judith kendini toparlar toparlamaz Alex, "Hepimiz Frances Catherine'in seni niye çağırdığını merak ediyoruz," dedi.

Judith başıyla onayladı. "Beni iyi tanımadığınız için durumu anlayasınız diye size hatırı sayılır çatlaklıklarından birkaçını itiraf etmek zorundayım. Son derece inatçı ve gerçekte kibirlenecek hiçbir şeyim olmamasına rağmen kibirli biriyim. Ayrıca fena halde sahipleniciyim..."

lain dışında herkes başını iki yana salladı. Buna karşın Judith gözünü dikmiş onların liderine bakıyordu. lain'in gözleri öylesine sıcak bir ışıltıyla parlıyordu ki. Böylesine yakışıklı bir adamın ona tüm dikkatini vermesi biraz cesaret kırıcıydı. Judith söyleyeceklerine konsantre olabilmek

amacıyla bakışlarını ondan uzaklaştırmak için kendi kendine zorlamaya mecburdu.

Kucağına baktı. "Evet, sahipleniciyim," diye fısıldadı. "Frances Catherine de benim pek çok çatlaklığımın pekâlâ farkında."

"Neden?" diye sordu Brodick.

"Çünkü öleceğimi düşünüyor," açıklamasını yaptı Judith. Derin bir nefes alarak ekledi: "Ve ben onun ölmesini istemeyecek kadar inatçıyım."

Üçüncü Bölüm

Ona gülmediler. Lain gülümsedi ama ötekilerden hiçbirini Judith'in günahkâr böbürlenmesine herhangi bir tepki göstermedi. Judith yüzünün kazardığını hâlâ hissedebiliyordu. Dikkatini kapları yeniden toplama işine vererek mahçubiyetinin açık edilişini gizledi.

Kapılarda yiyecek kalmamıştı. Brodick yemeye bir başladı pır başladı ve son lokmayı yutana kadar durmadı.

Judith elma suyundan yapış yapış olan parmaklarını yıkamak için dere kenarına döndü. Suyun yanındaki çimenli bayıra oturdu ve kafa derisi sıızlayınca dek saçlarını fırçaladı. Tükemişti, yine de çevresinin güzelliği ve ıssızlığından hareket edemeyecek kadar çok huzar alıyordu.

Güneş gökyüzünden neredeyse kaybolduğunda ve yalnızca alon sarısı turuncu gölgelerin izleri kaldığında, Lain Judith'i götürmeye geldi.

Judith'in selamlama gülümseyişi Lain'i gafil avladı. Lain her zamankinden biraz daha boğuk bir sesle tepki verdi. "Biraz uyuman lazım, Judith. Yarın zor bir gün olacak senin için."

Judith, "Senin için de zor olacak mı?" diye sordu. Ayakları kalkan, elbisesinin kırışıklıklarını hafifçe vurarak düzeltti ve sonra bayırdan inmeye koyuldu. Fakat acele ettiği için fırtınanın almasını unutmuştu. Fırtına ayaklarına takılıp tökezlemesine sebep oldu ve Judith birden havalandı. Lain böylesine devasa bir adamdan beklenmeyecek süratle hareket edip Judith'e kapaklanmadan önce onu tuttu.

Judith sakarlığından ötürü dehşete düştü. Yardımı için tepki göstermek amacıyla bakışlarını Lain'e çevirdi, fakat sözçükler boğazında düğümlendi ve şaşkınlık içerisinde ona bakmakta yetindi. Lain'in bakışlarındaki yoğunluk Judith'in içini tıretti. Savagıya tepkisi Judith'e manalı gelmiyordu ve mantıklı düşünemediği için tepkisini kontrol edemiyordu.

"Hayır."

Lain fısıldayarak yanıt vermişti. Fakat Judith'in onun ne hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Judith, "Hayır, ne?" diye fısıldadı.

Lain, "Hayır, yarın benim için zor olmayacak," diye açıkladı.

Judith, "Öyleyse benim için de zor olmayacak," dedi.

Görleri parıldayan Lain gülümsedi. O an Judith'in durumunun bu kadar çözüldü. Lain yakışıklı bir şeytandı. Judith bugün iki yana sallamak zorunda kaldı, çünkü Lain bu halini farketmişti. Kendini ondan uzak bir tarafa dönmeye zorladığında, Lain Judith'in fırtınasını almak için aşağı eğildi. Judith de aynı niyetliydi. Alınları çarpıştı. Fırtınaya ilk başta Judith'in eli uzandı. Lain'in eli ise onunkini kapladı. Parmaklarının sıcaklığı Judith'i başına çevirdi. Judith hayretler içerisinde görüşlerini onun elinin büyüklüğüne dikti. Kendininkinin en az iki misliydi. Lain'in acı kuvveti ayan beyan ortadaydı.

di. Judith Lain'in istese elini erebileceğini düşündü kendi kendine. Ondan yayılan güç bütünüyle karşı konulmaza, buna karşın dokunmasının yumuşaklığı manidardı. Judith istediğinde elini çekebileceğini biliyordu.

Lain doğrulduğunda Judith de doğruldu, ancak elini çekmemişti. Lain de öyle. Judith'e sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca öylece kalakaldılar. Fakat Judith aslında yalnızca bir veya iki dakika geçtiğini biliyordu.

Lain yüzündeki şaşkın ifadeyle Judith'e bakıyordu. Judith buna ne anlam vereceğini bilmiyordu. Sonra Lain aniden elini çekiverdi. Bu hareketteki anlık Judith'i utandırdı. "Kafamı karıştırıyorsun, Lain."

Judith bu sözçüklerin ağzından çıktığına inanmıyordu. Lain'den uzaklaşmasının akabinde tepciyi hızla indirdi.

Lain onun gödişini izledi. Ellerini arkasında kavuşturdu. Duruşunun nasıl da kaskatı olduğunu ayırtmadığında kendisini rahatlamaya zorladı.

Kendi kendine, "Kahretsin," diye homurdandı. Onu istiyordu. Lain bu gerçeği yan çizmeksizin kabullendi. Sağlıklı arzuları olan herhangi bir erkeğin ona sürükleneceği telefoninde bulunarak bu davranışını mazur gördü. Judith çok güzel bir kadındı, bununla birlikte inanılmaz derecede yumuşak ve kadınsıydı da.

Lain'i asıl sarsan Judith'in onu cezp ettiğinin az önce farkına varmış olmasıydı. Lain bu idrakten hiç memnun değildi. Arzularını kontrol edebildiğini biliyordu ama onunkileri nasıl kontrol edebileceğine ilişkin hiçbir fikri yoktu.

Bu basit ayak işi hâlihazırda içinden çıkmaz bir hal almıştı. Lain yolculuk süresince mümkün olduğu kadar kendini ondan ayrı tutmanın en iyisi olacağına karar vermişti. Onu umursamayacaktı da.

Eylem planını şekillendirdikten sonra kendisini duvara
iyi hissetti. Kampı geri döndü ve Judith'in Alex ve Gowrie
tarafından kurulan çadırı çoktan görmüş bulunduğuna
yere oturdu ve o ağacın gövdesine yaslandı. Alex ve Gowrie
muş muş uyuyorlardı. Brodick dönüp omuzda kumaş
puncaya dek lain Brodick'in de uyuduğunu sanmıştı. "O
bir İngiliz, lain. Bu hususu göz ardı etmemeye çalış."

Lain arkadaşına sert sert baktı. "Yani?"

"Onu arzuluyorsun."

"Ne arzuladığımı nereden biliyorsun?" Brodick lain'in
öfkeli ses tonundan korkmadı. Bu iki adam uzun yıllardır
arkadaşlardı. Üstelik Brodick lain'in içinden geçenleri bildiği
gibi kendi iyi niyetli yaklaşımlarının arkadaş tarafından
anlaşıldığını da biliyordu.

"Şayet hislerini saklamazsan, Alex ve Gowrie bundan
yakında haberdar olacaklar."

"Saçmalama Brodick..."

"Onu ben de arzuluyorum."

Lain afallamıştı. Kendisine hakim olamayarak, "Onu kuş-
hip olamazsın," diye buyurdu.

"Sesin sahiplenici çıkıyor, lain." Arkadaşı gerçeğin ifade
edilişini yanıtsız bıraktı ve hafifçe iç çekti.

Lain birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "İngilizler'den
nefret ettiğini sanıyordum, Brodick," dedi.

Brodick, "Ediyorum," yanıtını verdi. "Ama ona baksan-
gında, unutuporum. Gözleri... O tam bir baş belası..."

"Bu düşünceleri aklından çıkar," lain'in sesi sertleşmişti.

Brodick bu şiddetli buyruk üzerine tek kaşını kaldırdı.
lain konuşmayı sona erdirmişti. Gözlerini kapayıp derin

bir nefes aldı. Brodick'in de Judith'i arzuladığını miras edi-
şine karşı verdiği tepkisi anlamıyordu. Tepesi atmıştı.
Kahretsin, heyleyleri hâlâ üstündeydi. Brodick'in o kadını
arzulayıp arzulamamasını niye umunuyordu? Hayır, bu
onun için bir önem taşımamalıydı, fakat ona dokunan her-
hangi birim - kendi haricinde herhangi birini - düşünmek
bile kanının kaynamasına yetiyordu.

Lain uzun bir süre uyuyamadı. Mantıksız düşünceleri-
ne çözüm üretmeyi denemeye devam etti.

Ruh hali ertesi sabah da düzelmedi. Lain Judith'i uyandı-
racak son muhtemel dakikaya dek bekledi. Judith gece
boyunca hiç kımıldamamıştı. Lain geceyi Judith'i seyrede-
rek geçirdiği için buna tatlı. Çadır Judith'in vücudunun
çoğunu gizliyor ve sadece ayaklarıyla bileklerini görünür
kılıyordu ama görünür kasımlar karanlık saatler süresince
hiç hareket etmemişti.

Aklar hazırlandıktan sonra lain Judith'i uyandırmak için
çadıra gitti. Direkleri kaplayan kürkleri Alex'e fırlatması-
nın ardından bir dizi üstüne çöktü ve Judith'in omzuna
nazıkçe dokunup adını telaffuz etti.

Judith kımıldamadı. Lain onu gene dürttü, bu kez daha
karıvetli bir biçimde.

Gowrie, "Tanrım, o tam bir uykucu!" yorumunu yaptı.
lain'in yanına yaklaşmıştı. "Nefes alıp veriyor mu?"

Judith nihayet gözlerini açtı. Üzerinde karaltı yapan
devlere baktı ve neredeyse çığlığı basacaktı. Hemen ken-
dini toparladı ve yalnızca bir solukta şaşkınlığını üstünden
attı.

Lain onun korktuğunu fark etti. Elini sınıksız kavradığı-
na da. Ayağa kalkıp onun kalkmasına yardımcı oldu.

Judith orada durmayı sürdürdüğünde lain, "Gitme

vakti, Judith," dedi. "Neden ilereye gidip uykudan anlamıyorsun."

Judith başıyla onayladı.

Judith sonunda ilerlemeye başladı. Brodick ona arkasından yetişti. Yüzünü doğru yöne çevirebilse diye onu yavaşça döndürürken ellerini onun omuzlarına koydu. Sonra onu tekrar ilerletmek için hafifçe dürtmek zorunda kaldı.

Adamlar Judith'in uyusukluğuyla çok eğlensmişlerdi ama Judith gözden kayboluncaya dek hiçbirisi gülümsemedi.

Alex, "Sıya giret mi sizce?" diye sordu.

Gowrie kıkırdıyarak, "Bu uyanmasını sağlayabilir," dedi.

Judith sıyrın kenarına vardığında tamamen uyanıktı. Su da canlandırıcıydı. Judith kişisel işlerini mümkün ol-
duğunca çabuk hallettikten sonra aceleyle kamp alanına döndü.

Lain dışında herkes atlarda bekliyordu. Judith bugün kimle at süreceğini bilmiyordu. Hem Alex hem de Gowrie gelmesi için ona elle işaret ediyorlardı.

Lain açıklık alanın karşı tarafındaydı. Judith onun aygırına binmesini izledi ve kendisine bakmadığını fark edince daha yakın olduğu için Alex'in atına binmeye karar verdi.

Lain önceki gece kendisini Judith'ten uzaklaştırma kararı almıştı. Judith'in Alex'e doğru yürüdüğünü gördüğünde, her nasılsa, bu niyet tümüyle unutuldu.

Judith yolu kesilip durdurulduğunda tam da askeri elini tutmak üzereydi. Lain'in aygırı yürüyüşüne ara vermedi. Lain kolunu Judith'in beline doladı ve yürüyüşü aksatmaksızın onu kucağına oturturdu.

Judith tutunmaya dahi zaman bulamıyordu. Lain liderliği aldı. Judith arka taraftan birinin güldüğünü işitti, fakat bunun bu şamatayı askerlerden hangisinin yaptığını görmek için arkasına dönmeyi denediğinde Lain onu göğsüne çekti ve hareket etmesine olanak tanımadı.

Lain'in tutuşu tam anlamıyla can acıtıcıydı. Buna rağmen Judith ona, kavrayışını gevşetmesini söylemek zorunda kalmadı, koluna dokunur dokunmaz Lain tutuşunu yumuşattı.

Sonraki birkaç saat Judith için tüketici bir çileye dönüştü. Bozuk kuzey yolundan sapmışlar ve sanki bir şeytanlar lejyonu onları kovalıyormuşçasına at sürmüşlerdi. Sarp kayalık dağ arazisine ulaşıncaya dek at sürüşleri meşakketli ve çok yorucu geçmişti. Oraya ulaştıklarında yavaşlamak zorunda kaldılar.

Lain nihayet kasa bir soluklanmaya müsaade etti. Kalın devedikenleriyle çevrili küçük bir açıklık alanda durdular. Dikenli bitki parlak mor ve sarı çiçeklerle doluydu. Judith bu bölgenin çok güzel olduğunu düşündü. Bacaklarında ki ağrıyı giderirken yeni açmış çiçeklerin herhangi birine basmamaya özen göstererek bu enfes cenneti dolaştı. Kalçasındaki ağrıyı da ovarak gidermek istiyordu ama bunu yapmaya kalkışmadı çünkü adamlar onun her hareketini gözliyordular.

Onlar konuşkan bir grup değildi ve bu yüzden Judith zamanını hayret uyandıracak kadar uzun ömürlü çiçeklerle dokunmakla ve çiçeklerin alışılmadık güzel kokularını içine çekmekle geçirdi. Gowrie'nin ona bahsettği gölete yürüdü ve soğuk sudan kana kana içti. Açıklık alana geri döndüğünde, Alex ona bir kalıp peynir ve yanında kocaman bir parça kalın ekmek verdi.

Judith kütüğünde öğle yemeğiyle pürüzsüz yüreyi bu kavi porçasının üstüne oturdu. İain açıklık altına geri gitti ve diğer adamlara katıldı. Birbirleriyle konuşan dört erkeğin, onların yanında duruyorlardı. İain Judith'in hâlâ bu lunması gerektiği yerde olduğundan emin olmak ister gibi buren dönüp dönüp ona bakıyordu.

Judith yemeğini bitirmeye harcadığı zamanının çoğunda sabrı gülele İain'e bakıp durdu. Adamların Frances Catherine'le bir şekilde akraba olmaları dışında onları gerçekten fazla tanımadığını aklından geçiriyordu. Judith sevgili arkadaşının, etrafında pervane misali dönen emcaımsından ötürü ne denli talihi olduğunun farkında olmasımı umdu. Elbette onlar da ailede Frances Catherine'in olmasından ötürü çok şanslıydılar.

Judith birdenbire arkadaşı ile ilk tanıştıkları anı hatırladı. O günün tüm ayrıntılarını anımsayamayacak kadar küçüktü o zamanlar ama aradan geçen yıllar boyunca Frances Catherine'in babası Judith'le karşılaştığı ilk anı ona hep hatırlatmıştı. Judith Frances Catherine'in babasından soğan arının hikayesini o kadar çok dinlemişti ki hangi ayrıntıların hatırladığını ve hangilerinin kendisine anlatıldığını artık bilmiyordu.

O hadiseye jimdı kafa yoruyordu. Frances Catherine'in babasına göre arı cidden can sıkıcıydı ve...

"Seni ne gülümsetiyor, genç hanım?"

Judith gözlerini kapamış ve hatırasına o denli dalmıştı ki Alex'in yaklaştığını duymadı. Gözlerini açtı ve yalnızca bir adam ötesinde duran Alex'i gördü. "Frances Catherine'i rastladığımı ilk anı anımsıyordum," yanıtını verdi.

Alex, "Ne zamandı?" diye sordu.

Hakikaten ilgileniyormuş gibi görüktüyordu. Judith

onun, Frances Catherine'in çocukluğunu öğrenmek istediğini varsaydı. Hemen ona arkadaşıyla tanışmasını anlattı ve hikayeyi bitirdiğinde, Gowrie de İain de dinlemek için onlara katılmışlardı. Alex Judith'e birkaç soru sordu. Judith konu Frances Catherine'in babasına gelinceye dek cevaplarını süslemedi. O harika adamla nasıl karşılaştığının açıklamasını ise ballandıra ballandıra anlattı, hatta adamın nasıl görüldüğünü bile betimledi. Sesi yumuşak, sevecen bir tonda çıkıyordu. İain hem bu değişikliği hem de Judith'in, Frances Catherine'in babasının ona karşı ne kadar nazik olduğundan üç kez bahsetmesini fark etmişti. Judith bütün bu yıllardan sonra aynı farkındalığa hâlâ sahiptiyormuş gibiydi.

Gowrie, "Frances Catherine senin babandan, senin onunkinden hoşlandığı biçimde hoşlandı mı?" diye sordu.

"Babam orada yoktu."

Sesindeki tebessüm kaybolmuştu. Judith ayağa kalktı ve ağaçların mahremiyetine doğru yürüdü. Omuzunun üzerinden, "Birkaç dakikalığına yalnız kalacağım," diye seslendi.

Judith günün geri kalanında sessizdi. Akşam yemeği esnasında da fazla konuşmadı. Grubun en konuşkanı Gowrie ona ters giden bir şeyin olup olmadığını sordu. Judith gülümse, Gowrie'ye teşekkür etti ve sonra sadece biraz yorgun olduğunu söyleyerek davranışını mazur gösterdi.

O ve sonraki dört gece açık havada uyudular; yolculuğun altıncı gününde Judith tükenmenin son noktasına ulaşmıştı. Kuzeye at sürdükçe, rüzgâr daha da dondurucu bir hal alıyordu. Uyumak neredeyse imkânsızdı ve Judith uykakaldığında bu ancak birkaç dakika süresince müm-

kiim olabiliyordu. Çadır sert rüzgâra karşı az da olsa koruma sağlıyordu ama o karanlık saatler boyunca Judith gırtlara sıkışmış, kemiklerini adeta dilimlediğini duyuyordu.

Lain içine kapanık biri olup çıkmıştı. Hâlâ Judith'le beraber at binmekte kararlıydı ama neredeyse tek kelime dahi konuşmamayı yeğliyordu.

Judith Alex'ten Lain'in oymağa yakın zamanda bey seçildiğini öğrenmiş ve bu habere hiç şaşırmamıştı. Omas Judith'e göre doğuştan lider olması bir lütfu çünkü Lain boyutlara boyun eğmeyecek ölçüde mağrurdur. Her şey kendi istediği gibi olmasından hoşlanıyordu. Ah, Judith bu konuyu yeterince çabuk ayırmıştı.

Uzun süren at binişin müzminleşen sessizliği sınırlarını bozmaya başladığında Judith, "Evde seni endişelendiren sorunlar mı var?" diye sordu.

Zorlu bir dağ geçidinden geçiyorlardı ve yavaşlamışlardı. Judith Lain'in yanıtını beklerken dönüp ona baktı.

"Hayır."

Lain bu yanıtı açıklamadı ve sessizlik içerisinde bir saat daha geçti. Sonra Lain arkasına yaslanıp sordu: "Senin var mı?"

Judith Lain'in neyden bahsettiğini bilmiyordu. Tekrar dönüp ona baktı. Lain'in ağzı Judith'inin birkaç santim uzatılmıştı. Lain ansızın geri çekildi. Judith çabucak önüne döndü. Gergin bir fısıltıyla, "Neyim var mı?" diye sordu.

"Evde seni endişelendiren sorunlar var mı?"

"Hayır."

"Aldının bizimle gelmene izin vermesi şaşırttı bizi."

Judith omuz silkti. Konuyu değiştirmek girişiminde bu-

lunarak, "Yazın hava yumır mı yoksa hep böyle soğuk mu olur?" sorusunu yöneltti.

Lain, "Şimdiki kadar sıcak olacaktır," yanıtını verdi. Lain'in sesindeki alaycı ton Judith'i şaşırttı. "Evde senin adına konuşan bir baron var mı. Judith? Herhangi biriyle senli misin?"

"Hayır."

Bu adam kişisel sorularına son vermeyecekti. "Neden hayır?"

Judith, "Karmaşık bir mesele," diye yanıtladı. Aletacele ekledi: "Bunu gerçekten tartışmak istemiyorum. Sen neden evli değilsin?"

"Vakit ya da niyet olmadı."

"Benim de niyetim yok."

Lain güldü. Judith bu tepkiye çok şaşırdı ve tekrar dönüp ona baktı. "Niye gülüyorsun?" diye sordu.

Kahretsin, Lain mutluymuş gibi çok çekiciydi. Gözlerinin kenarları neşesinden kırılıyor ve gözleri gümüş misali parlıyordu. Lain, "Demin bana şaka yapmıyor muydun?" sorusunu sordu.

Judith başını iki yana salladı. Lain daha yüksek sesle güldü. Judith onun bu davranışına ne anlam vereceğini bilmiyordu. Gowrie de öyle. Ne olacağını görmek için yerinde döndü. Biraz da afallamış görünüyordu. Judith bu askerin, beyinin gülmesine alışkın olmadığına karar kıldı.

Lain, "Kuzey İskoçya'da, bir kadının niyeti olup olmaması önem taşımaz," açıklamasını yaptı. "İngiltere'de de aynı olduğunu sanıyordum."

Judith, "Aynı," dedi. "Bir kadın kendi geleceği hakkında söz sahibi değildir."

"O zaman neden..."

Judith, "Söyledim ya," dedi. "Karışık bir mescle" insanı geldi. Sorularından vazgeçti. Judith son derece tesneçekkirdi. Ailesinden söz etmek istemiyordu. Saluden imiği. Buna karşın evliliğinin annesi tarafından beyan emmünlüleceğinden şüpheleniyordu. Şu bir gerçek ki her anne hem de kız hâli Maclean beyinin mahiyetidir... İki bey hâli hayatıysa. Şayet öldüyse, o zaman Tekel Dür Judith'in velisi olurdu... Olur muydu?

Evet, bu hakikaten karışık bir meseleydi. Judith bunu dar düşünemeyecek kadar yorgun olduğuna karar vermişti. Sirtını lain'e yasladı ve gözlerini kapadı.

Kısa bir müddet sonra lain aşağı eğilip fısıldadı: "Yakışık olarak bir saat içerisinde düşman topraklarından geçiyor olacağız, Judith. Ben tekrar konuşmana müsaade edinceye dek sessiz olmalısın."

Judith'in güvenliği lain'in ellerindeydi, bu nedenle Judith derhal başını sallayarak rıza gösterdi. Dakikalar sonra iykaya daldı. lain onun bacakları kendi uyluklarından birinin üzerinden sarksın diye Judith'in duruşunu ayarladı. Judith'in yüzünün yanı lain'in omzuna yaslandı.

lain hem Gowrie hem de Alex'e ilerisini işaret etti ve Brodick'i arka tarafı saldırıdan koruması için geride bıraktı.

Geçtikleri tenha bölge bitki yaprakları ve yaz çiçekleriyle kaplıydı. Devasa bir vadiye gürüldeyerek dökülen gelenin sesi, atların çıkardığı sesi bastırıyordu.

Gowrie aniden atını dizginledi ve bir yumruğunu hırsya kaldırdı. lain hemen doğruya dönüp aygırını sık ağaç kömesinin içine yönlendirdi. Öbürleri de onun öncülüğünü takip ederek kendilerini çevredeki ormanda gizlediler.

Judith ve lain'in beklemedikleri yerin en fazla yirmi metre ötesindeki boruk patikadan bir kahkaha sesi yükseldi. Başka bir kahkaha ona eşlik etti. lain şelâlelerin gürlemesi yüzünden ısınmakta zorlanıyor olsa da bölgede en az on beş Macpherson olduğunu tahmin ediyordu. Eli kılıcına sarmaya can atıyordu. Kahr etsin, düşmana basan yapabileceği arzuyordu. Üstünlük ondan yanaydı. Gowrie, Alex ve Brodick onunla beraber savaşıyorlarken, on beş ya da yirmi acemi Macpherson lafi edilmeye değecek yeterlikte bir zafer dahi kazanamazdı.

Judith'in güvenliği önce geliyordu, her şeye rağmen. lain içgüdüsel olarak onun beli çevresindeki tutuşunu sıkılaştırdı. Judith onun daha da yakasına sokuldu, sonra hafifçe içini çekti. lain'in eli onun ağzını kapadı. Bu hareket Judith'i uyandırdı. Judith gözlerini açıp lain'e baktı. lain başını iki yana salladı. Elimi hâlâ çekmiyordu. Judith o vakit düşman topraklarında olduklarını anladı. Bu kaygı üzerine Judith'in gözleri sadece bir veya iki saniyelikliğine fal taşı gibi açıldı. Sonra Judith kendisini rahatlatmaya zorladı.

lain'le olduğu sürece güvendedi. Judith ona neden bu kadar güvendiğine bir anlam veremiyordu, fakat onunlayken kimseden zarar görmeyeceğini kalben biliyordu.

Yirmi dakika sonra lain elini nihayet Judith'in ağzından çekti. lain'in basparmağı Judith'in alt dudaklarını yavaşça okıdı ve Judith haz ürpertileri vücudundan aksa bile onun buna niye yaptığını tasavvur edemedi. lain tekrar başını iki yana salladı; Judith bunun sessiz kalması için bir işaret olduğunu varsaydı. Ona anladığını bildirmek için başıyla onayladı.

Judith gözlerini dikip lain'e bakmaktan vazgeçmek zorunda kaldı. Midesi de yüreği gibi pır pır ediyordu ve

düşüncelerini denetlemese yürünün hiç zaman kaybetmeden kızaracağını farkındaydı. Lain'in onu etkilemesi niyetlenmesi durumunda utancından öleceğini düşünüyordu. Gözlerini yumdu ve ona yaslandı. Lain'in her iki kolu da beline sarılı vaziyetteydi. Lain'in onu tutması bakhane aradığını algılaması ve kendisinin bu yakışıklı bey hakkında imkânsız hayaller kurması Judith için şen bir değişildi.

Judith bu gibi bir saçmalığa izin vermeyeceğini söyledi kendi kendine. Daha sağlam bir maddeden yapılmıştı ve duygularıyla düşüncelerini kesinlikle denetleyebilirdi.

Bekleyiş devam etti. Lain sonunda Macphersonlar'ın bulundukları sığınaktan iyice uzaklaştıklarına kanaat getirerek Judith'i tutuşunu gevçetti. Judith'in çenesinin altındaki basparmağıyla nazik ve yumuşak bir biçimde onun yüzünü, bakması için yukarı kaldırdı.

Ona tehdidin sona erdiğini söylemek istemiş, fakat onun bakışı kendisinininkiyle buluştuğu an bu niyetini unuttu. Daha önce deneyimlemediği bir arzu dalgalanmış. Lain'in tüm dikkatine el koydu. Disiplini, Lain'i yürütme bırakıyordu. Lain bu cazibeye karşı kendisini güçsüz hissediyordu. Kendisini onun tadına baktıktan alıkoymayıp, ondan uzaklaşması için Judith'e epey zaman tanıyacak yavaşça aşağı eğildi, fakat Judith yerinden kımıldamadan Lain'in dudakları usulca Judith'in kılere dokundu. Bir kez. İkinci kez. Ve Judith hâlâ uzaklaşmıyordu.

Lain daha fazlasını istiyordu. Eli Judith'in çenesini tutardı ve dudakları sahiplenme duygusuyla onunkilerin üstüne yerleşti. Judith'in nefesini aldurmaksızın ele geçirdi. Bu cazibeyi adamakıllı bir öpücükle nihayetlendirmeyi düşünüyordu. Kendi kendine merakının ancak o zaman

yanacağına söylüyordu. Onun hem tadını hem de yumuşak dudaklarının temasını öğrenecekti ve işte o zaman bu cazibe sonlanacaktı. Lain o vakit doymaya erecekti.

Fakat bu yol istenilen sonuca varmadı. Lain bu gerçeğin yeterince çabuk farkına vardı. Ondan yeteri kadarını elde edebilmiş görünmüyordu. Kahretsin, Judith çok tatlıydı. Çok yumuşaktı, çok sıcak ve Lain'in kollarına tesliydi. Çok yumuşaktı, çok sıcak ve Lain'in kollarına tesliydi. Çok yumuşaktı, çok sıcak ve Lain'in kollarına tesliydi. Çok yumuşaktı, çok sıcak ve Lain'in kollarına tesliydi.

Judith sadece bir an için Lain'den uzaklaşmayı denedi. Sonra kollarını onun beline sardı ve ona adeta yapıştı. Lain'in dili Judith'inkini okşadı... Ta ki Lain ihtiyacıyla sarsıluncaya dek. Judith artık kesinlikle ürkekçe davranmıyordu. Hayır, aktif olarak Lain'in öpüşüne öpüşle karşılık veriyordu.

Lain alçak sesle inledi. Judith de öyle. İhtiras aralarında hızla alevlendi. Lain'in ağzı Judith'inkine defalarca yöneldi ve Lain onun uylukları arasında kayboluncaya dek tatmin olamayacağını anlayarak kendisini durdurmaya çalıştı.

Lain serseme dönmüştü ve yalnızca kendisine öfkeleniyordu; disiplin eksikliği onu afallatıyordu. Judith yüründeki şaşkın ifadeyle ona bakıyor, dudakları şişmiş görünüyordu... Ve Lain onu yeniden öpmek istiyordu.

Judith'in başını kendi omzuna doğru itmesinin ardından atının dizginlerini onları anayola geri götürmesiyle çekti.

Judith, Lain'in verdiği öpüşlerden ötürü hâlâ titriyordu ve kendi tutkulu karşılığına hayret ediyordu. Judith'in yimdiye dek yaşadığı en harika ve en korkutucu deneyimdi bu.

Judith daha fazlasını istiyordu. Buna karşın Lain'ın ne dediğini sanmıyordu. Lain ona tek kelime etmemiştir ama hem Lain'ın ondan birdenbire uzaklaşma biçimi hem de bakışlarındaki öfkeye Judith'in şahitlik ediyti, hoşuna gitmediğini ortaya koyuyordu.

Judith ansızın kendisini çok yetersiz ve korkunc derazede mahcup hissetti. Sonra içinden duygularını ve onurunu incitmesi için bu yabancıyı bağlamak geldi. Gözleri yağlarla doldu. Dinginliğine tekrar kavuşma çabasıyla derin bir nefes aldı. Birkaç dakikanın akabinde titremesi biraz olsun dindi, hatta Lain duygularını bir kez daha incittiğinde, kendi kafa karıştırıcı duygularıyla bu meydan savaşını kazandığını düşünmeye bile başlamak üzereydi.

Lain atını Alex'in kalverengi aygırının bitişliğinde durdurdurdu ve Judith'i Alex'in kucağına attı. Judith onun ne planladığını kestirememiştir bile.

Öyle olsun. Şayet Lain onunla daha fazlasını yapmak istemiyorsa, Judith de ona aynı şekilde karşılık verecekti. Ondan tarafı bakmayı dahi reddetti. Bu süre içerisinde bakışlarını aşağıda tutarak dikkatle eteklerini düzeltti ve Yaratıcı'ına yüz kızartması Lain'ın görmemesi için dua etti. Yürünün adeta yandığını hissediyordu.

Lain öncülüğü devraldı. Gourie atını liderinin arkasında yer almak için yönlendirdi, sonra Judith ve Alex kafeye katıldılar. Brodick arkayı kollamak için bir kez daha geride kaldı.

"Üzüyor musun, genç hanım?"

Alex bu soruyu Judith'in kulağına doğru fısıldamıştı. Sesindeki ilgi ise fazlasıyla ayıkardı.

Judith, "Hayır," diye yanıtladı.

"Öyleyse niye titriyorsun?"

"Çünkü üzüyorum."

Judith yanıtlarındaki tutarsızlığı fark edip hafifçe iç çekti. Alex Judith'ın mantıklı konuşmadığını düşünüyor olsa bile bundan bahsetmeyecek kadar nazikti. O urun öğleden sonra Judith'e tek kelime daha etmedi, Judith de onunla konuşmadı.

Judith Alex'in kollarında rahat ediyormuş gibi görünmüyordu. Sırtı birkaç defa onun göğsüne sırtındı, fakat Judith ona sırtını dayayacak kadar rahatlaymıyordu.

Aksam vakti Judith çok yorgundu, gözlerini güçlüğüle açık tutabiliyordu. Dağın yamacına yerleştirilmiş saz damı ile güzel bir taş kulübede durdular. Kalın sarımsık, binanın güney yanını kaplıyor ve taşlı bir patika komşu ambarın kulübenin ön kapısına dek lolavuzluk ediyordu.

Sık sakallı, geniş omuzlu ve kar saçlı bir adamı girişte duruyordu. Selamlama maksadıyla gülümsedi ve dışarı fırladı.

Judith kapı aralığında duran kadını gördü. Kadın kocasının arkasında durmaktaydı ama adam ileri atıldığında gözden kayboldu.

Alex, "Geceyi burada geçireceğiz," dedi. Atından indikten sonra Judith'e yardım etmek için elini uzattı. "Başının üzerinde bir çatı olacak ve bu gece güzelece dinleneceksin."

Judith başıyla onayladı. Alex'in gerçekten merhametli bir adam olduğuna karar verdi. Alex onun yere inmesine yardım etmiş ama onu bırakmamıştı. Bıraksaydı, yüzüstü yere kapaklanacağını biliyordu. Onun zavalı halinden söz etmedi, hatta bacaklarının titremesi dininceye dek kollarına tutunmasına izin verdi. Judith'i belinden tutuyordu ve Judith titreyişini Alex'in hissettiğinden emindi.

"Ellerini ondan çek, Alex."

İain'in sert sesi Judith'in arkasından yükseldi. Alex el-
lerini derhal çekti. Judith'in dizleri büktü. İain tam du-
şuyorken onu arkasından yakaladı. İain'in sol kolu onun
belini sıdaca kavradı ve İain Judith'i kendi yanına çektiğin-
de hiç de nazik değildi. Alex beyinin kötü bakışları üzerine
kulübeye doğru yürümek için döndü.

İain birkaç dakika daha Judith'i tutarak orada durmaya
süzdü. Judith başını eğik tutuyordu. O denli bükün-
ki gölelerini kapamak ve İain'in kendisini içeri taşımasını
gör yumamak istiyordu.

Bir erkek zorlu geçen bir günlük at binişten sonra bu
kadar harika kokabilir miydi? İain'in kokusu erkekliğin
bir bileşimiydi. Vücudunun ısı ise inanılmazdı. Judith
onun sıcaklığına çekiliyordu ve bu gerçek ondan uzakla-
ması gerektiğini işaret ediyordu.

İain güneyde kopmaya hazırlanan fırtına kadar su-
ğuk davranıyordu. Judith sadece yardıma ihtiyacı olduğu
için İain'in kendisini tuttuğunu biliyordu. İain kendini
Judith'ten sorumlu hissediyor ve sadece görevini yapıyo-
du.

Judith, "Yardıma için teşekkür ederim," dedi. "Ben
şimdi bırakabilirsin. Kendime geldim."

Onun kolunu iterek uzaklaştırmayı denedi. İain orak
olmadı ve uzanıp Judith'in çenesini yukarı kaldırdı.

Gülümseyordu. Judith buna ne anlam vereceğini bi-
liyordu zira İain yalnızca dakikalar önce huysuz bir şek-
de kükrüyordu.

İain yumuşak bir fısıltıyla, "İstediğim zaman seni bıra-
kacağım," açıklamasını yaptı. "Sen bana izin verdiğin za-
man değil, Judith."

Küstahlığı ayyuka çıkmıştı. Judith, "Peki bunun ne za-
man olacağını varsayıyorsun?" diye sordu. "Mümkünse
öğrenebilir miyim?"

İain onun sesindeki kızgınlık üzerine tek kaşını kaldı-
rdı. Sonra başını iki yana salladı. "Bana kızgınsın," dedi.
"Nedenini söyle bana."

Judith İain'in elini çenesinden iterek uzaklaştırmaya
çalıştı, fakat çenesini sıkıldığında bundan vazgeçti.

İain Judith'e, "Bana neden üzgün olduğunu söyleyin-
ceye dek seni bırakmayacağım," dedi.

"Sen beni öptün."

"Sen de beni öptün."

Judith, "Evet, öptüm," itirafında bulundu. "Pişman da
değilim."

Judith'in sesinde ve bakışlarında açık bir meydan oku-
ma vardı. Kendini onun güzelliğine kaptıran bir erkek her
düşüncesini unutabilirdi. Ona yanıt verse bile bu düşünce
İain'in aklına yerleşti. "Ben de pişman değilim."

Judith ona hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Belki o za-
man pişman değildin ama şimdi pişmansın, değil mi?"
İain omuz silkti. Judith'in içinden onu tekmelemek geçti.
"Bana bir daha dokunmazsan çok daha iyi olur, İain."

"Bana emir verme, genç hanım."

İain'in sesi asabi bir hal almıştı. Judith bunu umursa-
madı. Çok daha yumuşak bir ses tonuyla, "İş beni öpmeye
geldiğinde, vermek istediğim bütün emirleri verebilirim,"
dedi ve ekledi: "Ben sana ait değilim."

İain onu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Judith
İain'e biraz fazla amirlik tasladığına karar kaldı. İain çabuk
sınırlanan bir tabiata sahipmiş gibi bir izlenim veriyordu.

Judith, "Huysuzluk etme niyetiyle söylemedim," diye

başladı sözcü. Makul bir ses tonuyla devam etti. "Bu gelişle davranmaya alışkın olduğuna da biliyorum çünkü kocamın mirasıyla sen bir beyisin. Buna rağmen bir yabancısı olarak ben kesinlikle senin emirlerinden herhangi birine yerine getirilcek zorunda kalmamalıyım.... Bu durumda.... Bu konuk olarak...."

İain başını iki yana salladığında, Judith açıklamaya başlamayı erteledi. "Judith, erkek kardeşimin evinden çıkan onur koruması altında olacağın fikrini mi taşıyorsun?"

"Evet."

İain başıyla onayladı. Gülümsedi de. Az önce önüne bir tartışmayı kazanmış gibi davranıyordu ve Judith konunun ne olduğundan dahi emin değildi.

İain Judith'i bırakıp uzaklaştı. Judith onun peşinden gitti. Yanına ulaştığında ise elini sıkıca kavradı. İain hemen durdu.

"Evet?" diye sordu.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü demin benimle hemfikir oldun."

"Nasıl?"

Judith ona kasten sözlü eziyette bulunmayı denemişti. Bu İain Judith'in bakışlarındaki şaşkınlığı görebiliyordu. "İngiltere'ye dönüncüye dek benim sorumluluğumdadır," dedi ve başını salladı. "Ve tüm emirlerime uyacaksınız. Demin yapmaya rıza gösterdiğiniz şey de tam olarak bu."

Judith başını iki yana salladı. Bu adam ne kadar da pervasızdı böyle! Hangi akla hizmet Judith'in bir kere daha öğrenmeyeceğine dair duyurusundan bu çatpıtlı sözünü vermişti?

Judith, "Böyle bir şeye rıza göstermedim," dedi.

İain'in elini bırakmamıştı. Judith'in hâli tuttuğuna

şeklinde olduğundan kuşkuluydu. Çekilebilirdi. Ama çekilmemişti.

Judith İain'e, "Sen bana Patrick'in koruması altında olacağımı söyledin," hatırlatmasını yaptı. "Bu nedenle onun sorumluluğunda olacağım, İain, senin değil."

İain, "Evet," onayını verdi. "Fakat ben beyim ve Patrick bu nedenle bana uyar. Şimdi anlıyor musun?"

Judith elini çekti. "Hem sen hem de Patrick bana emirler vereceksiniz, öyle mi?" dedi. "Doğru mu anlıyorum?"

İain gülümsedi ve başını salladı. Judith o an kalikahalara boğuldu. İain bu tepkiye neyin neden olduğunu anlayamıyordu.

"Yani hem sen hem de Patrick benim bütün hareketlerimden sorumlusunuz, öyle mi?"

İain başıyla onayladı ve ellerini arkasında kavuşturup Judith'e kollarını çatarak baktı. "Ziyana sebebiyet vermeyi mi planlıyorsun?"

Judith aceleyle, "Ah, hayır, elbette hayır," diye yanıtladı. "Evinize gelmene müsaade ettiğin için sana gerçekten müteşekkirim ve herhangi bir soruna sebebiyet vermeyi kesinlikle arzulamıyorum."

İain, "Gülümsemen beni içtenliğin konusunda meraklandırıyor," yorumunda bulundu.

Judith, "Tümüyle farklı bir nedenden ötürü gülümsiyorum," dedi. İain'in kuşku dolu bakışlarıyla karşılaştığında ne ekledi: "Ne kadar mantıksız bir adam olduğuna şimdi ayrımsadım."

İain, "Hiç de mantıksız değilim," deyiverdi.

Judith onu ağırladığının farkında değildi. "Evet, mantıksızın," karşılığını verdi. "Beni tekrar öpmene müsaade

etmeme kararının nasıl olup da bu acayip konuşmaya yol açtığını açıklayamadığın müddetçe."

İain, "Seni öpinem, tartışma için yeterli bir neden değil," diye karşılık verdi. "Hiçbir önem taşımıyor."

Judith'i tokatlasa daha iyiydi. Ağzından gelişigüzel laşimde çıkan bu sözcükler farasıyla inciticiydi. Yine de Judith ona duygularını incitdiğinden söz etmeyecekti. Bapyla onaylamasının ardı sıra dönüp ondan uzaklaştı.

İain bir dakika boyunca Judith'i seyrederek orada durkildi.

Sonra bikkın bir şekilde iç çekti. Judith anlamıyordu ama hâlihazırda sorunlara neden oluyordu. İain'in adamları buğışlarını Judith'ten ayıramıyorlardı. Kahretsin, İain de ayıramıyordu.

Judith güzel bir kadındı ve herhangi bir erkek bunun farkına rahatlıkla varabilirdi. Evet, bu gözle görülür bir gerçektir ve mantıktıydı. Gelgelelim, İain'in Judith'e karşı duyurusadığı hoyrat sahiplenicilik duygusu tamamen farklı bir meseleydi. Bu hiç mantıklı değildi.

Ona son söz olarak ondan sorumlu olduğunu söylemişti. Judith İngiltere'ye dönünceye dek. Lanet olsun, İain sanki o kelimelerin hücumuna uğramıştı. Judith'i geri götürme düşüncesi bile İain'in hiç hoşuna gitmiyordu. İain'e neler oluyordu böyle?

İain Judith'in geri dönmesine nasıl izin verecekti?

Dördüncü Bölüm

Judith İain'den kurtulmak için sabırsızlanıyordu, çünkü makul bir insan gibi düşünemediğini biliyordu. Bu uzun, bitmek bilmeyen yolculuk Judith'i öylesine yormuştu ki zihnini lapaya dönmüştü. Hiç kuşkusuz İain'in katıcı sözlerine karşı da aşırı tepki gösteriyordu. Duyguları düşüncelerine engel olmayı sürdürdüğü için herhangi bir sorunu çözüme kavuşturacakmış gibi görünmüyor. İain'in reddediş acısını hâlâ içinde hissettiğine inanıyordu.

Alex, "Judith, gelip Cameron'la tanış," diye seslendi.

Herkes Judith'e bakmak için döndü. Judith hancı ile tanışmak için harekete geçti. Karşısına geçtiğinde ise revetans yaptı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. Bu zorlu bir girişim; çünkü Cameron ona sanki az evvel bir iblisi ya da daha da kötüsüne dönüşmüş gibi bakıyordu. Yüz ifadesi ne düşündüğü konusunda şüpheye mahal bırakmıyordu. Judith'in mevcudiyetinden bariz biçimde korkmuştu.

Ah, Judith'in bu saçmalığa tahammül edecek gücü gerçekten yoktu. Judith hafif bir şekilde iç çektikten sonra, "Size iyi akşamlar, söz," dedi.

"O İngiliz."

Cameron bu cümleyi öyle harareti bir biçimde söylemişti ki boynundaki damarlar kabarmıştı. Judith Kelçe'yi mükellemel konuşmuştu ama İngiliz aksanını gizleyememişti, elbuceleri de onu ele veriyordu tabii. İskoçlar'la İngilizler arasındaki bu utanç yüklü güvenliği iyi bilmesine karşın Cameron'ın düşmanlığı o kadar mantıksız ve o kadar nefret doluydu ki genç kadını adeta dehşete düşürmüştü. Judith onun gazabından kendisini koruma amacıyla içgüdüsel olarak bir adım gerilemişti.

Lain'e çarptı. Onun yanına geçmeye çalıştı ama Lain ellerini Judith'in omuzlarına koyup hamlesini boşa çıkardı. Kavrışısını sıklıkla ve sırtını kendine bastırmaya dek onu çekti.

Lain bir dakika boyunca tek kelime etmedi. Alex beyinin bitişğinde dikilmek için ilerledi. Sonra Gowrie karşı tarafa geçti. Son hareket eden Brodick'ti. Lain bekleyen bakışlarını Lain'e dikti ve beyi nihayet bakışlarını Cameron'dan ayırıp ona bir baş onayı verdiğinde, Brodick Judith'in tam karşısında durmak için yöneldi.

Judith iki savaşçının arasında sıkışıp kalmıştı. Brodick'in arkasını görmeye çalıştı ama Lain o denli sıkı tutuyordu ki yerinden bile kımıldayamıyordu.

Brodick alçak ama etekli bir sesle, "Onun İngiliz olduğunu çoktan fark ettik, Cameron," dedi. "Leydi Judith'in korumamız altında bulunduğunu artık idrak etmeni istiyorum senden. Onu beraberimizde eve götürüyoruz."

İhtiyar adamı sersemlemiş yüz ifadesinden sıyrılmış görünüyordu. Kekeleyerek, "Evet, elbette," dedi. "Bu tam manasıyla bir sürprizdi, bilirsiniz, onun sesini işitmem..."

Cameron, Maitland Beyi'nin bakışlarından hiç hoşlanmadı. Bu karpı koyuş üzerine chinden geldikten sonra kaçınılmaz olarak daha iyi olacağına karar verdi. Ömrünü dilediği zaman doğrudan doğruya İngiliz kadınına bakabilmek için sol tarafa bir adım attı.

Brodick onun bu niyetine etkin biçimde engel olarak onunla birlikte hareket etti. "Buraya hepimiz hoş geldik mi?"

Cameron, "Elbette hoş geldiniz," yanıtını verdi. Parmaklarını sınırlı bir hareketle kırsaklarının arasından geçirdi ve elinin nasıl titrediğini beyin ayırtılamamasına bir hareketle ümit etti. Bu selamlamayı hakikaten yüzüne gösünce bulaymıştı. Yapmak istediği son şey böylesine güçlüğü, acımasız bir adamı rencide etmektir... Ve eğer Lain'i rencide etmişse, bunun şu tatlı dünyada yaptığı en son şey olabileceğini biliyordu.

Cameron içinde yükselen karşı konulmaz istavroz çıkarma dürtüsüne direndi. Lain'in uzun süreli sert bakışlarına dayanamadı ve tüm dikkatini Brodick'e yöneltti. Boğazını temizledikten sonra, "Erkek kardeşin, biricik kızını evlendikten günden beri siz ve Maitland oymağının diğer üyeleri buraya hoş gelmekte," dedi. Alalecele ekledi: "Maitland Beyi'nin kadını da, elbette." Yarım dönmesinin akabinde karsısına seslendi. "Margaret, konuklarımız için masaya akşam yemeğini koy."

Judith Lain'in neden konuşmadığını merak etmişti ama Cameron Brodick'in erkek kardeşinin kendi kızıyla evlendiğinden bahseder bahsetmez, Lain'in bu ters durumu düzeltme görevini niye Brodick'e verdiğini anladı.

Cameron el işaretiyle herkesi içeri buyur etti. Judith elini uzatıp Brodick'in ekose kumaşını arkasından tuttu.

Brodict derhal arkasına döndü. Judith, "Benim namusunu koruytuğun için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"İtina teşekkür etmen gerekmiyor, Judith." Sesi malice çekiyordu.

Judith, "Evet, teşekkür etmeliyim," diyerek uzatmış emi "Brodict, akrabana benim için kadını olmadığımı açıklar mısın, lütfen. Yanlış anlamışa benziyor."

Brodict bir dakika boyunca tek kelime etmeden gözlerini dikip Judith'e baktı, sonra bakişlarını lain'e yöneltti.

Niçin bu denli kararsız davranıyordu? Judith, "Senden adamı doğru bir şekilde bilgilendirmeni istiyorum yalnızca," dedi.

"Hayır."

Judith, "Hayır mı?" diye sordu. "Tanrı aşkına neden hayır?"

Brodict gülümsemedi, fakat Judith onun göz kapaklarını kırpmamasında bir muziplik olduğunu fark etmişti. Brodict sözcükleri uzata uzata, "Çünkü sen lain'in kadınısın," dedi.

Judith başını iki yana salladı. "Bu gülünç fikri de nereden edindin? Ben sadece bir misafirim..."

Brodict dönüp kulübeye girdiğinde Judith açıklama yapmayı denemekten vazgeçti. Bu inatçı adamın göğüsünü seyretti. Alex ve Gowrie, Brodict'i takip ettiler. Alenen süzüyorlardı.

Judith olduğu yerde kaldı. lain nihayet Judith'in omuzlarını serbest bıraktı ve onu azıcık dürttü.

Judith kimıldamadı. lain onun yanında durmak için ilerledi ve sonra başı Judith'inkine doğru eğildi. "Şimdi içeri girebilirsiniz."

"Cameron kadının olduğumu söylediğinde neden herhangi bir şey demedin?"

lain omuz silkti. "İçinden gelmedi."

lain Judith'e doğruyu söylemiyordu elbette. Judith lain Judith'e değildi ama lain duyduğundan, onu itiraz lain'in kadını değildi ama çok hoşlanmıştı. lain böyle alırken dü-cemeyecek kadar çok yorgundu. Amaçladığından biraz güncelere dalaçak kadar yorgundu. Amaçladığından biraz daha fazla boğuk çıkan sesiyle yeniden, "Gir içeri," diye buyordu.

Judith başını iki yana salladı ve dik bakişlarını yere çevirdi.

lain, "Nedir bu?" diye sordu. Elini Judith'in çenesine götürüp yüzünü yukarı kaldırdı.

"İçeri girmek istemiyorum."

Judith'in sesi düpedüz acımacak halde çıkmıştı. lain gülümsememeye çalıştı. "Neden istemiyorsun?" diye sordu.

Judith omuz silkti. lain yumuşak ve nazik bir şekilde Judith'in çenesini kavradı. Judith doğru dürüst bir yanıt verinceye dek lain'in kendisini bırakmayacağını biliyordu. "İstemediğim bir yere girmek istemiyorum," diye fısıldadı. lain'in gülümsemesi sevecenlikle doluydu. Judith'in içinden ağlamak geldi aniden. Gözleri halihazırda puslanıyordu. "Bu akşam azırı derecede yorgunum," mazeretini sundu.

"Fakat bu, açık havada kalmayı isteme nedenin değil, değil mi?"

Judith, "Az önce açıkladım... Küçük düşürüldüm," diyiverdi. "Onun benden hoşlanmamasını kişiselleştirmemem gerektiğinin farkındayım. İskoçlar İngilizler'den, İngilizler'in çoğu da İskoçlar'dan, hatta sınır İskoçları'ndan

hile nefret ediyorlar... Bense tüm bu nefretten nefret ediyorum. Bu... Cahilce, lain."

Lain başını sallayarak onunla hemfikir olduğunu ifade etti. Judith'ın sınırları biraz olsun yatıştı. Lain Judith'a minnakça emtiyorken asabi kalmak cidden zordu. "Sana korkutmu mu?"

Judith, "Öfkesi korkuttu," itirafında bulundu. "Bu çok anlamsızdı. Yoksa ben mi yine aşırı tepki gösteriyordum? Farkında olamayacak kadar yorgunum."

Judith tükenmişti. Lain dikkat etmemiştii muhtemelen, aksi takdirde Judith'ın gözlerinin altında beliren halkaları kesinlikle fark ederdi. Judith küçük düştüğü hissine kapıldığını itiraf ederken lain'in elini sıkıca tutmuş ve hâlâ bırakmamıştı.

Evet, Judith yorgun ve hüsranla uğramıştı ama bünyesiyle güzel görünüyordu lain'e.

Judith aniden omuzlarını dikleştirdi. "İçeri girme! Ben burada beklemekten mutlu olacağım."

Lain elini onunkinden çekerken gülümsedi. "Fakat benimle birlikte içeri girsyidin ben daha mutlu olurdum," dedi.

Judith onunla boşuna tartışıyordu. Kolunu Judith'ın omuzuna attı ve onu girişe doğru yanında sürükledi.

Judith'i yanında taşıırken, "Bana yine aşırı tepki gösteriyor olabileceğini söyledin," dedi. Onun kaskatı kesilmiş bir halde yanında olması gerçeğine kasten aldırımıyordu. Bu kadının doğasında inatçı bir taraf mevcuttu. Bu kasur lain'i eğlendiriyordu. Şimdiye dek başka hiçbir kadın lain'den hoşnutsuz görünmemişti, fakat Judith lain'in göğsüne tamdığı tüm kadınlardan farklıydı. Judith iki dakikada bir gözlerini dikip lain'e bakıyordu veya bakıyormuş

gibi görünüyordu. Lain Judith'ın tepkilerini tazelendirici biçimde dürüstçe buluyordu. Judith lain'i etkilemeye çalışmak zorunda kalmıyordu ve doğasında lain'den korkup kaçmak zorunda kalmıyordu. Tulufta ama Judith'ın inatçı duruşu da barındırıyor. Tulufta ama Judith'ın bu gibi rahat davranışları lain'i özgür kılıyordu. Lain Judith'la beraberken itaatkâr bir kula hükmeden beyi oynamak zorunda değildi. Judith'ın bir yabancı oluşu, kendi oynamışın hileri konumundaki lain'in sırtladığı geleneksel zorunlulukları ortadan kaldırmaşa benziyordu.

Lain kendisini kafasına takılan soruyla meşgul olmaya zorladı. "İlk kez ne zaman aşırı tepki gösterdin?" diye sordu.

"Beni öptüğün zaman."

Judith bu itirafı fışıldadığında kapağı varınıylardı. Lain aniden durdu ve Judith'i sıkıca tuttu. "Anlamıyorum," dedi. "Nasıl aşırı tepki gösterdin?"

Judith yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Lain'in kolunu uzaklaştırmak için omuz silkti. "Bana kızdığın belliydi... Sonra bu durum beni de kızdırdı," dedi ve belirgin bir baş onayı eşliğinde ekledi: "Önemsememem gerektirdi."

Judith bu dürüstlük patlamasına lain'in tepki vermesini beklemedi. Aceleyle içeri girdi. Karaltılarda beklediğini fark ettiği yaşlı kadın onu selamlamak için öne çıktı. Kadının gülümseyişi Judith'e samimi göründü ve Judith cevaben gülümsediğinde omuzlarındaki gerginlik az da olsa hafifledi.

Margaret güzel bir kadındı. Alnını ve ağzının kenarlarını çevreleyen kırışıklar cazibesinden bir şey götürmüyordu. Yıldayan yeşil gözleri enfesti ve koyu kahverengi saç-

larına gümüşü teller düşmüştü. Judith'ten bir karış kadar uzun olmasına rağmen göz korkutucu bir kadın değildi. Bu kadından adeta sevecenlik yayılıyordu.

Judith reveransını tamamladıktan sonra, "Evinize gümeme izin verdiğiniz için size teşekkür ederim," dedi.

Margaret reveransa reveransla karşılık vermeden önce ellerini beline takmış beyaz önlükte kuruladı. "Masada yerinizi alırsanız, akşam yemeğimizin hazırlığını tamamlayacağım."

Judith erkeklerle oturmak istemiyordu. İain gruba katılmış bile ve Cameron masanın karşısında eğilmiş bir halde İain'e bir kadeh şarap dolduruyordu. Midesi bindire kasılan Judith kendisini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Tek bir kadeh dolusu şarap İain'i aşâklık birine döndürtmeyecekti... Değil mi? Judith kendi kendine bu tepkinin kesinlikle gülünç olduğunu söyledi. Ve kontrol edilemez. Judith'in midesi sanki ateş yutmuş gibi acıyordu. İain Tekel'e hiç benzemiyordu. Çirkinleşmezdi. Çirkinleşmeyecekti.

İain Judith'e baktı ve o an bir şeylerin ters gittiğini anladı. Judith'in yüzündeki renk kaybolmuştu. Bir nedenden ötürü panike kapılmış gibi görünüyordu. İain onun gözlerini şarap testisine diktiğinin farkına vardığında, sorun yaratan şeyi öğrenmek amacıyla masadan kalkmak üzereydi.

Tanrı aşkına, ne olmuştu ona?

"Judith? İçmek ister miydin biraz..."

Judith hararetle bir biçimde başını iki yana salladı. "Böyle uzun bir yolculuğunun ardından su daha canlandırıcı olmaz mıydı?"

İain arkasına yaslandı. Judith için bu durum son derece önemli görünüyordu ve nedenine ilişkin İain'in hiçbir

fikri yoktu. Genç kadının üzgün olduğu açıkardı ve eğer onların su içmesini istiyorsa, o vakit su içilecekti."

İain, "Evet," onayımı verdi. "Su çok daha canlandırıcı olurdu."

Judith'in omuzları rahatlamayla çöktü.

Brodict de onun tepkisini gördü. Bakışlarını Judith'te sabilemesine karşın, "Erken kalkacağız, Cameron," dedi. "Eve varıncaya dek şarap içmeyeceğiz."

Bu konuşmayı Margaret da işitiyordu. Bir sürâhi dolusu taze kaynak suyunu masaya yetiştirdi. Judith ise masaya daha fazla sayıda kadeh getirdi.

Margaret ona, "Oturun ve rahatınıza bakın," dedi.

Judith, "Size yardım etmeyi yeğlerim," karşılığını verdi.

Margaret başıyla onayladı. "Şu tabureyi alıp ocağın yanına oturun. Ben ekmeği kesmekle ilgilenirken, yahnini karıştırabilirsiniz."

Judith rahatlamıştı. Erkekler kendilerini bir tartışmaya kapırmışlardı, kaç çatışlarına bakalırsa önemli bir konudan bahsediyor olmalıydılar. Söze karışmak istemedi. Daha da önemlisi, Cameron'ın bitişğine oturmak istemedi ve tek boş tabure masanın sonunda, Cameron'ın solundaydı.

Judith tabureyi Margaret'in talimatlarına uyarak ocağın yanına taşıdı. Ve kadının çaktırmadan kendisine baktığını fark etti. Onunla konuşmak istediği ortadaydı ama kocasının tepkisinden kaygılanmış olmalıydı; Cameron'ın onlara aldırış edip etmediğini görmek için masaya göz atmayı sürdürüyordu.

Margaret, "Nadiren ziyaretçimiz olur," diye fısıldadı.

Judith başıyla onayladı. Margaret'in, kocasını tekrar gözlemlemesini ve sonra kendisine bakmasını izledi.

"Maitlandlar'ın evine neden gitmek istediğinizi merak ediyorum doğrusu," diye sordu Margaret.

Judith güldü. Sesini Margaret'in sorusuna yanıtı kenki fısıltı yumuşaklığında, "Arkadaşım bir Maitland ile evlendi ve ilk çocuğunun doğumunda yanında bulunmamı rica etti," yanıtını verdi.

Margaret, "Nasıl tanıştınız?" diye sordu merakla.

"Sınırdaki şenlikte."

Margaret buşıyla onayladı. "Bahara değil, güne denk gelmesine karşın Highlands'de de aynı şenlikler olur."

"Siz hiç katıldınız mı?"

Margaret, "Isabelle bizimle oturuyorken gidiyorduk," diye yanıtladı. Bir omuz silkmesi eşliğinde ekledi: "Cameron o zamandan beri gidemeyecek kadar meşgul. O zamanlar gerçekten çok iyi vakit geçirdim."

Judith, "Anladığım kadarıyla Isabelle, Brodick'in erkek kardeşiyle evli," dedi. "Yeni mi evlendiler?"

Margaret, "Hayır, dört yılı aşkın bir süre geçti aradan," diye karşılık verdi.

Margaret'in sesindeki hüznün açıkça hissediliyordu. Judith yahnini karıştırmaktan vazgeçti ve tüm dikkatini Margaret'a verebilmek için ocaktan geriye doğru döndü. Tulufta, fakat birbirlerine yabancı olmalarına rağmen bu kadını rahatlatma arzusu duyuyordu. Kadın son derece yalnız görünüyordu ve Judith bu hissi pekâlâ anlıyordu.

"Gidip kızınızı ziyaret etmeye vaktiniz olmadı mı?"

Margaret, "Ben Isabelle'imi evlendiğinden beri bir kere bile görmedim," diye yanıtladı. "Maitlandler kendi kendilerine kalırlar. Yabancıları almazlar."

Judith daydıklarına inanamıyordu. "Ama siz kesinlikle bir yabancı değilsiniz," diyerek ısrar etti.

"Isabelle Winslow'a ait artık. Ondan bizi ziyaret etmesini istemek uygun olmaz ve onun yanına gitmeyi istemek de uygun olmaz."

Judith başını iki yana salladı. Böylesine akıllı olmaz bir şey daha önce hiç işitmemişti. "Siz mesaj yolluyor mu?"

"Kim getirecek ki mesajları?"

Sükunet içerisinde bir dakika geçti. Judith, "Ben getiririm," diye fısıldadı.

Margaret kocasını yolkadı, sonra bakışlarını yine Judith'e çevirdi. "Bunu benim için yapar mısınız?"

"Elbette."

Margaret, "Bunun uygun olmayacağından endişeleniyorum," dedi.

Judith, "Elbette uygun olur," diye karşı çıktı. "Zor da olmaz, Margaret. Isabelle'e iletmemi istediğin mesajların varsa, onu bulup mesajlarını ileteceğime söz veriyorum. Sonra, İngiltere'ye dönüşümde, onun mesajlarını sana getireceğim. Belki ziyaret etmen için bir davet bile yollar."

Cameron gürlleyen bir sesle, "Biz atlarla ilgilenmek için dışarı çıkıyoruz," diye seslendi karısına. "Fazla vaktimizi almaz. Akşam yemeği ne zamana hazır olur?"

Margaret, "Siz düşünceye dek hazır olur, Cameron," diye karşılık verdi.

Erkekler kulübeden çıkınca, "Kocan bir hayli öfkeli konuştun," dedi Judith.

Margaret, "Ah, hayır, kocam öfkeli değil," deyiverdi. "Sadece birazcık gergin, o kadar. Maitland beyini evimizde ağırlamak büyük onur. Cameron bir iki ay övünçle bunu yaşayacaktır."

Margaret tabak çanağı masaya yerleştirdikten sonra bir su tesisi daha vardı. Ekmeğin büyük parçaları halinde dağılmıştı. Judith kepçeyle yalınırı geniş bir kaseye doldurdu ve kaseyi uzun masanın ortasına koydu.

Judith, "Belki de akşam yemeği sırasında Brodick'ın Isabelle'in nasıl olduğunu sorabilirsin," öncesinde bulundu.

Margaret dehşete düşmüş görünüyordu. "Sormam bir azağılama olur," açıklamasını yaptı. "Onun mutlu olup olmadığını sorarsam, Winslow'un onu mutlu etmediğini ima ederim. Bunun ne denli karmaşık olduğunu anlarsanız musun?"

Judith'e göre karmaşık değil, anlamsızdı. Judith Margaret adına sinirlendiğini hissedebiliyordu. Maitlandler bu gibi bir tutumla zalimce davranıyorlardı. Anne baba gibi akrabalara karşı hiçbirinin acıması yok muydu?

Boris ona Millicen Teyze ve Herbert Amca'yı bir daha asla göremeyeceğini söyleseydi, Judith ne yapardı? İhtimale düşünmek bile gözlerinin buğulanmasına yetiyordu.

"Siz sorarsanız..." dedi Margaret Judith'e gülümseyerek.

Judith başıyla onayladı. "Brodick İngiliz olduğum için benim daha nisini bilmediğimi düşünebilir."

"Evet."

Judith, "Sormaktan mutluluk duyacağım, Margaret," diye söz verdi. "Kuzey İskoçya'daki bütün oymaklar Maitlandler gibi midir? Hepsi kendilerini yabancıardan soyutluyor mu?"

Margaret, "Dunbarlar ve Macleanlar soyutluyorlar," yanıtını verdi. "Birbirleriyle savaşmadıklarında, kendi bayraklarına kalıyorlar... Dunbar arazisi Maitlandler ile Macleanlar'ın arasında uzanır ve Cameron bana onları,

toprak hakları için sık sık savaşıklarını anlatır. Hiçbiri gençlere karlımsa da diğer oymakların kanlılığını söyleyebiliriz. Bütün İngilizler senin gibi mi?"

Judith Margaret'in sorduğu soruya konsantre olmıyordu. Bu zor bir işti, zira kadının Macleanlar'ın Maitlandler'e düşman olmalarına dair gelişigizel sözünden ötürü sersemlemişti.

"Leydim?" diye sordu Margaret. "Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz?"

Judith, "Ah, çok iyi hissediyorum," diye karşılık verdi. "Tüm önceki İngilizler gibi olup olmadığımı sordun, değil mi?"

Margaret konuşunun benzinin bu derece solması üzerine kaş çatarak, "Sordum," dedi.

Judith, "Ötekiler gibi olup olmadığımı bilmiyorum," yanıtını verdi. "Çünkü herkesten hayli uzak bir yaşam sürdürdüm. Margaret, bu adamlar eğer öbür oymaklarla kaynaşmıyorlarsa nasıl olup da eş buluyorlar?"

Margaret, "Ah, onların kendi yöntemleri var," diye açıkladı. "Mesela Winslow benekli bir kırsal değiş tokuş etmek için buraya geldi. Isabelle'le karşılaştı ve ondan hoşlandı. Kızımı bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim için bu evliliğe karşı çıktım, fakat Cameron beni dinlemedi. Üstelik Isabelle'in gönlü de Winslow'la evlenmeyi dilekti."

"Winslow, Brodick'e benziyor mu?"

"Evet, benziyor. Ama çok daha sakın."

Judith kahkahayı patlattı. "Öyleyse ölü olmalı," dedi. "Brodick nadiren tek kelime ediyor."

Margaret kıkır kıkır gülmekten kendini alamadı. "Onlar acayip bir soy, Maitlandler yani, fakat onların koruma-

ında size söyleyeceğim şu ki şayet Cameron herhanı bir saldırıya maruz kalırsa veya gerçek bir yardıma ihtiyacı olursa, yalnızca Bey İain'e haber vermek zorunda kalır.

"Evlilikten önce ara sıra bir çift koyunumuz kaybolurdu. Isabelle'imizin bir Matland oymak üyesiyle evlendiği haberi yayılır yayılmaz hırsızlık durdu. Cameron da yem bir ılsır kazandı. Elbette, sizinle tanışmadaki ilk neplan bu durumu değiştirmiş olabilir."

"İngiliz olduğumu öğrendüğündeki şaşkınlığından mı bahsediyorsun?"

"Evet, pekâlâ şaşırır."

İki kadın birbirlerine uzun uzun baktılar ve erkekler kulübeye dönüyorlarken aniden kâhkahayı patlatılar. İlk başta içeri giren İain oldu. Margaret'i başıyla selamladı, sonra Judith'e kollarını çatarak baktı. Judith eğlenmesinin İain tarafından uygunsuz bir davranış olarak nitelendirildiğini varsaydı. Bu olasılık, Judith'in katılarak gülmesine sebep oldu.

Margaret, "Gidip masadaki yerinizi alın," talimatını verdi.

"Sen bize katılmıyor musun?"

"İlk olarak servis yapacak, sonra da size katılacağım."

Margaret, bilerek ya da bilmeyerek, az önce Judith'e Cameron'ın bitişliğine oturtmaması için bir gerekçe sunmuştu. Erkeklerin hepsi aynı yerlerini aldılar. Judith ocağın yanındaki tabureyi alıp masanın diğer tarafına taşdı. Sonra dirsekleriyle dürtterek İain ile Brodick'in arasında kendine yer açtı.

Savacılar onun cesaretine şaşırmış olsalar da şaşkınlıklarını açığa vurmazdılar. Brodick onun sıkışmaması için öteye bile kaydı.

Sosyetik içerisinde yemeklerini yediler. Judith Isabelle'in refahı konusunu ortaya atmadan önce erkeklerin son kokmalarını bürmelerini beklledi.

Tartımayı kolaylaştırma kararı aldı. "Margaret, bu çok güzel bir yalıydı."

Margaret belli belirsiz yüzü kızarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Judith Brodick'e döndü. "Erkek kardeşimi çok sak görüyor musun?"

Savacı ona kısa bir bakış fırlatmasının akabinde omuz silkti.

Judith, "Karısı Isabelle'i görüyor musun?" diyerek konunun üzerine gitti.

Brodick gene omuz silkti. Judith masanın altından ayağıyla onu dürttü. Brodick bu cüret üzerine tek kaşını kaldırdı. "Sen beni tekmeledin mi demin?"

Judith ıncıklı olmaya çalışmanın kafi geldiğini düşündü. "Evet, seni tekmeledim."

"Neden?"

Bu soruyu soran İain'di. Judith ona gülümsemek için döndü. "Brodick'in bana bir kere daha omuz silkmesini istemedim. Isabelle hakkında konuşmamı istiyorum."

İain Judith'e, "Ama kadını tanımıyorsun bile," hatırlatmasında bulundu.

Judith, "Tanımayı arzu ediyorum," misillemesini yaptı.

İain onun aklını yitirdiğini düşünüyormuş gibi görünüyordu. Judith hafifçe içini çekti. Sonra masanın üstünde pırmak uçlarıyla ritim tutmaya başladı. "Bana Isabelle'den bahset, lütfen," dedi çok geçmeden.

Brodick onu umursamadı.

Judith derin bir nefes aldı. "Brodick, benimle bir da-

kakalığına dışarı kadar gelir misin? Sana özel olarak çok önemli bir şey söylemek istiyorum."

"Hayır."

Judith kendini tutamadı. Onu bir kez daha tokmetti. Sonra lain'e döndü. Brodick'in sırtığını kaçırdı. "Tam, lütfen Brodick'e benimle dışarı gelmesini emret."

"Hayır."

Judith bir sonraki girişimini tasarlıyorken yeniden pamuk uçlarıyla ritim tutmaya başladı. Başını yukarı kaldırdı. Margaret'in acınası yüz ifadesini yakaladı ve budala gibi görünse bile istediğini yaptırmaya anında karar verdi.

"Pekâlâ, o zaman," dedi ve masum bir ifadeyle gülümsedi. "Yarın yolculuğumuz sırasında Brodick'le konuşmak zorunda kalacağım demek ki... Bu yüzden de onunla atış binmem gerekiyor... Muhtemelen gün doğumundan gün batımına dek konuşacağım, Brodick, o yüzden beni bu gece dinlesen iyi olur."

Bu gözdağı yabana atılacak gibi değildi. Brodick taburesini iterek hızla ayağa fırladı. Kaş çatışı dehşet veriyordu. Kızgın olduğu her halinden belli oluyordu.

Judith ise kızgın değildi. Küplere binmişti. Tanrı şaka, şu duygusuz sersemimin dışarı çıkması için sabırsızlanıyordu. Dönüp kapının önüne çıkmadan önce zoraki gülümsedi, hatta ev sahibine reverans yapmayı dahi ihmal etmedi. Kapıyı ardından çekip kapatırken de gülümsemesini sürdürdü.

Fakat Brodick'e çıkışmanın telaşıyla, kapının her iki yanında bulunan iki pencereyi hesaba katmamıştı.

Margaret ve Gowrie sırtları kapıya dönük vaziyette oturuyorlardı, fakat lain ve Alex pencerelerin dışındaki çimenlik alanı gayet güzel görebiliyorlardı.

Söylemeye ne hacet, herkesin meraklandığı ortadaydı. Gowrie ne olup bittiğini görmek için taburesinde yarım dönüştü bile.

lain dikkatini Brodick'te yoğunlaştırması. Savaşçı onunla yüz yüzeydi. Bacakları ayrı, elleri arkasında kenetli duruyordu. Kızgınlığını Judith'ten gizlemeye de çalışmıyordu. Brodick çabuk öfkelenen biriydi. lain onun Judith'e dokunmayacağını biliyordu, ama savaşçı birkaç acımasız sözle kırıcı olabilirdi.

lain müdahale etmeye gereksinim duyup duymayacağını merak ediyordu. Bu gece gereksinim duyduğu en son şey, ellerinde ağlayan bir kadındı ve Brodick göz korkutma taktiklerinde neredeyse lain kadar iyiydi.

Ani bir gülümseme lain'i hazırlıksız yakaladı. lain gözlerine inanmıyordu. Alex de öyle. "Şuna bakar mısın?" diye fısıldadı.

Gowrie, "Bakıyorum," dedi. "Yine de inanamıyorum. Şu geri geri uzaklaşan bizim Brodick mi?" Keyifle burundan soludu. "Yüzündeki şu müşkülpesent ifadeyi daha evvel hiç görmedim. Kadın ona ne söylüyor sizce?"

lain Judith'in savaşçıyı azarladığına karar verdi. Elleri belinde olan Judith rakibinin üzerine yürüyordu. Brodick fiilen ondan geri geri uzaklaşıyordu, afallamış görünüyordu.

Judith'in sesi rüzgârdan ve mesafeden ötürü duyulmuyordu, fakat lain onun fısıldamadığını biliyordu. Hayır, Judith pekâlâ bağırıyordu ve ara sıra Brodick gerçekten geri çekiliyordu.

lain dönüp Margaret'a baktı. Margaret elleriyle ağzını kapamıştı ve lain'in kendisini izlediğini fark ettiğinde derhal bakışlarını masaya çevirdi. Ancak yeterince hızlı değil-

di. İain onun bakışlarında beliren endişeli ifadeyi yakalamıştı.

Kapı açıldı. Judith zoraki gülümseyerek buza maviye yöneldi, yerine oturdu ve ellerini kucagında kremeteye derin bir nefes aldı. Brodick'in onu takip etmesi biraz tınıman aldı. Savaşçı taburesine yerleşir yerleşmez, dikkatini üzerinde topladı. Judith kendisini Margaret'a bağlayacak kadar güvende hissediyordu. Üstüne istedik gibi bile kapı.

İain bu hareketi yakaladı ve daha da meraklandı.

Brodick boğazını temizledi. "Isabelle ve Wimleni'm hemen hemen bu büyüklükte bir kulübesi var." Bu yorumu homurdanarak dile getirmişti.

Cameron, "İşte iyi haber, bunu duymak çok güzel," karşılığını verdi.

Brodick başıyla onayladı. Son derece rahatsız olduğu davranışlarından okunuyordu. "Şimdilerde bebeğini kucagına bekliyor."

Margaret'in mutuluktan nefesi kesildi. Gözleri yaşlarla doldu. Uzanan eli kocasının elini tuttu. "Bir torunumuz olacak," diye fısıldadı.

Cameron başıyla onayladı. Judith'in ayrımsızlığı üzün Cameron'un gözleri buğulanıyordu. Dikkatini kadehini çevirdi Cameron.

İain nihayet Judith'in oyununu anladı. Judith öfke nöbetini savuşturmuş ve mahcup olmuştu; fakat bunların hepsi kızının nasıl olduğunu öğrenmesi için Margaret'a yardım etmek istediğinden kaynaklanıyordu. Judith böylesine düşünceli bir hanımefendiydi işte. Isabelle'in anne ve babasının kızlarından haberdar olmayı isteyebilecekti.

İain deki İain'in aklına gelmemişti, ancak bir yabancı bu geçişleri görmüş ve onlara yardım elini uzamıştı.

Brodick, "Kızın hakkında sormak istediğin herhangi bir sorun var mıydı?" diye sordu.

Margaret'in yalnızca tek bir sorunu yoktu. Yüzlerce sorunun vardı. Alex ve Gowrie bile onlardan birkaçını yanıtladılar.

Judith kendini bundan daha iyi hissedemezdi. Tek bir nedenden ötürü, yani onu atına binmekle tehdit ettiği için. Brodick'in ısrarlılığı yapışkanı bilmek can sıkıcıydı. Ona dokunmak zorunda kalma düşüncesi, özel ailevi meseleleri konuşmaktan daha iticiydi. Buna karşın Judith'in duyguları ne derece önemliydi? Margaret'in yüzündeki sevinç ifadesi, Brodick'in aksi ve kavgacı tavrına en uygun telaffıydı.

Kulübe ılık, neredeyse sıcacıktı. Judith konuşmaya kulak vermeyi denedi ama yorgunluk bunu zor bir angarya haline getirdi. Judith Cameron'ın, Brodick'in kadehini aktar suyla doldurmaya çalıştığını fark etti, ancak sürahi boştu.

Judith oturduğu tabureyi ocağın yanındaki duvara dayadı bir kez daha ve suyla dolu başka bir sürahiyi masaya getirdi. Cameron başını sallayarak ona teşekkürlerini sundu.

Tınnı aşkına, Judith yorgundu. Erkekler onun az evvel oturduğu boşluğu doldurdular, gerçi Judith'in sırtı zaten orada oturamayacak kadar çok ağrıyordu. Judith ocağın yanındaki tabureye doğru yürüdü, oturdu ve omuzlarını serin taş duvara yasladı. Gözlerini yumdu ve bir dakikadan daha az bir süre sonra uykuya daldı.

İain gözlerini ondan ayıramıyordu. Judith çok güzeldi.

Melek yüzüydü. İain ona uzun uzun baktı, sonra Brodick'e anlatmış hikâyeye devam etmesi için başıyla onay verdiğini sonra Judith'in yanına gitti. Duvara yaslandı, gevşemiş bir vaziyette kollarını göğsünde kavuşturdu ve Brodick'in Winslow ve Isabelle'e ilişkin anlatmış hikâyeyi dinledi. Margaret ve Cameron onun her kelimesine dikkat ediyorlar, adeta ağzının içine bakıyorlardı. Brodick Isabelle'in azar derecede eli açık olduğuna değinince ikisi birden gülmüşdiler.

Judith birden dengesini kaybetti. Eğer İain onu salımlamak için eğilinmiş olsaydı, Judith öne doğru düşecekti. İain onun sırtını duvara yasladı, sonra başını kendisine doğru döndürdü. Judith'in yanığı İain'in uyluğunun alt kısmına dayandı.

İain sohbeti son vermeden önce tam bir saat geçti. "Günün ilk ışıklarında buradan ayrılacağız, Cameron. Eve varmamıza dolu dolu iki günümüz var."

Cameron, "Kadının yatağını alabilir," önerisinde bulundu. Sesi yüksek çıkıyordu ama dönüp Judith'in uyuduğunu gördükten sonra sesini alçalttı.

İain, "Bizimle dışarda uyuyacak," karşılığını verdi. "Judith kendisi için yatağından vazgeçmenizi istemezdi."

Ne Margaret ne de Cameron beyin kararına itiraz ettiler. İain eğilip Judith'i kollarına aldı.

Alex sırtarak, "Kız, dünyayla ilişkisini kesmiş durumda," dedi.

Margaret, "Fazladan battaniye ister misiniz? Rüzgâr mırıyor bu gece," diye uyardı.

Gowrie İain'e kapıyı açtı. "İhtiyaç duyduğumuz her şeye sahibiz."

İain Judith'i açık alana taşıdı, sonra aniden durdu. Ar-

kauna döndü. "Akşam yemeği için teşekkür ederim, Margaret. Güzel bir yemekti."

Bu iftihat İain'in kulağına beceriksizce geldi, fakat Margaret memnun olmuş görünüyordu. Yüzünün kızarıklığı ocağı ateş kadar parlaktı. Cameron da övülmüş gibi davranıyordu. Göğsü patlama sınırına gelinceye dek kalbini tuttu.

İain ambarın karşı tarafındaki ağaçlara doğru yürümeye devam etti. Ağaçların yaprakları onları rüzgârdan koruyacak, onlara mahremiyet sağlayacaktı. Alex Judith için bir çanak hazırlarken İain Judith'i kollarında tuttu, sonra diz sığınak hazırlarken İain Judith'i kollarında tuttu, sonra diz sığınak onu Gowrie'nin içi kürk kaplı küçük çadırın içine taşıdı ekose kumaşın üstüne yatırdı.

Alex, "Kıza bu geceyi sıcak bir yatakta geçireceğine dair söz verdim," dedi.

İain başını iki yana salladı. "Bizimle kalacak," dedi.

Bu söz üzerine hiç kimse itiraz etmedi. İain Judith'in üzerini ikinci bir ekose kumaşla örterken adamları dönüp uzaklaştılar. Judith gözlerini hiç açmadı. İain uzanıp Judith'in yanığını okşadı.

"Seninle ne yapacağım?" diye fısıldadı.

Bir yanıt beklememişti ve almadı. Judith battaniyelerin altında kıvrılıp uyumaya devam etti ve hafif bir şekilde inledi.

İain onu bırakmak istemiyordu. Kendisini ayağı kalkmaya zorladı ve en yakındaki ağaca doğru giderken Alex'in önerdiği ekose kumaşlardan birini kapı. Ağacın gövdesine sürünerek omuzlarını kaşıdı, oturdu, arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Daha önce hiç işitmediği bir ses onu gecemin kör karanlığında uyandırdı. Sesi öteki adamlar da duymuşlardı.

Brodict, "Tanrı aklına nedir bu gürlüğü?" diye homurdandı.

Bütün bu gürlüyü Judith çıkarıyordu. Tamamen susmaktı ve perişan görünüyordu. Donarak ölmeye tehlikesiyle burun buruna geldiğini düşünüyor, titremesine engel olamıyordu. Dişleri birbirine çarpıyordu. Ve adamların ip tıkları ses de tam olarak buydu.

Judith, "Seni uyandırmak istemedim, Brodict," diye seslendi. Sesi titriyordu. "Soguktan inliyordum."

Alex, "Gerçekten üşüyor musun, genç hanım?" sorusunu yöneltti. Sesindeki şaşkınlık apaçık ortadaydı.

Judith, "Üşüdüğümü henüz söyledim," yanıtını verdi. İain kulağı biraz sert gelen bir sesle, "Buraya gel," diye emretti.

Judith benzer bir sesle yanıtladı, "Hayır."

İain karanlıkta gülümsedi, "Öyleyse ben sana gelmek zorunda kalacağım."

Judith, "Benden uzak dur, İain Maitland," dedi. "Ve şayet üşümekten vazgeçememi emredebdiğini sanıyorsan, seni şimdi uyarıyorum. ... İşe yaramayacak."

İain yürüyüp çadırın önünde durdu. Kürkleri koparıp ayırıcaya dek Judith onun yalnızca çizme uçlarını gülebildi. İain kozayı sanıyeler içerisinde harap etti.

Judith, "Bu çok yardımcı oldu," diye mırıldandı. İain'e hakabilmek için yerinden doğruldu.

İain Judith'i geriye doğru itip onun yanına uzandı. Sırtının sıcaklığını Judith'e vererek yan yattı.

Brodict birdenbire Judith'in diğer yanında belirdi. Sırtını ona doğru çevirip yanlamasına uzandı. Judith içgüdüsel olarak İain'e yanaştı. Brodict sırtı onunkine yapışınca dek onu takip etti.

Judith kesinlikle somnıştı artık. Dev savaşçılardan yayılan sıcaklık şaşırtıcıydı. Harikadeydi.

Brodict, "Bur gibi olmuş," yorumunu yaptı.

Judith gülümseye başladı. Bu ses hem İain'i hem de Brodict'i gülümsetti.

"Brodict?"

"Ne var?"

Brodict gene huysuzlaşmıştı. Judith bu tavrının canını sokmasına izin vermedi. En sonunda Brodict'in yöntemlerini anlıyordu ve kabadayı tavrının göstermelik olduğunu biliyordu. O, hırçın görünümünün altında temiz kalpli bir adamdı.

"İşekkür ederim."

"Ne için?"

"İsabelle hakkında konuşmaya zaman ayırdığın için."

Savaşçı homurdandı. Judith yeniden güldü.

"Judith?"

Judith İain'e yanıt vermeden önce onun sırtına iyice sokuldu. "Evet, İain?"

"Kıpırdanmayı kes ve uyu."

Judith ona boyun eğmeye karar verdi. Neredeyse hemen uykuya daldı.

Brodict tekrar konuşmadan önce uzun bir süre geçti. Judith'in gerçekten uyuduğundan ve söyleyeceği şeyi duyamayacağından emin olmak istiyordu. "Her seferinde sana doğru dönmeyi seçiyor."

"Nasıl yani, Brodict?"

"Şimdi senin sırtına yapışık, benimkine değil. Hem de seninle ata binmeyi tercih ediyor. Bugün Alex'le at sürer-

ken yüzündeki zavallı ifadeyi fark etmedin mi? Çok üzgün ve ürgün görünüyordu."

Iain gülümsedi. "Fark ettim," itirafında bulundu. "Ama beni tercih ediyorsa, bu Patrick'in ağabeyi olduğumu işaret eder sadece."

"Bundan çok daha fazlası var."

Iain bu yoruma cevap vermedi.

Brodict tekrar konuşmadan önce birkaç dakika gıyıştı. "Bilmeliyim, Iain."

"Neyi bilmelisin?"

"Onu alıkoyup alıkoymayacağımı."

"Alıkoymazsam?"

"O vakit ben alıkoyarım."

Beşinci Bölüm

Matland arazisine varmak iki günlerini aldı. Son geceyi Glenndin Falls denilen güzel bir ormanda geçirdiler. Huş, çam ve meşe ağaçları bölgede çok yoğun olduğu için atlar ponkadın zar zor geçebiliyordu. Bazı noktalar cennete özgü büyüklü bir atmosfer yaratarak yeşillik etrafını çevreleyen ve neredeyse hele kadar gelen griden daha beyaz bir sis tabakasıyla kaplıydı.

Judith gördüğü manzara karşısında mest oldu. Etrafını tamamen sarıncaya dek sise doğru yürüdü. Iain onu izliyordu. Judith arkasına döndü, Iain'in sabit gözlerle kendisine baktığını gördü ve buranın kesinlikle dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünerek huşu dolu bir sesle fısıldadı.

"Kafamda canlandırdığım Cennet burası, Iain."

Iain şaşırarak görünüyordu, etrafına alıcı gözle baktı ve sonra kendini beğenmiş bir tavırla, "Olabilir," dedi.

Bu adamın, etrafındaki güzelliği takdir etmek için kendine hiç zaman ayırmadığı aşıkardı. Judith bu düşünce-

ını sesli bir şekilde de dile getirdi. İain uzun uzun bu karak Judith'i tepeden toroğa süzdü. İlerledi ve Judith'e yanına yumuşak ve nazik bir biçimde dokunup "Tebrikler, farkına varıyorum," dedi.

Judith yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. İain onu kastediyordu, elbette. Onu hakikaten güzel buluyor muydu? Judith bunu soramayacak kadar utanmıştı. İain onun dikkatini, her nasılsa, doğru dürüst bir banyo yapabilmekle duyurusuyla başka bir yöne çekti.

Judith bundan etkilendi. Hafif inciyili yamaçtan dikilen su çok soğuktu, fakat Judith kendisini ovalaya ovalaya yıkama fırsatını yakaladığı için soğuğa aldırmayacak kadar mutluymdu. Saçlarını bile yıkadı. Islak ıslak örmek zorunda kaldı ama bu durum onun canını sıkmadı.

Judith arkadaşıyla yeniden bir araya geldiğinde en iyisiyle görünmek istiyordu. Frances Catherine'i tekrar görme konusunda biraz kaygılıydı. Son görüşmelerini üzerinden yaklaşık olarak dört sene geçmişti. Arkadaşının onun yıllar içinde çok fazla değiştiğini düşünür müydü. Öyle olsa bile değişikliklerin daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu düşünürdü?

Judith yeniden bir araya gelme dair kaygısının kendini yitip bitirmesine izin vermedi. Her şeyin yolunda gidiğine kalben inanıyordu. Bu aptalca kaygısı bir kenara tutulmuş heyecanı arttı ve akşam yemeklerini bitirdiklerinde kamp ateşinin çevresini adım adım turladı.

Judith özellikle belli bir kişiye yöneltilmediği, "Carmen'in karısının bize yemek yapmak için bütün gece ayakta kaldığını biliyor muydunuz?" sorusunu sordu. "Isabelle'e en sende bisküvilerden yolladı, ama bize de yetecek kadar yapın."

Alex, Gowrie ve Brodick ateşin çevresinde otarıyorlardı. İain on bir tuz ağacına yaslanmış, Judith'i seyreliyordu. Judith'in Margaret hakkındaki yorumlarına hiç katılmıyormuştu.

Judith yılmadı. Hiçbir şey onun coşkusunu söndürmemişti. "Bu gece niye ateş yakıyoruz? Daha önce yakmadık," dedi.

Gowrie onu yanıtladı. "Mantland diyarındayız artık. Daha önce Mantland diyarında değildik."

Judith soluksuz kaldı. "Bu harikalar diyarı size mi ait?"

Hem Alex hem de Gowrie gülmüşü. Brodick suratını "Turlamayı kesecek misin? Kendini izleterek hayranı ağlatıyorsun."

Judith yanından geçerken Brodick'e bir gülümseme gönderdi. "Öyleyse izleme," diye önerdi.

Judith Brodick'i azıcık kızdırmak istiyordu, fakat Brodick sırtarak Judith'i şaşırttı.

İain, "Niçin turluyorsun?" diye sordu.

"Yarın için hareketsiz kalamayacak kadar heyecanlıyım. Frances Catherine'i görmeyeli uzun zaman oldu ve onu anlatmak istediğim çok fazla şey var. Hafızam onlarla doldu. Bu gece gözümlü kırpamayacağıma dair bahse girerim."

İain onun gözünü kırpacığına dair gizlice bahse girdi. Ve kazandı. Judith gözlerini kapar kapamaz dünyayla ilişkisini kesti.

Sabah olduğunda, Judith iki ayağının bir pabuca sokulmasını reddetti. Onları zamana ihtiyaç duyduğu konusunda uyardı. İain ve diğerlerinin onu at sırtında sabırsızlıkla bekledikleri kampa geri döndüğünde ise herkes büyümüş görünüyoru. Gözlerinin çarpıcı rengiyle mükemmel

sını sesli bir şekilde de dile getirdi. İain onun onun la-
karak Judith'i tepeden tırnağa süzdü. Herledi ve Judith'in
yamağına yumuşak ve nazik bir biçimde dokunup, "Fakal-
farkına varıyorum," dedi.

Judith yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. İain onu-
du? Judith bunu soramayacak kadar utanmıştı. İain onun
dikkatini, her nasılsa, doğru dürüst bir banyo yapabileceği
düyurusuyla başka bir yöne çekti.

Judith bundan etkilendi. Hafif meyilli yamağın dikile-
len su çok soğuktu, fakat Judith kendisini ovalaya ovalaya
yıkama fırsatını yakaladığı için soğuğa aldurmuyacak kadar
mutluydu. Saçlarını bile yıkadı. Islak ıslak örmek zorunda
kaldı ama bu durum onun canını sıkmadı.

Judith arkadaşıyla yeniden bir araya geldiğinde en ni-
haliyle görünmek istiyordu. Frances Catherine'i tekrar
görme konusunda biraz kaygılıydı. Son görüşmelerini
üzerinden yaklaşık olarak dört sene geçmişti. Arkadaş
onun yıllar içinde çok fazla değiştiğini düşünür müydü.
Öyle olsa bile değişikliklerin daha mı iyi yoksa daha mı
kötü olduğunu düşünürdü?

Judith yeniden bir araya gelme dair kaygısının kendisini
yitip bitirmesine izin vermedi. Her şeyin yolunda göde-
ğine kalben inanıyordu. Bu aptalca kaygıyı bir kenara at-
ırmaz heyecanı arttı ve akşam yemeklerini bitirdiklerinde
kamp ateşinin çevresini adım adım turladı.

Judith özellikle belli bir kişiye yöneltmediği, "Cameron'a
karşın bize yemek yapmak için bütün gece ayakta kaldığını
biliyor muydunuz?" sorusunu sordu. "Isabelle'e en sesli
bisküvilerden yolladı, ama bize de yetecek kadar yaptı."

Alex, Gowrie ve Brodick ateşin çevresinde oturuyorlar-
dı. İain sırtı bir huş ağacına yaslanmış, Judith'i seyreliyos-
du. Judith'in Margaret hakkındaki yorumlarına hiç kımse
yanıt vermedi.

Judith yılmadı. Hiçbir şey onun coşkısını söndüre-
mezdi. "Bu gece niye ateş yakıyoruz? Daha önce yakma-
dık," dedi.

Gowrie onu yanıtladı. "Maitland dışarındayız artık.
Daha önce Maitland dışarında değildik."

Judith soluksuz kaldı. "Bu harikalar dışarı size mi ait?"

Hem Alex hem de Gowrie gülümsedi. Brodick surat
attı. "Turlamayı kesecek misin? Kendini izleterek başımı
ağrıyorsun."

Judith yanından geçerken Brodick'e bir gülümseme
gönderdi. "Öyleyse izleme," diye önerdi.

Judith Brodick'i azıcık kızdırmak istiyordu, fakat Bro-
dick sınıtarak Judith'i şaşırttı.

İain, "Niçin turluyorsun?" diye sordu.

"Yarın için hareketsiz kalamayacak kadar heyecanlı-
yım. Frances Catherine'i görmeyeli uzun zaman oldu ve
ona anlatmak istediğim çok fazla şey var. Hafızam onlarla
doldu. Bu gece gözümü karpamayacağıma dair bahse gi-
rerim."

İain onun gözünü karpacağına dair gizlice bahse girdi.
Ve kazandı. Judith gözlerini kapar kapamaz dünyayla iliş-
kisini kesti.

Sabah olduğunda, Judith iki ayağının bir pabuca sokul-
masını reddetti. Onları zamana ihtiyaç duyduğu konusun-
da uyardı. İain ve diğerlerinin onu at sırtında sabırsızlıkla
bekledikleri kampa geri döndüğünde ise herkes büyülen-
miş görünüyordu. Gözlerinin çarpıcı rengiyle mükemmel

bir uyum içerisinde olan mavi bir elbise giymiş, saçlarını açık bırakmış ve hareket ettiğinde kalın buklaları omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu.

İain'in göğsüne bir gerginlik oturttu. Görülen Judith'ten alabilecekmis gibi görünmüyordu. Kendi dış görünüşü onu dehşete düşürüyordu. Utanç verici duruşunu üzerine başını iki yana salladı ve onu çıldırtan kalın kaşlarını çatıp uzun uzun baktı.

Judith açık alana ulaştıktan sonra durdu. İain demiyse bütün adamlarının ona ellerini uzatıklarını fark edinceye dek onun niye duraksadığını anlamadı. Her biri elini sallayarak onu çağırıyordu.

"Benimle ata binecek."

İain'in sesi hiç kimseye, itirazda bulunmayı önermiyordu. Judith ise hazırlanmak için çok fazla zaman harcamasının İain'i öfkeliendirdiğini düşünüyordu.

Onun yanına doğru yavaşça ilerledi. "Bugün daha fazla zamana ihtiyaç duyduğum konusunda sizi uyardım, bu nedenle ortada kaç çıtmanı gerektirecek bir durum gerçekten yok."

İain derin bir nefes aldı. "Benimle bu tonda konuşma hiç de hanımefendice değil," açıklamasını yaptı.

Judith'in gözleri fıltayı gibi açıldı. "Hangi tonda?"

"Talep eden."

"Talep etmiyordum."

"Benimle münakaşa etmemelisin."

Judith çileden çıktığını saklamaya çalışmadı bile. Eller kalçalarının yanlarına yerleşiverdi. "İain, bey olduğun için etrafındaki insanlara emirler yağdırmaya alışkısın. Ne ya ki..."

Judith açıklamasını bitirmeye fırsat bulamadı. İain

başına eğilip onu belinden kavradı ve kaldırıp kucaklarına oturttu. Judith o an ciyakladı. Onu incinmemişti, hatta sadece Judith'i savunmasız yakalayan İain'in yaptığıyla karşılaşmıştı.

İain sert ama anlamsız olmayan bir ses tonuyla, "Sen ve ben bir tür uzlaşmaya varmak zorunda kalacağız," dedi.

Yollarına döndü. "Siz yola devam edin," diye buyurdu. "Süre yetiştiriz."

İain adamları orayı terk edinceye dek beklerken, Judith yüz yüze gelebilmek için onun kucaklarında dönmeyi denirdi. İain belini sıkarak ona, olduğu yerde kalmasını isteyen sessiz bir mesaj verdi.

Judith, tutuşunu gevşetmesi için onun kolunu çımdıkledi. İain kulak misafiri olunmaksızın Judith'le konuşabilmek için özellikle bekleyerek adamlarının göçmesini izledi, fakat o sırada tutuşunu gevşetti. Judith kıvrılmayı derhal kesti.

İain'e bakmak için döndü. İain bu sabah tıraş olmamıştı. Darmadağınık ve çok ama çok erkekse görünüyordu.

Beklenmedik bir şekilde, İain tüm dikkatini Judith'e yöneltti. Bir dakika boyunca göz göze kaldılar. İain evine vardıklarında Judith'i nasıl yalnız bırakabileceğini merak ediyordu. Judith ise İain'in nasıl böylesine güzel, pürüzsüz bir görüntü edindiğini merak ediyordu. Tüm dikkatini onun ağzına yöneltti. Nefes alıyormuşa benzemiyordu. Tanrı ona yardım etsin, Judith öpülmeyi gerçekten arzuyordu.

İain onu öpmek istiyordu. Değişken düşüncelerini kontrol etme çabasıyla derin bir nefes aldı. "Judith, atamadaki bu çekim, muhtemelen, birbirimizin eşliğine bir

hafızayı aşkın bir süredir katlanmak zorunda olduğunuz yüzünden. Bu yakınlık ..."

Judith lain'ın titizsiz sözcük seçimine hemen itiraz etti. "Benim eşliğime katlanmak zorunda olduğunuzu mi hissediyorsun?"

Lain onun sözünü kesmesine aldırmadı. "Araziye vardığımızda, her şey değişecek, elbette. Kendine özgü bir komuta zinciri var ve Mairland oymağındaki herkes aynı kurallara sadık kalır."

"Niçin?"

Lain sözlerine devam etmeden önce Judith'ın başıyla onaylamasını bekledi. Onun tatlı dudaklarına bükünemiyordu çalışıyordu.

"Hepimizin uyduğu kurallar... Ya da komuta zinciri. Bu kurallar zorunluluk gereğince bu yolculuk esnasında bir kenara bırakıldı, fakat varış yerimize ulaşır ulaşmaz, böyle plansız bir değişim olmayacak."

Lain yeniden duraksadı. Judith onun, kendi onayını beklediğini varsaydı. Beklenileni yerine getirerek kafasını salladı. "Neden?" diye soruncaya dek lain rahatlamış görünüme sahipti.

Lain bunun üzerine derin bir nefes aldı. "Çünkü ben beyim."

Judith, "Senin bey olduğunuzu zaten biliyorum," diye karşılık verdi. "Ve senin iyi biri olduğundan da eminim. Yine de bu konuşmanın ne hakkında olduğunu merak ediyorum. Oymağınızın üyesi olmadığımı daha önce söylemişimdir."

"Ben de dışarımda misafirken, aynı kurallara diğer herkes gibi uyacağımı açıkladığımdan eminim."

Judith lain'ın kolunu sıvazladı. "Herhangi bir soruna sebebiyet vereceğimden hâlâ endişelisin, değil mi?"

Lain'ın içinden, birdenbire, Judith'i boğmak geldi.

Judith, "Ben, gerçekten, herkesle iyi geçinmeye çalışıyorum," diye fısıldadı. "Hiçbir sorun çıkarmayacağım."

Lain gülümsedi. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Onlar senin İngiliz olduğunı anlar anlamaz, zıtlıkları sana karşı peşin hüküm verecektir."

"Bu hiç de adilce değil..."

Lain onunla tartışmak istemiyordu. "Bunun adaletle alakası yok. Ben seni olabileceklere hazırlamaya çalışıyorum sadece. Herkes ilk şaşkınlığını atlattığında..."

"Gelişimi hiç kimsenin bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Lain, "Ben seninle konuşuyorken, sözümü kesme," diye emretti.

Judith onun kolunu tekrar sıvazladı. "Affedersin," diye fısıldadı.

Judith'in sesinde en ufak bir pişmanlık sezilmiyordu. Lain içini çekerek, "Patrick, Frances Catherine ve heyet üyeleri senin gelişinden haberdar. Diğerleri ise oraya vardığında haberdar olacaklar. Judith, buna alışmakta zorlanmanı istemiyorum."

Lain Judith hakkında hakikaten kaygılanıyordu. Kaygısı boğuk bir sesle ve sert bir kaş çatışla gizlemeye gayret ediyordu. Judith duygulu ve kısık bir sesle, "Sen çok iyi bir adamsın," dedi.

Lain sanki Judith ona hakaret etmiş gibi davrandı. "Huyum kurusun."

Judith onu asla anlayamayacağına oracıkta karar aldı. Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı, içini çekti ve

İain Judith'i bu son sözleriyle ağağlamıştı sanki ama Judith bunu alırmadı. Gülümsemesi ise bu yorumu az da olsa yumuşattı. "Evde fırsat buldukça konuşmak istiyordum ama kadınlar yok mu?"

İain, "Konumuz bu değil," karşılığını verdi.

Asıl konuya dönmek üzereydi ki Judith önce derin bir nefes aldı. "Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı. "Kutalların beni bağlamaması gerekse de sizin diyarınızda konuşmak, kutallarımıza uymaya çalışacağımıza söz veriyordum. İpe, bu senin için rahatlatıyor mu?"

"Judith, küstahlığa misaade edemem."

İain'in sesi yumuşaktı ve öfke belirtisi barındırmıyordu. Cümlesi yalın bir duyuyordu. Judith ona aynı şekilde karşılık verdi. "Küstahlık etmiyordum," dedi. "En azından kışkırtıcı olarak küstahlık etmiyordum."

Judith'in samimiyeti gün gibi ortadaydı. İain buyla onayladı, hoşnuttu. Judith'e konumunu açıklamayı tekrar denedi. "Sen benim diyarımdayken, emirlerime itaat edeceksin çünkü en nihayetinde senden ben sorumluyum. Anlıyor musun?"

Judith, "Fena halde sahiplenici olduğumu anlıyorum," diye yanıtladı. "Tanrı biliyor ya, bu konuşmadan usandım artık."

İain'in sert bakışları Judith'e bu usançtan hoşlanmadığını söylüyordu.

Judith konuya dönmekte karar kaldı. "İain, fazla ısrarcı olmuyor, değil mi?"

İain'le saygısızca mı konuşuyordu? Fakat İain öyle düşünmüyordu. "Çok az yabancı bizim diyarımıza kabul edilebilir, nırafında bulundu."

"Neden?"

İain'in hali hazırda bir yanıtı yoktu. Hakikaten, İain yabancıların neden kabul edilmediğini bile bilmiyordu. Aklının ucundan dahi geçirmemişti bunu. "Böyle gelmiş, böyle gider," dedi.

"İain?"

"Evet?"

"İeni niye öptün?"

Konulardaki bu değişim, İain'in tüm dikkatini çekti. "Biliyorsam kahrolayım," yanıtını verdi.

"Belli belirsiz bir kızarış, Judith'in yanaklarını renklendirdi. "Belirsin yine kahrolur muydun?" İain onun ne olduğunu anlamamıştı ve bakışlarına yerleşen ifade bunu yeterince ortaya koyuyordu. Judith utancını bir kenara itti. Bu özel anın, büyük olasılıkla beraberce en son paylayacakları an olacağını düşündü ve fırsattan istifade etmeyi amaçladı. Parmak uçlarıyla İain'in yanagını okşamak için elini uzattı.

"Ne yapıyorsun?" İain Judith'in elini kavradı ama Judith'i iterek uzaklaştırmadı.

Judith, "Sana dokunuyorum," diye karşılık verdi. Soğukkanlılıkla konuşmayı deniyordu, fakat bu başarıyı sağlayamadığının farkındaydı. İain'in gergin yüz ifadesi, Judith'in yüreğini hoplatıyordu. "Sakalının nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyordum." Gülümsedi. "Artık biliyorum." Elini çekti ve kucığına bırakıverdi. "Gıcıkıyor."

Kendini aptal gibi hissediyordu. İain de onun huzursuzluğunu gidermiyor, ne diyeceğini bilemez bir halde şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Judith'in cesareti İain'i şaşırtmıştı elbette, hatta onun ahlaksız ve utanmaz bir haspa olduğunu bile düşünmüyor olabiliyordu. Judith kesinlikle bir

haspa gibi davranıyordu. Judith'e neler oluyordu böyle? Genellikle bu denli girışken olmazdı.

Judith lain'in, hakkındaki olası tahminini derinden sevince düşünürken parmak uçlarıyla onun parusunu okuyordu. lain'i okşadığının farkında bile değildi. Fakat lain Judith'in ne yapmakta olduğunu farkındaydı ve bu kula beğenki kadar nazik ve yumuşak olan bu dokunuşları ona delirtiyordu.

Judith ondan dolambaçlı bir şekilde özür dilediğinde, gözlerini onun çenesine daktı. "Genelde bu kadar meraklı veya bu kadar girışken değilimdir."

"Nereden biliyorsun?"

Judith bu soruya öyle şaşırdı ki sabit bakışlarını lain'in yüzüne daktı. lain'in gözlerindeki alaycı ifade gün gibi ortadaydı. lain onunla eğleniyor muydu?

Judith kanlımsa benziyordu. "Bu ciddi bir soruydu. Judith." Şimdi lain'in parmakları Judith'in yanağını okuyordu. Judith'in tepkisiyse lain'i hoşnut ediyordu. Judith lain'in dokunuşuna içgüdüsel olarak daha fazlasını çık etme isteğiyle, tıpkı okşanıp sevmek için mırıldanan yavru bir kedi misali eğilim gösteriyordu.

"Beni öpüş biçimini hâlâ hatırlıyorum ve senden beni bir kez daha öpmeni istiyorum. Bu utanç verici bir istek, sence de öyle değil mi? Yaşadığım hayat her şeyden çok uzak..."

lain'in dudakları Judith'in açıklamasına son nokta koydu. Bu öpücük Judith kollarını lain'in boynuna doladı. Andan itibaren tümüyle yumuşak ve lain'de ıslak uyandırıcı bir hal almaya dek nazif ve iddiasızdı. Fakat lain kendisini denetleyemiyordu. Öpüşmeleri giderek şiddetleniyor, hararetleniyor, her ikisini de yakıp kavuruyordu.

Judith kendisini lain'in kollarında eriyormuş gibi hissediyordu. Onun tadını, dilinin diline sürünmesini, dudaklarının dudakları üzerinde tekrar tekrar gezinmesini sevdi. Gırtlğından yükselen düşük sesli hırıltıyı ve omuşundaki hafif yumuşaklığı sevdi.

Fakat lain'in geri çekildiğinde bakışlarından nefret ediyordu. Onu ilk öptüğünde takındığı aynı yüz ifadesiydi bu. lain ona dokunduğu için kızgındı, muhtemelen bir o kadar da kendinden tiksiniyordu.

Judith bu yüz ifadesini görmek istemiyordu. Gözlerini kapadı ve lain'in üstüne yığıldı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. lain'in de öyle. Judith kulağı onun göğsüne dayalı olduğu için gürültülü kalp atışlarını iştebiliyordu. lain de bu öpüşmeden belki Judith'in etkilenmediği kadar etkilenmişti. Kızgın olmasının nedeni bu olabilir miydi? Ona dokunmaktan hoşlanmak istemiyordu.

Bu ihtimal Judith'i üzüyor, utandırıyor. Birdenbire aralarına biraz mesafe koymak istedi. Sırtını göğsüne yaslanmaya dek lain'in kucagında döndü. Kucagından uzaklaşmayı denedi ama lain ona izin vermedi. Ellerini Judith'in kalçalarına götürdü ve onu kaba bir biçimde kendine yapıştırıp yukarı doğru çekti. "Böyle hareket etme," diye emretti. Sesi hafif ve öfkeliydi.

Judith onu rencide etmediğini düşünüyordu. "Üzgünüm," dedi. Bakışlarını aşağıda tuttu. "Beni öpmeni istemem gerekirdi. Bir daha asla istemeyeceğim."

"İstemeyecek misin?"

lain gülecekmiş gibi konuşmuştu. Judith tepkisel olarak sırtını dikleştirdi. lain o an bir buz kütesi tuttuğunu sandı. Boşuk bir fısıltıyla, "Judith, neyin yanlış olduğunu söyle bana," dedi.

Lain aşağı eğilip çenesiyle Judith'ın yanağına sarıyordu. miş olmaydı. Judith buna bir açıklama getirebilirdi. Men- verdi. Tanrı şahit. Judith kendisinden iğrenmiyordu. Plajın lain'e olan tepkisini kontrol edemiyordu?

"Bana cevap ver."

Judith, "Birlikte ortak bir geleceğimizin olamayacağını biliyorum," diye söze başladı. Sesi titriyordu. "Söme su- lak değilsem de öyle biri gibi davrandığının farkındayım. Malum nedenden ötürü sana çekici geldiğim için kendim güvende hissetmem benim tek kabahtım." Mamışa m- gun sözler sarf etmiyordu. Yine de sinirlendikçe sinirle- niyordu. Heyecandan sonunda ellerini kenetlemeye karar verdi.

Lain, "Bana o malum nedeni açıkla," diye sordu.

Judith, "Malum neden, benim İngiliz olmam ve senin olmaman," yanıtını verdi. "Kendimi güvende hissetmiyo- rum artık."

"Benimle birlikteyken kendini güvende hissetmiyo- musun?"

Lain'in ses tonu şoke olduğunu ortaya koyuyordu. Ju- dith, "Anlamıyorsun," diye fısıldadı. Utandığını Lain'in görmemesi için bakışlarını aşağıda tutuyordu. "Sana çekici gelmemin güvenli olduğunu sanıyordum, çünkü sen bir beysin ve ben İngiliz'im; fakat şimdi bu durumun tehlikeli olduğu sonucuna vardım. Kalbimi karabilirsin, Lain Mas- land, tabii eğer ben buna müsaade edersem. Bana bende uzak duracağına ilişkin söz vermelsin. Bu... İmkâsız."

Lain çenesini Judith'in tepesine dayadı ve onun hoş ha- fif kokusunu içine çekip genç kadının kolları arasında- ken kendini ne denli iyi hissettiğini düşünmemeyi denedi.

"İmkâsız değil," diye homurdandı. "Lanet olsun yine de- lizleriyle karımayık..."

Yüksek sesle dile getirmeye dek aklından geçenlerin- i farkına varamamıştı. Tüm olasılıkları aklından geçirdi. So- farkına varamamıştı. Meseleyi emine boyuna düşünebil- rinler sersemleticiydi. Meseleyi emine boyuna düşünme- mesi için zamana ve Judith'ten uzak olmaya gereksinim- dayıyordu.

Judith, "Birbirimizi görmezden gelirsek bunun daha- la kolay olacağına inanıyorum," diye önerdi. "Arazine var- dığımızda, sen önemli görevlerine geri döneceksin, ben de Frances Catherine'le ilgileneceğim. Evet, böylelikle bu- daha kolay olacak, değil mi, Lain?"

Lain Judith'e yanıt vermedi. Düzgünleri eline alıp atını dörtlü koşturmuştu. Dar açıktıktan geçerlerken, aşağı dörtnü koşturmuştu. Dar açıktıktan geçerlerken, aşağı dörtnü koşturmuştu. Dar açıktıktan geçerlerken, aşağı dörtnü koşturmuştu.

Sonraki birkaç saat boyunca birbirleriyle tek kelime- dahı konuşmadılar. Muhteşem bir şalgam tarlasından geç- tiler. Tarla göz kamaştırıcı bir şekilde ışıldadığından Judith- uların katıksız güzelliğinden ötürü gözlerini kırmak- zorunda kaldı. Ötedeki tepeleri örten azametli çam ağaç- larının arasında iç içe sokulmuş kulübeler yer almaktaydı. Zümrüt misali yeşil, sık dokulu bir çimen halıyla çevre- lenmiş yamaç, yukarıdan aşağıya, gökkuşağının her ren- ginde çiçeklerle bezeliydi.

Pinkdyan berrak bir derenin üzerindeki kemerli köp- rüden geçtikten sonra sarp tırmanışa başladılar. Hava mis- gbiyaz kokuyordu. Çiçeklerin güzel kokusu toprağına- kuyordu.

İkçoğlar, hem erkekler hem de kadınlar, bu geçit tö-

renini izlemek için kütüphelerinden dışarı çıkardılar. Bunun oynamak üyeleri, aynı renklerde ve lain'inkine benzer kırmızı kumaşlar kuşanmışlardı. İşte bu nedenden ötürü Judith lain'in evine nihayet vardıklarını anladı.

Frances Catherine'i göreceği için aniden öyle heyecanlandı ki hareket etmeden oturmakta zorlandı. Lain'e gülümsemek için döndü. Lain onu umursanmaksızın döndüğü karyiye bakıyordu.

"Doğruca Frances Catherine'in evine mi geldiyiniz?"

Lain, "Tepedeki avluda bekliyor olacaktı," yanıtı verdi.

Açıklama yaparken Judith'e gözucüyle dahi bakmamıştı. Judith tekrar önüne döndü. Lain'in limoni ruhi halinin heyecanını mahvetmesine müsaade etmeyecekti. Çevresindeki inişli çıkışlı güzelliğe mest olarak bakıyor ve bütün Frances Catherine'e anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Sonra lain'in iç kalesine alicı gözle baktı. İç kale ne kadar da çirkindi. Bu dev taş yapı, tepenin en üstünde yer alıyordu. Yapının etrafını saran bir duvar da yoktu ümitsizlik. Lain hasımlarının, evini ihlâl etmelerinden kaygılanmamış olmalıydı.

Kocaman yapının üstüne gri bir sis tabakası çökmüştü. Ana bina kare şeklindeydi, dahası gökteki sis katmanları kadar gri ve iç karartıcıydı.

Avlu çok daha iyi değildi. Çimenden çok toprağın glüç çarptığı bir zemine sahipti ve iç kaleye açılan izlerle kaplı çifti kapı kadar köhne görünüyordu.

Judith dikkatini karşısında toplanmış olan kalabalığı yöneltti. Erkekler lain'i başlarını sallayarak selamladılar ama kadınlar onların gelişine gözle görülür herhangi bir

tepki göstermediler. Kadınların çoğu erkeklerin arkasında, sessizce eller ve beller vaziyette duruyorlardı.

Judith'in gözleri Frances Catherine'i aradı. Arkadaşını görünceye ve yüzünde beliren ifadeyi fark edinceye dek gerçekten hiç endişelenmemişti.

Frances Catherine gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Yüzü ölü misali solgundu. Korktuğu anlayılıyordu. Judith bu tepkinin nedenini anlamadı, fakat arkadaşının kaygısını derinlerinde hissetti.

Lain atını durdurdu. Gowrie, Alex ve Brodick vakit kaybetmeden aynısını yaptılar. Frances Catherine ileri doğru bir adım attı, ancak hemen yanında duran adam kolunu kavrayıp onu olduğu yerde kalmaya zorladı.

Judith dikkatini Patrick Maitland'e çevirdi. Onun, Frances Catherine'in kocası olduğundan emin değildi aslında. Adam, lain'e çok benziyordu; yapıcı onun kadar iri olmasa da kaş çatışı lain'inki kadar sertti.

Patrick de endişeli görünüyordu. Karısına göz atıncıydı. Judith onun gerçek anlamda kaygılandığını anladı.

Judith'in arkadaşı ellerini kenetledi. Bir dakika boyunca sabit gözlerle Judith'e baktı, sonra ileri doğru tereddüdü bir adım daha attı. Patrick onu bu kez durdurmadı.

Herkes dikkat kesilmiş onları izliyordu. "Frances Catherine niye korkuyor?"

Judith lain'e bu soruyu fısıldamıştı. Lain Judith'in kuşığına eğildi ve sorusuna kendi sorusuyla yanıt verdi. "Sen niye korkuyorsun?"

Judith bu suçlamayı inkâr etmek üzereydi ama lain Judith'in ellerini kendi kolundan yumuşak ve nazik bir biçimde uzaklaştırırken genç kadının yeterince dikkatini çekmişti. Judith onu mengene misali sınıksız tutmuştu.

İm attan inerken Patrick'i başıyla selamladı, ardından dönüp Judith'in yere inmesine yardım etti.

Judith İm'e göz ucuyla bile bakmadı. Dönüp arkadaşına doğru yavaşça yürüdü. Birkaç adım uzaklaştığında durdu.

Frances Catherine'in korkusunu hafifletmek için ne diyeceğini bilmiyordu. Ya da kendisininkini. Küçükken bir ağladığında öckünün diğerine çylik ettiğini anımsadı. Bu hatıra Judith'e bir diğerini çağırırdı ve Judith sevgili arkadaşını selamlarken tam olarak ne söylemek istediğini ansızın farkına vardı.

Bakışlarını Frances Catherine'in şişkin karnına odakladı. Bir adım daha ilerleyip gözlerinin içine baktı ve yalnızca arkadaşının işitebileceği alçak bir ses tonuyla konuştu. "Her ikimizin de herhangi bir erkeğin yarap kademinden asla içmeyeceğimize dair söz verdiğimizizi dün gibi hatırlıyorum. Ama görünüşe bakılırsa, Frances Catherine, sermiş olduğun sözü tutmadığını düşünüyorum."

Altıncı Bölüm

Frances Catherine hafifçe içini çekti. Gözlerini şişkinlikten fışkıran gibi açmasının akabinde kahkahayı koparıp kendisini Judith'in kollarına attı. Judith'e bir kadının sadece bir erkeğin kademinden içmekle hamile kalabildiğini söylediği zaman kendinden ne kadar emin ve ne kadar onatır bir tavır takındığını anımsadı.

Judith'i kucakladığında onu neredeyse içine çekecekti. Bu iki kadın aynı anda hem gülüp hem ağlıyor, etraflarında neplanan kalabalığa çıldırmış izlenimi veriyorlardı.

Gerginlik ve endişe, Patrick'in omuzlarından kalktı. Patrick İm'e bakmak için dönüp başını salladı. Ağabeyi de başını sallayarak ona karşılık verdi.

Patrick yolculuğun zahmete değdiğine karar kıldı. Ellerini arkasında kenetledi ve karısının, görgü kurallarını hatırlamasını bekledi. Karısının yüzündeki sevinç ifadesi, dikkatsizliğini telafi ediyordu. Patrick karısının şen kahkahasını nasıl da özlemişti. Patrick'in bir yanı, sadakatini ulatır ettiği bu İngiliz kadını, ona olan minnettarlığından

huberdar etmek için, kendi kollarına alıp karısının kucakladığı hararetle kucaklamak istiyordu.

Karısı orada olduğunu hatırlayınca da, yamı beş dakika daha beklemek zorunda kaldı. Bu iki kadın aynı anda konuşuyorlar, birbirlerine sorular soruyorlar ve etraflarını kesinlikle mutlak saçıyorlardı.

İain bu iki kadının yeniden bir araya gelmesine Patrick kadar memnun oldu. Biraz da şaşındı, çünkü onlara birbirleriyle sıkı dost olabileceklerini şu dakikaya dek anlamamıştı. Judith ve Frances Catherine arasındaki bağın gücü benzersizdi. İain'i şaşırta da bu güçtü. İain Judith'in ona, birbirlerinden nefret etmeleri gerektiğini söyleyememesi, anımsadı. Ve o an güvensizlik ve nefret derslerini aldıkları sonra da birbirlerine bağlı kalmayı sürdüren bu ilişki çok daha fazla hayran oldu.

Judith etraflarını saran insanların varlığını, Frances Catherine hatırlamadan önce hatırladı. "Konuşmamız gerekir çok fazla konu var," dedi. "Fakat şimdi İain ve diğerleri beni sana getirdikleri için teşekkür etmeliyim."

Frances Catherine onun elini tuttu. "Öncelikle senle camla tanışmalıyım," dedi. Patrick'e gülümsemek için döndü. "Bu, Judith."

Patrick'in gülümsemesi İain'inin tıpatıp aynıydı. Patrick karısına, "Tahmin ettim," dedi. "Tanıştığımı memnun oldum, Judith."

Frances Catherine elini serbest bırakmış olsaydı Judith arkadaşının çene güzel bir reverans yapabiliirdi. Revan yapmak yerine gülümsedi. "Ben de burada olmaktan onur memnunum, Patrick. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Dikkatini İain'e yöneltti. İain atının dizginlerini eline alarak, alurlara doğru yürümekteydi. Judith elini Frances Catherine'den çekti, hemen geri dönceğine söz verdiğinden sonra da aceleyle refakatçısının peşinden gitti. "İain, lütfen bekle," diye seslendi. "Sana teşekkür etmek istiyorum."

İain durmadı ama omzunun üzerinden geriye bakıp aynı bir baş onayı verdi ve yoluna devam etti. Judith sırayla yanından geçen Alex, Gowrie ve Brodick'e teşekkür etti. Tamamen aynı şekilde tepki gösterdiler. Dımdık ve mesafeliydiler.

Judith kendi kendine bundan daha fazlasını beklememesi gerektiğini söyledi. Görevlerini yaptıkları ve en sonunda ondan kurtulmuşlardı. Judith gülümsemesini sürdürdü ve arkasına döndü. Bir kadınlar grubunun yanından geçerken bir fısıltı duydu: "Aman Tanrım, onun İngiliz olduğunu sanıyorum, fakat bu olamaz, sizce de öyle değil mi?" Judith'in elbisesi onu ele vermediyse bile aksanıyla kesinlikle ele vermişti.

Judith Frances Catherine'e doğru yürümeye devam etti, fakat kendisine aval aval kadınlarla gülümsemekten edemedi. "Evet, ben İngiliz'im."

Bir kadının ağzı açık kaldı. Judith kıkılda atma dürtüsünü bastırdı, çünkü başka birinin bariz şaşkınlığı üzerine eğlenmenin kabalık olacağını düşünüyordu.

Arkadaşının yanına ulaştığında, "Herkes varlığımdan bir hayli etkilenmiş görünüyor," dedi.

Frances Catherine güldü. Patrick ise aksı bir tepki gösterdi. Judith'in bu sözü ettiğinde ciddi olduğunu sanmıştı belli ki. "Judith, etkilenmiş uygun bir kelime değil. Ashında buluş girerim ki onlar..."

Gerçek yumuşatmada yardım almak için karısına bak-

ti. Frances Catherine ona hiçbir yardımı bulunmadık zor-
gılmekten kendini alamıyordu.

Judith Patrick'e gülümsedi. "Afallanmış dalsa uyumun bu
kelime olur muydu?"

Frances Catherine. "Hayır," dedi. "Ofkelenmiş, şırıltı
veya belki de..."

Patrick alçak sesle homurdanarak, "Yeter," dedi. Gö-
lerindeki pırıltı, onun gerçekten kızgın olmadığını onaya
koyuyordu.

"Öyleyse şaka yapıyordum..."

Judith başıyla onayladı. "Evet, şaka yapıyordum. Bura-
da hoş karşılanmadığımı biliyorum. İain beni bu konuda
uyarmıştı."

Patrick bu sözü yorumlayamadan önce ihtiyar bir sa-
vaşçı ona seslendi. Patrick Frances Catherine ve Judith'i
başıyla selamladıktan sonra iç kale merdivenlerinin yanın-
da duran adamlar kümesine doğru yürüdü. Frances Ca-
therine Judith'in koluna girdi ve ikili, bayır aşağı yürümeye
başladılar.

Frances Catherine, "Patrick ve benimle kalacağın,"
açıklamasını yaptı. "Biraz sıkışık olabilir, fakat yakınlık
olması istiyorum."

"Kulübenizde başka oda yok mu?"

"Yok, fakat Patrick bebeğin doğumundan sonra bir oda
daha eklemek istiyor."

Patrick onlara katılmak için tepeden aşağıya indi. Yü-
nün zısk olması Judith'i, mevcudiyetini halihazırda şaş-
çılara karşı savunmak zorunda kaldığına inandırdı.

"Beni buraya davet ettiğin için zorluk yaşayacak mı-
nı Patrick?"

Patrick doğrudan doğruya bir yanıt vermedi. "Bu civar-
da olmana zamanla alışacaklardı."

Kulübeye vardılar. Patikadaki ilk kulübeydi. Kulübe-
nin önünü pembe karmızlı çiçekler çevrelemişti ve taş
ilk gömü kadar temiz gözükünceye dek kireçle adanmıştı
boyanmıştı.

Kapının her iki yanında geniş, kare bir pencere vardı.
Açması tipki dışarı kadar davektardı. Bir duvarın ortasına
taştan bir ocak yer almaktaydı. Çok renkli, güzel bir
yorganla örtülü büyük bir yatak karşı duvara dayanmış du-
rumdaydı ve alu tabureyle çevrili, yuvarlak bir masa yerin
altındaydı durmaktaydı. El yüz yıkama leğeni ise kapa-
nın hemen yanındaydı.

Frances Catherine, "Akşam vaktinden önce içeri bir
karyola getireceğiz," dedi.

Patrick bu sözleri başıyla onayladı, ancak düzenleme-
den pek mutlu olmuşa benzemiyordu. Hayır, kadetine
boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Bu hassas ama mümkün olduğunca çabuk kararlaştırıl-
ması gereken bir konuydu. Judith masaya gidip oturdu.
Patrick kapı aralığından gerisin geriye çıkarken, "Patrick,
lütfen şimdi gitme," diye seslendi Judith. "Bu uyku dü-
zenlenmesi hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Patrick arkasına döndü, kapıya yaslandı, kollarını göğ-
sünde kavuşturdu ve Judith'in açıklama yapmasını bekle-
di. Judith ona kalacak başka bir yer bulmasını önerecekti
belli ki. Patrick Judith'e hayır dediğinde, karısının uğra-
yacağı hayal kırıklığı için kendisini önceden hazırlıyo-
du. Frances Catherine'le fiziksel olarak yakınlaşması artık
mümkün olmamasına rağmen gece boyunca onu yakının-
da tutmaktan hâlâ zevk alıyordu ve Tanrı şahit bu zevkten
mahrum kalacak değildi.

Ama yine de Frances Catherine'in uzulmemesi için çok şeyden vazgeçeceğini de biliyordu.

Judith Patrick'in, kendisine yönelik keskin kaş çatması tabii bir ruh haline bürünüyordu. İain'inki kadar hoşlanıyordu, çünkü onun, karısına bakış biçiminden, karısını sevdiğini söyleyebilirdi.

Ellerini kenetledi. Frances Catherine itiraz edeceğini gibi görüldüğünde ise aceleyle, "Sizinle kalmaman benim için uygun olacağını hiç sanmıyorum. Her geceki maddiyetinizin sürmesi lazım... Lütfen gücenmeyin... Ben bir karı kocanın baş başa vakit geçirmesi gerektigini düşünüyorum. Yalnızlarda kalabileceğim bir yer yok mu?"

Patrick yüksek sesle konuştuğunda, Frances Catherine başını hararetle iki yana sallıyordu. "İki aşabıdaki kulübe boş. Bizimkinden daha küçük ama işe yaracağından eminim."

"Patrick, Judith'in bizimle kalmasını istiyorum."

"Judith az önce bizimle kalmak istemediğini söyledi, aşkım. İstedigi gibi olsun."

Judith utanmıştı. "Sizinle tabii ki de kalmak istiyorum ama..."

"İşte, görüyor musun? Kalmak istiyor..."

Judith, "Frances Catherine, bu tartışmayı ben kazanacağım," dedi kafasını sallayarak.

"Neden?"

Judith, "Çünkü sıra bende," diye karşılık verdi. "Sonki tartışmayı sen kazanabilirsin."

"Tanırım, dediğim dediksin. Pekâlâ. Elmont'un kulübesinde kalabilirsin. Orayı konforlu bir hale getirmene yardım edeceğim."

Patrick, "Yardım etmeyeceksin," deyiverdi. "Dinlenecekken Arkadaşının konforuyla ben ilgilenmeyeceğim."

Patrick şimdi çok daha mutlu görünüyordu. Judith onunku düzensinden Patrick'in hoşnut olduğunu tahmin ediyordu. Patrick Judith'e gülümsedi. Judith de ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Elmont'un artık orada oturmadığını varsayıyor ve itiraz etmiyorum."

Patrick Judith'e, "O ölü," dedi. "Umursamayacakur."

Frances Catherine kocasına bakıp başını iki yana salladı. Kocası ona göz kırptıktan sonra kulübeden ayrıldı. "Kocam çok duygusuz biriymiş gibi algılanmayı amaçlamıyordu... Elmont öldüğünde çok yaşlıydı ve huzur içinde öldü. Patrick yakarıktan öyle konuştu. Onun senden hoşlandığını anlamıyorum, Judith."

"Onu çok seviyorsun, değil mi, Frances Catherine?"

Arkadaşı, "Ah, evet," dedi. Masaya oturup tam bir saat boyunca kocasından bahsetti. Judith'e nasıl tanıştıklarını, kocasının nasıl sürekli peşinden koştuğunu anlattı ve onun özel niteliklerinden ancak yüz ya da iki yüz tanesine değinerek konuşmasını nihayetlendirdi.

Adamın yapamadığı tek şey suyun üstünde yürümektir! Arkadaşı soluk almak için duraksadığında Judith bu yorumu yaptı.

Frances Catherine güldü. "Burada olmandan ötürü çok mutluyum."

"Başka bir yerde uyumak istediğim için kırılmadın değil mi?"

"Hayır, elbette hayır. Ayrıca, gerekirse bağışımı duyacak kadar yakında olacaksın. Patrick'i kendimden uzak tutmaya özen göstermeliyim. Onunla yeterince ilgilenmediğimi düşünürse duyguları incinebilir."

Judith gülmek için kendisini zor tuttu. Patrick in yapılı bir adamdı. Duygularının incinmesi fikri bile çok komik ve son derece sevinliydi.

"Ağabeyine benziyor."

Frances Catherine, "Belki birazcak," dedi. "Geri Patrick çok daha yakışıklı."

Judith bunun gerçekten tam tersini düşünüyordu. Patrick'ten çok daha yakışıklıydı. Judith "Ağabeyine benziyor" sözünü görsünü hayıyor olmalı" hükmüne vardı.

"Patrick inanılmaz derecede nazik ve sevgi dolu."

Judith kendini tutamayıp, "Lain de öyle," yorumunu yaptı.

Arkadaşı bu yorumu hemen anladı. "Peki, Lain'in sevgi dolu olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Beni öptü." Judith bu itirafı fısıldamış, yüzünün kızardığını hissetmiş ve bakışlarını derhal yere indirmişti. "İki defa."

Frances Catherine'in ağzı açık kalmıştı. "Sen de onu öptün mü? İki defa?"

"Evet."

"Anlıyorum."

Judith başını iki yana salladı. "Hayır, anlamıyorsun," diye itiraz etti. Arkadaşının tepkisini gördüğünde, "İki birbirimize çekici geldik. Birbirimize neden çekici olduğumuzdan hiç mi hiç emin değilim, fakat bunun gerçekten önemi yok. Bu çekimi artık bitti... Gerçekten bitti."

Frances Catherine ona inanmadı. Başını iki yana sallayıp durdu. "Ben senin ona niye çekici geldiğini biliyorum," dedi.

"Niye?"

Frances Catherine gözlerini devirdi. "Tanrı'nın bizi

imda dürtü olmasın gerekirse, senin içinde bir parça daha kendini beğenmişlik bulanmıyor. Aynada kendine bakmıyor musun hiç? Çok güzelsin, Judith." Dramatik bir if çekiy koyvermek için konuşmasına ara verdi. "Şimdiye dek sana bunu söyleyen hiç olmadı."

Judith, "Bu doğru değil," diye çıkıştı. "Millicent ve Herbert bana bir yığın ilüfat ederler, dahası beni ne denli sevdiklerini söylerler."

Frances Catherine, "Evet," derken arkadaşıyla hemfikir. "Ama sevgisine en çok gereksinim duyduğum kişi sana sırtını döndü."

Judith, "O konuya girme, Frances Catherine," uyarısına yapı. "Annem davranış tarzından bir türlü vazgeçemeyen bir kadın."

Frances Catherine burnundan soludu. "Tekel hâlî her gece kafayı bulup kükrüyor mu?"

Judith başıyla onayladı. "Artık gün içinde de içiyor," dedi.

"Sen çok küçük ve savunmasızken, seni koruyacak Millicent Teyzen ve Herbert Amcan olmasaydı, sana ne olacaktı aklına getiriyor musun? Belki de kendi çocuğumu beklediğimden ötürü bu gibi şeyleri düşünmeden edemiyorum."

Judith bu sözler üzerine ne diyeceğini bilemedi. Sükuneti, arkadaşına, gevşemesi gerektiğini söylüyordu.

Frances Catherine, "Oradan ayrılmam zor oldu mu?" diye sordu. "Büyük olasılıkla Tekel'in malikânesinde olacağımı bildiğim için endişelendim. Altı ayda bir onunla kalmak zorunda kalıyordun ve ben en son ne zaman onun yataından ayrıldığımı anımsamayıpamadım. İçim içimi yedi durdu."

Judith, "Tekel'in yanındaydım ama ayrılırken hiçbir zorluk yaşamadım," yanıtını verdi. "Annem Londra'ya gitmek için çoktan yola çıkmıştı."

"Peki ya Tekel?"

"Ona gideceğim yeri söylediğimde kör kutuk sarhoştu. Anlatıklarımı ertesi sabahı hatırladığından bile şüpheliyim. Millicent ve Herbert, gerekirse ona yeniden açıklama yapacaklardır."

Judith ailesi hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Frances Catherine'ın bakışları öylesine hüznünlüydü ki Judith bunun nedenini öğrenmeyi kafasına koydu.

"Kendini iyi hissediyor musun? Belcek ne zaman geliyor?"

Frances Catherine, "Kendimi şişman hissediyorum," diye yanıtladı. "Doğuma sekiz ya da dokuz haftam daha var sanırım."

Judith arkadaşının elini tuttu. "Bana neyin ters gittiğini söyle."

Bu nazik emre açıklama getirmek zorunda kalmadı. Arkadaşı onun ne sorduğunu anladı. "Patrick olmasaydı, burada bulunmayı hiç istemezdim."

Frances Catherine'ın ses tonu Judith'e, istediğini alamadığını söylüyordu. "Babamı ve erkek kardeşlerimi düşünür musun?"

Frances Catherine, "Ah, evet," yanıtını verdi. "Her zaman."

"Öyleyse Patrick'ten onları hoş, uzun bir ziyaret için buraya getirmesini iste."

Frances Catherine başını iki yana salladı. "Daha fazlasını isteyemem," diye fısıldadı. "Biz heyete gidip senin buraya gelmen için izin almak zorunda kaldık."

Judith'in tepkiyle, Frances Catherine heyetin gücüne ilişkin her şeyi arkadaşına açıkladı. Zümre idaresi, ricasını reddetmeye hazırlanırken Lain'in duruma nasıl müdahale ettiğinden ve tüm sorgulama süresince nasıl korktuğundan habersiz.

Judith, "İzin almamız için neden heyetten geçmek zorundayız..." yorumunu yaptı. "İngiliz olsam bile onların onayına ihtiyaç duyulmasını hâlâ anlamıyorum."

Frances Catherine, "Maitlandler'in İngilizler'i sevmemeleri için birçok nedeni var," dedi. "İngilizler'e karşı yapılan meydan savaşlarında ailelerini ve arkadaşlarını kaybetmişler. Üstelik Kralınız John'dan da nefret ediyorlar."

Judith bir silkiye omuzlarını kaldırdı. "İngiltere'deki baronlardan çoğunun Kral'ı sevmedikleri de bir gerçek." Kralını kötülediği için cehennemde yanmasın diye istavros çıkarma dürtüsüne direndi. "Bencilce davranıp asla topolanması gereken bazı hatalar yapmış, en azından Herbert Amca'nın bana anlattığına göre öyle."

"Kralınızın bir İskoç'la evlenme sözü verdikten sonra fikrini değiştirdiğini biliyor muydun?"

"Duymamıştım ama şaşırmadım. Frances Catherine, Patrick'ten daha fazlasını isteyemeyeceğini söylediğinde neyi kastediyardın? Babamı niye getiremiyor?"

Frances Catherine, "Maitlandler yabancıardan hoşlanmazlar," diye yanıtladı. "Benden de hoşlanmıyorlar."

Bu yorumu ağzından kaçırdığında sesi bir çocuğunki gibi çıkmıştı. Judith arkadaşının duygusallığını tamamen basıs bir dönem geçirmesine bağladı. "Herkesin senden hoşlandığına adım gibi eminim."

Frances Catherine, "Bana hiç de öyleymiş gibi gelmi-

yor," diyerek ıtırız etti. "Kadınlar benim şımarık ve bunumun dikisine giden biri olduğumu düşünmüyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ebelenden biri bana böyle söyledi," Frances Catherine bir anda gözyaşlarına boğulmuştu. Gözlerini elinin teniyle silerek sözlerine devam etti. "İçten içe çok korkuyorum. Senin adına da korkuyorum. Buraya gelmeni istememden bencilce olduğumu biliyorum."

Judith, "Ben sana yanında olacağıma dair yıllar önce söz verdim," diye hatırlattı. "Şayet beni çağırmasaydın, gücenirdim. Sağma sapan konuşma."

Frances Catherine kekeleyerek, "Fakat sana verdiğim o söz... Burayı boylayacağımı bilmeden çok ama çok önceydi," dedi. "Bu insanlar çok... Soğuklar. Senin kalbin karmalarından endişe ediyorum."

Judith gülümsedi. Arkadaşının bu kadar düşünceli olması ne kadar da güzeldi. "Frances Catherine, hep böyle mi hissettin yoksa sonradan mı buradan nefret etmeye başladın?"

Arkadaşı bu soruya bir dakika boyunca kafa yormak zoruunda kaldı. "İlk zamanlar mutluydum ama çok geçmeden buraya uygun olmadığımı anladım. Kendimi burada bir yabancı gibi hissediyorum. Üç yılı aşkın bir süredir evliyim ve hâlî benim bir Maitland olduğumu düşünmüyorlar."

"Niye düşünmüyorlar?"

Frances Catherine, "Sınırdaki büyüdüğüm için belki de," yanıtını verdi. "Bu onların nedenleri arasında yer alabilir en azından. Patrick'in başka biriyle evlenmesi gerekiyormuş. Ona teklifte bulunmamış, fakat evleneceğini düşünüyörlarmış. Sonra da benimle tanışmış."

"Patrick'le bu konuyu konuştun mu?"

Frances Catherine, "Birkaç kez dile getirdim," dedi. "Mutluluğum çok keyif kaçırıyordu. Kocam kadınların ebelerden hoşlanmasını sağlayamıyor. Ben burada ölmek istemiyordum. Keşke Patrick doğumdan önce beni habarının sonuna geri götüre ve doğum bitinceye dek orada benimle kalsın."

"Ölmeyeceksin." Judith bu reddi neredeyse bağırarak dile getirmişti. "Katlandığım bunca sıkıntı ve utançtan sonra ölmesen çok iyi olur."

Frances Catherine arkadaşının sesindeki öfkeyle teselli buldu. "Katlandığın önce sıkıntıyı anlat bana," dedi. Sesi çoktu deliydu.

"Geçen iki yıl içinde en azından elli ebeyle konuştum ve bana söyledikleri her kelimeyi ezberlediğime yemin edebilem. Millicent benim kadar azimliydi ve bu kadınları aramak için uşaklarına bütün kırsal bölgeyi tarattı. Onun yardım olmaksızın ne yapardım bilmiyorum."

"Millicent değerli bir kadın."

Judith, "Evet, öyle," diyerek ona katıldı. "Sana sevgilerimi yolladı."

Frances Catherine başıyla onayladı. "Tüm şu ebelerden öğrendiklerini anlat bana."

"Sana karşı tamamen dürüst olmak istiyorum... İlk başta gelişikali pek çok görüş işittim, cesaretimi neredeyse yitirmek üzereydim. Biri bana doğum esnasında odanın çehennem misali sıcak olması gerektiğini, bir diğeri ise bunun bütünüyle zıddını söyledi. Evet, moral bozucuydu, Frances Catherine. Sonra bir mucize oldu. Bir sabah Mande adındaki bir ebe sanki kırk yıllık evindeymiş gibi davranarak iç kaleye geldi. Kırılğan görünümlü, çıkık omuzlu ve çirri büğrü elleri olan bir iltiyardı. Perişan bir haldey-

di. Bilgisine ilişkin ilk başta kışkılandırılmışı söylemlerine ayna çok geçmeden ne denli alımsız bir peşin kulağına vardığını anladım. Frances Catherine... O kadını en kıymetliydi. Aynı zamanda anlayışla doluydu ve her şeyi anlatırdı bana. Çok uzun zamandır ebeydi, fakat yitirmişti gerçekten bir hayli moderndi. Tüm bu değişiklikleri benim uydurmuş ve en yeni tekniklerden haberdar olmaya daimi merak duymuştu. O tam anlamıyla kendini işine adanmış bir ebe. Bu denli yaşlı ve kırılmış olmasaydı, buraya benimle gelmesi için ona yalvaracaktım. Çıktığım yoldaki ona ağır gelirdi."

Frances Catherine, "Kadınlar onun müdahale etmesine katıyen izin vermezlerdi," dedi. "Anlamıyorsun, Judith."

"Öyleyse anlamama yardımcı ol. Buradaki ebelerin kollarından bahsettin mi?"

Frances Catherine aceleyle, "Tanrı yazdıysa bizim, hayır," yanıtını verdi. "Ona korktuğumu söylersem, durumu içinden çıkılmaz bir hale getirir sadece. Adı Agnes ve ben zamani geldiğinde onu yakınımda istemiyordum. Bir tane daha var... Helen. Her ikisi de ziyadesiyle sıkı salıslı kişiler. Agnes'in kızı Cecilia evlenmek için lain'in ağızda bakıyor ve ben, Agnes'in daima burnu havada olmasına ben nedene bağlıyorum. Agnes beyin kayırtıvalidesi olacağına sanıyor."

Judith beyninden vurulmuşu döndü. Bu haberle nati üzüldüğünü Frances Catherine fark etmesin diye bakışlarını masaya çevirdi.

Arkadaşı fark etmedi. Açıklamasını aynen sürdürdü. "Bu evliliğe Agnes'dan başka hiç kimse kesin görüşle tal-

imane ve Patrick, lain'in Cecilia'ya evlenme teklifinde bulunma niyeti olduğuna inanmıyor."

"O vakit, Agnes niye lain'in kızına evlenme teklif edemeye inamıyor?"

"Kızı çok güzel. Onun oymaktaki en güzel kadın olmasına hakikaten çok yüksek. Agnes, kızı çok çekici olduğunu için lain'in onu er ya da geç isteyeceğini zannediyor. Fakat gerçek şu ki Cecilia beynimsizdir ve bir düşünceyi bir perdenin daha uzun süre aklında tutamaz."

Judith başını iki yana salladı. "Bu kadın hakkında böyle konuşmaya işler söylediğin için kendinden utanmalısın."

Sonra, az önce kurduğu cümleyi güya kasten kurmak usulüyle, az önce kurduğuna ciddileştirmeyi denemişti ama kahkahayı boğmuşçasına ciddileştirmeyi denemişti ama kahkahayı boğmuşçasına, uyandırmaya çalıştığı etkiyi tümüyle berbat etti. "Pire ha?"

Arkadaşı başıyla onayladı. Sonra gülmeye başladı. "Ah, Judith, burada olmaktan ötürü çok mutluyum."

"Ben de burada olmaktan ötürü mutluyum."

"Ne yapacağız?"

Frances Catherine'in ruh halindeki değişikliğin bu denli hızlı olması, Judith'i bir hayli şaşırttı. Frances Catherine bir dakika öncesine kadar gülüyordu ve şimdi yeniden ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Maude Judith'e, bebek bekleyen kadınların duygusal peşmalara eğilimli olduklarını söylemişti. Normal bir doğum için dingin, huzurlu bir ruh halinin zorunlu olduğunu da sözlerine eklemişti. Anne her üzülsünde, olabildiğince çok teselli edilmeliydi.

Judith şimdi bu prensibe uyuyordu. Frances Catherine'in elini okşadı ve ona gülümsedi. Kendinden onun davranmayı denedi. "Ne mi yapacağız? Her şey güzel olacak, Frances Catherine."

di. Bilgisine ilişkin ilk, başta kışkılandırılmışı söylemlerine ama çok geçmeden ne denli alınacak bir peşin hissinin varlığını anladım. Frances Catherine... O, kadınların ruhu için çoğunun yalnızca basit bir sağduyuya dayandığını anlatı bana. Çok uzun zamandır ebeysiz, fakat yöntemleri gerçekten bir hayli modern. Tüm bu değişikliklere rağmen uyurmuş ve en yeni tekniklerden haberdar olmaya daima merak duymuştu. O tam anlamıyla kendini işine adanmış bir ebe. Bu denli yaşlı ve kırık olmaya, buraya her ne kadar gelmesi için ona yalvaracaktım. Çıktığım yoldaki ona ağır gelirdi."

Frances Catherine, "Kadınlar onun müdahale etmesini katilen izin vermezlerdi," dedi. "Anlamıyorsun, Judith."
"Öyleyse anlamama yardımcı ol. Buradaki ebelerle kullarından bahsettin mi?"

Frances Catherine aceleyle, "Tanrı yazdıysa bozun, hayır," yanıtını verdi. "Ona korktuğumu söylersem, durumu içinden çıkılmaz bir hale getirir sadece. Adı Agnes ve ben zamanı geldiğinde onu yakınımda istemiyorum. Bir tane daha var... Helen. Her ikisi de ziyadesiyle söz salak kişiler. Agnes'in kızı Cecilia evlenmek için Iain'in ailesine bakıyor ve ben, Agnes'in daima burnu havada olacağını bu nedene bağlıyorum. Agnes beyin kayıvalıdesi olacağını sanıyor."

Judith beyninden vurulmuşu döndü. Bu haberle ne üzüldüğünü Frances Catherine fark etmesin diye bakışlarını masaya çevirdi.

Arkadaşı fark etmedi. Açıklamasını aynen sürdürdü. "Bu evliliğe Agnes'dan başka hiç kimse kesin gözüyle bak-

ıyor ve Patrick, Iain'in Cecilia'ya evlenme teklifinde bulunma niyeti olduğuna inanmıyor."

"O vakit, Agnes niye Iain'in kızına evlenme teklif edemedi anlamıyor?"
"Kim çok güzel. Onun oymaktaki en güzel kadın olmasına hakikaten çok yüksek. Agnes, kızı çok çekici olduğunu için Iain'in onu er ya da geç isteyeceğini zannediyor. Fakat gerçek şu ki Cecilia beynsizdir ve bir düşünceyi bir premed dahi uzun süre aklında tutamaz."

Judith başını iki yana salladı. "Bu kadın hakkında böyle Judith başını iki yana salladı. "Bu kadın hakkında böyle azımsızca şeyler söylediğin için kendinden utanmalısın." Sonra, az önce kurduğu cümleyi göya kasten kurmak istememişçesine ciddileştirmeyi denemişti ama kahkahayı koparıncaya, uyandırmaya çalıştığı etkiyi tümüyle berbat etti. "Pire ha?"

Arkadaşı başıyla onayladı. Sonra gülmeye başladı. "Ah, Judith, burada olmaktan ötürü çok mutluyum."

"Ben de burada olmaktan ötürü mutluyum."

"Ne yapacağız?"

Frances Catherine'in ruh halindeki değişikliği bu denli hızlı olması, Judith'ı bir hayli şaşırttı. Frances Catherine bir dakika öncesine kadar gülüyordu ve şimdi yeniden ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Maud Judith'e, bebek bekleyen kadınların duygusal patlamalara eğilimli olduklarını söylemişti. Normal bir doğum için dingin, huzurlu bir ruh halinin zorunlu olduğunu da sözlerine eklemişti. Anne her üzüldüğünde, olabildiğince çok teselli edilmeliydi.

Judith şimdi bu prensibe uyuyordu. Frances Catherine'in elini okşadı ve ona gülümsedi. Kendinden emin davranmayı denedi. "Ne mi yapacağız? Her şey güzel olacak, Frances Catherine."

"Doğum başladığında, Agnes bana yardım etmeye istemeyecektir. Bense bu kepeze kadını yanıma yaklayamayacağım. Bu konuda ne yapacağız?"

"Peki ya Helen?"

Frances Catherine, "Ona bildiği her şeyi Agnes'e söylemiş," karşılığını verdi. "Onu da yanıma istemeyeceğini sanıyorum."

Judith, "Burada daha fazla ebe olmalı," dedi. "Gelişimde farkına vardığım kulübe sayısından ve kalabalıktan burada yaşayan yaklaşık beş yüz erkek ve kadın olduğunu tahmin ediyorum."

Frances Catherine, "Yerinde olsam bu sayının iki mislini tahmin ederdim," değerlendirmesini yaptı. "Doğum alanlarındaki kulübeleri henüz görmedim. Sadece savaşçılar sayılıyor ve onların sayısı en azından altı yüzü aşar."

Judith tekrar, "Öyleyse burada başka ebeler de olmalı," dedi.

Frances Catherine başını iki yana salladı. "Agnes'i yönetiyor," diye açıkladı. "Ve ben beyin yengesi olduğum için bebeği doğurtmakta ısrar edecektir. Eğer başka ebeler varsa, bu konuda seslerini çıkarmıyorlardır. Agnes'i kızdırmak istemeyeceklerdir."

"Anlıyorum."

Judith birdenbire kendisini kötü hissetti. Fakat Judith'in iç dünyasını etkisi altına almaya başlıyordu. Tüm aşkına, Judith bu görevi tek başına üstlenecek yeterlidir değildi. Evet, en son doğum yöntemlerine dair bilgi edinmişti, fakat gerçek bir doğuma tanık olmasına alışmıştı ve kendisini Frances Catherine'in bilgisiyle ilgilenmede tamamen yetersiz hissediyordu.

Niye hiçbir şey olabildiyince kolay değildi? Judith sanıyordu ki arkadaşının alnını kuruluğunu, elini tuttuğunu ve deneyimli ebe daha lüzumlu işleri hallederken arada "Hadi, hadi," diye fısıldadığını kafasında canlandırıyor. Gözyaşları bir kez daha Frances Catherine'in yanaklarından süzülüyordu. Judith hafifçe iç çekti. "Yalnızca bir an için buradayım ve elbette ikimiz, ne denli olursanız için için buradayım, herhangi bir sorunu kendi aramızda çözüme kavuşturabiliriz."

Judith'in gerçekçi ses tonu, Frances Catherine'i sakinleştirdi. Frances Catherine, "Evet," diyerek onu onayladı. "Agnes'in dostluğunu kazanmak mümkün mü yoksa ondan vazgeçiyor muyuz?"

Frances Catherine, "Vazgeçiyoruz," diye yanıtladı. "Kurt, tüyünü değiştirir; huyunu değiştirmez. Agnes zalim yüreklidir, Judith. Bulduğu her fırsatta, katlanmak zorunda kalacağım ıstıraba ilişkin korkunç sözler eder. Öteki zor doğumlar hakkında hikâyeler anlatmaya bayılır."

Judith, "Onu dinlememelisin," dedi. Sesi ötkeden tıstıyordu. Bu denli dehşete düşürücü bir şeyi asla izlememişti. Agnes zalim yürekli oluşunu açıkça belli ediyordu. Judith mevcut iç karartıcı durumu düşünürken başını iki yana salladı.

Arkadaşı, "Akıldan geçenleri tahmin edebiliyorum," diye fısıldadı. "Agnes'i anlamaya çalışıyorsun, değil mi? Onun davranışına bir gerekçe ileri sürer sürmez, o davranışı değiştirmeye başlayacaksın... Ama benim için ağırıyla hiç tutta fark etmez... Onun bir meleğe dönüşmesi umudunda olmaz. Bana yaklaşmasın yeter."

"Hayır, onu anlamaya çalışmıyorum. Onun niye bu şekilde davrandığını zaten biliyorum. O, ikindar peşinde. Frances Catherine, istediklerini elde etmek için korkuyu ve bir kadının tenkide maruz kalışını kullanıyor. Düşüncelerin zayıf yanını besliyor. Maide bana onun gibi kadınlar olduğunu söylemişti. Yapabileceğim herhangi bir şey onun tavrını değiştirmeyecektir. Sen endişelenme. Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Frances Catherine başıyla onayladı. "Artık kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum," diye itiraf etti. "Doğumla ilgili konuşmayı her denediğimde, Patrick çok üzülüyor. Benim için korkuyor ve onu rahatlatmak da her seferinde bana düşüyor."

Judith, "Seni seviyor," dedi. "Endişelenmesinin nedeni bu."

"Beni hâlâ sevdiğine inanamıyorum... Son zamanlarda çok huysuz oldum. Sürekli ağlıyorum."

"Bunda bir yanlışlık yok."

Frances Catherine gülümsedi. Judith onun daimi destekleyicisiydi. Böyle bir dostu olduğu için kendisini çok şanslı hissediyordu. "Sorunlarımdan yeterince habersetsin. Seninkilere geçelim artık. Buradayken, babanı görmeye teyebbüs edecek misin?"

Judith omuz silkti. "O iş biraz daha dallanıp budaklandı. Birincisi, şu Highlands'ın ne kadar büyük olduğunu anlamadım," dedi. "Ve ikincisi, Macleanlar'ın Maitlandler'le çatıştıklarını duydum."

"Bunu nasıl öğrendin?"

Judith Isabelle'in annesiyle yaptığı konuşmayı anlamı anlatmayı sonlandırdığında Frances Catherine kaşlarını çatıyordu.

"Onun sana söyledikleri doğru. Macleanlar düşman."

"Babam ölmüş olabilir."

"Ölmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Öylesine merak ediyormuş gibi davranarak, Patrick'den bana Maclean beyinin nasıl biri olduğunu anlamasını istedim ve Patrick onun yıllardır oymağına yöneten ihtiyar bir adam olduğunu söyledi."

"Sana başka ne söyledi?"

Frances Catherine, "Başka bir şey yok," dedi. "Onu korkutmak istedim. Eğer daha fazla soru sorsaydım, Macleanlar'la niye bu denli ilgilendiğimi sorardı bana. Babamın kim olduğunu asla kimseye söylemeyeceğime ilişkin söz verdim sana ve bu sözü Patrick'le evlenmeden önce verdiğim için ona söyleyemem. Üstelik bu Patrick'in hoşuna gitmezdi. Judith, hiç kimse bunu bilmemeli, özellikle de sen buradayken. Bu senin için tehlikeli olur."

"İain beni korur."

Frances Catherine, "İain'in Maclean'dan haberi yok," diye itiraz etti. "Haber olursa, ne yapacağını bilmiyorum."

"Beni yine de koruyacağımı düşünüyorum."

"Tanrım, sesin kulağıma ciddi geliyor."

Judith güldü. "Ciddiyim," dedi. "Ama fark etmez, değil mi? İain asla öğrenmeyecek. Babamla görüşmek istediğimden bile emin değilim. Gerçi, onu uzaktan da olsa görmeyi ummuştum."

"Peki seni vazgeçiren nedir?"

"Merakım yatıştı."

Frances Catherine, "Onunla konuşman lazım," diye ısrar etti. "Babamın, anneni kovup koymadığını bilmiyorum."

sin. Gerçek öğrenmenin gerekiyor. Annenin hikâyesini kimsin olarak inanamazsın, sana anlatılanlar yalan olabilir."

Judith, "Kesin olarak bildiğim babamın bu işi için İngiltere'ye katıyken gelmediğidir," diyerek biraz em. Elini elbisesinin altında gizli duran altın zincire takılı yazıtın göğüslerinin arasına yerleştirdi. Yürüğü evde bekleme ması gerekse de Judith bunu yapamamıştı. Bunun nedeni idrak edemiyordu, kafası da fena halde karışmıştı.

Judith elini tekrar masanın üstüne koydu. "Her yıl oluruna bırakacağına dair söz ver bana. Anlaşıyor mu?"

Frances Catherine arkadaşını yalnızca teskin etmek için anlamaya vardı. Bunun Judith için can sıkıcı bir konuyu olduğunu söyleyebilirdi. Konuyu değiştirmeye karar verdi ve katıldıkları gençliklerde yaşanan maceralardan söz açtı.

Çok geçmeden gülüşmeye başlamışlardı bile.

Patrick karısının kahkahasını dışarıdan işitebiliyordu. Tepkisel olarak gülümsüyordu. Demek ki Frances Catherine'in arkadaşı halihazırda işe yarıyordu. Brodick Patrick'ın yanındaydı. O da gülümsüyordu. "Frances Catherine Judith'i burada ağrılamaktan memnun," yorumunda bulundu.

Patrick, "Evet, memnun," diye karşılık verdi.

Kulübeye girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Karın bu sefer görgü kurallarını hatırladı. Derhal ayağa kalkıp kucuna doğru yürüdü. Judith de ayağa kalktı. Ellerini kenetleyip her iki savaşıya da hoş geldiniz dedi.

Brodick Judith'in sırt çantalarından üçünü içeri taşıdı. İkisini Patrick taşıyordu. Bu iki adam yol çayını yatağı üstüne bıraktılar. Patrick, "Tüm olarak ne kadar kalın planlıyorsun, genç hanım?" sorusunu yöneltti.

Sevdiğini çıkıyordu. Judith ona takılmadan edemedi. "Sadece bir ya da iki yıl," yanıtını verdi. Patrick benzinin altına engel olmayı denedi. Judith güldü. Sonra, "Şaka yapıyorum," diye ekledi.

Frances Catherine, "Brodick, akşam yemeğine kalmalıyız," dedi. "Judith, Patrick'e şaka yapmamayı dene. Yüzü bembeyaz kesildi bacasına."

Her iki kadın da bunun çok komik olduğunu düşünüyordu. Alex ve Gowrie açık kapı aralığında belirdiği zaman bile hâlâ gülüyorlardı. Bu iki savaşı biraz süklüm püklüm görünüyorlardı. Frances Catherine hemen onları da akşam yemeğine davet etti.

Patrick konukları olduğuna şaşırmış gibiydi. Judith arkadaşının yemek hazırlıklarını bitirmesine yardım etti. Frances Catherine bol miktarda koyun yahniyi yapmış ve peyce yuvarlak siyah ekmek somunu pişirmişti.

Erkekler masaya yerleştiler. Judith ve Frances Catherine yemek yemek için Patrick'in bitişğine sıkışmadan önce onlara servis yaptılar.

Ne Judith'in ne de Frances Catherine'in fazla yiyesi vardı. Bütün akşam yemeği boyunca birbirleriyle konuşup, Alex yemek yemekten ziyade sabit gözlerle Judith'e baktı. Patrick bunun farkına vardı ve Gowrie'nin de yemeğine dokunmadığını gördüğünde, ziyaret nedenlerini anladı.

O ikisi Judith'e tutulmuştu. Patrick gülmemek için kendini zor tutuyordu. Hanımlara erkekleri dikkate almıyorlardı. Masadakilerden izin isteyip yatağı doğru gittiler. Judith hazırladığı tüm armağanları arkadaşına sunmasının altında Frances Catherine'in sevinci üzerine memnuniyetten kızardı. Armağanların biri dışında hepsi bebek

içindi, fakat Judith arkadaşına yakası pembe ve muvi müzikleriyle süslü bir de gecelik hazırlamıştı. Bu kıyafetleri, çünkü Frances Catherine bu kıyafetin mükemmeli olduğunu düşünüyordu.

Kadınlar erkekleri umursamadıkları için erkekler ağızda kaldılar. Patrick Judith'in her gülümseğinde ailesinin de gülümseğini fark etti. En çok Brodick'in ilgisizlikle bir hayli iyiydi.

Brodick ona aniden, "Niçin sırtıyorsun?" diye sordu.

Patrick, "Sana," yanıtını verdi.

Brodick bu dürüstçe yanıtı itiraz edemeden önce Judith seslendi: "Brodick, bisküvileri Isabelle'e teslim etmeyi unutmuşum."

Brodick, "Ona ben teslim ederim," dedi.

Judith başını iki yana salladı. "Onunla tanışmak istiyorum," diye açıkladı. Ayaya kalktı ve masaya doğru yürüdü. "Ona annesinden mesajlar getirdim."

Alex, "Sana eşlik etmekten memnun olurum," teklifinde bulundu.

Gowrie çok daha kararlı bir ses tonuyla, "Ben eşlik ederim," dedi.

Brodick başını iki yana salladı. "Isabelle benim yengem," deyiverdi. "Judith'e ben eşlik edeceğim."

İain kapıyı açmıştı ve orada durmuş münakaşaya dinliyordu. İhtisatlarına... Ve gördüklerine inanmakta zorlanıyordu. Savaşçılar, Judith'e kâmin eşlik edeceği konusunda tartışırken aşk hastası kavalierler gibi davranıyorlardı.

Fakat Judith her nasılsa onların gerçek dürtülerini se-

miyorlardı. Konuşulanlara dikkat kesilmiş olsa da başka bir düşünüş gibi görünüyordu.

Alex, İain'in dikkatini çekti. Ellerini masanın üstüne koydu ve Brodick'e bakmak için öne eğildi. "Isabelle'in kulübesi amcamınkine yakın ve ben gitmişken oraya da geleceğim. Bu yüzden Judith'e ben eşlik ederim."

Patrick işte o vakit güldü. Herkes aynı anda İain'in far-kaına varmışa benzeyordu. Judith'e en gülünç gelen şey ise Patrick'in düşünüş tarzıydı. Judith'in yüz ifadesindeki mese açık ortadaydı.

İain sınırlı görünüyordu. Bütün dikkatini erkek karde-yine yönelmeden önce göz ucuyla Judith'e baktı. "Şimdi gerçekçilerimi anlıyor musun?"

Patrick başıyla onayladı.

Judith ve Frances Catherine birbirlerine baktılar. "Han-gi gerçekçiler, Bey İain?" diye sordu Frances Catherine.

İain soruyu yanıtlamadan önce Judith, "Bey İain mi?" diye tekrarlardı. "Niye ona sadece İain demiyorsun?"

Frances Catherine ellerini kucagında kenetledi. "Çün-kü beyimiz," açıklamasını yaptı.

Judith, "Yine de kayınbiraderin," karşılığını verdi.

"Onunla bu denli resmi konuşmak zorunda değilsin."

Arkadaşı başıyla onayladı. İain'e bakıp zoraki da olsa gülümsedi. Savaşçı onun gözünü korkutuyordu, gözleri-nin içine bakmak ise epey zorluydu. Girişi kaplayan İain lapdan kafasını eğerek geçti ve tamamen içerideyken, du-varın köşesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak dikilmeye başladı.

Frances Catherine sesindeki titremeden ötürü yüzünü buruşturarak söze tekrar, "İain..." diye başladı. "Hangi ge-rekçileri kastediyorsun?"

İain, yengesinin ondan korktuğunu fark etti. Acılla-
kan durum dolayısıyla ağırladı. Yengesine yana vardığında
sesle konuşmaya zorladı. "Patrick Judith'in boğ kılıbide
kalmasına müsaade edilmesini rica etti. Omuñ ricazını red-
dettiler. Kocan gerekçelerini anlıyor."

Frances Catherine başıyla onayladı. Beyiyle tartış-
madı. Ayrıca, bu düzenleme tam isteğine göre idi. Fran-
ces Catherine Judith'in yanlarında kalmasını istemekteydi.

İain, kardeşine, "Konuklarınız şimdi buradan ayrıl-
lar," dedi.

Alex, Gowrie ve Brodick derhal tek sıra halinde ka-
beden çıktılar. İain onların yolundan çekildikten sonra ka-
pının yanındaki yerini yeniden aldı. Yanından geçenlerin
savaşçılara bir şeyler söylemişti, fakat çok alçak sesle ko-
nuştığı için söylediklerine ne Judith ne de Frances Ca-
therine kulak misafiri olabildi. Buna karşın Patrick bütün
söylenenleri işitti ve gülümseyerek ağabeyinin sözlerinden
keyif aldığı belli etti.

Judith, "İain, kısa bir süre için seninle özel olarak konu-
şabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır."

Judith yılmadı. Bir balığı yüzdürmenin birden fazla
yolu vardı. "Patrick?"

"Evet, Judith?"

"Beyinizle özel olarak konuşmam lazım. Bu konuşma
ayatlar mısın, lütfen?"

Patrick ona sanki keçileri kaçırdığını düşünüyormuş
gibi baktı. Judith derin bir nefes alıp saçlarını omuzuna
üstünden geriye doğru attı. "Buradaki komuta zinciri

imam sağlıyor. Benim sana sormam ve senin de beye
sormam gerekiyor."

Patrick İain'e bakmaya cüret edemedi. Ağabeyinin ha-
linden sinirlendiğinden haberdardı. Judith'e ayal ayal ba-
karak Alex, Gowrie ve Brodick'i gördüğünde, İain'in gözle-
rinde beliren bakaş, Patrick'in daha önce hiç şahit olmadığı
bir bakaş. Patrick onu iyi tanımasaydı, ağabeyinin hakika-
ten genç kadını kışkırttığını düşünebilirdi.

"İain..." diye başladı söze Patrick.

"Hayır." İain bu teklifi direkt reddetti.

Judith, "Tanrım, ne kadar geçimsizsin," diye mırıldan-
dı.

Frances Catherine burundan solumayla soluksuz kalma
arasında bir ses çıkardı. Hâlâ yatağın kenarında oturuyor-
du. Uzanıp Judith'in koluna dokundu. Fısıldayarak, "Bey
İain'i kesinlikle eleştirmemelisin," dedi.

Judith de fısıldayarak, "Niye eleştirmeyeyim?" yanıtını
verdi.

Frances Catherine, "Çünkü Ramsey, İain'in, sinirlendi-
ği zaman adı bir adama dönüştüğünü söylüyor," dedi.

Judith kahrkabayı patlattı. Tekrar İain'e bakmak için ar-
kasına döndü ve İain'in, Frances Catherine'in sarf ettiği
sözleri duyduğunu fark etti. Fakat İain buna rağmen kız-
gın görünmüyordu. Hayır, gözlerindeki parıltı, kızgınlı-
ğın tam zıddı bir ruh haline işaret ediyordu. Patrick ise
kızının yüksek sesle fısıldadığı yorumdan ötürü dehşete
düşmüş gibiydi.

Patrick, "Tanrı aşkına, Frances Catherine..." diyerek
söze başladı.

Karısı, "Ramsey'in ettiği bir ilofatı bu," diye karşılık
verdi. "Üstelik, bunu duymam gerekiyordu."

Judith, "Ramsey kim?" diye sordu.

Frances Catherine, "İnanılmaz derecede yakışıklı bir gençti," yanıtını verdi. Arkadaşının bulunduğu yöne bakarak, "Patrick, kaç çatma bana. Ramsey yakışıklı bir adam." dedi ve ekledi: "Onun farkına kolayca varacaksın. Judith, Genç hanımlar sürekli etrafındadır. Ramsey'in gözleri nefret etse de ne gelir elden... Onu beğeneceğini düşün." "

Iain, "Hayır, beğenmeyecek," dedi ve ileri doğru bir adım attı. "Ondan uzak duracaksın, Judith. Beni anlıyor musun?"

Judith başıyla onayladı. Iain'in sınırlı ve nobran sesine azıcık olsun aldırmağı olsa da onunla tartışmamakta karar kıldı.

"Ramsey'yi ondan nasıl uzak tutacağız?" diye sordu. Patrick merakla.

Iain ona cevap vermedi. Judith gece üzerlerine tümüyle çıkmeden önce yerine getirmek istediği vazifeyi anımsadı ve Margaret'in bisküvilerle dolu omuz çantasını eline aldı.

"Patrick, rica etsem Iain'den bana Isabelle'in kulübesine varan yolu göstermesini ister misin? Ona annessinin gelen bu hediyeği vermeli ve mesajları iletmeliyim."

Frances Catherine, "Judith, bey tam önünde duruyor. Neden ona sormuyorsun?" sorusunu yöneltti.

Judith elini umursamazca sallayarak, "Komuta zinciri denen şey..." dedi. "Ona uygun davranıyorum."

"Buraya gel, Judith."

Iain'in sesi yumuşak ama dondurucuydu. Judith hızlı bir şekilde gülümsemeye çalıştı ve ona doğru yürüdü. "Evet, Iain?"

"Beni kasıtlı olarak kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Iain Judith'in inkâr etmesini bekledi. Ve özür dilemesini. Fakat Judith'ten ne inkâr ne de özür geldi.

"Evet, sanırım seni kasıtlı olarak kızdırmaya çalışıyorum."

Iain'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini sert bir kaş kırışığı bıraktı. Iain Judith'e bir adım daha yaklaştı. Judith geri çekilmedi. Tanrı biliyor ya, Judith de Iain'e bir adım yaklaştı.

Neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Judith Iain'in sakal bakışlarıyla buluşmak için başını olabildiğince eğmek zorunda kaldı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk olarak benim beni fiilen kızdırttığına dikkat çekmeliyim sanırım."

Bu kadın, insanı günaha sokardı. Iain onun açıklamasını takip etmekte güçlük çekiyordu. Konsantrasyonu Judith'in dudaklarına kayıyordu. Kendi disiplin eksikliği Iain'e, Judith'in küstahça davranışından daha korkunç geliyordu.

Iain Judith'ten uzak kalamamış, dahası genç kadın henüz kardeşinin kulübesine yerleşmemişken, onu ziyarete bile gelmişti.

Judith Iain'in ona herhangi bir şey söylemesini gerektiren istiyordu. Iain'in yüz ifadesi, ne düşündüğü konusunda Judith'e en küçük bir fikir dahi vermiyordu. Judith kendisini anlamsız bir şekilde çok gergin hissediyordu. Kendi kendine, Iain'in böylesine büyük bir adamı olduğu için çevresindeki her yeri kaplıyormuş gibi görünmesinin bu gerginliğe sebebiyet verdiğini söyledi. Ve ona bu denli yakın durmak da Judith'in rahatsızlığını gidermiyordu.

"Senden bana zaman ayırmanı rica ettim ve sen beklenmedik bir biçimde beni reddettin. Evet, ilk olarak sen beni kızdırttın."

Lain bu kadını boğurak mı yoksa öpmek mi istediğini bir türlü karar veremiyordu. Judith ona tatlı ve masum bir tebessümle gülümseydiği zaman, Lain'de gülme iştahı uyandı. Judith'e asla el kaldıramayacağını biliyordu. Bunu Judith de biliyordu.

Judith onun aklından geçenleri okuyabilmek istiyordu. Bu bir tür kızdırma oyunuysa asla başlamamış olman gerekiyordu. Bir dağ kurdunu kızdırmak tehlikeliydi ve Judith'in zihnindeki Lain, tüm nazik tavırlarına rağmen, vahşi bir hayvandan çok daha tehlikeli olabiliyordu. Lain'den yayılan güç Judith'e neredeyse boyun eğdiriyordu.

Judith bakışlarını yere çevirdi. "Benim için yaptığın her şey için çok minnettarım, Lain ve şayet seni sinirlendirmeye çalıştığımı inanıyorsan senden özür dilerim."

Sesinin yerden göğe kadar pişman çıktığını düşünüyordu. Lain'in yüz ifadesini görmek için yukarı doğru baktığında, onu gülümserken bulduğuna şaşırdı.

"Beni sinirlendirmeye çalışıyordun, Judith."

Judith, "Evet, çalışıyordum," diye itiraf etti. "Fakat lütfen üzgünüm."

Sonra omuz çantasını sıkı sıkı tuttuğunu fark etti. Lain onun niyetini anlamadan önce onun etrafından dolayı kapı aralığından dışarı çıktı.

Frances Catherine, "Birisi ona Isabelle'in nerede olduğunu söyleyinceye dek yol boyunca her kapıyı çalacak" dedi. "Patrick, lütfen gıdıp..."

Lain, "Ben giderim," diye homurdandı.

Bir tartışma çıkmasını bekleyecek değildi. Lain'in içi keşi, arkasından kapıyı çekip kapattığında, kapının çarpması kadar gürültülüydü.

Tam tepeden aşağı iniyorken, Judith'e yetişti. Tek kel-

me emeldi ama kolundan tutup onu durdurmak zorunda kaldı.

"Margaret'a söz verdim, Lain ve sözümü tutacağım." Judith'in bu boş tehdidi gerçekten gereksizdi. Lain hemfikir olduğunu zaten başıyla onaylıyordu. "Yanlış yöleden gidiyorsun. Winslow'un kulübesi avlanın diğer tarafında."

Lain ondan omuz çantasını aldı ve yakınlarındaki ikinci bir tepeden tırmanmaya başladı. Judith Lain'in yanında bir tepeden tırmanmaya başladı. Judith Lain'in yanına yürüyordu. Kolları birbirlerine sürtünüyor, fakat ikisi de birbirinden uzaklaşıyordu.

"Lain, madem yalnızız..."

Lain'in kahkahası, Judith'in sorusunu engelledi. "Neye gülüyorsun?"

Lain, "Yalnız değiliz," yanıtını verdi. "Oymağımızdan en az yirmi kişinin bizi izlediğine bahse girerim."

Judith çevresine bakındı, ancak tek bir kişi dahi görmedi. "Emin misin?"

Lain kısıp bir sesle, "Evet," diye karşılık verdi.

"Niçin izliyorlar?"

"Merak."

"Lain, bana neden kızgınsın? Seni sinirlendirmeye çalıştığım için özür diledim ya."

Judith'in sesi Lain'e üzgün geldi. Lain derin bir nefes aldı. Ona kızgın olma gerekçelerini açıklayacak değildi. Kahretsin, Judith'in yakınlığı Lain'in iç huzurunu fena halde bozuyordu. Lain Judith'e dokunmak istiyordu. Bunu ımtan edecek değildi.

"Kızgın değilim. Sana göz kulak olduğumda kardeşime karşı sorumluluğumdan başka herhangi bir şey hissettiğime inanıyorsan kendini çok fazla önemsiyorsun."

Judith kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. Onun bu acımasızca dürüst yorumuna cevaben ne diyeceğini bilmiyordu. Ona hak veriyordu. İain'in kendisine ilgi gösterdiğini sanarak kendisini çok fazla önemsemişti. Cüzir bir cazibeyle önemsenmeyi birbirinden ayrı tutmak gerekliyordu.

Judith'in gözleri yağlarla doldu. Neyse ki solan güneş neşi, yüz ifadesini İain'den saklıyordu. Judith başını öne eğik tutup, kusurlu olarak aralarında iki atlık yer açılncaya dek İain'in yanından yavaş yavaş uzaklaştı.

İain kendisini çok tuhaf hissediyor, sesi o denli huzun çıktığı için kendisine lanet ediyordu.

Özür dileycek oldu, sonra hemen bu fikrinden vazgeçti. Hem işi berbat edeceğinden emindi hem de savagılar özür dilemezlerdi. Kadınlar özür dilerlerdi.

"Judith..."

Judith İain'e cevap vermedi.

İain ne yapacağını bilemiyordu. Pişman olduğu eylemlerinden ötürü erkek veya kadın, hiç kimseden asla özür dilememişi ve Tanrı şahlı, şimdi de özür dilemeyecekti.

"Kalbini kırmak istemedim."

İain homurdandığı sözcüklerin ağzından çıktığına inanmadı. Kendi açıklanamaz davranışı üzerine başını iki yana sallamak zorunda kaldı.

Judith İain'in mazeretini kabul etmedi ve İain bu tanı müteekkirdi. Judith onun sesindeki boğukluktan, mevcut durumun ona ne denli zor geldiğini tahmin etmiş olmalıydı.

Fakat Judith İain'in mazeretinin tek kelimesine dahi inanmıyordu. Kendi kendine, onu her halükârda affetmesi için bir neden olmadığını söyledi. İain Judith'in duygu-

larını incinmişti, evet, ama kendisini nasıl hissettiğini ona önceden bildirmekteydi.

Güneyi hedefledikleri yere vardıklarında, İain son derece rahatladı. Buna karşın eğitimde duraksadı. Judith'le birlikte Isabelle'in ağladığını iştebiliyorlardı. Winslow'un sesini de duyuyorlardı; sözcükler açıkça algılanamıyor olsa da sesin sakinleştirici etkisi aşıkardı.

Judith sahahevin tekrar gelmeleri gerektiğini düşündü ama düşündüğünü öneremeden önce İain kapıyı çalmıştı.

Kapıyı Winslow açtı. Yüzündeki kızgın ifade, rahatsız edilmekten hoşlanmadığını belirtiyordu. Fakat İain'i görür görmez, her nasılsa, Winslow'un somurtkan yüz ifadesi birdenbire değişti.

Brodict'in erkek kardeşi, gözlerinin rengi dışında, Brodict'e hiç benzemiyordu. Her ikisinin de aynı tonda mavimsi gözleri vardı. Fakat Winslow Brodict'ten daha kasıymavi ve onun kadar yakışıklı değildi, ayrıca saçları koyu sarıydı ve kıvrıcıklığı nedeniyle söz dinlemez bir haldeydi.

İain ziyaretin gerekçelerini açıkladı ve açıklamayı bitirdiği vakit, Winslow omuz silkmесinin akabinde onları içeri davet etmek için kapıyı ardına kadar açtı.

Kulübe Patrick'inki kadar büyüktü, ancak içerisi dağılmış kıyafetler ve masaya üst üste yığılmış olan tabak çamaşının istilasına uğramıştı. Isabelle'in ev idaresi konusuna önem vermediği apaçık ortadaydı. Sırtı yastıklar öbeğiyle desteklenmiş güzel kadın, yataktaydı. Gözleri ağlamaktan şımıştı.

Judith bu durumu onun hasta olduğuna yordu. Kahverengi saçları omuzlarına saçılmıştı ve ten rengi ay kadar solgundu.

Judith, "Sizi rahatsız etmek istemezdim," diye Isabella'ya anlattığında, çantasını Iain'den aldı. Boy yer olundu, burenin de üstü kıyafetlerle kaplı olduğundan, omuz çantasını yere koymaya karar verdi. "Annen sana bir hediyeyi gönderdi, Isabella... Ve mesajlar... Fakat sen kendini bir hediyeyi hissettiğinde ben tekrar gelmekten mutluluk duyacağım." Winslow, "O hasta değil," dedi.

Judith, "Öyleyse niye yatakta?" diye sordu.

Winslow bu soruya şaşırarak görünüyordu. Judith onunma küstahlığında bulunduğu için onun bu gibi bir tepki verdiğini düşünüyordu.

Winslow, "Yakında oğlumu doğuracak," açıklamasını yaptı.

Judith yine Isabella'e döndü. Isabella'in gözlerinde yaşları gördü. "Doğum sancısı mı çekiyorsun?"

Isabella başını hareketle iki yana salladı. Judith kollarını çattı. Anlamaya çalışarak bir kez daha, "Öyleyse niye yatakta?" sorusunu yöneltti.

Winslow bu İngiliz kadının niye böylesine aptalca sorular sorduğuna anlam veremiyordu. Sabrı elden bırakmaya karar vermişti. "Gücünü muhafaza edebilmek için yatıyor."

Judith'in çok güvendiği ebe, bu çarpıtılmış mantık kurumu üzerine kalp krizi geçirebilirdi. Judith Isabella'e gülümsemesinin ardından tekrar dönüp onun kocasını baktı.

"O zaman niye bir savaşçı, savaşa gitmeden önce kasvetini muhafaza etmiyor?"

Winslow tek kaşını kaldırdı. Iain gülümsedi. Winslow, "Bir savaşçı, savaş için daima idman yapmalıdır," yanıtı

verdi. "Eğer sürekli olarak idman yapmazsa, güçsüzlüğe ve öksürüğe." İngilizler bu prensibe uymazlar mı?"

Judith omuz saltı. Dikkatini halihazırda farklı bir noktaya yönlendirmiş, çünkü kapağı yakın bir krigele duran oturma oturmağı fark etmişti. Bu acayip aleti daha iyi görebilmek için hemen o tarafa gitti.

Winslow onun bu ilgisini ayımsadı ve tamamlanmamış bir görevi olduğunu anımsadı. "Iain, şunu dışarı çıkarmama yardım eder misin? Isabella'in moralini bozarmama yardım eder misin?" dedi fısıldayarak. "Sabahleyin Agnes'in evine geri gireceğim."

Judith hem tasarından hem de işçilikten etkilenmişti. Doğum oturmağı esasen at nali şeklinde bir iskemle idi. Yastıklı arkası uzundu ve sağlam görünüyordu. Oturma ayağı, ayakları desteklemek için tasarlanmış dar bir çıkıntıya, ayakları desteklemek için tasarlanmış dar bir çıkıntıya, ayakları desteklemek için tasarlanmış dar bir çıkıntıya ibaretti. Hem tahta tutamaçları hem de kenarları aldanmış meleklerin işlemeliydi ve usta, yan kısımlara boydan boyya meleklerin çizmek için sanatını konuşturmuştu.

Judith merakını belli etmemeye çalışıyordu. "Annenin sana ne gönderdiğini görmek ister misin, Isabella?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

Judith omuz çantasını yatağa taşıdı ve Isabella'e gülümseyerek onun yanında durdu.

"Annen ve baban gayet iyiler," dedi. "Margaret benden sana kuzenin Rebecca'nın sonbaharda Stuart adında bir yelkenliyeceğini söylememi istedi."

Isabella keten bir kumaşla gözlerinin kenarlarını kurtuladı. Yüzünü buruşturdu, iki eliyle örtüleri kavradı ve sonra alçak sesli bir iç içe koyverdi. Alnında ter damlaları

belirmişti. Judith onun bıraktığı kezen kumayı aldı, yatağına üzerine eğildi ve alındaki teri sil-di.

"Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. Isabelle başını iki yana salladı. Fısıldayarak, "Akşam meğinden çok fazla yedim," karşılığını verdi. "Tarihi, fakat çok acıkmışım. Keşke yataktan kalkmama izin verseydi. Sen neden buradasın?"

Gelişigüzel biçimde sorulan bu soru Judith'i hazretsinde yakaladı. "Sana annenin hediyelerini vermek ve seni yatağındaki son durumdan haberdar etmek için."

Isabelle, "Hayır, sana Highlands'e neden geldiğini anlamak istemiştin," dedi.

Judith, "Arkadaşımı Frances Catherine gelmemi istedi," diye yanıtladı. "Neden fısıldayarak konuşuyorsun?"

Güzel kadın gülümsedi. O sırada Winslow onun mırıldanılan keyfini farkında olmadan kaçırmıştı.

İain kapıyı açmıştı ve Winslow doğum oturma odasına taşıyordu. Isabelle yeniden ağlamaya başladı. İain'in kapıyı çekip kapatmasını bekledikten sonra, "Frances Catherine de korkuyor, değil mi?" diye sordu.

"Isabelle, her kadın, doğumdan önce biraz korkar. Ya iskemle seni üzüyor mu?"

Isabelle başıyla onayladı. "Onu kullanmayacağım."

Judith doğumdan bahsettiğinde, Isabelle'in, Frances Catherine kadar heyecanlandığını fark etmişti. Judith Isabelle'i neredeyse hiç tanımıyor olsa da onun için oldukça üzülüyordu. Isabelle'in korkusu açıkça anlaşıyordu.

Judith, "O iskemle, ıskence için kullanılmıyor," dedi. "Maude doğum yapan kadınların bu gibi bir rahatsızlık olmaktan mutluluk duyduklarını söyler. Burada bir tane bulunduğu için şanslısın."

"Rahatlık mı?"

Judith, "Evet," yanıtını verdi. "Maude o iskemlenin, bir kadınla oturmuş ve bacaklarını güzelce destekleyecek tarzda yapıldığını söyler."

"Kim bu Maude?" diye karşılık verdi.

Judith, "Tanıdığım bir ebe," diye karşılık verdi. Isabelle, "Başka ne dedi?" sorusunu yöneltti ve yorgun sesini bükmeekten vazgeçti.

Judith, "Maude tam altı hafta boyunca benimle birlikte kaldı," diye açıklamaya başladı. "Bana Frances Catherine için epey tavsiye verdi."

Kulübedeki dağınıklık Judith'i çıldırtmıyordu, bu yüzden ebe'nin önerilerinden bahsederken kıyafetleri katlayıp yatağına dibindeki derli toplu yığına ekledi.

Judith masadaki karışıklığı bertaraf etme niyetiyle arabanı dönerken, "Ayağa kalkman gerekiyor," dedi. "Temiz hava ve uzun yürüyüşler berrak bir zihin kadar önemli."

Isabelle, "Winslow düşmemden korkuyor," dedi.

Judith, "Öyleyse ondan seninle yürümesini iste," önerisinde bulundu. "Bütün gün içeride kapalı kalmak beni delirtirdi, Isabelle."

Isabelle'in kahkahası kulübeyi doldurdu. "Beni de delirtiyor," diye itiraf etti genç kadın. Örtüleri geri çekip bacaklarını yataktan sallandırdı.

"İngiltere'de ebe misin?"

Judith, "Tanrı'ya şükür ki değilim," yanıtını verdi. "Evlilik değilim. Frances Catherine'e yardım edebilmek için deneyimli ebelerden olabildiğince çok bilgi almayı amaçladım yalnızca."

"İngiltere'deki evlenmemiş bir kadının bu özel konuyu açıkça tartışabildiğini mi söylüyorsun yani?"

Isabelle'in sesi kulağa, ağzı açık kalmış birimdeki gibi geliyordu. Judith güldü. "Hayır, bu konu hiç tartışılmıyor. Eğer annem ne öğrendiğini bilseydi çok mutsuz olurdu." "Seni cezalandırdı mıydı?"

"Evet."

"Arkadaşın için bir hayli risk almışsın."

Judith, "Arkadaşım da benim için aynı yapıyor," diye yanıtladı.

Isabelle bir dakika boyunca Judith'e baktı, sonra yavaşça başıyla onayladı. "Kadınlar arasındaki böylesine bir dostluğa aklım ermiyor, fakat Frances Catherine'e beslediğin güveni kaskanıyorum. Arkadaşın için kendini tehlikeye atıyorsun ve bana arkadaşının da senin için aynı yapıpacağını söylüyorsun. Evet, böylesine bir sadakati kaskanıyorum."

"Sen büyürken, arkadaşların olmadı mı?"

Isabelle, "Ortalıkta sadece akrabalar vardı," dedi. "Ama annem, elbette. Ona daha fazla yardımımı dokunacak yapı geldiğinde, bazen bana bir arkadaşım gibi davranıyordu."

Isabelle ayağa kalkıp çini ekose kumaşına uzandı. Başının tepesi Judith'in çenesine ancak erişiyordu, karnı ise Frances Catherine'inkinin iki katı kadardı.

"Burada arkadaşların var mı?"

Isabelle, "Winslow benim en değerli arkadaşım," diye yanıtladı. "Buradaki kadınlar bana karşı nazikler, fakat hepimiz kendi işlerimizle meşgulüz ve sohbet edecek zamanımız sahiden yok."

Judith Isabelle'in o uzun ve dar kumaş parçasını vücudunun her yerine becerikli bir şekilde sarışını hayretle

ayrıştırmıştı. Isabelle işini bitirdiğinde omuzlarından ekose bölüklerine dek ekose kumaşla kuşanmıştı.

Genç kadın çıkıncı bir ifadeyle, "Seninle konuşmak çok zevkli," yorumunu yaptı. "Frances Catherine senin çok zevkli," yorumunu yaptı. "Patrick'in yanı sıra konuşulandan birine gereksinim duyuyor... Onun burada konuşulması bir yer edinmek için zor zamanlar geçirdiğini sanıyorum."

Judith, "Niçin öyle sanıyorsun?" diye sordu.

Isabelle, "Yaşlı kadınlardan bazıları onun kendini beğenmiş olduğunu düşünüyor," dedi.

"Neden?"

Isabelle, "Frances Catherine kendi kendine yetiyor," açıklamasında bulundu. "Zannedersen ailesini özlüyor."

"Sen aileni özlüyor musun?"

Isabelle, "Her zaman..." diye itiraf etti. "Ama yine de Winslow'un teyzelerini bana anlatır mısın? Doğum kancanın diğer önerilerini bana anlatır mısın? Doğum kancası kullanmaya inanıyor mu?" Judith onun gözlerinde beliren korkuyu fark ettikten sonra, Isabelle dönüp yatağın üstündeki örtüleri düzeltti.

"Böyle bir şeyi nereden biliyorsun?"

"Agnes onu bana gösterdi."

Judith kendisine engel olamadan önce, "Aman Tanrım," diye fışkırdı. Öfkeye kapılmamak adına derin bir nefes aldı. Isabelle'in yanında bulunmasının nedeni soruna yol açmak değildi, dahası ebelerin uyguladıkları yöntemleri değiştirmenin hiç de uygun düşmeyeceğini biliyordu.

"Maude doğum kancası kullanmaya inanmıyor," dedi. Sesinin sakın, neredeyse şirin çıkmasına özen göstermişti. "O uygulamanın barbarca olduğunu söylüyor."

Isabelle bu açıklamaya herhangi bir tepki göstermedi. Judith'e sorular sormayı sürdürdü. Ara sıra alt dudaklarını ısırtıyordu ve zaman zaman alını terliyordu. Judith bu konuşmanın Isabelle'i üzdüğünü düşünüyordu.

Winslow ve lain hâlâ geri dönmemişlerdi. Judith Isabelle'e bundan bahsettiğinde, Isabelle tekrar güldü. "Kocam büyük ihtimalle dışındaki huzurun tadını çıkarıyordur. Son günlerde benimle geçinmek zor."

Judith güldü. "Bu ortak bir dert olmalı, Isabelle. Frances Catherine bana aynı şeyi söyleyeli bir saat olmadı."

"Agnes'tan korkuyor mu?"

"Sen korkuyor musun?"

"Evet."

Judith bıkın bir şekilde iç çekti. Tanrı biliyor ya, Judith de şu kadından korkmaya başlıyordu. Agnes kulağı bir yaratılmış gibi geliyordu. Kadının yüreğinde bir gram merhamet yok muydu?

"Doğum gerçekleşmeden önce ne kadar zamanın var?"

Isabelle yanıt verirken Judith'e bakmadı. "Bir ya da iki hafta."

"Yarın bu konu hakkında gene konuşuruz. Frances Catherine'in evine gelir misin? Belki üçümüz, Agnes'i ilişkin mevcut endişeyi çözüme kavuşturacak bir yol bulabiliriz. Isabelle, ben tam anlamıyla tecrübesizim. Şimdiye dek bir doğum bile görmedim, fakat ne denli çok bilgi edinirsek, işi o denli çansa bırakmayacağımızı biliyorum. Doğru değil mi?"

"Bana yardım edecek misin?"

Judith, "Elbette," diye yanıtladı. "Neden dışarı çıkıyoruz? Temiz hava sana iyi gelecektir."

Isabelle onunla hemfikir. Judith tam elini kapıya uz-

ırken Winslow kapıyı açtı. Judith'i başıyla selamladı. "Son sona dönüp karısına kaşlarını çatı."

"Neden yatağa değilsin?"
Isabelle, "Biraz temiz hava almaya gereksinim duyuyorum," yanıtını verdi. "Doğum iskenilesini henüz Agnes'a göstermedin mi?"

Winslow başını iki yana salladı. "Sabahleyin göstürecekim."

Isabelle, "Lütfen onu içeri geri getir," ricasında bulundu. "İskenlenin, yakınında olması beni rahatsızacaktır."

Kocasına bu açıklamayı yapmasının akabinde Judith'e gülümsedi. Winslow'un kafası karışmış gibiydi. Karısına, "Fakat onu görmeye bile tahammül edemiyordun," diye azımsattı. "Diyordun ki..."

Isabelle, "Fikrimi değiştirdim," diyerek onun sözünü kesti. Yüksek perdeden bir sesle ekledi: "Görgü kurallarına uyum gerektiğini de hatırladım. İyi akşamlar, Bey lain."

Judith dışarıya çoktan çıkmıştı ve şimdi lain'in hemen yanında duruyordu. Ona bakmayı reddediyordu. Isabelle ve Winslow'a reverans yapmasının ardından bir kez daha Frances Catherine'in kulübesine doğru yürümeye koyuldu.

lain Judith'e tepede yetişti. "Hem Winslow hem de Isabelle, Margaret'in armağanlarını getirdiğin için müteşşek oldıklarını bilmeni istiyorlar. Onların kulübesini toplanmışsın, öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Toplanması lazımdı." Judith'in sözcükleri süratli ve sıkıktı.

lain ellerini arkasında kenetledi ve Judith'in yanında

yürümeye devam etti. Hızın bir tesiriyle, "Judith, dur!" dedi.

Judith neredeyse koşuyormuşçasına hızlı yürüyordu. "Herhangi bir şeyi zorlaştırmak istemiyorum," cevabını verdi. "Ben senden uzak kalacağım ve sen de benden uzak kalacaksın. Ben zaten bu anlamış, çıldır, tutarsız çabalarıma sona erdirdim. Seninle öpüşmemizi aklına bile getirmiyorum."

Iain'e bu tevil yalanı söylediğinde, Frances Catherine'in kulübesine varan avlunun önündeki ağaç kümesine oturmuşlardı.

Iain, "Aklından çıkmış..." diye homurdandı. Judith'in omuzlarını kavrayıp onu arkasına dönmeye zorladı. Sonra onun çenesini tutup yüzünü yukarı doğru kaldırdı.

Judith, "Ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu.

"Aklına getiriyorum."

Iain'in dudakları, karşı koyma ihtimalini ortadan kaldırarak şekilde, Judith'in kılere dokundu. Iain'in Judith'i nasıl öptüğüne bir tek Tanrı şahitti. Dudakları sıcak ve iştahlıydı, dili ısrarlı ama nazık bir biçimde taarruz ediyordu. Judith'in dizlerinin bağı çözülürdü. Buna karşın yemiyordu. Iain'e yaslandı; Iain de kollarını beline sarıp onu kendine doğru çekti. Dudakları defalarca onunkilerin üzerinde gezindi. Iain Judith'e doyacakmışa benzemiyordu. Judith Iain'in öpüşüne aynı, hatta daha bile fazla, tutkulu kargılık veriyordu ve öpüşü zihnini bulandırmadan önce aklından geçen son düşünce Iain'in onu öfkesinden nasıl arındıracağını kesinlikle iyi bildiğiydi.

Patrick kapıyı açtı ve karşısındaki manzarayı görür görmez bir kahkaha patlattı. Iain erkek kardeşini umursamam

ı. Judith kendisini kollarında bu denli sefilce tutan erkekten dışındaki her şeye karşı kayıtsızdı.

Iain en sonunda geri çekilip kollarındaki güzel kadına külmüş bir memnuniyetle baktı. Judith'in dudakları süzme ve gül rengindeydi; gözleri tutkulu parduların hâlâ karanlıktı. Iain o an Judith'i bir kez daha öpmek istedi.

"İçeri gir artık, Judith, benim seni bırakacak ödeneğimin hâlâ mevcutken."

Judith onun bu yorumla ne demek istediğini anlamadı. Kollarını çarpmasına da bir anlam veremedi. "Şayet beni öpmekten bu denli hoşlanmıyorsan, niçin öpmeye devam ediyorsun?"

Judith bütünüyle kargın görünüyordu. Iain gülümsedi.

Judith bu tepkiye itiraz etti. "Beni bırakabilirsin artık," diye emretti.

"Zaten bıraktım."

Judith ona hâlâ sarılmakta olduğunu fark etti ve hemen uzaklaştı. Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve dönüp içeri girdi. Patrick'in kapı aralığına yayıldığını fark edince, yüzünün utançtan kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

"Demin gördüğüne herhangi bir anlam yüklememelisin," duyurusunda bulundu. "Iain ve ben, birbirimizden hoşlanmıyoruz bile."

Patrick sözcükleri uzatarak, "Beni aptal yerine koymuş olabilirsin," dedi.

Judith ev sahibine tekme atmanın nezaketsizce olacağını düşünüp yanından geçerken tekme atmak yerine ona kılını çatarak baktı.

Patrick onunla dalga geçmeyi daha bitirmemişti. "Evet, yaşadığım kadarıyla siz ikiniz, birbirinizden çok hoşlanıyorsunuz, Judith."

lain tepeye tekrar çıkmak için arkasından dönüp Patrick'in yorumunu işitti ve derhal geri döndü. "Kafamı takma, Patrick."

Patrick, "Bekle," diye seslendi. Kapıyı arkasından açtı veyle çekip kapıyı kapı, "Seninle konuşacaklarım var," diye ekledi.

Judith sonunda yalnız başına kaldığı için şükranlı oldu. Frances Catherine halihazırda mışıl mışıl uyuyordu. Judith bu lütuf için daha da fazla şükranla doldu. Arkadaşı uyanık olsaydı ve lain'in onu öptüğünü göseydi, Judith'i soruları bunalırdı ve Judith soruları cevaplayacak durumda değildi.

Patrick masa ve iskemlelerin durduğu bölümün köşesine yüksek bir paravan koymuştu. Orada koyu orman yeşili bir yorgan serili, dar bir yatak mevcuttu. Judith'in omuz ve sırt çantaları, dar bir sandığın bitişiğindeki duvara dayalı vaziyette istiflenmişti. Taze kır çiçekleriyle dolu alıp vazunun yanında duran sandığın üstünde beyaz porselen bir ibrik ve el-yüz yıkama leğeni duruyordu.

Yatak odasını düzenleme işinde Frances Catherine'in parmağı vardı. Patrick çiçek eklemeyi asla akıl edemezdi. Arkadaşı Judith'in firça ve aynasını bile çantasından çıkarmıyordu; bu iki eşya, yatağın öbür tarafındaki taburenin kenarında kolay ulaşılır bir yerde duruyordu.

Judith arkadaşının bu kadar düşünceli olması üzerine gülümsedi. Elbisesinin üstündeki kopçaları çözmesi deneyinceye dek ellerinin hâlâ titrediğini fark etmedi. lain'in öpüşünün buna sebebiyet verdiğini ayırtmadı ve "Ülâ Tanrım, ne yapacağım ben?" diye kendi kendine söylendi. Frances Catherine Maitlandler ile Macleanlar arasındaki düşmanlıktan söz ettiğinden beri Judith düşmanının kız

olduğunu bilse lain'in kendisine aynı şekilde dokunacağından kuşkuluydu.

Arkadaşına lain'in onu koruyacağını söylediğini anlamıyordu. Şimdi ise kendisini lain'den korumaya çaresizce ihtiyacı duyuyordu. lain'i sevmek istemiyordu. Ah, meseleye çözüm bulmak Judith için tümüyle imkânsızdı. Judith ağlamak istiyordu ama sorunlarını ağlayarak çözemeyeceğini de biliyordu.

Uzun günden ve yolculuktan ötürü meseleyi mantık çerçevesinde düşünemeyecek kadar yorgundu. Ne de olsa sorunları gündüz gözüyle çözmek her zaman daha kolaydı, değil mi?

Buna karşın uzun bir süre boyunca Judith'in gözüne uyku girmedi. Judith lain için artan çekiciliğine dair endişelenmeyi nihayet bir kenara itebildiğinde, hemen zihnini Frances Catherine hakkında endişelenmeye yöneltti.

Şu ebenin adını zikrettiğinde, Isabelle'in yüzünde beliren korku ifadesi, Judith'in gözlerinin önünden gitmiyordu ve Judith nihayet uykuya daldığında, doğum kancaları ve çığlıklara dair bir kabus gördü.

Gecenin kör karanlığında uyandı. Gözlerini açtığı vakit, lain'i bir dizinin üstüne çökmüş halde yanında buldu. Elini uzatıp parmak uçlarıyla onun yanına dokunduktan sonra yine gözlerini yumdu. Mevcut durumu, inanılmaz derecede gerçekçi bir rüya gördüğüne yordu.

lain Judith'i dürtmekten vazgeçmeyecekti. Judith gözlerini bir sonraki açışında, Patrick'in de küçük odada olduğunu fark etti. Patrick lain'in arkasında duruyordu. Frances Catherine ise kocasının hemen yanındaydı.

Judith dikkatini tekrar lain'e yöneltti. "Beni eve mi götüreceksin?"

Bu soru herhangi bir anlam taşımıyordu, fakat diğer taraftan lain'in orada hazır bulunmasının da bir anlamı yoktu.

lain, "Winslow benden gelip seni almanı istedi," diye cevaplamasını yaptı.

Judith yerinden yavaşça doğruldu. "Neden?" diye sordu. lain'e doğru yığılıp gözlerini yemiden yumdu.

lain daha kuvvetli bir sesle, "Judith, uyanmaya çalış," diye buyurdu.

"Tükenmiş..." dedi Frances Catherine.

Judith başını iki yana salladı, ardından örtüleri çenesine kadar çekti. "lain, bu uygun olmaz," diye fısıldadı. "Winslow ne istiyor?"

lain açıklamadan önce ayağa kalktı. "Isabelle senden onunla ilgilenmeni istiyormuş. Doğum başlamış. Winslow bolca zamanın olduğunu söyledi. Sancılar henüz şiddetli değilmiş."

Judith birdenbire uyanıverdi. "Ebeler orada değiller mi?"

lain başını iki yana salladı. "Isabelle onların bilmelerini istemiyormuş."

Frances Catherine, "Seni istiyor, Judith," dedi.

"Ben ebe değilim."

lain'in gülümsemesi sevecendi. "Görünüşe göre anâ ebesin."

Yedinci Bölüm

lain Judith'in baygınlık geçireceğini sandı. Genç kadının ten rengi saniyeler içerisinde giydiği elbise kadar beyazlaşmıştı. Judith örtüleri üstünden attı ve yataktan kalkar kalkmaz sendeledi. Gerisin geri yatağa düşüyorken, lain onu yakaladı.

Judith lain'ın şoke edici duyurusuyla adeta afallamış, üstünde kıyafetinin olmadığını tamamen unutmuştu. Yorgun yerdediydi. Judith bedeninde incecik bir gecelik taşıyordu yalnızca.

Aşırı dekolte olmayan düşük yakalı gecelik, lain için yine de çok tahrik ediciydi. Kahrretsin, bu kadın bağdayı dahi giyse, lain'e çekici görünürdü. lain bunun farzına vardığında, kendini aşağılık bir herif gibi hissetti. Fakat lnet olsun ki lain bir erkekti ve Judith de güzel bir kadındı. Judith'in göğüslerinin yumuşak dolgunluğu, lain'in konsantrasyonunu bozuyordu ve lain'in elini Judith'in boynuna taktığı zincire uzatmasının tek nedeni, aklından Judith'in vücudunu çıkarmaya çalışmasıydı.

lain zinciri kaldırıp bir dakika boyunca ağız ve boğazını yüzüğe baktı. Tasarımı ilgili olarak lain'e tıradık gitmediğini ve ne zaman gördüğünü anımsamıyordu. Sana bir şeyden emindi. Yüzük bir erkek yüzüğüydü ve lain yüzüğü kolyesinde taşıyordu.

lain alçak sesle fısıldayarak, "Bu bir savaşçının yüzüğüydü."

"Ne..." Judith lain'in ona söylediği cümleye karşılık şırıltıyordu. lain'in, onun ebe olmasına yönelik yaklaşımından ötürü hâlâ şaşkındı. lain pervasız bir adam değildi ama Judith ona kendi sınırlarını algılatmaya çalışmıyordu. "lain, bunu büyük olasılıkla yapamayacağına eminim." Judith'in sözünü yarıda kesti. "Bu bir savaşçının yüzüğü, Judith."

Judith en sonunda lain'in, babasının yüzüğünü tanıdığını anladı. Onun elinden hızla kaptığı mücevher parçasını göğüslerinin arasından aşağı doğru bıraktı.

"Tanrı aşkına, yüzüğü kim takar şimdi? Sana anlatmamı istediğin şeyi dinler misin, lütfen? Ben Isabelle'in dinleyemem. Hiç denciyimim yok."

lain'e kendisini dinletmekte o denli gözüküyordu ki onun ekose kumaşını sınırsız kavrıyıp çekmeye başlıyordu.

"O yüzüğü sana kim verdi?"

lain ısrar etmeye devam ediyordu. Judith onu tuttu ve bedenini sarımsak ısıtıyordu. Çok geçmeden zaten ısıtmayı denediğini ve lain'in kimildanmadığını idrak etti. Derinden vazgeçti. lain'in ekose kumaşını bıraktı ve bir adım geriledi.

"Bana İngilizce'de söylendiğin biri olmadığını söyledin. Buna doğruyu söylüyor muydun?"

lain yüzüğü tekrar tuttu ve zinciri parmaklarına doladı. lain yüzüğü boğumları Judith'in göğüsüne süründü, sonra lain'in parmak boğumları Judith'in onun parmaklarına bir kez, sonra bir kez daha ve Judith onun parmaklarına uzaklaşmaya çalıştığında bile lain mevcut yakınlığa son verme niyetindeymiş gibi görülmüyordu.

lain, "Cevap ver bana," diye emretti.

Adeta gözü dönmüştü. Judith bu gerçeği anladığında şiddetle "Yüzüğü bana Tekel Dayım verdi," dedi. "Babamın yüzüğü."

lain Judith'e inanmışa benzemiyordu. Kaç çatır, gırıltıyı hiç kaybetmedi.

Judith başını iki yana salladı. "Yüzük benimle evlenmeyi bekleyen genç bir erkeğe ait değil. Sana yalan söylemiyorum, o yüzden bana dik dik bakmayı bırakabilirsin."

Judith kendisini kesinlikle suçlu hissetmiyordu. lain'e gerçeği tam olarak anlatmamış olabilirdi ama yüzüğü Judith'e Tekel vermişti ve lain'in, elinde Maclean Beyi'nin kıymetli özel eşyasını tuttuğunu bilmesi gerçekten hiç gerekmiyordu.

"Öyleyse onu saklayabilirsin."

Judith lain'in küstahlığına inanamıyordu. "Senin iznine ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var."

lain zinciri Judith'i öne doğru çekmek için kullandı, ardından eğilip hararetli bir şekilde genç kadını öptü. Başını doğrulttuğu vakit, Judith'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. lain bu tepkiden memnun oldu.

lain'in gözlerinde beliren ani pırıltı, Judith'i, yüzük hakkındaki anlamsız sorgusundan daha fazla şaşırtıyordu.

lain zinciri kaldırıp bir dakika boyunca ailesi ve yakınları ile görüşmek için izin istiyordu. Tasarımı ilgili olarak lain'e emmek gelmesi gerekiyordu. Medeni ve ne zaman gördüğünü anımsıyamadı. Sadece bir geyden emindi. Yüzük bir erkek yüzüğüydü ve lain'in yüzüğü kolyesinde taşıyordu.

lain alçak sesle fısıldayarak, "Bu bir savaşçının yüzüğüdür," dedi.

"Ne..." Judith lain'in ona söylediği cümleye yavaş yavaş gülüyordu. lain'in, onun ebe olmasına yönelik öfkesinden ötürü hâlâ şaşkındı. lain pervasız bir adam olabiliyordu ama Judith ona kendi sınırlarını algılatmaya çalışmıyordu. "lain, bunu büyük olasılıkla yapamayacağını biliyordun."

lain Judith'in sözünü yarıda kesti. "Bu bir savaşçının yüzüğü, Judith."

Judith en sonunda lain'in, babasının yüzüğünü tanıdığını anladı. Onun elinden hızla kaptığı mücevher parçasını göğüslerinin arasından aşağı doğru bıraktı.

"Tanrı aşkına, yüzüğü kim takar şimdi? Sana anlatmamı istediğin şeyi dinler misin, lütfen? Ben Isabelle'mi dinleyemiyordum. Hiç deneyimim yok."

lain'e kendisini dinletmekte o denli gözükmüyordu ki onun ekose kumaşını sınırsız kavrıyıp çekmeye başlamıştı.

"O yüzüğü sana kim verdi?"

lain ısrar etmeye devam ediyordu. Judith onu ruhsal ve bedenen sarsmak istiyordu. Çok geçmeden zaten sınırlarını denediğini ve lain'in kılmadığını idrak etti. Dinlenmekten vazgeçti. lain'in ekose kumaşını bıraktı ve başını geri çekti.

"Bana İngiltere'de söylendiğini biliyor muydun?"

lain yüzüğü tekrar tuttu ve zinciri parmaklarına doladı. lain'in parmak boğumları Judith'in göğsüne süründü, sadece bir kez, sonra bir kez daha ve Judith onun parmakları ile uzaklaştırmaya çalıştığında bile lain mevcut yakınlığa son verme niyetindeymiş gibi görülmüyordu.

lain, "Cevap ver bana," diye emretti.

Adeta gözü dönmüştü. Judith bu gerçeği anladığında şiddetlendi. "Yüzüğü bana Tekel Dayım verdi," dedi. "Babamın yüzüğü."

lain Judith'e inanmışa benzemiyordu. Kaş çatıp, gerginliğini hiç kaybetmedi.

Judith başını iki yana salladı. "Yüzük benimle evlenmeyi bekleyen genç bir erkeğe ait değil. Sana yalan söylemiyorum, o yüzden bana dik dik bakmayı bırakabilirsin."

Judith kendisini kesinlikle suçlu hissetmiyordu. lain'e gerçeği tam olarak anlatmamış olabilirdi ama yüzüğü Judith'e Tekel vermişti ve lain'in, elinde Maclean Beyi'nin kıymetli özel eşyasını tuttuğunu bilmesi gerçekten hiç gerekmiyordu.

"Öyleyse onu saklayabilirsin."

Judith lain'in küstahlığına inanamıyordu. "Senin iznimle ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var."

lain zinciri Judith'i öne doğru çekmek için kullandı, ardından eğilip harareti bir şekilde genç kadını öptü. Başını doğrulttuğu vakit, Judith'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

lain bu tepkiden memnun oldu.

lain'in gözlerinde beliren ani pırıltı, Judith'i, yüzük hakkındaki anlamsız sorgusundan daha fazla şaşırtıyordu.

"Epey zamanın mevcut. Bir kadının ilk bebeği sancılı doğum saati geçtikten sonra doğar ve Isabelle'in doğurması şimdi daha yeni başladı."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana Agnes söyledi."

Judith saçlarını omuzunun üzerinden geriye doğru alıp ve bir kurdeleyle boynundan bağladı. "Bebek bekleyen bir kadınla paylaşılacak ne kadar da güzel bir bilgi," diye mırıldandı.

Frances Catherine Judith'e, "Mavi kurdele daha sevdim olurdu," dedi. Mavi kurdeleyi Judith'in kullandığı pembe kurdeleyle değiştirmeyi denedi.

Judith kendisini kâbus görüyormuş gibi hissediyordu ve en yakın arkadaşı bile bu kâbusun bir parçasıydı. "İn- mersen, doğum yapmakla alakalı olarak kaygılanmak zorunda kalmayacağına yemin ederim. İlk başta seni doğur- tacağım."

Frances Catherine bu boş tehditten ötürü hiç gıcık- mede. Judith'in saçlarını serbest bırakıp gülümsedi. "Ka- mayıp seni bekleyicim mi?"

Judith kapıya yönelirken mırıldandı: "Evet... Hayır, ah, bilmiyorum."

Patrick ve Iain avluda duruyorlardı. Judith koşarak ge- reş çıktı. Bir taşla bastı, alçak sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra hızla içeri girdi. Ayakkabılarını yatağın altında bel- du, giydi ve tekrar dışarı koştu.

Patrick, "Biraz şaşkın görünüyor," yorumunu yapıp-

Iain, "Evet, öyle görünüyor," diyerek kardeşini onay- ladı.

Frances Catherine, "Isabelle'e onun için dua ediyor olacağını söyle," diye seslendi.

Iain Judith yanına gelinceye dek beklemesinin akabinde diklerini kardeşine yöneltti. "Winslow doğum sona erin- ceye dek bunu hiç kimsenin bilmesini istemiyor."

Patrick başını sallayarak ağabeyini onayladı. Judith, Patrick kapıyı çekip kapıyıncaya ve Frances Cat- herine Judith'i göremeyinceye dek orada gülümseyerek dikildi. Sonra Iain'e doğru döndü.

"Bunu yapamam," deyiverdi. "Hiç deneyimim yok. Beni anlamak zorundasın, Iain."

Iain'e kendini dinletme telaşıyla onun ekose kumaşını sokca kavrayıp çekiştirmeye başladı.

"Judith, Frances Catherine'e nasıl yardım etmeyi plan- liyorsun, eğer sen..."

Judith Iain'in, cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Onun alını kurnalayacağım, elini okşayacağım ve ona 'Hadi, hadi,' diye fısıldayacağım ve..."

Judith sözlerine devam edemedi. Iain kollarını Judith'e dolayıp onu sıkı sıkı tuttu. Judith'in, bu endişenin üstes- inden gelmesine yardımcı olmak için ona ne diyeceğini bilmiyordu.

"Iain?"

"Evet?"

"Korkuyorum."

Iain gülümsedi. "Farkındayım."

"Bunu yapmak istemiyorum."

"Hallolacak."

Iain Judith'i elinden tutup Isabelle'in kulübesine yön- lendirdi. Hava çok karanlık olduğu için Judith önündeki patıkayı güçbela görebiliyordu

Judith lain'in peşi sıra sürükleniyorken, "Benim işe belerim yapacaklarımı sanıyordum," diye fısıldadı. "Ama de önerilerde bulunacaktım. Ah Tarun, ne kadar kıtım."

Judith tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha yürümeyi sürdürdüler. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Isabelle zamanı geldiğinde ne yapacağını biliyor. Seni yanında istiyor."

"Nedenimi anlamıyorum."

lain gülümsedi. "Ben anlıyorum. Sen çok nazik bir kadınsın, merhametlisin de. Isabelle'in ise nezaket ve merhamete şu anda fazlasıyla gereksinimi var. Evet, bu işin üstesinden sen geleceksin."

"Peki ya her şey sarpa sararsa?"

"Ben kapının dışında olacağım."

Tuhaf ama bu söz Judith'i rahatlatmıştı. "Ve ihtiyaç olduğunda içeri grip görevi devralacak mısın? Bu bebeği doğurtacak mısın?"

"Elbette, hayır."

Yok daha neler! lain'in sesinden ne kadar şoke olduğu belli oluyordu. Judith bu denli korkmamış olsaydı, mevcut duruma gülerdi.

Judith Isabelle'in neden onu seçtiğine hâlâ bir anlam veremiyordu. "Savaşa gitseydin ve seninle gelmesi için yalnızca başka bir savaşçıyı seçebilseydin, refakatçimi mi götürürdün?"

lain Judith'in yapuğu benzetmenin farkına vardı. "Evet."

Judith tereddüt ederek, "Isabelle savaşa gidecek bir savaşçıya benziyor ve gereksinim duyduğu... Evet mi dedin?"

"Sen tecrübesiz bir refakatçiyi gerçekten seçer miydin?" diye sordu.

lain güldü. "Seçerdim."

Judith gülümsedi. "Kendimi daha iyi hissetmem için bana yalan söylüyorsun. Pekâlâ. İşe yarıyor. Şimdi bana başka bir yalan söyle. Hallolacağımı bir kez daha söyle bana."

Bu sefer inanabilirim belki."

"Judith, şayet işler sarpa sararsa, Agnes'i getirmesi için benim yollayacağım."

Judith, "Öyleyse, Tanrı yardım etsin Isabelle'e," diye fısıldadı.

lain, Isabelle'in Winslow'u niye halihazırda o ebelediydi. "lain, Isabelle'in Winslow'u niye halihazırda o ebelediydi?"

Yı getirmesi için yollamadığını merak etmiyor musun?"

lain başıyla onayladı. "Ashında ediyorum..." diye ıtıraf etti.

Judith lain'e ebe ve yardımcısı hakkında öğrendiklerini anlattı. Sonra ona kendi görüşünü sundu. Bitirdiğinde, Judith'in sesi öfkeden titriyordu.

Judith lain'in, Agnes'in davranışına ilişkin ne düşündüğünü bilmek istiyordu, fakat Isabelle'in kulübesinin önündeki dar avluya varmışlardı ve bir tartışma için vakit yoktu artık.

lain kapıya vurmak amacıyla elini kaldırmadan önce, Winslow kapıyı açtı. Judith yüzüne vuran yoğun bir sıcaklık dalgasıyla sarsıldı. Winslow'un alnı terle kaplıydı ve in ter damlaları şakaklarından aşağı doğru yuvarlanmaktaydı.

Kulübenin içi o kadar sıcaktı ki Judith'in nefesi kesildi. Kapı aralığından içeri girdi ve oracıkta kalakaldı. Isabelle'in, yatağın kenarında oturduğunu ayırtıyordu. Isabelle birkaç kalın yorganın altında iki buklüm olmuştu ve Judith odanın diğer tarafından dahi, onun alçak sesle ağladığını iştebiliyordu.

Judith Isabelle'e sabit gözlerle bakarak omata dönüp yerken, bu işten kaçamayacağını hiçbir kışkırtıya uğatılmaksızın farkındaydı. Bu kadına yardım etmek için ne gerekiyorsa, onları yapacaktı.

Isabelle'in trajik hali, Judith'in yüreğini parçalıyordu. Lain ellerini Judith'in omuzlarına koydu. Judith lain'ın arkasında olduğunu o an anladı. "Winslow, Judith sanırım..."

Judith lain'i susturdu. "Sanırım buradaki sıcaklık deruma pek bir fayda sağlamıyor," dedi. Lain'e bakmak için arkasına döndü. "Bu kadar endişelenme," diye fısıldadı. "Halleloacak."

Judith'deki bu ani değişiklik, lain'i hayrete düşürdü. Judith'in yüz ifadesinde veya sesinde bir korku belirmesi yoktu. Judith huzurlu... Ve denetimi eline almış görünüyordu.

Isabelle'in önünde durmak için odanın karşı tarafına doğru ağır adımlarla yürüdü.

Neğeli olmaya çalışarak, "Aman Tanrım, Isabelle, burası cehennem kadar sıcak," dedi.

Isabelle Judith'e bakmadı. Judith onun önüne geçip durdu. Isabelle'in başı ve omuzları üstünde bulunan öni koruması yavaşça çekti. Sonra Isabelle'e bakabilmek için genç kadının suratını yumuşak ve nazik bir şekilde yuları doğru kaldırdı.

Gözyaşları Isabelle'in yanaklarından süzülüyordu. Geceğ öbekler halinde omuzlarına dökülmüş olan saçları ıstardan sıırıksıklamıdı. Judith Isabelle'in saçlarını omzundan geriye doğru fırcalamasını ardından, yanaklarını yorgunun kütmesiyle kuruladı. Bu eylemi anaç bir tavırla sona erdirdikten sonra Isabelle'in ellerini tuttu.

Isabelle'in gözlerindeki korku, Judith'te ağlama isteği uyandırıyor. Judith ağlamıyordu, elbette, çünkü yeni arkadaşları. Judith'in dayanma gücüne gereksinim duyuyordu ve Judith bu güce sahip olduğunu kanıtlamakta kararlıydı. Daha sonra ağlayabilirdi - her ikisi de bu korkutucu deneyimi başarıyla sonuçlandırdıktan sonra.

Judith Isabelle'in ellerini sıkı. Ona, "Sana söyleyeceklerimi dikkatle dinlemeni istiyorum," talimatını verdi. Isabelle'in başı onayını beklemesinin akabinde konuşmaya devam etti. "Halledeceğiz."

"Benimle kalacak mısın? Gitmeyecek misin?" Judith, "Kalacağım," diye yanıtladı. "Söz veriyorum."

Isabelle başıyla onayladı. Judith, "Sancılar ne zaman başladı?" diye sordu.

Isabelle, "Sabahın erken saatlerinde," yanıtını verdi.

"Winslow'a bile söylemedim."

"Neden bekledin?"

Isabelle düşük sesli bir fısıltıyla, "Sancıların geçeceğini umuyordum," diye yanıtladı. "Ve Winslow'un beni dinlemeyip, bana yardımı dokunması için Agnes'i getirmekte ısrar edeceğinden endişeliydim. Kocamı, sem'i getirmek için lain'den izin almaya ikna etmem çok zamanımı aldı."

Isabelle hıçkırıklara boğularak ağlamaya devam ediyordu. Bu kez, Isabelle Judith'in ellerini sımsıkı kavradı.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Judith buraya gelmeyi hiç istemediğinden ötürü Tain'ın onu hoş görüp affedeceğini umarak, "Burada olmaktan memnunum," dedi. İçten içe hâlâ çok endişeliydi; midesi ağrıyordu ve odadaki sıcaklık, Judith'in dayanma gücünü tüketiyordu.

"Isabelle, korkman normal ama aynı zamanda hem çok

heyecanlı hem de çok sevinçli olman lazım. Bu dünyayı yeni bir can getirmek üzeresin."

"Winslow'un getirmesini yeğledim."

Judith bu sözle öyle şaşırdı ki gülmeye başladı. Isabelle gülümsedi.

Judith o vakit, "İşimire baksak iyi olur," dedi. "Batası ki sıcaklık seni gerçekten rahatlatıyor mu?"

Isabelle başını iki yana salladı. Judith ayağa kalkarak kapıda dikilip duran iki adama doğru döndü. İsm'i yatağındaki ifadeyi gördüğünde gülümsedi. Zavallı adam çok tedirgindi. Kulübeden ayrılmaya teşebbüs ediyor ama Winslow ona izin vermiyordu. Isabelle'in kocası, Judith'e kaç çattıyorken, kapıdan çıkışını engelliyordu.

Judith Winslow'a gülümsedi. "Winslow, lütfen kışkırtıcı pencerelerden kaldır. Temiz havaya gereksinimimiz var."

Sonra İain'e doğru döndü. İain elini kapı mandalına uzatıyordu. Judith sorusuyla İain'i durdurdu. "Üstteki alışveriş için senin ağırlığını taşıyacak güçte mi?"

İain, "Yeterince sağlam olması gerekiyor," diye yanıtladı.

Kulübeden ayrılmaya teşebbüsünde bulundu gene. Judith, "Bekle," diye seslendi. Yatağın dibinde yığılı olan çamur kümelerini çabucak gözden geçirdi. Fakat amaçlarına uygun uzunlukta herhangi bir şey bulamadı. Sonra ekose kumaş hatırladı. Kumaş bir hayli uzun, enine dar ve ihtiyaçları için biçilmiş bir kaftandı. Judith ekose kumaş İain'e devretti. "Lütfen bunu benim için kirge sarat mısın? Kendi ağırlığını da tart onda."

Winslow "Isabelle'i bağlamayı mı düşünüyorsun?" deyiverdi.

Judith başını iki yana salladı. "Isabelle'e, gereksinim

duyuyorken tutunacağı bir şey vermek istiyorum," açıkladığını yapı. "Bu, Isabelle'in rahatı için, Winslow."

Konu başıyla onaylayınca dek savaşı ikna olmadı. Sonra İain'in işle ilgilenmesine yardım etti. Onlar bitirdiklerinde, eşit uzunlukta ve dar ekose kumaş parçaları kışın her iki yanında asılıydı.

Winslow ateşe bir kütük daha katmak istedi. Judith ona izin vermedi. İki adama da kulübeden dışarı çıkmalarını söyledi. Winslow duraksadı. "Kapının hemen dışında dışılıyor olacağım. Isabelle... Benden Agnes'i getirmemi istersen, sadece seslen. Seni duyarım."

Isabelle öfkeden titreyen sesiyle, "Onu istemiyorum," diye karşılık verdi.

Winslow bıkkın bir iç çekiş koyverdi. Adamın, karnı için endişelendiği belliydi. Hüsranı da endişesi kadar yoğundu. Winslow parmaklarını saçlarının arasından geçir-di, Isabelle'e doğru bir adım attıktan sonra durdu. Judith onun bir anlık mahremiyete gereksinim duyduğunu düşündü. Çabucak arkasını döndü ve ocak demiriyle ateşi karıştırıyormuş gibi yaparak meşgul göründü.

Fırlatmalarını iştebiliyordu. Bir süre sonra kapının kapandığını duydu. Isabelle'e dönüp onu doğuma hazırlama işine koyuldu. Yorganları çekmeye çalıştı ama Isabelle onları sımsıkı tutuyordu. Üstelik bir de örtülerin altına girmeye çalışıyordu.

"Isabelle, sancın var mı?"

"Yok."

"Öyleyse sorun nedir?"

Judith'e sorunun ne olduğunu anlatmak için yeterli cesareti toplaması, Isabelle'in uzun zamanını aldı. Isabelle'in suyunun geldiği ve yatak takımını berbat ettiği itirazını

karak saygı duyuyordu. Oğlan her bakımdan çok mükemmel ve çok mükemmeldi. Judith onun tüm el ve ayak parmaklarının olduğundan emin olmak için parmakları taktı. Oğlanın parmak sayısı tamdı ve Judith bu minnetkarlığında öyle duygulandı ki neredeyse kendinden gıptı çıktı.

Hilâ yapılacak pek çok iş olduğu için Judith'in bu hançerlikde olaya tam anlamıyla tepki gösterecek vakarı yoktu. Isabelle'i temizlemesi ve yatağa yatırması bir saatte daha aldı. Hem Isabelle hem de oğluna banyo yaptı. Bebeği yumuşak beyaz bir battaniyeye sardıktan sonra babaşının yünlû ekose kumaşıyla örttü. Mişıl mişıl ıyıkları daldığında ise onu Isabelle'in kol kavrımına yatırdı.

Judith, "Gidip Winslow'u getirmeden önce sana bir tavsiye vermek istiyorum," dedi. "Yarın sana hiç kimsenin herhangi bir müdahalede bulunmasına müsaade etmeyeceğime dair söz vermeni istiyorum. Şayet Agnes veya Helen içine tampon koymak isterlerse, onlara izin vermemeliyim."

Isabelle Judith'in neyden bahsettiğini anlamadı. Judith daha açık sözlü olması gerektiğinde karar kıldı. "İngiltere'de konuştuğum ebelerden bazıları doğum kanalının küllerle ve pıfıllı birkilerle tamponlanmasına inanıyordu. Hatta bazıları bir macun oluşturmak için çamur kullanıyordu. Macun beni tamponun içe yaramaktan ziyade daha çok hasar neden olacağına inanırdı. Fakat bu, kilise tarafından duyulmuş bir gelenektir. Yani senden istediğim şey başına deni açabilir."

Isabelle, "Bana hiç kimsenin dokunmasına müsaade etmeyeceğim," diye fısıldadı. "Eğer biri sorarsa, sen zaten

o meseleyi halletmişim gibi davranmamı belki benim için daha iyi olur."

Judith bir rahatlama iç çekişi koyverdi. "Evet," dedi. "Cretleni düzeltirken ekledi: "Ben bu iş çoktan halletmişim gibi davranacağız."

Her şeyi toparladığından emin olmak için etrafına göz gezdirmeye gitti.

Winslow kapının dışında bekliyordu. Zavalı adam fena halde rahatsız görünüyordu. "Isabelle iyi mi?"

Judith, "Evet," diye karşılık verdi. "Seni görmek için burası."

Winslow kimildamadı. "Neden ağlıyorsun? Ters yönden bir şey mi var?"

Winslow ona bu soruyu soruncaya dek Judith ağladığını fark etmemişti. "Her şey yolunda, Winslow. İçeri gir artık."

Judith hemen Winslow'un yolundan çekildi. Winslow birdenbire ailesine kavuşma isteğiyle yamp tutuşuverdi. Baba ve oğul arasındaki ilk buluşmanın özel olması gerekiyordu ve Judith oyalanmayacaktı. Kapıyı çekerek arkasından kapattı ve kapıya yaslandı.

Aniden bir tükenmişlik hissine kapıldı. Giydiği ateşten gimlek, Judith'in gücünü ve dinginliğini tüketmişti. Fırındaki bir yaprak misali sallanıyordu.

"Buradaki işin bitti mi?"

Bu soruyu lain sormuştu. Dar patikanın bitimindeki çukurlu kaya tabakasına dayanmış vaziyette duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve rahat bir görünüm sergiliyordu.

Judith ise berbat görüldüğünü düşünüyordu. "Şimdi-

...kaybettiği şeyi bulmuştu. Ama bu, onun için bir anlam taşıyordu. Çünkü bu, onun için bir anlam taşıyordu. Çünkü bu, onun için bir anlam taşıyordu.

...bodith kaçarmaya başladığında, lain firmanın nere-
deyse dindiğini düşündü. "Derin nefesler almaya çalış-
" dedi.

"Lütfen beni yalnız bırak."

lain'in gömleğini sıkı sıkıya tuttuğu dikkate alırsa, Judith'inkisi gülünç bir buyruktu. Iain çenesini Judith'in dudak ve Judith'i tutuşunu sıkılatırdı.

Judith kendisini iterek lan'nden uzaklaştırdı. "Kocan olmayacak," diye duyurdu. "Asla evlenmeyeceğim" diye biliyor ya, o beni evlendiremeyecek."

lain Judith'i bir kere daha kollarına aldı ve onun başını omzuna yasladı. Judith istese de istemese de lain onun rahatlatmaya çalışıyordu. "Seni evlendiremeyeceğim süper bir kenden bahsediyorsun?"

Judith'in yanıtı, "Hayır," oldu. "O öldü."

"Judith'in sözcükleri burburine karıyordu arak-
"Çok fazla kırmıyordu. Aman Tanrım, ölümlü kopnu."
"Judith'e ne diyeceğini bilmiyordu. Onların hep-

lik başta övgüyü denemekte karar kıldı. "Bu gece başardın! Gurur duyman lazım."

"Hayır, üstesinden gelemeyeceğim."

lin son çare olarak gözdağını dener

"Kız evlatları nasıl da yok sayan bir adam!"

len bu yoruma yanıt veremeden önce Judith onun sözünü dürttü. "Kız evlatlar önemli değil, öyle mi?"

"Kız evlatlara da ver açardım."

"Elbette."

İain'in ne düşündüğü hakkında hiç zaman kaybetmek sizin bu denli çabuk yanıt vermesi Judith'i metninin "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Çoğu baba aynı şekilde düşünmüyor."

"Seninki düşünüyor mu?"

Judith arkasına dönüp Frances Catherine'in kulübesine doğru yürümeye başladı. "Bana göre, babam ölü."

İain Judith'e yetişti, onun elini tuttu ve sonra liderliğ devraldı. Judith İain'e göz attı, kaşlarını çatıyormuş fark edince de, "Neden kırgınsın?" diye sordu.

"Kırgın değilim."

"Kaşlarını çatıyorsun."

"Kahretsin, Judith, sana bir gün evleneceğini kabul ettirmeye çalışıyorum."

Judith, "Niye?" diye sordu. "Benim geleceğim seni başılgılandırmez. Ayrıca, kararım karar, İain Mantland."

İain ansızın durdu ve Judith'e döndü. Onun çenesini kavradı, aşağı eğildi ve fısıldadı: "Benim de kararım karardır."

İain'in dudakları Judith'inkilere uzandı. Judith düşünmek için İain'i sıkıca tuttu. Gırtlığından düşük sesli bir homurtu yayılan İain Judith'in tadına bakmaya başladı.

Dili diline değdiğinde ise bu öpüşme ile yetinmek istemediğini anladı. Bu gerçeğin farkına vardığında hemen geri çekildi. Judith tehlikede olduğunu idrak edemeyen kadar masumdu. İain Judith'in ona olan güveninden faydalanmıyacaktı. Yine de bu hakikat, İain'i faydalanmaya dair düşünmekten alıkoymadı.

İain zihninden geçen erotik fantezileri silmek için bu

onu da yana salladı, sonra Judith'in elini tutarak tutuşup girdi, bittiği peşinden sürükledi.

Judith İain'in uzun adımlarla yürüyüşüne ayak uydurmak için koymak zorunda kaldı. Erkek kardeşinin evine için koymak zorunda kaldı. Judith'in evine girmeye dek İain Judith'le tek kelime etmedi. Judith'in elini tutarak mandalina uzandı, fakat İain koluyla onu evine kapının mandalina uzandı, fakat İain koluyla onu evine girdi. Judith o vakit İain'in onu şaşırtmaktan hiç mi hiç gelmedi. Judith karar verdi.

"Bu denli korkunç olursa olsun, zamanla bunun istenmediğine karar veririm."

"Bu denli korkunç olursa olsun, zamanla bunun istenmediğine karar veririm."

Judith ve sen bu emre itaat edeceksin."

İain kapıyı Judith'e açıyorken başını bir kez daha öne doğru salladı. Judith kapırdamadi. İain'e şaşkınlıkla bakıyordu. "Korkunç mu? Ben doğumum korkunç bir şey olduğunu asla söylemedim."

Şaşkın görünme sırası İain'deydi. "Öyleyse nasıl da şaşkın oluyorsun?"

"Ah, İain, çok güzeldi."

Judith'in ağzı kulaklarına varıyordu adeta. İain başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Judith'i zamanla daha iyi anlayacağından şüpheliydi.

Eve yürümek İain'in zamanını aldı. Düşünceleri Judith'e odaklanmıştı. İain onunla ne yapacaktı?

Judith'in kolyesine taktığı savaşçı yüzüğünün görüntüsü İain'in zihninde belirdiği an, İain iç kalemın kapalı olduğunu düşünüyordu.

O yüzüğü acaba daha önce nerede görmüştü?

Sekizinci Bölüm

Judith'in müdahalesi, kızılca kıyamete davetiye çıkarıldı. Peder yeni günün öğleden sonrasında Frances Catherine'in kapı eşiğinde belirdi ve İngiliz kadınla acil görüşme talebinde bulundu.

Peder Laggan'ın hem sesinde hem de yüz ifadesinde ciddiyet kopacak fırtınaya işaret ediyordu. Judith'i görmesi için Frances Catherine'in onayını beklerken verandanın yan tarafına geçti. Frances Catherine pederin biraz daha gerisinde dikilen Agnes'ı fark etti. Görüşmenin gerçekleşmesi o zaman anıldı.

Agnes halinden bir hayli memnun görünüyordu. Frances Catherine'in endişesi on kat arttı. Genç kadın kocasını bulabilmek amacıyla vakit kazanmaya çalıştı. Patrick Judith'i savunurdu, dahası Agnes'in yüz ifadesinden Judith'in buna gerçekten ihtiyaç duyacağı anlaşıyordu.

"Arkadaşım gece geç saate kadar ayaktaydı, Peder'ın hâlâ uyuyor. Onu seve seve uyandırırım ama giyinmek için birkaç dakikalık mahremiyete ihtiyacı olacaktır."

Peder Laggan başıyla onayladı. "Ona benimle Isabelle'in halibesinde buluşmasını rica edebilir misin?"

Frances Catherine, "Evet, Peder..." diye fısıldadı. Kapıyı onun yüzüne kapamadan önce beceriksizce bir reverans yaptı.

Judith'i sırsarak uyandırdı. "Başımız derste," diye duşta. Judith'i sarıya boyadı. "Dinim, Judith, dön ve gözlerini aç. Peder burada. Agnes'la birlikte." Sözlerine kakeleyerek devam etti. "Şimdi giyinmek zorundasın. Seni Isabelle'in evinde bekliyoruz."

Judith hafifçe inleyerek sırtüstü yuvarlandı. Saçlarını gözlerinden çekti ve yerinden doğruldu. "Isabelle hasta mı? Kanaması mı var?"

Frances Catherine acele ederek, "Hayır, hayır," dedi. "Onun iyi olduğunu tahmin ediyorum. O... Judith, sesin çok çıkıyor. Sesine ne olmuş böyle? Hastalanıyor mu?"

Judith başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

"Sesin kurbaba yutmuşsun gibi çıkıyor."

Judith, "Yutmadım," yanıtını verdi ve esneyerek ekdedi. "Halkımda endişelenmekten vazgeç."

Frances Catherine başıyla onayladı. "Şimdi giyinmek zorundasın. Herkes seni Isabelle'in evinde bekliyor."

Judith, "Bunu bana söyledin zaten," dedi. "Nedenimi öğrenmeyi bekliyorum. Şayet Isabelle hasta değilse, niye beni isiyorlar?"

Frances Catherine, "Agnes..." dedi. "Sorun yaratmaya çalışıyor. Kalk artık. Patrick'i bulmam şart. Onun yardımına ihtiyacımız var."

Judith arkadaşını tam da kapıyı açıyorken yakaladı. "Bu halinle Patrick'i bulmaya gidemezsin. Düşüp boynunu ka-

"Bu durumda nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?"

Judith omuz silkti. Tekrar esnemek için ağzını açtı. Bu hareket onun boğazını acıttı. Judith kafası karışmış ve hâlâ yarın uykulu bir vaziyette, odanın diğer tarafına yarıda aynaya baktı. Boğazını kaplayan koyu renk çürükleri göz düğünde, gözleri şaşkınlıktan faltası gibi açıldı. Boynunun oynatılmasının ona acı verdiğine şaşmamalıydı. Cildi gümüş ve siyah-mavi bir renge bürünmüştü.

"Ne yapıyorsun?"

Judith ızları Frances Catherine'den saklamak için saçımlı derhal öne doğru çekti. Isabelle'in zararını Frances Catherine'in fark etmesini istemiyordu. Aksi takdirde Frances Catherine ayrıntıları merak edecekti ve Judith onu doğum esnasındaki kadının katlandığı sancılardan söz etmek zorunda kalacaktı. Hayır, çürükler kayboluncaya dek onları örtmek en iyisiydi.

Judith aynayı aldığı yere bıraktı ve Frances Catherine'e gülümsemek için döndü. "Giyindikten sonra, lain'i bulmaya gideceğim," açıklamasını yaptı.

"Hiç endişelenmiyor musun?"

Judith, "Belki birazcak," itirafında bulundu. "Annem ben bir yabancıym, anımsıyor musun? Bana ne yapabilirler ki? Üstelik, ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bu önemli olmayabilir. Agnes komuları çarpıtmadı bizi. Pederimizi bu işe sürükleyen Agnes'in, Isabelle'a başına çorap öreceğini de zannediyordum."

"Niçin?"

Frances Catherine, "Çünkü Isabelle kendisine seni eşlik etmeni istedi," diye açıkladı. "Agnes bu aşığılaman hesabını sormak bile isteyecektir." Ocağın önünde yola

atmaya başladı. "Sana ne yapabileceklerini söyleyeyim. Önce gelip senin eve geri gönderilmeni isteyebilirler. Eğer sürerse ve heyet kabul ederse, Tanrı şahit, seninle geleceğim. Geleceğime yemin ederim."

Judith cevapla, "Bebeğin doğmadan önce, lain beni göndermelerine müsaade etmeyecektir," dedi. Bunun bir hayli emindi. Lain Judith'i geri götürürse, erkek kardeşine verdiği sözü bozmuş olurdu ve bunu asla yapmayacak kadar dürüst bir adamdı. "Üzülmemelisin, Frances Catherine. Bu, bebek için iyi olmaz. Sen şimdi otur ben geyirirken."

"Senle geleceğim."

Judith paravannın arkasından, "İngiltere'ye mi yoksa lain'i bulmaya mı?" diye seslendi.

Frances Catherine gülümsedi. Arkadaşının sakın tavı, Frances Catherine'i de sakinleştiriyordu. Frances Catherine yatığın kenarına oturdu ve ellerini karnının üstünde kavıyordu. "Küçükken başımızı sürekli derde sokardık," diye seslendi.

Judith, "Hayır," dedi. "Biz başımızı derde sokmazdık. Sen benim başımı derde sokardın. Her zaman kaçıncı dövülen ben oldum. Hatırlıyor musun?"

Frances Catherine güldü. "Belleginde hepsini tepetaklik etmişsin. Dövülen bendim, sen değildin."

Judith uçuk altın renkli elbisesini giydi çünkü bu elbisenin yakası, diğer elbiselerinkinden çok daha yüksekti. Fakat boynundaki çürükler hâlâ görülebiliyordu.

"Ödünç alabileceğim bir şalın veya hafif bir pelerinin var mı?"

Frances Catherine Judith'e güzel bir şal verdi ve Judith

şah isleri görmek için kullandı. Götürmeye niyeti henüz olduğunda, arkadaşı onunla birlikte dışarı çıktı.

Judith, "Bu konuda endişelenmeyi dene," dedi. "Faali uzun sürmez. Sana olan biten her şeyi anlatacağım."

"Seninle geleceğim,"

"Hayır, gelmeyeceksin."

"Patrick ya da lain'ı bulamazsan ne olacak?"

"O vakit Isabelle'e kendim giderim. Benim yerime konuşacak bir erkeğe ihtiyacım yok."

Frances Catherine, "Burada ihtiyacım var," mülahazasını yaptı.

Frances Catherine Brodick'in tepciyi çıktığını fark edince tartışma yarıda kesildi. Frances Catherine savagına el salladı ve Brodick onu gördüğünde, iki parmağını el sokup kulak delici bir ısıklık çaldı. Brodick hemen atını onlara doğru yönlendirdi.

Frances Catherine, "Patrick ısıklık öttürmemden nefret eder," ısrafında bulundu. "Bunun hanımefendice olduğuna düşünmüyor."

Judith, "Hanımefendice değil," dedi ve gülümseyerek ekledi: "Yine de etkili."

"Yöntemi hâlâ hatırlıyor musun? Erkek kardeşlerim sana verdikleri önemli dersi unuttuğunu düşünürlerse hayal kırıklığına uğrarlardı."

Judith güldü. "Yöntemi hâlâ hatırlıyorum," dedi. Çok geçmeden, "Brodick yakışıklı bir adam, değil mi?" yorumunu getirdi. Sesindeki şaşkınlık, bu gerçeğin farkına henüz vardığını gösteriyordu.

"Neredeyse on gündür bu adamın refakatindesin ve yakışıklı olduğunu yeni fark ediyorsun, öyle mi?"

Judith Frances Catherine'e, "Iain de benimsiydi," diye yanıtladı. "Ve cerasındaki diğer herkesi alt etme eğilimindedir."

"Evet, öyledir."

Judith konuyu değiştirmeyi umarak, "Ne kadar muhtemelen bir at," dedi. Frances Catherine'in Iain ile ilişkisi hakkında sorular sormasına henüz hazır değildi, çünkü onun adı ya ki herhangi bir soruya yanıt verecek kadar hususlerden emin değildi.

"O at Iain'e ait ama Iain Brodick'in atı ara sıra sürmesi için verir. Aygırın korkunç bir yaratılışı var ve muhtemelen aygırı sevmeye nedenleri de bu. Çok yaklaştıma, Judith," diye boğdı Frances Catherine, arkadaşı, Brodick'i ısıklamak için ısleri doğru atıldığında, "Eğer huysuz hayvan bir fırsat yakalarsa, seni tepecektir."

Judith cevaben, "Brodick ona izin vermez," diye seslendi. Savagının yanına ulaştı ve ona gülümsedi, "Iain'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"K kaledi."

"Lütfen, beni ona götürür müsün?"

"Hayır."

Judith Brodick'in reddini duymamazlıktan geldi. Elini omakörne uzattı ve fısıldarken, Frances Catherine'in duymaması için gülümsemeye devam etti. "Başım derne, Brodick, Iain'le konuşmam lazım."

Brodick'in kucagina oturmadan önce, sözcükler Judith'in ağzından çıkmamıştı bile. Brodick aygırını dörtmüle koşturdu. Dakikalar sonra, Brodick devasa iç kalenin önündeki çorak avlunun ortasında Judith'in yere inmesine yardımcı oluyordu.

Brodict Judith'e, "İain heyetle beraber," dedi. "Barada bekle, onu çağırayım."

Anının düzginlerini ona fırlatmasının ardından içeri girdi.

Ayır gerçekten huysuz tabiatıydı. Onun kaçınmaya mam olmak başlı başına bir çabaydı. Bunta karpın, azgın tehdit soluyuşları Judith'in gözünü korkutmadı. Çünkü İngiltere'deki en iyi seyis olduğuna düşündüğü bir adam tarafından çok küçük yaşından beri bir aile nasıl edileceği hususunda eğitilmişti.

Judith sabrı tükenmeden önce uzun bir süre bekledi. Zihninin gerisinde pederin, emrini yerine getirmekte acele etmediği için ona karşı tavır alacağına ilişkin endişe ya almaktaydı.

Judith Isabelle'i de endişelendirmek istemiyordu. Isabelle Judith'in onu sorgulamayla tek başına yüzleşmeye terk ettiğini sanabiliirdi.

Judith artık daha fazla vakit kaybedemeyeceğinde karar aldı. Ata binerken, onu tatlı övgü sözcükleriyle yanıttı. Sonra tekrar tepeden aşağıya doğru tırıs kaldırdı. Yanıya yöne saptı, geri dönmek zorunda kaldı ve birkaç dakika sonra Isabelle'in kulübesine vardı. Kapının dışında bir kalabalık toplanmıştı. Winslow eşikte dikiliyordu. Ofşofli görünüyordu... Judith'i görünceye dek. Sonra bir hayli şaşırıldı.

Judith'in, pederin çağrısını yanıtlıyacağına inanmıyormuydu? Judith Winslow'un inanmadığına karar verdi. Gerçekten anlamsız olan bu tepkinin, gururunu yaraladığını söyledi Judith kendi kendine, çünkü Winslow Judith'i hakkında fikir edinebilecek yeterlilikte tanımıyordu.

Ayır da kalabalıktan, Judith'in hoşlanmadığı ölçekte

hoşlanmadı. Şahlanmaya ve aynı anda yana kaçmaya çabaladı. Judith ise tüm dikkatini bu inatçı hayvanı şahlanıyordu.

Winslow sakinleştirme görevini devraldı. Düzgünlere

koradı ve anı yaramazlık yapmaktan caymaya zorladı.

Kıskıncu bir sesle, "İain bu ata binmene sahiden izin verdi mi?" diye sordu.

Judith, "Hayır," yanıtını verdi. Boynunun çevresinde çok düzelmesinin ardından attan indi. "Ata Brodict biniyor." "Bıraderim nerede?"

"İain'i getirmek için iç kaleye girdi. Bekledim, Winslow ama hiçbirini geri gelmedi."

"Bu huylu ayıra İain ve Brodict dışında şimdiye dek binen olmadı," dedi. "Kendini azar ısıtmeye hazırlarsan iyi olur."

Judith Winslow'a şaka mı ettiğini yoksa kaygısını mı dile getirdiğini sormadı. "Atı çalmadım, sadece ödünç aldım," diyerek kendisini savundu. Alçak sesli bir fısıltıyla, "Pederden de azar işitecek miyim?" sorusunu yöneltti.

Winslow, "Biri azar işitecekmiş gibi görünüyor," diye yanıtladı. "İçeri gel. Isabelle bu mesele çözümüneceye dek endişelenecektir."

Savaşçı, dirseğinden tutarak Judith'in sessiz izleyici kalabalığının arasından geçmesine eşlik etti. İnsanlar alenen gözlerini dikmiş Judith'e bakıyorlardı, fakat düşmanca bakıyormuşa benzemiyorlardı, yalnızca meraklanmışlardı. Judith mümkün olduğunca huzurlu yüz ifadesini korudu. Galümsemeyi bile başardı.

Peder kapı aralığında belirdiğinde, Judith neçeli görünüşünden ödün vermemeye çalıştı. Peder, Judith'e kışla-

rını çatarak bakıyordu. Judith gecikmesinden ötürü onun bu kadar kızgın olduğunu umdu - tabiri ortaofa karıştırmı ya nelerdenmiyorsa.

Peder Laggan'ın koyu güntüğü rengi saçları vardı. Kuma gibi bir burun yıllarca açık havada yaşamaktan ötürü derin kırışıklarla dolu kurumuş çıldı kadar dikkat çekiyordu. Winslow'la aynı boydaydı, fakat bir kereste kadar kalındı. Çiğme giymiş ve bir omzundan çaprazlama ayağı doğru geniş bir ekose kumaş parçası takmıştı. Bu kumaş parçasını, beline sardığı bir ip kemerle sağlamlaştırmıştı. Ekose kumaşın renklerinin, Maitland renklerinden farklı olduğu, pederin başka bir oymaktan geldiğine işaret ediyordu. Maitland'ın yaşadıkları yerde kendi pederleri yok mudu? Judith bu soruyu Frances Catherine'e sormaya karar verdi.

Peder kapı aralığında belini belirmez, Winslow Judith'in dirsağını serbest bıraktı. Judith ileri doğru atılıp kapı önü verandasının dibinde durdu. Başını itaatle eğdi ve reverans yaptı. "Geciktiğim için beni bağışlamanızı diliyorum, Peder. Zamanınızın ne denli kıymetli olduğunu biliyorum, ancak buraya gelirken yolumu bulmakta zorlandım. Topu boyunca çok fazla sayıda kulupe mevcut ve yanlış bir yüne saptım."

Peder başıyla onayladı. Judith'in özür dileyişinden hayran görünüyordu. Gülümsemedi ama kaş çatmaktan vazgeçti. Judith bunu iyiye işaret olarak varsaydı.

Peder, yazının verdiği kulak tırmalayıcı bir sesle, "Winslow... Görüşme bitinceye dek dışarıda beklesen çok daha iyi olur," önerisinde bulundu.

Winslow, "Hayır, Peder," karşılığını verdi. "Benim yerim karımın yanındır."

Peder hafifçe başını salladı. "Söze katılmamanı deniyorsunuz," diye emretti.

İkikamı bir kez daha Judith'e yönlendirdi, "Lütfen benimle içeri gelin. Size dün gece olanlar hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Judith, "Elbette, Peder," diye karşılık verdi. Edoğun kapısını açarak kumrını kaldırıp kapı aralığından içeri doğru peşinen takip etti.

Kulübenin içinde kaç kişinin toplandığını görmek Judith'i şaşırttı. Masada hepsi yağlı iki erkek ve üç kadın oturuyordu, ocağın önünde ise birlikte duran iki kadın... Isabelle yatağın bitişiğindeki taburede oturuyordu. Oğlunu kollarında tutuyordu. Judith Isabelle'in yüzündeki üzülmeyi görünceye dek pederin huzuruna kabul edilipne bekleyenmemişti. Fakat zavallı kadın dehşete kapılmış görünüyordu.

Judith huzla onun yanına gitti. "Isabelle, neden yatağında değilsin? Dün gece katlandığın zorlu sinamadan sonra dinlenmen gerekiyor." Winslow Judith'in tam yanında dinlenmesini bekliyor. Judith bebeği Isabelle'den almasının ardından bir adım geriledi. "Lütfen onu yatağına götür, Winslow."

Peder Laggan, "Isabelle zorlu bir sinamaya mı katlandı dün gece?" sorusunu yöneltti.

Judith bu soruya çok şaşırdı ve yanıtını yumuşatmaksızın şöyle dedi: "Elbette katlandı, Peder."

Peder, Judith'in ses tonundaki coşkunsuluk üzerine kayıplarını kaldırdı. Başını indirdi, fakat Judith onun suatındaki rahatlama ifadesini fark ettikten sonra.

Judith buna ne anlam vereceğini bilmiyordu. Peder, Isabelle'in tarafını mı tutuyordu? Judith öyle olmasını umuyordu. Judith onu uyandırmadığından emin olmak

gıyeyiyle kollarındaki güzel bebeğe baktı, sonra bakışlarını tekrar Peder Laggan'a çevirdi. Çok daha yumuşak bir sesle, "Yani, Peder, Isabella'nın şu anda gerçekten dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyorum," dedi.

Peder başıyla onayladı. Winslow'un masada oturan akrabalarını çabucak tanıttıktan sonra, ocağın önünde yan yana duran iki kadını eliyle işaret etti.

"Soldaki Agnes," dedi. "Helen onun hemen yanından duruyor. Sizi suçlayanlar onlar, Leydi Judith."

"Beni suçlayanlar mı?"

Judith'in ses tonu kuşku doluydu. Judith sesinin bu şekilde çıkmasını engelleyemiyordu. İçinde yavaş bir öfke fokurdamaya başladı. Judith, her nasılsa, bu tepkiyi saklamayı başardı.

Judith dönüp sorun çıkaran iki kadına baktı. Helen için doğru bir adım attı ve Judith'e hızlı bir baş selamı verdi. Çok çekici bir kadın değildi. Kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü. Yumruk yaptığı ellerine ve Judith'e göstermesi kurmasına bakılırsa Helen gergin görünüyordu.

Agnes ise Judith'i şaşırtmıştı. Ebe hakkında dinlediği o korkunç hikâyeler doğrultusunda, Judith cadı gibi bir kadın görmeyi ya da en azından burnunun ucunda sigil olan bir kocakarıyla karşılaşmayı ummuştu. Fakat Agnes böyle bir kadın değildi. Aslında, Agnes melek yüzü ve Judith'in o ana dek gördüğü en görkemli yeşil gözlere sahip bir kadındı. Agnes'in göz rengi yeşil alev kadar parlaktı. Yayı ona iyi davranmıştı. Yüzünde sadece birkaç önemsiz kırışıklık vardı. Frances Catherine Judith'e Agnes'in laim'le evlenmeye hazır bir kızı olduğunu söylemişti ve demek ki bu ebe, Judith'in kendi annesiyle yaşıtı. Gelgelelim Agnes

aklı ve vücut yapısını muhafaza edebilmeyi başarmıştı.

Çıtu yağlı kadının elini uzatıp Winslow'un elini tutmuştu. Judith Isabella'nın elini uzatıp Winslow'un elini tutmuştu. Otfesi şiddetlenmişti. Yeni bir anımsamaya göre ocuğu gördü. Otfesi şiddetlenmişti. Yeni bir anımsamaya göre ocuğu gördü. Otfesi şiddetlenmişti. Yeni bir anımsamaya göre ocuğu gördü.

Judith bebeği Winslow'a götürüp babasının kollarına verdi ve sonra dönüp yine odanın ortasına yürüdü. Sorunlu olarak ebelele verip pederle yüz yüze geldi.

"Bana soracağınız şu sorular nedir, Peder?"

"Biz hiç çığlık işitmedik."

Bunu söyleyen Agnes'di. Judith onun rezil yorumunu reddetmekle kalmadı. Dikkatini pederde tutup onun ağzından bekledi.

"Dün gece..." diye söze başladı Peder Laggan. "Hem Agnes hem de Helen hiç çığlık işitmediklerini bildirdiler. Çok yakında oturuyorlar, Leydi Judith ve herhangi bir ses duymuş olmaları gerektiğine inanıyorlar."

Devam etmeden önce gırtlığını temizlemek için duyuldu. "İki ebe de bana, ilgilendikleri meseleyi dile getirdiler. Şu halde, sizin de bildiğiniz üzere, Kalisenin ve Kalisenizin öğretisine göre... Kralınız John'un kutsal uyduğu, kutsal pederlerimiz tarafından kontrol edilmiştir..."

Bedenbire durdu. Düşünce katarını kaybetmeye başlamıştı. Herkes pederin konuşmayı sürdürmesini beklerken, sükunet içerisinde birkaç dakika geçti ve Agnes en sonunda ileri doğru bir adım attı. Pedere, "Havva'nın günahları," diye hatırlattı.

Peder Laggan bıkkan bir ses tonuyla, "Evet, evet, Havva'nın günahları," dedi. "İşte ona sahipsiniz, Leydi Judith."

Judith pederin hangi konuda konuştuğuna dair herhangi bir ipucuna sahip değildi. Judith'in kafa karışıklığı gözlemlerinden okunuyordu.

Peder baş onayı verdi. "Kilise, bir kadının doğum sırasında katlandığı sancıların Havva'nın günahları için gerekli ve uygun bir cezalandırma olduğunu savunur. Kadınlar bu sancı ve çile sayesinde bağışlanırlar. Isabelle'in yeterince sancı çekmediğine karar verilirse, o zaman..."

Sözlerine devam edemedi. Pederin kederli yüz ifadesi, Judith'e mevcut durumu Kilise yasası açısından yorumlamak istemediğini anlatıyordu.

Judith pederin açıklamasına devam etmesi için kararlı bir sesle, "O zaman ne olur?" diye sordu.

Peder Laggan, "Isabelle Kilise tarafından suçlu bulunur," diye fısıldadı. "Bebek de öyle."

Judith duyduklarından o denli rahatsız olmuştu ki doğru dürüst düşünemiyordu bile. Öfke doluydu. Şimdi her şeyi çok daha iyi anlıyordu. Ebeler Judith'in haklardan gelmek için fırsat kollamıyorlardı, hayır, onlar Isabelle'in cezalandırılmasını istiyorlardı ve amaçlarına ulaşmak için durumu fırsat bilip Kilise'yi kullanıyorlardı. Kızın gurur tek sorun değildi, üstelik. Bu çok daha kötüydü. Onların, oymak kadınları üzerindeki yaptırımını sallantıya uğratmış ve Kilise'nin bu suçlaması, bebek bekleyen öteki kadınları ürpertici bir mesaj olarak hizmette bulunacaktı.

Ebelerin kini Judith için o denli korkutucuydu ki Judith onlara bağırarak istiyordu. Fakat böylesine bir davranışın Isabelle'e faydası dokunmayacaktı ve sırf bu nedenle Judith sessizliğini korudu.

Peder, "Havva'nın günahlarıyla alakalı Kilise yargısına aşinasınız, değil mi, Leydi Judith?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Evet, elbette," diye yanıtladı. Bu bariz bir yalandı ama Judith'in buna canı hiç sıkılmadı. Judith ümitsizliğinde çok huzurlu yüz ifadesini sürdürmenin savaşımını veriyorken dahi, Maude'nin ona bahsetmediği öbür kuzenleri miras ediyordu.

Peder rahatlamış görünüyordu. "Şimdi size, Leydi Judith, dün gece Isabelle'in sancısını azaltmak için herhangi bir şey yapıp yapmadığınızı soruyorum."

"Hayır, yapmadım."

Agnes, "Öyleyse Isabelle bir şey yapmış olmalı," diye haykırdı. "Veya bu doğuma Şeytan el atmış."

Masada oturan iki erkekten biri ayağa kalktı. Köseleleştirmiş yüzünde beliren öfke dolu ifade ciddi anlamda korkutucuydu.

Winslow aynı anda bir adım ilerledi. "Evimde böyle konuşulmasına izin vermeyeceğim," diye haykırdı.

Masadaki ihtiyar adam başıyla onayladı, belli ki Winslow'un konuşmasından hoşnuttu ve sonra tekrar yerine oturdu.

Bebek birden ağlamaya başladı. Winslow o denli köpürmüştü ki Isabelle'in, bebeği kollarından almaya çalışmasını ayırmamış gibi görünmüyordu.

"Evimden defolun," diye haykırdı.

Peder Laggan, "Bundan senin hoşlanmadığın kadar ben de hoşlanmıyorum," dedi. Sesi hüznü yüklüydü. "Fakat karar verilmesi gerekiyor."

Winslow başını iki yana sallıyordu. Judith ona doğru yürüdü. Elini onun koluna koydu. "Winslow, eğer açılmama müsaade edersen, tez zamanda bu saçmalığa bir çözüm bulabileceğimi zannediyorum."

"Saçmalık mı? Bu ciddi meseleyi saçmalık olarak adlandırmaya mı cüret ediyorsun?"

Bu soruyu Agnes sormuştu. Judith onu onaylamayı reddetti. Tekrar pedere dönmeden önce Winslow'dan kenarına doğru yürüdü ve oğlunu Isabelle'e verdi. Bebek lamaktan hemen vazgeçti.

Judith pederle yeniden yüz yüze geldi. İyice duyulması için sert bir sesle, "Isabelle berbat sancılar içerisindeydi," dedi.

Agnes, "Biz onu duymadık," diye seslendi.

Judith Agnes'i umursamadı. "Peder, bu denli cesur olmaya çabaladığı için mi Isabelle'i suçlamayı düşünüyorsunuz? Çılgılık attı, hem de birkaç kez, fakat her sancıda değil, çünkü kocasını üzmemek istemiyordu. Kocasını kapının hemen dışında bekliyordu ve Isabelle kendisini işitebildiğini biliyordu. İstirap içindeyken bile kocasını düşünüyordu."

Agnes, "Bu İngiliz kadının lafına göre mi hareket edeceğiz?" diyerek meydan okudu.

Judith masada oturan akrabalar topluluğuna döndü. Sonraki yorumlarını onlara yöneltti. "Isabelle'le daha dün tanıştım, bu nedenle onu çok iyi tanımadığımı kabul ediyorum. Ama onun son derece tatlı huylu bir kadın olduğuna karar verdim. Bu kararın yerinde bir değerlendirme olduğunu söyler miydiniz?"

Koyu renk saçlı bir kadın, "Evet, yerinde," dedi. Ebeleştir göz atıp ekledi: "Sahiden iyi ve naziktir. Tanrı onu ailemize bağışlasın. Dindardır da. Sancısını hafifletmek için kasten bir şey yapmamıştır."

Peder, "Isabelle'in çok nazık bir kadın olduğunda hem-şünüm," deyiverdi.

Agnes, "Bu sorunun sağlayacağı herhangi bir fayda yok," diye çıkıştı. "Şeytan..."

Judith masadaki topluluğa tekrar hitap ederek, "Isabelle'in hiç kimseyi bile bile incitmediğini söylemek de başka olur muydu? Tatlı yaradılışı böyle davranmaya mekân vermezdi, doğru mu?" diye sordu.

Herkes başıyla onayladı. Judith Peder Laggan'a döndü. Şahı boynundan çıkardı. "Şimdi size, Peder, Isabelle'in yeterince sıkıntı çektiğine inanıp inanmadığınızı soracağım."

Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye itti ve boynundaki izleri pederin görebilmesi için başını yana eğdi.

Pederin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. "Tanrı'nın Kutsal Annesi, bunu size tatlı Isabelle'imiz mi yaptı?"

Judith, "Evet," yanıtını verdi. Ve Tanrı'ya şükür ki yaptı diye düşündü kendi kendine. "Isabelle doğum esnasında böyle bir ıstırap içindeydi ki beni sınırsız tuttu ve bırakmadı. Onun bunu hatırladığından dahi şüphe ediyorum. Parmaklarını kaldırarak uzaklaştırmak zorunda kaldım."

Peder bir dakika boyunca Judith'e baktı. Pederin bakiyandaki rahatlama Judith'in yüreğini ısıttı. Peder, Judith'e inaniyordu.

Peder, "Isabelle, Kilisesi için yeterince sıkıntı çekmiş," duyurusunu yaptı. "Bu konuya ilişkin daha fazla konuşmayacağız."

Agnes o kadar kolay vazgeçecek değildi. Kıyafetinin yerinden çektiği keten bir kumaşla acilen harekete geçti. Neredeyse bağırarak, "Bu bir kandırmaca olabilir," dedi. Judith'in kolunu kavradı ve boğazındaki izleri silmeye çalıştı.

Judith acıyla biraz geri çekildi. Tenini boyamak için son yağlarla renklendirerek hilekârlık yaptığı dedikâduşunu başlatmasını diye bu kadının eziyetine son vermesi denmedi.

"Ellerini ondan çek."

İain'in sesi kulübeyi doldurdu. Agnes bir adım geri atıyordu ve pedere çarpı; peder de zıpladı.

Judith İain'i gördüğüne öyle çok sevindi ki gözleri yağlarla doldu. İain'e koşma dürtüsü Judith'i bütünüyle sardı.

İain çıkıntının altından eğilip içeri girdiğinde bakışlarını Judith'ten ayırmadı. Brodick onun tam arkasındaydı. Her iki savaşı da kavgaya hazır görünüyorlardı. İain Judith'in yalnızca bir ya da iki adım uzağındayken durdu. Yaralanmadığından emin olmak istercesine genç kadını baştan ayağa süzdü.

Judith sükkünctini muhafaza edebildiği için Tanrı'ya şükrediyordu. İain bu huzura kabulün nasıl da üzücü bir hal aldığını asla öğrenemeyecekti. Judith dün gece hüngür hüngür ağlarken kendisini zaten fazlasıyla küçük düşünmüştü ve gün ışığında sadece ona bakmak bile yeterince utanç vericiydi. İain'e bir kez daha asla böyle savunmasız görünmeyecekti.

İain Judith'in ağlamak üzere olduğunu düşünüyor, Judith buğulu gözlerle İain'e, haysiyetini koruma mücadelesi verdiğini belli ediyordu. Judith bedenlenince ininmişti ama duyguları kesinlikle ayaklar altına alınmıştı.

"Winslow?" İain'in sesi sert ve öfkeliydi.

Isabelle'in kocası bir adım ilerledi. Beyinin ne soracağını biliyordu, bu yüzden kısaca olup bitenlere bir açıklama getirmeye çalıştı. Konuşurken sesi titriyordu. İain

İain Judith'in omzuna koydu. Genç kadının ürperdiğini hissedebiliyordu. Bu fark ediş İain'i daha da öfkeliyordu.

Judith, kardeşimin evinde misafir."

İain kulübedeki herkesin gerçeğe ilişkin bu beyanatını onaylamasını bekledi, sonra ekledi: "Ayrıca benim korumam altında. Şayet sorun varsa, bana bildireceksiniz. Bu otherwise açık mı?"

İain öyle sert bağırıyordu ki kirişler çıtırdamıştı. Judith İain'e daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti. Bu birtanrı kâhrediciydi. Korkutucuydu da. Judith kendi kendisine İain'in ona bozulmadığını, aslında onu savunduğunu ve İain'in bakışları Judith'i hâlâ titretiyordu.

"Bey İain, neyi ima ettiğinin farkında mısın?"

Peder sorusunu fısıltıyla sormuştu. İain yanıtını verdiğinde ise Judith'e bakıyordu. "Farkındayım."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Brodick.

İain Judith'i bıraktı ve arkadaşıyla karşı karşıya kalmak için arkasına döndü. "Sen bana meydan okumak istiyor musun?"

Brodick başını iki yana sallamadan önce bu soruyu bir süre düşünmek zorunda kaldı. "Hayır. Seni destekliyorum. Desteğe ihtiyacın olacağını Tanrı biliyor."

Winslow, "Ben de seni destekliyorum," diye seslendi.

İain başıyla onayladı. Dişlerini sıkmaktan vazgeçmişe benziyordu. Judith İain'in öfkesini, arkadaşlarının sadakat gösterisinin yatıştırdığını düşünüyor.

Bu adamın neden desteğe ihtiyacı olduğunu Judith'in aklı almıyordu. İngiltere'de, misafire tüm aile fertleri tarafından konukseverlik gösterilirdi, ama açıkça anlaşıldığı üzere burada durum çok farklıydı.

Winslow, "Heyet?" sorusunu yöneltti.

İain, "Yakında," diye yanıtladı.

Judith'in arkasından bir soluma geldi. Judith dönmeyi çabaladı. Helen'in yüz ifadesini görünce şaşındı. Ka-Gülümsemek için kendisini zor tutuyordu. Judith bu fark ediyce bir anlam veremedi.

Agnes'in yüz ifadesi, Judith'in tahmin ettiği gibiydi. Gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. Judith bakışlarını bu rak kendisini izlediğini fark etti.

"Peder, bana soracağınız başka sorular var mı?"

Peder başını iki yana salladı. Gülümsedi de. Her ikisine de şu an kimse dikkatini vermediği için Judith pedere bir deşi Brodick ve İain derin bir tartışmaya dalmışlardı; masadaki akrabaların hepsi hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Judith, "Peder, size bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Elbette."

"Eğer hiç çürük olmasaydı, Isabelle ve oğlunu suçlu ilan eder miydiniz?" Judith pederin yanıtını beklerken boynuna attığı şalı düzeltti.

Peder, "Hayır," yanıtını verdi.

Judith kendisini şimdi çok daha iyi hissediyordu. Pederin zaten o denli katı bir din adamı olabileceğini düşünmek istemiyordu. "Öyleyse, ben burada bir yabancı olsam dahi, sözümü yeterli kanıt olarak kabul eder miydiniz?"

"Belki de bütün akrabalarının Isabelle adına konuşmalarını isteyerek, sizin iddianızı desteklemek için bir yol bul-

urdum." Peder, Judith'in elini tutup sıvazladı. "Çürükler, işleri kolaylaştırır."

Judith, "Evet, kolaylaştırdı," diye onayladı. "Şimdi beni maruz görürseniz, Peder, gitmek istiyorum."

Peder ona izin verir vermez, Judith süratle dışarı çıktı. Diğerleriyle, özellikle de onların beyiyle, vedalaşmadan oradan ayrılmak muhtemelen kabalıktı, fakat Judith Agnes'la bir dakika daha aynı odada kalma fikrini hazmetmiyordu.

Judith içeri girdiğinden beri kalabalık iki mislinden de fazla bir sayıya ulaşmıştı. Judith, artık, onların merak konusu olmaktan çıkmıştı. Atını bıraktığı ağaca doğru yürürken başını dik tutuyordu.

Üstelik aygırı da ürkütmüyordu; eyere ulaşabileceği yere konuşlandırmak için hayvanın sol yanına sıkı bir şap-lak attı.

Judith demin atlattığı zorlu sinama nedeniyle doğrudan doğruya Frances Catherine'in yanına geri dönmeyecek kadar sinirliydi. İlk başta sakinleşmeye gereksinim duyuyordu. Aklında bir istikamet yoktu ama Judith aygırı tepere varan patika yönünde harekete geçirdi. Bunu yapmak ne kadar zamanını alırsa alsın, Judith öfkesinden kurtuluncaya dek at sürecekti.

Judith oradan ayrıldıktan yaklaşık bir dakika sonra Peder Laggan Isabella'nın kulübesinden dışarı çıktı. Kalabalığın dikkatini çekmek için iki elini birden havaya kaldırdı. Gülümsüyordu. "Sorgulamanın karara bağlanmasından memnun oldum," diye seslendi. "Leydi Judith meseleyi tez zamanda çözüme kavuşturdu."

Gürültülü bir tezahürat yükseldi. Peder Brodick'in yanından geçmesine izin vermek için kapı önü verandasının

yan tarafına doğru hareket etti. İain ve Winslow peşpeşe ilerlediler.

Brodick Judith'in aygırı bıraktığı ağaçlara doğru uzun adımlarla yürürken, kalabalık Brodick'in yolundan çekilip, metine neredeyse varmıştı.

Brodick kendi etrafında döndüğünde yüzünde namaz bir bakış vardı. "Tanrım, yine yapacağımı unuttu" diye bağırdı. Judith'in, atını almakla ona hakaret yapmış, makul bir açıklamaya dayandırılmıyış gibi görünmüyordu. Aygırın aslında İain'e ait oluşu gerçeği de bu durumu değiştirmiyordu.

Winslow, "Leydi Judith senin atını çalmamış," diye seslendi. "Yalnızca ödünç almış. Buraya geldiğinde öyle söyledim..."

Winslow sözlerine devam edemedi. Kalkışa atılmak için kendini zor tutuyordu. İain daha disiplinliydi. Gülümsemedi bile. Atına atladıktan sonra elini Brodick'e uzattı. Çökük omuzlu ve parlak turuncu saçlı ihtiyar bir adam olan Bryan ileri doğru bir adım attığında, savaşçı kendisini beyinin arkasına savurmak üzereydi. "O kadın senin atını çalmadı ve sen onun çaldığını aklına dahi getirmemelisin, Brodick."

Brodick adama bakmak için döndü. O vakit başka bir asker kalabalığı itip kakarak öne doğru ilerledi. Bryan'ın bitişliğinde yerini aldı. "Evet, Leydi Judith'in büyük olasılıkla acelesi vardı," dedi.

Çok geçmeden pek çok kişi Leydi Judith'in atı alma nedenlerini öne sürmek için öne çıktılar. İain bundan daha fazla hoşnut olamazdı. Sorun gerçekten atın ödünç alınması değildi, elbette. Adamları beye, Judith'in onların

gövenini ve gönüllerini kazandığını bildiriyorlardı. Judith Isabelle'i savunmuştu ve şimdi de onlar Judith'i savunuyorlardı.

Bryan, "O, dün gece Isabelle'imize yardım etmek ve buralara gelmek zorunda değildi," saptamasını yaptı. "Leydi Judith'in aleyhinde konuşmayacaksınız, Brodick, yoksa katliamda ben bulursun."

Sert bir rüzgârın bile yere devirebileceği Bryan o denli kuvvetli olmasına rağmen Brodick'e cesaretle kafa tutuyordu.

Çileden çıktığı gün gibi ortada olan Brodick, "Lanet olsun," diye homurdandı.

İain işte o zaman gülümsedi. Judith'in savunucularına bir selamı verdi, Brodick'in arkasına savrulmasını bekledi ve sonra atını ileri doğru yönlendirdi.

İain Judith'in doğrudan doğruya, erkek kardeşinin evine geri döndüğü varsayımında bulundu.

Brodick'in yere inebilmesi için atını durdurdu. "İç kaleye geri dönmüş olabilir," yorumunu yaptı. "İlk olarak oraya bakacağım."

Brodick başıyla onayladı. "Aşağı tarafa bakacağım," dedi. Yürüyerek uzaklaşmaya başladı, sonra aniden tekrar geri döndü. "Seni dürüstçe uyarıyorum, İain. Onu bulduğumda, azarlayacağım."

"Sana izin veriyorum."

Brodick gülümsememek için kendini zor tutuyordu. İain'i, aklının nasıl çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Beyi, onayımı şarta bağlamadığında "Ve?" diyerek onu teşvik etti.

"Onu azarlayabilirsin, ancak azarlarken sesini yükseltmezsın."

"Niye yükseltmeceymişim?"

İain omuzunu silkerek, "Çünkü onu üzebilirsin," diye açıkladı. "Buna izin veremem."

Brodict birkaç şey daha söylemek için ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi. İain tüm bu boş tehditin onun laşığından kaynaklandığını az önce anlamıştı. Brodict kadınla bağrımayacaksa, onu azarlamanın ne koymanı vardı?

Brodict arkasına dönüp fısıltıyla homurdanarak tepesi inmeye koyuldu. İain'in kahkahası, Brodict'in ardından geliyordu.

Judith İain'i iç kalede beklemiyordu. İain aynı yoldan geri dönmek için akabinde batıya yönelip sonraki tepeye çıkan patikada ilerlemeye başladı.

Judith'i mezarlıkta buldu. Judith kutsanmış toprağı ağaçlardan ayıran patikada hızlı hızlı yürüyordu.

Judith bu hızla yürümesinin, Isabelle için katlandığı zorlu sınama esnasında biriken öfkesinin birazından kurtulmaya yarayacağını düşünmüştü ve tamamen şans eseri olarak mezarlığa rastgelmişti. Merak etmiş ve çevreye göz atmak için durmuştu.

Mezarlık gerçekten çok huzur verici bir yerdi. Üç tarafını da beyaza boyanmış ve mızrak misali dimdik duran uzun, ahşap latalar çevrelemişti. Mezar taşlarının bazıları kemerli, bazıları ise kare şeklinde oyulmuştu. Taze çiçekler neredeyse her parselden birini kaplıyordu. Bu son dinlenme yerini çekip çevirme görevinin verildiği kişi her kimse, görevini iyi yapmıştı. Bakım ve özen kendini fazlasıyla hissettiriyordu.

Judith patika boyunca yürürken istavroz çıkardı. Özel mezarlıktan ayrıldı ve aşağıdaki vadinin manzarasını engellenen ağaç dizisini geçerek tırmanışına devam etti. Rüzgâr tozları arasında Judith'in bir hayli kasvetli bulduğu bir toprak çıkarak ısıklık çalıyordu.

Latiflere ayrılmış toprak, Judith'in hemen ilerisindeydi. Judith o ıssız mezarlığın kenarına geldiğinde bir çit denbire durdu. Burada beyaza boyanmış herhangi bir çit ya da oyulmuş bir mezar taşı bulunmuyordu. Yalnızca sağlam olmuş ahşap kazıklar kullanılmıştı.

Judith buraya kimlerin gömüldüğünü biliyordu. Kilisenin cehennemine ait olduğuna karar verdiği kötü ruhları, sorun cehenneme ait olduğuna karar verdiği kötü ruhları, evet... Soyguncular, katiller, tecavüzcüler, hırsızlar, bunlar ve elbette doğum yaparken ölen bütün kadınlar. Judith'in kurtulmayı umduğu öfke, içinde yanıp tutuşan bir gazaba dönüşüncüye dek büyüdü.

Öbür dünyada da hiç adalet yok muydu?

"Judith?"

Judith kendisine seslenildiğini duyar duymaz arkasını döndü ve en fazla birkaç metre uzakta duran İain'i gördü. Onun yaklaştığını duymamıştı.

"Hepsinin cehennemde olduğunu mu düşünüyorsun?"

İain Judith'in sesindeki hiddet üzerine tek kaşını kaldırdı. "Kimlerden söz ediyorsun?"

Judith eliyle işaret ederek, "Buraya gömülmüş olan kadınlardan..." açıklamasını yaptı. İain'e yanıtlaması için zaman tanımadı. "Onların cehennemde olduklarına inanmıyorum. Onlar kutsal görevlerini ifa ediyorlarken öldüler, bahretsın. Doğum yaparken sorun yaşadılar ve hem kocalarına hem de pederlerine karşı yükümlülüklerini yerine

getirenler öldüler. Peki ama ne için, İain? Kilise onları cennete girecek kadar temiz olduklarını düşünmediği-
den ötürü sonsuza dek cehennemde yanmak için mi bu-
yorsa, yapsın; umrumda değil. Tanrı'nın bu denli zalim
olabileceğine inanmam.

İain ona ne diyeceğini bilmiyordu. Mantık, İain'e
mahkkti. İşin aslı, İain böylesi meselelere şimdiye dek la-
sinlikle kafa yormamıştı.

"Bir kadının görevi, kocasına vârisler vermektir. Öyle
değil mi?"

İain, "Evet," diye karşılık verdi.

"Madem öyle, neden kocasının çocuğunu taşıdığı-
mı andan itibaren, kadının kiliseye girmesine müsa-
de edilmiyor? Günahkâr olduğu düşünülüyor, değil mi?"

İain ilk soruya yanıt veremeden, Judith ona başka bir
soru sordu. "Frances Catherine'in günahkâr olduğunu mu
düşünüyorsun? Hayır, elbette düşünüyor olamazsın... Fak-
kat Kilise düşünüyor. Ve eğer Frances Catherine Patrick'e
bir oğul verirse, temizlenme ayinine katılmadan ve kilise-
ye geri dönemeden önce sadece otuz üç gün beklemesi
gerekıyor. Eğer bir kız verirse, o sürenin iki katı kadar be-
lemeli... Ve eğer doğum yaparken veya kutsanmadan önce
ölürse burayı boylayacak. Bir katilin bitişiğine gömülmesi,
Frances Catherine'e reva mı..."

Judith en sonunda durdu, başını eğdi ve bıkkın bir ge-
kilde içini çekti. "Affedersin. Seni azarlar gibi konuşmak
istemezdim. Kendimi bu gibi meseleler hakkında düşün-
memeye zorlayabilseydim inan bu kadar kızgın olmaz-
dım."

"Umursamak senin doğanda var."

"Doğanda ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Isabelle'e yardım etme biçimin buna bir örnek... Ve
sana verebileceğim daha pek çok örnek mevcut."

İain'in sesi sevecenlikle doluydu. Judith kendisini az
önce okşanmış gibi hissetmişti. İçinden amızın İain'e
yaslanıp ona sıkıca sarılmak geldi. İain saçılacak derecede
güçlüydü ve Judith şimdi kendisini fena halde savunamaz
hissettiyordu.

O ana dek İain'e ne kadar hayran olduğunu farkına
varmamıştı. İain her şeyden ve kendinden daima emindi.
Dingin bir otoriter mizaca sahipti. Yandaşlarından saygı ta-
lep etmiyordu. Hayır, onların sadakat ve güvenini kazan-
mıştı. Sesini bile nadiren yükseltiyordu. Judith o an ha-
liçe gülümsedi; gözünün önünde İain'in ona birkaç kez
sesini yükseltmesi canlanmıştı. Judith civarındayken İain
o denli disiplinli davranmıyordu, Judith'in tahminine göre.
Judith bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu.

İain, "Eğer herhangi bir şeyden hoşlanmıyorsan, o şeyi
değiştirmeye çalışmak senin vazifen değil mi?" diye sor-
du.

Judith İain'in yüz ifadesinin bir hayli ciddi oluşunu fark
etmeseydi, önerisi üzerine neredeyse gülecekti. Şaşkına
dönmişti. "Kilise'yle kapışabileceğime mi inanıyorsun?"

İain başını iki yana salladı. "Bir fısıltı, Judith, diğer bin
fısıltıya eklendiğinde... Kilisenin bile duymamazlıktan ge-
lemeyeceği bir hoşnutsuzluk kükreysiye dönüşecektir.
Peder Laggan'dan başla. Sorularını ona sor. İyi bir adam-
dır. Sana kulak verecektir."

İain "iyi" kelimesini söylerken gülümsüyordu. Judith

de kendisini lain'e gülümserken buldu. Lain Judith'le ilgilenmiyordu. Hayır, Judith'e gerçekten yardım etmeye gayri değildi. Ben, yalnızca bir kadımdım..."

"Bu saçmalığa inandığın müddetçe hiçbir işi başaramazsın. Kendini açacaksın."

Judith, "Ama lain..." diyerek karşı çıktı. "Ben nasıl bir suçlu ilan edilirim. Bunun neye faydası dokunacak?"

Lain, "Saldırarak başlamazsın," dedi. "Kurallardaki ahlakı ve bir başkasını daha haberdar edersen..."

Lain sözlerine devam etmedi. Judith başıyla onayladı.

"Bunu düşünmeliyim," dedi. "Başka birinin dikkatini, görüşlerime nasıl çekebileceğimi tasavvur edemiyorum, özellikle de buradaki birinin dikkatini."

Lain gülümsedi. "Zaten çıktın, Judith. Aykırılıkların farkına varmamı sağladın. Neden buradasın?" diye sordu.

Judith, "Kasıtlı olarak değildi," yanıtını verdi. "Kızgınlığımdan kurtuluncaya dek kısa bir süreliğine yürümek istedim. Sen muhtemelen fark etmedin, fakat ben Isabelle'm kulübesinden ayrıldığımda hakikaten çok üzgündüm. Çığlık atmaya hazırdım. Isabelle'e yaptıkları her şey çok haksızcaydı."

"Burada çığlık atabilirsin ve kimse seni duymaz," Judith'e bu öneride bulunduğu anda, lain'in gözleri parlıyordu.

Judith "Sen duyarsın," dedi.

"Umursamam."

"Ama ben umursarım. Bu uygun olmaz."

"Olmaz mı?"

Başını iki yana salladı. Bir baş onayıyla, "Hem hanımekendice olmaz," diye ekledi.

Judith son derece ciddi görünüyordu. Lain dayanamadı. Judith'le ilgili Judith'i öptü. Lain'in dudakları, sadece yumuşaklığı veterinerince hissedebilecek kadar Judith'in dudaklarına temas etti. Lain neredeyse hemen geri çekildi.

"Bunu neden yaptın?"

"Seni bana surat asmaktan vazgeçirmek için."

Judith lain'in itirafına tepki göstermek istemiyordu. Lain Judith'in elini tuttu. "Hadi gel, Judith. Kızgınlığın tamamen geçinceye dek yürüelim."

Judith lain'e yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Bu bir yarış değil, lain. Daha ağır adımlarla yürüyebiliriz."

Lain yavaşladı. Birkaç dakika boyunca sessizlik içerisinde yürüdüler; her ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı.

"Judith, daima hanım hanımcık mısındır?"

Judith bunun kendisine sorulacak tuhaf bir soru olduğunu düşündü. "Evet ve hayır," diye yanıtladı. "Annem ve Tekel Dayım ile yaşamaya mecbur edildiğim, her yılın altı ayı daima hanım hanımcığımdır."

Lain "mecbur edilme" ifadesini yakaladı ama Judith'i sorgulamamakta karar kıldı. Judith şu anda oldukça savunmasız bir haldeydi ve lain o tekrar gardını almadan önce, onun ailesi hakkında elinden geldiği kadarıyla fazla şey öğrenmek istiyordu.

Normal bir ses tonuyla, "Peki ya her yılın öteki altı ayı?" diye sordu.

Judith, "Hiç de hanım hanımcık değilim," yanıtını verdi. "Herbert Amca ve Millicent Teyze bana epey özgürlük tanırlar. Hiç kısıtlanmam."

İain, "Kısıtlanmamaya ilişkin bir örnek ver," diye sordu. "Anlamıyorum."

Judith başıyla onayladı. "Doğum yapmaya dair öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Millisim Teyzen her şekilde bana yardımcı oldu."

Judith teyzesi ve eniştesi hakkında konuşmayı herkeş her yorumuna yansiyordu. İain kendi sorularını ağızta yada tuttu ve konuyu yavaş yavaş Judith'in annesine getirdi.

Söze, "Bahsettiğin bu Tekel Dayı..." diye başladı. "Annemin gerçek kardeşi mi?" "Annemin ağabeyi."

İain Judith'in kendisine daha fazlasını anlatmasını bekliyordu. Fakat Judith tek kelime daha etmedi. Atların bağlı olduğu yere geri dönerken mezarlıktan geçtiler.

"Öbür kadınlardan farklı olduğumu düşünüyor musun?" diye sordu Judith.

"Evet," diye karşılık verdi İain.

Omuzları çöken Judith fena halde yalnız, ümitsiz ve üzgün görünüyordu. İain'in içinden gülmek geliyordu. "Bu kötü bir şey değil... Çoğu kadından daha fazla farkındasın... Hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmiyorsun."

"Bu bir gün başımı fena halde belaya sokacak, öyle değil mi?"

"Seni koruyacağım."

Bu küstahça olduğu kadar tatlı bir vaatti. Judith İain'e gerçekten ciddi olduğunu sanmıyordu. Güldü ve başını ileri yana salladı.

Atlara eriştiler. İain Judith'i eyerine oturttu. Judith'in

solunum omuzunun üzerinden geriye doğru attı ve boynundaki tizer üzerinde parmaklarını usulca gezdirdi. "Canım acıyor mu?" diye sordu.

Judith, "Birazcık," diye itiraf etti. Judith'in boynundaki zincir İain'in dikkatini çekti. İain zinciri çekip ucunda sallanan yüzüğe bir kez daha baktı.

Judith yüzüğü derhal kaptı ve avcunun içine sakladı. Ve İain'in hafızasında birden bir şeyler canlandı. İain'in bir adım gerilemesi üzerine Judith, "İain? Bir sorun mu var? Rengin soldu," dedi. İain Judith'e cevap vermedi.

Frances Catherine'e sorgulamanın bütün ayrıntılarını anlatmak Judith'in epey zamanını aldı. Tekrar anlatmak zaten yeterince zordu, bir de üstüne üsluk arkadaş sorduğu sorularla Judith'in sürekli sözünü kesiyordu.

Judith ona, "Benimle birlikte Isabelle ve bebeği görme ve gelmen gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Frances Catherine, "Isabelle'e yardım etmek istiyorum," karşılığını verdi.

"Ben de senin, Isabelle ile arkadaş olmanı istiyorum. Yüreğini bu insanlara açmayı öğrenmek zorundasın. Onlardan bazıları kesinlikle Isabelle kadar tatlı. Ondan başlanacağımı biliyorum. O çok iyi biri. Bana seni anımsatıyor, Frances Catherine."

Frances Catherine, "Yüreğimi ona açmayı deneyeceğim," diye söz verdi. "Aman Tanrım, sen gituktan sonra sıpayalnız olacağım. Akşamları yalnızca Patrick'i görüyorum ve o vakitlerde öyle uykulu oluyorum ki Patrick'in bana söylediklerine odaklanmakta bile zorlanıyorum."

Judith, "Ben de seni özleyeceğim," diye karşılık verdi.

"Yakınında yaşasaydın keşke. Belki o zaman ana ona da olsa beni görmeye gelebilirdin. Millicent İyice ve Herlen Amca seni tekrar görmek istiyorlar."

Frances Catherine, "Patrick İngiltere'ye gitmeye adanmış müsaade etmezdi," dedi. "Bunun çok tehlikeli olduğunu düşünürdüm. Beklerken, saçlarımı benim için örer misin?"

Judith, "Kesinlikle," yanıtını verdi. "Niçin bekliyorsun?"

"Patrick önemli bir görevini bitirinceye dek evde kalmama dair bana söz verirdi. Bizimle beraber Isabelle'in evine doğru bir gezinti yapacağına sevinecektiz."

Frances Catherine saç fırçasını Judith'e uzattı, tabureye oturdu ve bir kez daha Isabelle'in doğum yapmasına ilişkin sorular sordu.

Zaman hızla geçiyordu ve onlar daha Patrick'in hâlâ eve dönmediğini ayrımsamadan önce tam bir saat geçti. Yemek saati yaklaştığı için ziyareti ertesi sabaha dek ertelemekte karar kıldılar.

İain kapıyı çaldığında onlar akşam yemeği hazırlığının tam ortasında idiler. Frances Catherine az önce gülünç bir yorumda bulunmuştu ve Judith kapıyı açtığında hâlâ gülüyordu.

"Aman Tanrım, İain, Peder Laggan'ın bana sormayı düşündüğü bir sorusu daha olduğunu söyleyemeyecekin, değil mi?"

Judith ona şaka yapıyordu ve karşılığında en azından bir tebessüm umuyordu. Tebessümünün yerine kısa bir yazıt aldı. "Hayır."

İain içeri girdi, Frances Catherine'e hızlı bir baş selamı verdi, sonra ellerini arkasında kenetleyip Judith'e doğru döndü.

Judith karyasındaki adamın, taş çatlasın iki saat evvel ona kapı son derece tatlı ve nazik bir tutum içerisinde bulunmuş adamla aynı adam olduğunu inanamıyordu. İain bir yabancı kadar soğuk ve mesafeliydi.

"Pederin başka sorusu olmayacaktır," diye duyurdu.

Judith cevaben, "Bunu biliyordum," dedi. "Yalnızca şaka yapıyordum."

İain başını iki yana salladı. "Şimdi şakanın sırası değil. Aklında daha önemli meseleler var."

"Hangi önemli meseleler?"

İain Judith'e yanıt vermedi. Frances Catherine'e doğru döndü. "Kardeşim nerede?"

İain'in kabalığı, Frances Catherine'i endişelendirdi. Frances Catherine masaya oturdu, ellerini kucaklarında kenetledi ve sakin görünmeye çalıştı. "Emin değilim. Şimdilerde gelmesi lazım."

"Patrick'i neden soruyorsun?" Arkadaşının sormak isteyip de sormaya cesaret edemediği soruyu Judith dile getirmişti.

İain arkasını dönüp kapıya yöneldi. "Buradan ayrılmadan önce onunla konuşmam gerek."

İain bu sözü ettikten sonra dışarı çıkmak üzere harekete geçti. Judith gitmesini engellemek için acele ederek İain'in önüne geçti. İain bu yüreklilikten ötürü o denli şaşırды ki durmak zorunda kaldı. Gülümsedi de. Judith İain'e bakabilmek için başını olabildiğince geriye doğru eğdi. Hoşnutsuzluğuna dair surat asışını ona göstermek niyetindeydi.

Judith İain'in amacını anlamadan önce, İain Judith'i yolundan çekilmesi için hafifçe itti. Judith Frances Catherine'e göz attı. Arkadaşı, Judith'e İain'in ardından

gitmesi için el işareti yaptı. Judith başıyla onayladı ve kızarak dışarı çıktı.

"Nereye gidiyorsun? Uzun süreliğine mi gidiyorsun?" İain Judith'e yanıt verdiğinde, arkasına dönmeyi kadar uzun süreliğine gittiğinden emin değildi. "Patrick'le neden konuşmak istiyorsun? Onu da beraberinde mi götüreceksin?"

Iain birdenbire durdu ve tüm dikkatini Judith'e vermek için arkasına döndü. "Hayır, Patrick'i beraberimde götürmeyeceğim. Judith, bütün bu soruları bana neden soruyorsun?"

"Niye bana bu denli soğuk davranıyorsun?" Bu düşüncesini yüksek sesle dile getirdikten sonra Judith'in yüzü kızardı. "Demek istediğim... Kısa süre önce son derece edgisiz bir ruh haline bürünmüş gibi görünüyordun. Seni hoşnutsuz edecek bir şey mi yaptım?"

Iain başını iki yana salladı. Judith'e, "O zaman yalnızdık," dedi. "Artık yalnız değiliz."

Iain bir kez daha gitmeye teşebbüs etti. Judith gitmesini engellemek için acele ederek Iain'in önüne ikinci kez geçti. "Veda etmeden gidecektin, değil mi?"

Bu sorunun kulağa bir suçlamaymış gibi gelmesini sağladı. Bu sorunun hemen akabinde ise Iain'e yanıt verecek zaman tanınmadı. Arkasını dönüp tekrar Frances Catherine'e doğru yürüdü. Iain orada durmuş, Judith'in gidişini izliyor, genç kadının kendi kendine okkalı küfürler mırıldandığını işitebiliyordu. Judith'in saygısızlığı üzerine derin bir nefes aldı ve o an tepeden aşağı inen Patrick'i gördü. Ona Ramsey ve Erin'i Dunbar beyiyle bir toplantı yapmak üzere MacDonalldar'ın malikânesine götürme ni-

yetini açıkladı. Toplantı tarafsız bölgede yapılacaktı, ancak her ihtimale karşı gerekli tüm önlemleri alıyordu. Şaşırtıcı Macleanlar bu toplantıdan kazançlı çıkamazlarsa, mecburen saldıracaklardı.

Iain lafi uzatmadı, fakat Patrick toplantının önemini iddia edecek kadar kurnazdı.

Patrick, "Heyet, iznini vermedi, değil mi?" varsayımında bulundu.

"Onların toplantıdan haberleri yok."

Patrick başıyla onayladı. "Sorun olacaktır."

"Evet."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Iain, "Ben uzaktayken, Judith'e göz kulak olmamı istiyorum," dedi. "Başını belaya sokmasına müsaade etme."

Patrick başıyla onayladı. "Yaşlılar senin nereye gideceğini sanıyorlar?"

Iain, "MacDonalldar'a," diye yanıtladı. "Fakat onlara Dunbarlar'ın da orada olacağını söylemedim." İç çekti.

"İnırım, bu gizlilikten nasıl da nefret ediyorum."

Iain bu cümleye bir yanıt beklemedi. Aygırına binmek üzere harekete geçti, sonra aniden durdu. Dizginle-

ri Patrick'e fırlattı ve uzun adımlarla yürüyerek kulübeye geri döndü.

Bu kez kapıyı çalmadı. Judith ocağın yanında dikiliyordu. Kapı taş duvara çarptığında, Judith döndü. Gözleri fırtına gibi açıldı. Frances Catherine ise masada oturmuş, dımlı dımlıydı. Yerinden yarım kalktı, sonra Iain yanından geçtiğinde tekrar oturdu.

Iain Judith'e, selamlamaya ilişkin tek kelime etmedi. Onu omuzlarından kavrayıp kendisine çekti. Dudaklarını dudaklarına götürdüğünde ise Judith hiçbir tepki vermedi.

Bunun üzerine afallayan lain daha da kararlı bir şekilde hareket etmeye başladı. Öpüşü o denli sahipleniciydi ki uzaklaştı.

Judith ocağın köşesine çöktü. lain arkasına döndü. Frances Catherine'e baş selamı verdi ve kulübeden ayrıldı.

Judith hiçbir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı. Frances Catherine arkadaşının yüz ifadesine baktı ve gülmek için alt dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

"Sen bana bu cazibenin sona erdiğini söylememiş miydin?"

Judith arkadaşına ne diyeceğini bilmiyordu. Akşamı geri kalanında, bol bol iç geçirdi. Akşam yemeğinden sonra Patrick ve Frances Catherine ile birlikte Isabelle'in evine doğru yürüdü. Orada hepsi kadın Winslow'un süalesinden birkaç akrabayla daha tanıştı. Willa adında ufak tefek bir kadın kendisini takdim etti. Hamileydi ve Winslow'un ikinci dereceden üçüncü kuzeni olduğunu açıkladıktan sonra Judith'e onunla önemli bir konuda konuşmak için sadece birkaç dakikalığına dışarıya çıkmayı isteyip istemeyeceğini sordu. Judith'in tüyleri o an diken diken oldu zira bu ricanın esasen doğuma yardımcı bulunmasına yönelik bir talep olduğunu tahmin ediyordu.

Bu gözü yaşlı kadının ricasını geri çeviremedi, elbette, fakat ne denli tecrübesiz olduğunu Willa'ya anlatmak zorundaydı. Willa'nın ihtiyar teyzesi Louise onları dışarı kadar takip etmiş, hiç çocuğu ve eğitimi olmamasına rağmen yardımcı bulunmaya can attığını açıkça dile getirmişti.

lain tam üç hafta yoktu. Judith bu süre zarfında ona

hiçbir şekilde ulaşamadı. Bunu düşünürken Judith hem Willa'nın kız bebeğini hem de Caroline'nin ve Winifred'in oğullarını düşünürdü.

Her seferinde korktu. Bu iş kolaylaşıyormuşa hiç benzemiyordu. Patrick Judith'in korkularını dindirmek için elinden geleni yapıyordu. Judith'in tekrarlamakta kararlı görüldüğü bu acayip ritüel Patrick'in kafasını adamakıllı karıştırıyordu. Üç kadın da gecenin kör karanlığında doğum yapmaya başladı. Judith bu görevi muhtemelen üstlenemeyeceğine dair bütün mazeretleri kekeleyerek söylüyordu ve doğum yapan kadının kulübesine varan yol boyunca yüksek perdeden konuşarak söylenmeyi sürdürüyordu. Patrick Judith'e daima eşlik ediyordu ve onlar gidilecek yere ulaştıkları an, Judith genellikle Patrick'in ekose kumaşını göğüs kısmından yırtmaya çalışıyordu.

Kapıdan girdiği dakikada Judith'in kendine eziyeti sona eriyordu. O andan itibaren Judith doğum yapan kadını mümkün olduğunca rahatlatmak için sakin, etkin ve kararlı bir ruh haline bürünüyordu. Bebek doğana dek o ruh halini muhafaza ediyordu.

İş tamamlandıktan sonra Judith eve dönüş yolu boyunca ağlıyordu. Onunla kimin yürüdüğü hiç fark etmiyordu. Judith Patrick'in ekose kumaşının üstüne ağladığı gibi Brodick'inkinin üstüne de ağladı ve üçüncü doğumun akabinde Judith'le beraber yürüyen Peder Laggan da Judith'in ağlamasından nasibini aldı.

Patrick Judith'in kendi kendisine yaptığı bu eziyeti sonlandırmasına nasıl yardım edeceğini bilmiyordu ve lain ne döndüğünde Patrick'in sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi oldu.

Ağabeyi, Ramsey ve Erin'le beraber, at süründe yokuşu tırmandığında güneş çoktan batmıştı. Patrick ağabeyiyle yapıştıktan sonra yola devam etti. Patrick karısına içi açılmadığını söylemek için tekrar içeri girdi. Fakat karısı derin de dünyadan soyutlandığını gördü.

Brodick ve Alex avluda Patrick'le karşılaştılar. Üç sarıya içi içeri birlikte girdiler.

İain ocağın önünde duruyordu. Tükenmiş görünüyordu. Kardeşi içeri girer girmez, ona "Patrick?" diye seslendi.

Patrick cevaben İain'in sormak üzere olduğunu bildiğini soruyu yanıtlıyarak, "O iyi," diye seslendi. Ağabeyinin yanına gitti. "Sen uzaklayken, üç doğuma daha yardım ettin." Gülümseyerek ekledi: "Ebe olmaktan nefret ediyor."

İain başıyla onayladı. Alex'ten Winslow ve Gowan'ın bulmasını istedi, sonra da kardeşiyle özel olarak konuşmak için döndü.

Patrick İain'in tek ailesiydi. Hiç birinin hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir, onlar birbirlerine bakmışlardı. İain yapacağı değişikliklere kardeşinin arka çıktığını içtirmeye gereksinim duyuyordu. İain olası ayrıntılar listesini madde madde sıralayınca dek Patrick tek kelime etmedi. Ve sonra yalnızca baş onayı verdi. Tek gereken buydu.

"Şimdi bir ailen var, Patrick. Düşün..."

Kardeşi onun bu uyarı cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Her şeye beraber göğüs geriyoruz, İain."

Brodick konuşmayı bölerek, "Onlar burada, İain," diye seslendi.

İain kardeşinin omzuna şaplak vurarak sevgi gösterimin-

in bulunmasının ardından sadık adamlarıyla yüz yüze görüşmek için döndü. Katılması için heyeti bir araya çağırması. Bu hiç kimsenin gözünden kaçmadı. İain toplanmada ne olacağını açıkladı. Dunbar beyi ihtiyarlık, yorgunluk ve bir ittifak oluşturmaya çok istiyordu, eğer Macleandler dışlanmazlarsa, Macleandler müttefik olacaklardı.

Bey açıklamasını tamamladıktan sonra Brodick, "Hevveti işbirliği yapmayacaktır," dedi. "Onların eski kindarlık-ları herhangi bir birliği olanaksızlaştırıyor."

Alex, "Dunbarların konumu biraz hassas," diyordu. "Macleandler'la birleşirlerse, onların savaşçıları bizden sayıca en az on kat üstün olacaklardır. Bu üstünlük bizim için tehlikeye..."

İain başıyla onayladı. "Yarın heyeti bir araya getireceğiz," diye duyurdu. "İki farklı maksatla. Birincisi, heyeti Dunbarlar'la ittifak yapmamızdan söz edeceğim."

İain açıklamasına devam etmeyince Brodick, "İkinci maksat nedir?" sorusunu yöneltti.

İain içten içe gülümseyerek, "Judith..." dedi.

Patrick ve Brodick, İain'in söylediği şeyi hemen algılayan yegane kişilerdi.

Brodick, "Peder Laggan yarın sabah erkenden gitmeyi düşünüyor," dedi.

"Onu alıkoyun."

Alex, "Neden?" diye sordu.

İain, "Düşün," yanıtını verdi.

Patrick güldü. Brodick de ona eşlik etti. Alex kafası karışmış görünmeye devam ediyordu. "Peki ya Judith?" sorusunu dile getirdi. "Rıza gösterecek mi?"

İain Alex'e cevap vermedi.

Dokuzuncu Bölüm

Patrick ne Frances Catherine'e ne de Judith'e lain'in eve döndüğünü söyledi. İç kaleye gitmek için sabahleyin erkenden yola koyuldu. Judith arkadaşının kulübeyi dış köşe temizlemesine yardımcı oldu.

lain kapıyı çaldığında, vakit öğleni biraz geçmişti. Kapıyı Judith açtı. Judith'in yüzü lekelerle kaplıydı ve saçları darmadağınktı. Judith ocağın iç kısmını temizlemeyi henüz nihayetlendirmiş gibi görünüyordu.

lain Judith'i gördüğüne öyle çok sevindi ki kaşlarını çatı. Judith cevaben gülümsedi ancak görünümünden ötürü telaşlandı, buklelerini yüzünden çekmek suretiyle saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"Dönmüşsün," diye fısıldadı.

Bu adam ciddi anlamda selamlaşmaları fazla önemse-miyordu. "Evet, Judith, bir saat içerisinde iç kaleye gel."

lain döndü ve yürüyerek uzaklaştı. Judith lain'in soğuk davranışından rencide oldu. lain'i takip etti. "İç kaleye ne-den gitmeliyim?"

lain, "Çünkü gitmeni istiyorum," yanıtını verdi.
"Ama bu öğleden sonrası için plan yapmış olabilirim."
"Planları boz."

Judith, "Bir keçi kadar inatçısın," diye mırıldandı.
Frances Catherine'in bu yorum üzerine nefesi kesildi.
Arkadaşını duymuş olmalıydı. Judith böylesine kaba bir yorumunda bulunduğu için hiç de pişman değildi, çünkü yorumunun doğruluğuna inanıyordu. lain gerçekten inatçı bir adamdı.

Judith lain'den farklı bir tarafa döndü. "Seni özlediğimi hiç sanmıyorum."

lain Judith'i elinden tutup geriye doğru çekti. "Ben tam olarak ne kadar zamandır yokum?"

Judith, "Üç hafta, iki gün," diye yanıtladı. "Neden sor-dun?"

lain sırttı. "Fakat sen beni özlemedin, öyle mi?"

Judith kendi kendisini tuzağa düşürdüğünün farkına vardı. Sözcükleri uzata uzata şöyle dedi: "Sen benim için fazla zekisin, lain."

lain sırtarak, "Ha şunu bileydin," dedi.

Judith lain'le atışmayı özlediğini fark etti. Tanrı biliyor, Judith lain'i özlemişti.

Judith, "Benden kalene gitmemi istiyorsan..." dedi.
"Komuta zincirine layıkıyla uyulması için bunu ilk başta Patrick'e söylemen gerekiyor. Patrick'in söylemek zorun-da kaldığı şeyi bana bildirirsin."

Judith lain'i kasıtlı olarak kızdırmaya çalışıyordu. lain ne kızmak yerine güldü.

Frances Catherine, "lain?" diye seslendi. "Heyet iç ka-lede mi?"

İain bapıyla onayladı. Judith arkadaşının bu haberi tepkisi göndü ve elini İain'inkinden öcye çekti.

Judith düşük sesi bir fısıltıyla, "Şimdi yapacağın yaptın," dedi.

"Yaptığım neymiş?"

"Frances Catherine'i üzdün. Ona bir bak. Endişeleniyor... Hem de senin yüzünden."

İain adamakıllı kafası karışmış bir halde, "Ben ne yaptım ki?" sorusunu yöneltti. Frances Catherine üzgün görünüyordu ve İain bunun nedenini tasavvur edemiyordu.

Judith, "Heyetin iç kalede olduğunu ona az önce söyledim," açıklamasını yaptı. "Şimdi o benim yanlış bir şey yaptığımdan, onların da beni kendisi bebek sahibi olmaktan eve geri göndereceklerinden endişeleniyor."

"Bir kaç çatıştan bunları mı çıkardın?"

Judith, "Elbette," diye yanıtladı. Sinirlenmişti. Ellerini kenetledi ve İain'e kaşlarını çatarak uzun uzun baktı. İain sessizliğini koruduğunda, Judith "Öyleyse?" talebinde bulundu.

"Öyleyse, ne?"

"Telafi et."

"Neyi telafi edeyim?"

Judith, "Bana sesini yükseltmen gerekmiyor," dedi. "Onu üzdün. Şimdi onun gönlünü al. Heyetin henüz beni eve geri göndermesine izin vermeyeceğini söyle onu. En azından bunu yapabilirsin. O senin sevgili yetene ve onu üzgün görmeye yüreğinin gerçek anlamda ehvermesi lazım."

İain ağaçlardaki dalları koparacak kadar şiddetli bir çekiş koyverdi. Döndü ve Frances Catherine'e seslendi.

"Judith hiçbir yere gitmiyor." Yine Judith'e baktı. "Telafi etmemden memnun oldun mu?"

Frances Catherine gülümsüyordu. Judith bapıyla onayladı. "Evet, teşekkür ederim."

İain dönüp aygırına doğru yürüdü. Judith İain'in peynirle keşti. İain'i durdurmak için sıkıca elini tuttu.

"İain?"

"Gene ne var?"

İain'in herçin ses tonu, Judith'i rahatsız etmedi. "Beni üzdün mi?"

"Olabilir."

Bu yanıt, Judith'in öfkesini tetikledi. İain'in elini serbest bırakıp uzaklaşmayı denedi. İain Judith'i arkadan yakaladı. Kollarını Judith'in beline sararak kulağına eğildi ve şiddetle: "Öfkene ilişkin bir şeyler yapmayı denemen gerekmiyor esasında, genç hanım."

İain Judith'in boynunun yan tarafını, bacaklarından aşağı doğru ürpertiler yollayarak, öptü.

İain Judith'in sorusunu tam olarak yanıtlamamıştı. Genç kadın İain atriyla ondan uzaklaşmıca deş bunu anlamadı.

Bu adam yalnızca dokunarak bile Judith'in beynini pelteye çevirebiliyordu. Judith bunun üzerine uzun uzadıya düşünmedi, çünkü Frances Catherine Judith'in dikkatini çekmekte ısrarcı davranıyordu.

Judith'i kapı aralığından içeriye doğru itmenin haricinde her şeyi yaptı, sonra da onun ardından kapıyı kapattı.

"İain sana aşık."

Frances Catherine'in sesi heyecandan titriyordu. Judith başını iki yana salladı. "Kendimi aşka dair düşünmekten alıyacağım," diye duyurdu.

Arkadaşı göldü. "Kendimi aşka dair düşünmekten utanıyordun, Judith, sen de ona aşık değil misin? Yemeyen uzun süre suskunluğumu bozmamış olabiliyordum ama konuşmuyordun. Ayrıca... İain'in bilmesi kesinlikle güzeldi."

Son yorum Judith'in tüm dikkatini çekti. "Neyi biliyorsun?"

"Baban hakkındakileri. Başka hiç kimsenin bilmesini istemiyordum. Kendine izin ver ki..."

"Hayır."

Frances Catherine, "Önerdiğim şeyi bir düşün," dedi. "Judith iskemleye çıktın. 'Eve gidebilmem için belki de durumu daha da zorlaştırıyor. Aman Tanrım, ya ona ihtiyacım oluyorsa? Kendimi nasıl durdururum?'"

Frances Catherine Judith'in yanına gidip elini onun omzuna koydu. "İain'in bütün kusurlarını düşünmenin yarar sağlar mı acaba?" diye sordu.

Arkadaşına latife ediyordu ama Judith bu öneriyi ciddiye aldı. Olabildiğince çok sayıda kusur öne sürmeyi denedi, ancak aklına pek fazla kusur gelmedi. Bu adam neredeyse kusursuzdu. Frances Catherine de onun hemen hemen hiç kusuru bulunmadığını dile getirdi. Judith hemfikirde.

İki arkadaş konuşmaya öyle dalmıştı ki Patrick'in gışık dikildiğini fark etmediler. Patrick karısına fark ettirmeden kapıyı açtığı anda oldukça sessizdi. Karısı öğleden sonralar sık sık uyurdu ve Patrick onun şimdi de uyuyor olabileceğini dikkate alarak eşini rahatsız etmek istememişti.

Judith'in yorumları, Patrick'in dikkatini çekti. Patrick Judith'in, karısına İain hakkında görüş bildirdiğini anladığında, gülümsemeden edemedi. Judith Patrick'in ağabeyi

olduğundan söz ettiğinde, Patrick kendisini bu görüşün doğruluğuna dair baş onayı verirken buldu. "Ana ondan yine de hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Frances Catherine, ben ne yapıyorum? Bana ne olacağını düşündüğümde bile panikleniyordum. Onu sevmem."

Frances Catherine, "Ve o da seni sevmez büyük olasılıkla, öyle mi?" sorusunu yöneltti. "Eğer buna inanıyorsan, kendini kandırıyorsun. Bu adam seni önemsiyor. Neden bunu sadece kabullenemiyorsun?"

Judith başını iki yana salladı. "Eğer babamın Maclean Beyi olduğunu öğrenseydi, ne yapardı sence? Onun buna önemsen beni önemseyeceğine gerçekten inanıyor musun?"

Tepkilerini denetleme eğitimi yılları, Patrick'i ayakları altında tuttu. Tanrı biliyordu ya, Patrick kendisini az önce büyüküne sıkı bir yumruk yemişi gibi hissediyordu. Dışarıya doğru sendeledikten sonra kapıyı ardından alacalele çekip kapıyı kapadı. İain'i büyük salonda buldu. Ona, "Konuşmak zorundayız," dedi. "Biraz önce bilmen gereken bir şey öğrendim."

Kardeşinin yüz ifadesi, İain'e o şeyin son derece sakıncalı olduğundan dem vuruyordu. "Benimle dışarı gel, Patrick," dedi. "Haberini baş başayken duymayı tercih ederim."

Ne ağabey ne de kardeş, iç kaleden iyice uzaklaşmaya çalışırken birbirlerine tek kelime etti. Sonra Patrick ıstıktıklarını tekrarladı. İain şaşırılmamıştı. Patrick, "Her şey allak bulak," diye homurdandı.

İain de onunla aynı fikirdeydi. Her şey allak bulaktı.

Temizlik yapmak Judith'in neredeyse bir saati aldı. İain konusu aklından çıkmıyordu. Frances Catherine Judith'e, İain'e zaten işık olduğunu kabul ettirmekte, Judith de böyle bir şeyi kabul etmemekte kararlıydı. Judith, "Buna bir son vermeme yardım etmen gerek," diye tutturdu. "Buradan ayrılmaman benim için ne denli önemli verici olduğunu anlıyor musun? Geri dönmek de denli rundayım, Frances Catherine. İstesem de istemesem de. Bu konu beni çok endişelendiriyor. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

Frances Catherine hemen pişmanlık duydu. Arkadaşının ağlamak üzere olduğunu söyleyebilirdi. Judith'in fısıltı halindeydi. "Bu konuda konuşmayalım. Öyleyse, kışkırtmamı değiştirmeme yardım et. İç kaleye seninle birlikte gideceğim. Heyetin ne istediğini yalnızca Tanrı bilir. Bir dalavera çevriliyor olmalı."

Judith ayağa kalktı. "Sen evde kalıyorsun. Kendi başıma gideceğim. Olan biten her şeyi sana anlatacağıma söz veriyorum."

Frances Catherine bunu kabul etmedi. Herhangi bir sorun çıktığı takdirde Judith'in yanında olma amacındaydı.

Judith ise arkadaşının kulübede kalmasını istiyordu. Patrick bu anlaşmazlığın ortasında içeri girdi. Bir selamlaşma sözcüğüyle onların dikkatini çekmeyi denedi ve denemesi işe yaramadığında, sükûnet için küstah ve kibirlî bir biçimde elini kaldırdı.

Frances Catherine arkadaşına, "Daima bir katır kadar inatçıydın," dedi.

Patrick dehşete düştü. "Misafirimizle bu şekilde konuşmamalıydın," diye emretti.

"Niye konuşmamalıydım? O biraz evvel bana daha azını söyledi."

Judith gülümsedi. Utanıp sıkılarak, "Doğruya doğru, arkadaşım," ifadesinde bulundu.

Frances Catherine, "Sen bu işe karışma, Patrick," diye emretti. "Tartışmaya yeni isnıyorum. Kazanacağım. Sıra sende."

Judith başını iki yana salladı. "Hayır, kazanamayacağım," misillemesini yaptı. "Patrick, lütfen onun burada kalmasını sağla. Ben iç kaleye gitmek zorundayım. İşim uzun sürmez."

Arkadaşı tartışmaya devam edemeden Judith hızla kulübeden çıktı. Karısını evde tutma işi Patrick'e kaldı.

Judith geciktiğinin farkındaydı ve İain kesinlikle öfkelenmiş olmalıydı, fakat Judith esasında İain'in öfkelenmesinden endişelenmiyordu. Sarp tepeye varan yolda bu hayret verici hakikat hakkında kafa yordu. İain çok ırkçı ve görünümü bir savaşçıydı ve onun devasa boyutunun bile yendiye dek Judith'in saçını ağartması lazımdı. Judith İain'i, dayısı Tekel'in evine ulaşan çekme köprüyü geçerken ilk defa gördüğünde, kendisini biraz gergin hissettiğini hatırladı. Fakat bu his çabucak kaybolmuştu ve Judith umutlanırken kendisini asla tuzağa düşmüş ya da çaresizmiş gibi hissetmemişti. İain'in hareket tarzı bir ayımsız kadar tatlıydı; gelgelelim Judith'e her dokunduğunda, dokunmuşu çok yumuşak ve şefkat doluydu.

Tekel Dayı, Judith'i korkutuyordu. Bu idrak, Judith'in şahine aniden sokuldu. Judith ondan neden korktuğunu anlamıyordu. Dayısı, bir yerden başka bir yere taşınmaya nükûm bir kötürümdü. Judith ulaşamayacak uzaklıkta bulunduğu sürece, dayısı onu incitemezdi. Oysa Judith, da-

yısının yanında oturmaya mecbur bırakıldığında, dayısından hep korkmuştu.

Judith'in kendi kendine ıtır ettiği üzere, dayısının yalnızca sözlerinde hâlî daha Judith'i incitme gücü budunuyordu. Judith keşke daha kuvvetli olsaydı da bu denli kolay incinir olmasaydı. O vakit, dayısı tarafından incitilemezdi. Eğer hislerini muhafaza edebilmeyi ve aklını kalbinden ayırtabilmeyi öğrenseydi, Tekel'in ona söylediklerine aldırmazdı. İain'i tekrar gördüğünde de umursamazdı... Eğer daha kuvvetli olsaydı.

Ah, bunun ne önemi vardı? Judith eve gitmek zorunda kalacaktı ve İain, hiç kuşkusuz, başka biriyle evlenecekti. Büyük olasılıkla, hayatının geri kalanında karısına emirler yağdırabilirdi sürece çok mutlu olacaktı.

Judith birden yüzünü buruşturarak inledi. İain'in herhangi bir kadınla öpüştüğünü düşünmek bile Judith'in midelerini ağrıttıyordu.

Tanrı ona yardım etsin, Judith aşık bir kadın gibi davranıyordu. Başını iki yana salladı. Kalbinin kırılmasına izin vermeyecek kadar akıllıydı. O kadar cahil değildi, değil mi?

Gözyaşlarına boğuldu. Saniyeler içerisinde yürek bulanık hıçkırıkların etkisiyle perişan oldu. Kendine hâkim olamıyordu. Bu utanç verici halinden Frances Catherine'i sorumlu tutuyordu çünkü onun dürtüklemesi yüzünden Judith en sonunda gerçekten yüzleşmeye mecbur kalmıştı.

Judith birinin gelip üzüntüsüne şahit olmaması için önlem olarak patikadan saptı ve şişman gövdeli bir çam ağacına saklandı.

"Aman Tanrım, Judith, ne oldu?"

Patrick'in sesi Judith'in birden irkilmesine sebep oldu.

Patrick onu takip ediyordu. "Bir yerin mi içindin?" diye sordu. Kaygılandığı belli oluyordu.

Judith başını iki yana salladı. "Beni görmeyen gerekliyordun," diye fısıldadı. Elleriyile yüzünü sildi ve kendisini saklamaya çalıştı.

Patrick, "Seni görmedim," açıklamasını yaptı. "Sesini duydum."

Judith, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Niçin özür diliyorsun?"

Judith, "Gürültüm için," yanıtını verdi, "Biraz dakikalık mahremiyete gereksinim duydum sadece, fakat bu burada pek mümkün değil, öyle değil mi?"

Judith'in sesi kulağa tamamen acınası geliyordu. Patrick Judith'i rahatlatmak istiyordu. Judith, karısının en değerli arkadaşlığı ve Patrick onun kendisini daha iyi hissetmesini ne vesile olmayı kendi göreviymiş gibi görüyordu. Kolumu Judith'in omuzlarına sardı ve nazik bir biçimde onu yine patikaya döndürdü.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, Judith... O sorun ne denli berbat görünürse görünsün, onu senin için düzeltebileceğimden eminim."

Söylenilecek en küstahça lafı bu, fakat diğer taraftan Patrick İain'in erkek kardeşi ve ağabeyinin küstahlığı kısmen ona da sirayet etmiş olmalıydı. Patrick iyi kalpli olmaya çalışıyordu ve sırf bu yüzden Judith sinirlenmedi.

Judith Patrick'e, "Bunu düzeltemezsin," dedi. "Yine de teklifin için teşekkür ederim."

"Sen sorunu açıklayıncaya dek benim ne yapabileceğimi bilemezsin."

Judith, "Pekâlâ..." rızasını gösterdi. "Az önce ne kadat

cahil olduğumun farkına vardım. Bunu düzcebeledim mi?"

Patrick içten bir şekilde gülümsedi. "Sen cahil bir kadın değilsin, Judith."

Judith, "Ah evet, cahilim," diye feryat etti. "Kendimi korumam gerekirdi ve..." Sözlerine devam edemedi. "Judith?"

"Bey ver. Bunu tartışmak istemiyorum."

Patrick Judith'e, "Böyle bir günde ağlamaman lazım," dedi.

Judith gözlerinin kenarlarını bir kez daha silde. "Evet, bugün güzel bir gün ve benim ağlamamam lazım." Derin bir nefes daha aldı. "Beni bırakabilirsin artık. Kendime geldim."

Patrick kolunu Judith'in omzundan çekti ve tepeye tımanıp avluyu geçerken ona eşlik etti. İçeri girmeden önce Patrick'in tamamlaması gereken bir işi daha vardı. Judith'i başıyla selamladı ve başka bir yöne doğru gitmeye başladı.

Judith endişeli bir ses tonuyla, "Ağlıyormuş gibi görünüyor muyum?" diye sordu.

Patrick, "Hayır," diyerek yalan söyledi.

Judith gülümsedi. "Bu sorunu halletmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim," dedi.

"Fakat ben..."

Judith dönüp iç kaleye uzanan merdivenleri koşarak çıktığında, Patrick itirazından vazgeçti. Başını şaşkınlıkla iki yana salladı ve tekrar tepeye doğru döndü.

Judith kapıyı çalmadı. O ağır kapıyı çekerek ardını dek açmadan ve içeri hızla dalmadan önce derin bir nefes aldı.

Kalenin içi tıpkı dışı kadar soğuk ve çirkindi. Taş döşemeli giriş genişti ve çift kapıların sağındaki duvarın karşısı

da bir merdiven inşa edilmişti. Büyük salon, Judith'in salı masasında kalıyordu. Devasa ölçülerdeydi ve açık havadaki bir çayır kadar cereyanlıydı. Taş bir ocak, girgin tam kalıptaki duvarın kayda değer bir kısmını kaplıyordu. Bir şey yanıyordu ama meydana ısıtmıyordu. Salonda dolaşan tozdan çok daha fazla duman vardı.

Ne pişen bir ekmek ne alevin üzerinde cızardayan et kokusuna benzer alışılmış herhangi bir aroma ne de bismillah burada gerçekten yaşadığına işaret eden kişisel eşya dağınıklığı mevcuttu. Bu salon bir manastır kadar ısızdı.

Meydana beş basamakla iniliyordu. Judith en üst basamakta durup lain'in kendisini fark etmesini bekledi. lain onun, dar bir masanın baş tarafında, sırtı Judith'e dönük olarak oturuyordu. Judith'in heyet azaları olduklarını sandığı beş ihtiyar adam, masanın karşı tarafında bir araya toplanmıştı.

Oream bir hayli gergindi. Herhalde, kötü bir şey olmuştu. Yüz ifadelerinden ihtiyarların bazı üzücü haberler aldıkları anlaşılıyordu. Judith onların şu anki mutsuzluğunu izinsiz gelen tanığı olduğuna inanamıyordu. Belki bir süre sonra, herkes üzüntüsünden kurtulduğunda yeniden geldi. Bir süre geri geri gitti ve oradan ayrılmak için arkasına döndü.

Alex ve Gowrie Judith'in çıkışını engellediler. Judith onları gördüğüne o kadar şaşırdı ki gözleri tepkisel olarak kırıştı gibi açıldı. Her iki savaştı da içeri girerken çıt çıkarmamıştı. Kapılar ardına dek açılıp Brodick kasıla kasıla yürüyerek içeri girdiğinde, Judith bu koca adamların çevresinden dolaşarak geçmek üzereydi. Patrick Brodick'in ön arkasında duruyordu. Kapılardan birini çarparak kapımadın önce tuttu ve içeri girmesi için pedere el işareti

yaptı. Peder Laggan pek mutlu görünmüyordu. Judith'e zoraki gülümsedi, sonra süratle basamakları inerek salona girdi.

Judith pederi lain'in yanına ulaşmaya dek izledi. Evet, kötü bir şey olmuştur belli ki. Aksi takdirde bir pedere gıssesizce dua etmesinin akabinde oradan ayrılmak için bir kez daha arkasına döndü.

Savaşçılar Judith'in arkasında bir har oluşturmuşlardı. Alex, Gowerie, Brodick ve Patrick onun yolunu kâsten engelliyordu.

Patrick kapının en yakın ucunda dikiliyordu. Judith Patrick'e doğru yavaş yavaş yaklaştı. "Birisi mi öldü?" diye fısıldadı.

Brodick Judith'in sorusunu çok eğlenceli buldu. Ötekiler kaç çatmayı sürdürdüler. Hiçbiri Judith'in gıssesine izin vermedi. Sorusunu da cevaplamadı, üstelik. Kapı yine hızla açılıp Winslow içeri girdiğinde, Judith bu kaba adamlara yolundan çekilmelerini söylemek üzereydi.

Isabelle'in kocası savaşmaya hazır görünüyordu. Neredeyse hiç nazik değildi. Judith'e hafif bir baş selamı verdikten sonra savaşçıların yanında yerini aldı.

"Judith, buraya gel."

lain bu emri öyle sert bir sesle dile getirmişti ki Judith korkudan az kalsın küçük dilini yutacaktı. lain'e kaç çamak için arkasını döndü ama Judith'in bu çabası boşandı çünkü lain o sırada Judith'e bakmıyordu bile.

Judith lain'in nezaketsizce çağrısına uyup uymamakla kararsız kaldı. Brodick Judith'in yerine karar verdi. Judith'i omuzlarından hafifçe dürttü. Kesinlikle kibar değildi. Ju-

dith Brodick'in bu denli kaba olmasından ötürü ona omuzunun üzerinden geriye doğru manidar bir bakış attı. Brodick Judith'e göz kırptı.

Alex beyinin emrini yerine getirmesi için Judith'e el sallayarak ileriye işaret etti. Judith ona da bir bakış attı. Bismillah, bu savaşçılara bazı basit görgü kurallarını öğretmemin, bu savaşçıları vakit ayırması gerekiyordu! Fakat şimdiki bunun zamanı değildi. Judith eceğinin kenar korumunu kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve basamaklardan indi.

Pederin bir hayli heyecanlı olduğunu fark etti. Peder ocağın önünde volta atıyordu. Judith salonun diğer tarafına doğru hızla ilerlerken, kendisini onun iyiliği için huzurlu bir yüz ifadesi takınmaya zorladı. lain'in yanına vardığında, dikkatini çekmek için elini onun omzuna koyduktan sonra aşağı doğru eğildi.

"Eğer bana bir kez daha bağırırsan, senin boğazımı sıkacağım."

lain'e bu boş tehditi savurduktan sonra, Judith tekrar doğruldu. lain'in yüzünde afallamış bir ifade vardı. Judith kışkırtmadığını bildirmek için ona dik dik bakarak kafasını salladı.

lain onun kaçık olduğunu düşündüğünü belli edencesine Judith'e gülümsedi.

Graham bu çifti seyrediyordu ve o an Leydi Judith'in lain'i ayarttığı çıkarımında bulundu. Bir erkeğin bu kadına neden tutulabileceğini, hatta bu kadının İngiliz oluşunu dahi unutulabileceğini kolayca anlayabiliyordu. Evet, bu kadın emcis altın sarısı saçları ve iri mavi gözleriyle insanlara genel bir şölen sunuyordu. Gelgelelim, Graham'ın ilgilenen unsur, Judith'in dış görünümü değildi. Hayır,

Graham Judith'i daha iyi tanımak için Judith'in karakterini merak edip ona dair bir şeyler öğrenmekle ilgileniyordu.

Winslow Graham'a Leydi Judith'in, kendi oğlunun düğmesine yardım edişini anlatmıştı ve bunu Peder Laggen'in ebelik görevini üstlenmek istememişti. Winslow onun deli-yapete kapıldığından söz etmişti. Judith'in korkana, gerekten yapmakla da sona ermemişi. Winslow, Iain muhakkakla uzaktaymken, Judith'in üç bebek daha dünyaya getirmeye yardımcı dokunduğunu ve her seferinde yeni anneler için endişeyle karışık korku duyduğunu işitiymişti.

Graham bu haberlere ne anlam yükleyeceğini bilmiyordu. Haberlerin doğru olduğunu biliyordu, elbette, fakat bir İngiliz kadından gelen böyleli iyilik ve cesaret Graham'ın kafasını karıştırıyordu. Yaman bir çelişkiydi bu.

Bu kafa karıştırıcı konuya ilişkin düşünmek için daha sonra bolca vakit bulacaktı. Graham Judith'in yüz ifadesinden, genç kadının Iain'in heyete henüz verdiği karardan haberdar olmadığını söyleyebilirdi. Graham tepkilerini değerlendirmek için arkadaşlarına baktı. Duncan sulu az önce bir varil dolusu sirke içmiş gibi görünüyordu. Vincent, Gelfrid ve Owen ise hemen hemen aynı durumdaydılar.

Bu sersemle çevirici duyurudan sersemlemeyen tek kişinin Graham olduğu anlaşıyordu. Elbette, Iain ne yapmaya niyetlendiğini ona söylemek için Graham'ı toplandan önce bir kenara çekmişti. Patrick, ağabeyinin yanında duruyordu. Iain tek kelime konuşmadan önce, Graham konunun son derece önemli olduğunu işte o zaman fark etmişti. İki erkek kardeş bu tür kritik konularda, daima bir araya gelip tek yumruk olurlardı. Evet, Graham konunun

önemli olduğunu fark etmişti ama yine de mutlak tutulmuyordu.

Graham en sonunda ayağa kalktı. Duyguları karmakarışık. Heyetin lideri olarak birincil görevinin Iain'i ikna etmeye çalışmak olduğunu biliyordu. Bu işe yaramaz ve kesin kararını değiştirmirse ise oyunu onun aleyhinde kullanamak zorunda kalacaktı.

Buna karşın Graham Iain'in kararını desteklemek için bir yol bulmayı, diğer bir görevi olarak görüyordu. Graham'ın gerekçesini anlamak kolaydı. Graham Iain'in mutlu olmasını istiyordu. Beyin, aşkı ve memnuniyeti bulmaya layık olduğunu yalnızca Tanrı biliyordu.

Graham, bey için muazzam bir sorumluluk hissediyordu. Beraber görev yaptıkları onca yıl boyunca Graham Iain'e babalık yapmıştı. Iain'i en iyi olması için yetiştirmişti. Iain de Graham'ı hayal kırıklığına uğratmamıştı. Her beklentiyi yerine getirmiş, Graham'ın ona belirlendiği her bedeli on ikiden vurmuş ve genç bir delikanlıyken bile kararlarının ve kendinden yaşça büyüklerin başarılarına, gövdesi ve kararlılığı ile gölgede bırakmıştı.

Iain on iki yaşındayken, o zamanlar sadece beş yaşında olan küçük kardeşinin tek ebeveyniydi. Iain'in yaşamı daima sorumluluklarla dolu geçmişti ve omuzlarına yüklenenlerin ne kadar fazla olduğunu fark ediyormuşa hiç benzemiyordu. Iain o yükü kolayca taşıyordu. Gençliğinde pafaktan karanlığa dek çalışıyordu. Iain'in çalışkanlığı bir ödüllü hak ediyordu, elbette. Iain oymağı yönetime ayrılmış verilen, o ana kadarki en genç savaşçı olmuştu.

Fakat bunun da ödenecek bir bedeli vardı. Devamlı çalışma ve mücadele yıllarında, Iain'in kahkahaya, sevince ya da mutluluğa ayıracak vakti asla olmamıştı.

Graham ellerini arkasında kenetledi ve herkesin dikkatini çekmek için gırtlığını temizledi. İlkın İain'in aleyhine onların lideri olma sıfatıyla İain'in yaptığı güreden ihm-nun olurlarsa, Graham, beyi desteklediğini alenen duyuracaktı.

Graham sert bir sesle, "İain, bu eğilimini değiştirmen için hâlâ vakit var," diye duyurdu.

Öteki heyet üyeleri hemen başlarıyla onayladılar. İain öyle hızlı bir şekilde ayağa fırladı ki iskemle geriye doğru uçtu. Judith o kadar irkildi ki geri geri gitti. Brodick'a çarptı. Bu, Judith'in daha da fazla korkmasına sebep oldu. Judith arkasına döndü ve tüm savaşçıların bir kez daha arkasında sıralandıklarını gördü.

Hiddetle, "Beni niye takip ediyorsunuz?" diye sordu.

İain arkasına döndü. Judith'in gülünç sorusu İain'in kızgınlığını alıp götürdü. İain Judith'e doğru başını iki yana salladı. "Onlar seni takip etmiyorlar, Judith. Bana, beni desteklediklerini gösteriyorlar."

Bu açıklama Judith'i sakinleştirmede. Elini sallayarak, "Öyleyse seni desteklediklerini oradayken gösterebilirsin zahmet," önerisinde bulundu. "Çıkışımı engelliyorlar ve ben gitmek istiyorum."

İain Judith'e, "Fakat ben kalmanı istiyorum," dedi.

"İain, ben buraya ait değilim."

"Evet, o buraya ait değil."

Bu onayı dile getiren Gelfrid'di. İain onunla yüz yüze gelmek için döndü.

İşte o an kızılca kıyamet koptu. Judith kendisini bir dolu fırtınasının ortasındaymiş gibi hissediyordu. Bağır-malar çok geçmeden Judith'in başını ağrıttı. İain sesini alı-

yoşeltmiyordu ama ihtiyarlar iki sözcükten birini haykırarak söylüyorlardı.

Münakaşa, bir tür ittifağa dayanıyor gibi görünüyordu. İain azından, tekrar tekrar ortaya atılmaya ve heyet üyelerini idamkâhlı çileden çıkarmaya devam eden bir tek sözcükte odaklanıyor gibiydi. İain bu ittifaktan yanaydı ve heyet bu ittifağa şiddetle karşı çıkıyordu.

İhtiyarlardan biri hiç vakit kaybetmeksizin kendinden geçti. Görüşünü haykırmayı bıraktıktan sonra öksürük krizi geçirdi. Zavallı adam tıkanıyor ve nefes nefese kalıyordu. Görünüşe bakılırsa onun sıkıntısını odada tek sıkı eden kişi Judith'ti. Judith İain'in devirdiği iskemleyi döşemeli, sonra gümüş kenarlı kadehlerden birine su doldurmak için servis tezgâhına doğru koştu. Hiç kimse Judith'i durdurmaya çalışmadı. Sözcük savaşı kızışmıştı. Judith suyu ihtiyara uzattı ve ihtiyar uzun süre yutkunduktan sonra Judith onun sırtına vurmaya başladı.

İhtiyar, Judith'e hizmetlerini sürdürmesine lüzum kalmadığını bildirmek için elini salladıktan sonra minnettarlığını sunmak için ona döndü. Birdenbire durduğunda, eşekkülürlerini sunuşunun tam ortasıydı. İhtiyarın ıslak giysileri birden faltaşı gibi açıldı. Judith ona yardım ettiğini İhtiyarın daha yeni algıladığını düşündü. İhtiyar derin bir nefes aldı ve yeniden öksürmeye başladı.

Judith onun kürek kemikleri arasına tekrar vurmaya başlarken ona, "Bu denli kendinizden geçmeniz için hiçbir sebep yok... Benden hoşlanmamanızı gerektirecek bir durum gerçekten yok. Hem nefret etmek günahıdır. Bana minnetlerseniz, Peder Laggan'a sorun. Ayrıca ben sizi im-lemek herhangi bir şey yapmadım."

Judith ihtiyara akallıca bir öğüt vermekle o dendi miydi, güldü ki bağışların sona erdiğini fark etmedi.

"Judith, Gelfrid'e vurmaktan vazgeç."

Bu emri lain vermişti. Judith lain'e baktı ve lain'i gö-
kimserken bulduğuna şaşırdı.

Judith, "Bana emir yağdırmaktan vazgeç," misilleme-
sini yaptı. Gelfrid'e dönerek ekledi: "Ben bu adama yu-
dum ediyorum. Bir yudum daha alın... İçe yarayacağından
eminim."

"Bir yudum daha alırsam, beni rahat bırakacak mısın?"

Judith, "Bana bu şekilde davranmanıza gerek yok,"
dedi. "Sizi seve seve rahat bırakırım."

Judith döndü ve tekrar lain'in yanına doğru yürüdü.
Fısıldayarak sordu: "Neden burada kalmak zorundayım
ki?"

Peder Laggan, "Genç hanım ne olup bittiğini bilmiye-
rak ediyor," diye seslendi. "Onaylaması şart, lain."

lain cevaben seslenerek, "Onaylayacaktır," dedi.

Peder, "Öyleyse, şunu anlamaya başlasan iyi olur," öne-
risinde bulundu. "Akşam üzeri Dunbar diyarına varmak
zorundayım. Merlin beklemez. Şayet Judith'i ikna etmek
için daha çok zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan,
sonra gene gelebilirim..."

"Zamana ihtiyacım olmayacak."

Judith, "Bir hususu onaylamam mı gerekiyor?" diye
sordu.

lain Judith'e hemen yanıt vermedi. Sert bakışlarıyla ge-
rilemelerini istemek için askerlerine doğru döndü. Aske-
leri onun sessiz buyruğunu kasıtlı olarak umursamadılar.
lain'in anladığı kadarıyla bundan keyif alıyorlardı.

lain, "Graham?" diye seslendi.

"Senin kararını destekliyorum."

lain başıyla onayladı. "Gelfrid?"

"Hayır."

"Duncan?"

"Hayır."

"Owen?"

"Hayır."

"Vincent?"

İhtiyar, yanıt vermedi. Graham, "Birişni onu uyandır-
sın," diye emretti.

"Ben uyanığım. Bu mesele hakkında düşünmeyi henüz
sonlandırmadım."

Herkes sabırla bekliyordu. Sükûnet içersinde tam beş
dakika geçti. Salondaki gerginlik on kat arttı. Judith kolu
onunkine temas edinceye dek lain'e usulca sokuldu. lain
öfkeden kaskatı kesilmişti ve Judith onu desteklediğini ona
bildirmek istiyordu. Bu düşünce içten içe gülümsemesine
sebep oldu. Konunun ne olduğunu dahi bilmiyordu ama
lain'in yanında yer almaya hazırdı.

lain'i üzgün görmekten hoşlanmıyordu. Onun elini
tuttu. lain Judith'e bakmadı, fakat Judith'in parmaklarını
birazcak sıkı.

Herkes Vincent'a baktığı için, Judith de aynı yapıyor-
du. İhtiyarın uykuya kaldığı yerden devam ediyor olabi-
leceğini düşündü. Anlatması güçtü. Vincent'ın fırça gibi
başları, gözlerini seyircilerinden saklıyordu ve Vincent
başı aşağıda, masanın üstüne doğru kamburlaşmış bir hal-
de oturuyordu.

Başını nihayet yukarı kaldırdı. "Ben seni destekliyo-
rum, lain."

Graham, "Üç aleyhte ve beyimizinkiyle birlikte üç kelimede oy sayıyorum," diye duyurdu.

Owen kargın bir sesle, "Şimdi ne halt edeceğiz?" diye sordu.

Gelfrid, "Bu ikilemle daha evvel hiç karşı karşıya kalmadık," deyiverdi. "Fakat oy eşitliği, oy eşitliğidir."

Graham, "Bu ittifaka karar vermeyi dura alacağız," duyurusunu yaptı. Heyetin her üyesi bu kararı başıyla onaylayınca dek duraksadıktan sonra lain'e doğru döndü. "Konuya pekâlâ girebilirsin, oğlum."

lain hemen Judith'e döndü. Kendisini anımsız huzursuz hissetti.

Bu toplantı, lain'in gerçekleşeceğini sandığı şekilde gerçekleşmemişti. lain Graham dışında herkesin ittifak aleyhinde oy kullanacağını ummuştu. Tartışmanın o kadar zaman almaması gerekiyordu ve lain peder gelmeden önce tam beş dakika boyunca Judith'le yalnız kalmayı tasarlarmıştı. Judith'e yaptırmak istediği şeyi söylemesinin, lain'in daha fazla vaktini almayacağı muhakkaktı.

lain seyircileri olması gerçeğinden nefret ediyordu. Brodick, sabırsız tabiatı gereğince, düşünüp taşınmadan, "Judith, İngiltere'ye geri dönmeyeceksin. Hiçbir zaman lain seni eve götürmeyecek," deyiverdi.

Bu haberi yumurtlarken savaşçının sesi bir hayli neşeli çıkmıştı. Judith dik bakışlarını Brodick'e çevirdi. "Götürmeyecek mi? Öyleyse beni kim geri götürecekt?"

Brodick, "Hiç kimse," yanıtını verdi.

lain Judith'in her iki elini de tuttu ve dikkatini çekmek için sıkı. Sonra derin bir nefes aldı. Adamlarının önünde doğru sözcükler kullanmak ve beyanını Judith'in hafızasına kazımak istiyordu. Sevgi sözcüklerine dair düşünmeyi

gerçektiren, oldukça beceriksizce bir girişimdi bu ve lain'in bu alanda kesinlikle hiç deneyimi yoktu, yine de lain bir yuvak inciri berbat etmemeye kararlıydı.

Bu anın Judith için kusursuz olması gerekiyordu. lain sürüne, "Judith..." diyerek başladı.

"Evet, lain?"

"Ben seni alıkoyuyorum."

Onuncu Bölüm

"Beni alıkoyamazsın..."

Alex neçeyle, "Evet, alıkoyabilir, genç hanım," açıklamasını getirdi.

Graham Judith'e, "Bey o," diye anımsattı. "Yapmak istediği herhangi bir şeyi yapabilir."

Brodict, "Onun bey olup olmaması fark etmiyor," diye yiverdi. Omzunu silkererek ekledi: "Franklen Marran'ı alıkoydu ve bey değil. Robert da Meagan'ı alıkoydu."

Winslow, "Ben de Isabelle'i alıkoydum," diyerek araya girdi.

Gowrie, "Bu bizim geleceğimiz, genç hanım," diye açıkladı.

Brodict bir yanlış anlamayı düzeltmeye kararlı bir biçimde kardeşine, "Sen Isabelle'i tam manasıyla alıkoymadın," dedi. "Onu babasından istedin. Arada fark var."

Winslow, "Eğer babası zorluk çıkarsaydı, onu yine de alırdım," diyerek itiraz etti.

Judith duyduklarına inanamıyordu. Bu adamların hepsi

akıllarını kaçırmış olmalıydı. Lain'in ellerinden sıyrıldı ve bu çölgünlükten uzağa bir adım geriledi. Graham'ın ayağına bastı. Ondan ötür dilemek için arkasına döndü.

"Ötür dilerim, Graham... Bastırak istemezdim. O beni tam olarak alıkoyamaz, değil mi?"

Graham başıyla onayladı. "Gowrie sana bunun bizim geleceğimiz olduğunu söylediğinde haklıydı," açıklamasını yaptı. "Elbette, rıza göstermen gerekecek."

Graham'ın sesi sevecenlikle doluydu. Lain güzel kadını bir hayli ürkütmüştü. Genç kadın şaşkına dönmüştü, fakat bu duyurudan kesinlikle etkilenmiş görünüyordu. Beyin karışı olarak seçilmek, onurların en yücesiydi. Evet, genç kadın öyle hoşnuttu ki tutarlı bir minnettarlık sözü telaffuz edebilecekmışse benzemiyordu, Graham'ın tahminine göre.

Graham tahmininde yanıldı. Judith bir iki dakika geçmeden kendine geldi. Sonra başını iki yana salladı. Eğer Lain'in destekçileri hepsi birden ona bir kez daha baş onayı vermeselerdi, Judith öfkesini denetleyebilecekti.

Tanrı biliyor, Judith her birini tekmelemek istiyordu. İlk başta tükürükler saçarak, çabuk ve anlaşılmasız konuşmaktan vazgeçmeye mecburdu. Özdenetimini yeniden elde etme çabasıyla derin bir nefes aldıktan sonra kısık bir sesle, "Lain, seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordu.

Peder Laggan, "Çene çalmak için gerçekten vakit yok, genç hanım," diye seslendi. "Merlin beklemez."

Judith şaşkınlık içerisinde, "Merlin mi?" sorusunu yöneltti.

Graham, "O bir Dunbar," açıklamasını yaptı. Gülümseyerek ekledi: "Bir pedere muhtaç."

Judith dönüp Peder Laggan'a baktı. "Öyleyse onu gö-
melisiniz," dedi. "Ölüyor mu?"

Peder başını iki yana salladı. "O öldü, Judith. Senin
onu görmem için beni bekliyor. Sıcaklığın farkındasın mı,
Merlin daha fazla beklemiyor."

Brodict, "Evet, onu toprağa vermek zorunda," diye
açıkladı. "Fakat önce seni evlendirecek. Maslamlar
Dunbarlar'dan önce gelir."

"Merlin beklemiyor mu?" Judith pederin açıklamasını ya-
neledi ve elini alına götürdü.

Brodict Judith'e, "Sıcak," diye hatırlattı.

Judith'in titremeye başladığını gören lain için içi ka-
rarını yeniden gözden geçirdi. Judith'in gitmesine izin ve-
remeyeceği sonucuna karar kalmadan önce günlerce kafası
yormuştu. Teklifini düşünmesi için ona muhtemelen daha
fazla zaman vermiş olması gerektiğinin ise henüz farkına
varmamıştı.

Maalesef, tüm gerekçeleri göz önünde bulundurmak
için hiç vakit kalmamıştı. Patrick'le konuştuğundan ve kendi
gülphelelerini doğruladıktan sonra, mümkün olan en yakın
zamanda Judith'le evlenmek zorunda olduğunu biliyordu.
Başka birine Judith'in babası hakkında bilgi edinebilme
fırsatını sunacak değildi. Hayır, onunla şimdi evlenmek
zorundaydı. Judith'i Macleanlar'dan koruyabilmesinin tek
yolu buydu.

lain Judith'i elinden tutup salonun köşesine doğru
yönlendirdi. Judith tökerledi ve lain onu yarı sürükleye-
rek mesafeyi kapattı. Judith sırtını duvara vererek duvara
lain odanın geri kalan kısmını görmesini etkin biçimde
engelliyerek Judith'in önüne geçti.

lain yüzüne gelebilmek için Judith'in çenesini yukarı
kaldırarak hafife dürttü. "Benimle evlenmeni istiyorum."

"Evet."

"Evet."

"Bismillah."

"Evet, yapabilirsin."

"İşin, bu konuda makul olur musun? Seninle evlene-

mem. İsticem bile bu olası değil."

lain, "Benimle evlenmek istiyorsun..." karşılığını verdi.

"Evet mi?"

lain Judith'in onu istememe olasılığıyla bocaladı. Ba-

şka iki yana sallamak zorunda kaldı. Sonra Judith'e, "Bal-

ıkla de istiyorsun," dedi.

"Ah? Neden mi?"

"Bana güveniyorsun."

Bu maza çekme, Judith'in kızgınlığından kaynaklanı-
yordu. lain'in öne süreceği nedenlerden birine bile itiraz
edemedi Judith. lain işte o nedene odaklanmıştı. Judith
lain'e bütün kalbiyle güveniyordu.

"Benimleyken kendini güvende hissediyorsun."

Judith bu gerçeğe de itiraz edemedi. lain yumuşak ve
nazik bir baş onayıyla, "Seni kötülükten koruyacağımın
farkındasın," diye ekledi.

Judith'in gözleri yaşlarla doldu. Ulu Tanrım, diye ge-
çindi içinden... Keyke bu mümkün olsaydı. Ama bir şeyi
merak ediyordu: "Beni seviyor musun, lain?"

lain aşağı doğru eğilip Judith'i öptü. "Başka bir kadını,
seni istediğim şekilde asla istemedim," dedi. "Sen de beni
istiyorsun. İnkâr etme bunu."

Judith'in omuzları çıktı. "İnkâr etmiyorum," diye

İkizlemlerin iiii kakış sesleri pederin komutanıyımınu boşuyordu. Peder diğer ihtiyarların Judith'ın etrafında "Baba ve Oğlum adına..."

Judith lain'e, "Sen, yalnızca, bana sürekli olarak emeller için benimle evlenmek istiyorsun," dedi. Judith, "Dumbarlar'ın düşmanlarınız olduklarını unutturdum," dedi o vakit. "Ama pederiniz..." Brodick, "Merlin'in öldüğünü nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Graham, "Şimdi, oğlum, bu ölümü kazanç sayıyor olamazsın," tavsiyesinde bulundu. "Onu, uçurumdan düşmek öldürdü."

Brodick, "Winslow, o senin üzerine bıçakla yürüdüğünde, onu sen itmedin mi?" sorusunu yöneltti.

Erkek kardeşi başını iki yana salladı. "Ben ona ulaşmadan önce, onun ayağı kaydı."

Judith onların konuşmasıyla adeta şok geçirdi. Başka hiç kimse yanıtlama eğilimindeymiş gibi görünmediği için, Patrick Judith'ın peder hakkındaki ilk sorusunu yanıtlamaya karar verdi. "Buraya hizmet verecek yeterli sayıda din adamı mevcut değil," dedi. "Peder Laggan'ın canı istediği zaman gelip gitmesine müsaade ediliyor."

Alex, "Geniş bir alana hizmet veriyor," deyiverdi. "Ve düşman bildiğimiz tüm oymaklara, Dumbarlar'a, Macphersonlar'a, Macleanlar'a ve elbette diğerlerine de."

Onların düşmanlarına ilişkin liste, Judith'i afallattı. Judith Graham'a bundan bahsetti. Maitlandler'e dair öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu, hiç kuşkusuz, fakat Judith'in bir güdüsü daha vardı. Judith kendisini toplamak

ya da zamanı gereksinim duyuyordu. Kendisini sersemletmiyordu, soğuk suda henüz yıkanmış bir çocuk gibi hissediyordu.

Graham Judith'e, "Alex sana sadece kısmi bir liste sunmuş," dedi.

Judith kulaklarına inanamayarak, "Sizler hiç kimseden hesaplamaz mısınız?" diye sordu.

Graham omuz silkti.

Peder Laggan, "Konuya dönebilir miyiz?" diye başpda

"Baba..."

"Millicent teyzemi ve Herbert amcağı ziyarette bulunmaları için davet edeceğim, lain... İlk başta heyetten izin almaması beklemeyeceğim."

Peder çok daha yüksek bir sesle, "Baba ve Oğul adına," diye devam etti.

Duncan, "Sonraki sefer de Kral John'u çağıracağız," diye devam etti.

Owen, "Buna izin veremeyiz, genç hanım," diye hoşlandı.

Peder Laggan herkesin dikkatini çekmeye çalışarak başladı: "Lütfen ellerinizi birleştirin ve törene odaklanın."

Judith, "Kral John'un buraya gelmesini istemem," diye devam etti. Böyle utanç verici bir öneride bulunduğu için Owen'a doğru dönüp kollarını çattı. "Teyzemi ve eniştemi sevmiyorum. Onları getireceğim de." Döndü ve lain'e baktı: "Buraya da hayır, lain."

"Göreceğiz. Graham, Judith'le evlenen benim, sen değil. Onun elini bırak. Judith, buraya gel."

Peder Laggan usulüne uygun devam etmeksizin törene başladı. Lain törene az çok ilgi gösteriyordu. Judith'i kabul olarak kabul etmeye hemen razı oldu.

Judith ise işbirliği yapıyordu. İain bu tarfı kadın için biraz üzülüyordu. Judith'in kafası iyice karışmıştı.

"Judith, İain'i kocan olarak kabul ediyor musun?" Judith yanıtını vermeden önce İain'e baktı. "Görmez."

Peder, "Bu olmaz, kızım. Kabul ediyorum demek zorundasın," diye öğütledi.

"Kabul ediyor muyum?"

İain gülümsedi. "Teyzen ve enişten burada hoş karşılanacaklardır."

Judith de gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Peder Laggan Judith'e, "Bana hâlâ cevap vermek zorundasın, Judith," anımsatmasını yaptı.

Judith, "O beni seveceğini ve bana değer vereceğini kabul ediyor mu?" diye sordu.

Brodick sabırsızlıkla seslendi: "Tanrı aşkına, o az önce kabul etti."

"İain, eğer burada kalırsam, mutlaka bazı değişiklikler yapmayı deneyeceğim."

Graham Judith'e, "Şimdi, Judith, burada bulunan şeyler mevcut haliyle hoşumuza gidiyor," dedi.

Judith, "Burada bulunan şeyler benim hoşuma girmiyor," dedi. "İain, törene başlamadan önce senden bir söz daha istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Peder açıklamaya çalıştı: "Törene başlamadan önce mi? Ortasındayız..."

Graham, "Ne sözüymüş bu?" sorusunu yöneltti. "He-yetin onu etrafıca düşünmesi gerekiyor."

Judith, "Siz onu etrafıca düşünmeyeceksiniz," diyerek karşı çıktı. "Bu özel bir mesele. İain?"

"Evet, Judith?"

Ulu Tanrım, diye geçirdi içinden Judith... İain'in gülümsemesini nasıl da seviyordu. Onun kulağına fısılda-yabilmek için, İain'e yaklaşmasını eliyle işaret ediyorken, küçük bir iç çekiş koyverdi. Graham Judith'e yer açmak amacıyla geri geri gitmek zorunda kaldı. İain aşağı doğru eğilir eğilmez, öteki herkes dinlemek için ileri doğru eğildi.

Yine de tahminde bulunmak zorundaydılar. Judith onların beynine her ne dediyse; beyin yüzündeki ifadeden, yaydığı açıkça anlaşıyordu.

Bu ifade doğal olarak herkesin dikkatini çekmişti.

"Bu senin için önemli mi?"

"Evet."

İain, "Pekâlâ," diye yanıtladı. "Söz veriyorum."

İain ona söz verene dek Judith nefesini tutmakta olduğunun ayırımına varmadı. Yüksek sesli bir iç çekiş koyver-di.

Judith'in gözleri yaşlarla doldu. Judith İain'den çok memnundu. İain ne gülmüştü ne de söyleneni hakaret saymıştı. Judith'den bir açıklama yapmasını bile talep etmemişti. Söylediğinin önemli olup olmadığını sormuş ve evet yanıtının akabinde söz vermişti.

Alex herkesin duyduğu yüksek sesli bir fısıltıyla, "Sen bundan herhangi bir şey anladın mı, Graham?" diye sor-du.

Graham cevaben fısıldadı: "İçmeye ilişkin bir şey."

Gelfrid, "İçmek mi istiyormuş?" diye bağırdı.

Owen, "Hayır, sarhoş kelimesini yakaladım," duyuru-sunda bulundu.

"Neden sarhoş olmak istiyormuş?" Vincent meraklan-
mıştı.

Judith gülmemeye çalıştı. Dikkatini tekrar Peder
Laggan'a yöneltti. Ona, "Kabul ettiğimi söyleyeceğin,"
dedi. "Başlamamız gerekmiyor mu artık?"

Vincent, "Bu genç hanımın, kendisini sürekli takip
eden bir sıkıntısı var," yorumunu yaptı.

Judith kaba yorumundan ötürü ihtiyarlı tarafsızken, Pe-
der Laggan son ihtarı verdi. Judith ona konsantrasyonun
yerinde olduğunu bir hayli hatırlatıcı biçimde söyledi.

Dikkatini pedere yeniden vermeden önce Vincent'in af
dilemesine kusur buldu. "Patrick, gidip Frances Catherine'i
getirir misin? Tören esnasında, yanımda olmasını arzu
ediyorum."

Peder Laggan, "Gelini öpebilirsin," diye duyurdu.

Judith, nihayet, kapıyı açıp içeri girdiğinde, Frances
Catherine kulübenin içinde volta atıyordu.

"Tanrı'ya şükür, buradasın. Çok endişelendim. Judith,
bu denli uzun süren ne? Ne olduğunu anlat bana. Sen
iyi misin? Çok solgun görünüyorsun. Seni üzdüler, değil
mi?" Derin bir nefes almak adına duraksadı. "İngiltere'ye
geri dönmeni emretmeye kalkışmadılar, değil mi?"

Judith masaya oturdu. "Gittiler," diye fısıldadı.

"Kimler gitti?"

"Herkes. Biraz önce... Gittiler. İain da gitti. Gitmeden
önce beni öptü. Herkesin nereye gittiğinden bihaberim."

Frances Catherine arkadaşını şimdiye kadar hiç böyle
görmemişti. Judith'in sersemlemiş olduğu gün gibi orta-
daydı. "Beni korkutuyorsun, Judith. Lütfen ne olup bitti-
ğini anlat bana."

"Evlendim."

Frances Catherine oturmak zorunda kaldı. "Evlendin
mi?"

Judith başıyla onayladı. Zihnini o tuhaf evlenme töre-
nine odaklamıştı ve etrafına boş boş bakmayı sürdürüyör-
du.

Frances Catherine birkaç dakika boyunca konuşamaya-
cak kadar afallamıştı. Judith'in tam karşısında oturuyor ve
yalnızca Judith'e bakıyordu.

"İain'le evlendin mi?"

"Öyle sanırım."

"Öyle sandığını söylemekle neyi kastediyorsun?"

"Graham aramızda duruyordu. Onunla evlenmiş olabi-
lirim. Hayır, evlendiğim kişinin İain olduğundan eminim.
Beni İain öptü... Graham değil."

Frances Catherine bu habere ne anlam yükleyeceğini
bilemiyordu. Heyecanlanmıştı, elbette, çünkü arkadaşını
İngiltere'ye asla geri dönmek zorunda kalmayacaktı, fakat
diğer taraftan sinirlenmişti de ki zihni ilk olarak buna yo-
ğunlaştı.

"Neden bu kadar acele edildi? Hiç çiçek yoktu, değil
mi? Tapınakta evlenmiş olamazsın. Tapınağımız yok. Kah-
retsin, Judith, İain'in bu işi doğru dürüst yapması konu-
sunda ısrarcı olman gerekirdi."

Judith, "Niye o denli acele edildiğini bilmiyorum...
Ama İain'in kesinlikle gerekçeleri vardı. Lütfen bu konuda
kendini üzme."

Frances Catherine, "Orada olmam gerekirdi," diye fer-
yat etti.

Judith, "Evet, orada olman gerekiyordu," onayını ver-
di.

Frances Catherine tekrar konuşmadan önce sükunet içerisinde bir dakika daha geçti. "Bu evliliğe seviniyor musunuz?"

Judith bir silkişçe omuzlarını kaldırdı. "Sanırım, seviniyoruz."

Frances Catherine'in gözleri yaşlarla doldu. "Hayalini gerçekleştirmeyi hak ediyordun."

Judith arkadaşının hangi husustan bahsettiğini biliyordu, elbette. Başını iki yana salladı ve Frances Catherine'i rahatlatmayı denedi. "Hayaller, küçük kızların birbirlerine fısıldamaları içindir. Kesinlikle gerçekleşmez. Ben yetişkin bir kadını artık, Frances Catherine, imkânsız şeyleri hayal edemem."

Arkadaşı olurluna bırakacakmışa benzemiyordu. "Kimle konuştuğunu unutuyorsun, Judith. Ben seni tüm bu dünyadaki diğer herkesten daha iyi tanıyorum. Cadı annen ve sarhoş dayınla aynı evde geçen korkunç yaşantıya dek her şeyden haberdarım. Acından ve yalnızlığından da haberim var. Hayallerin, incinmene karşı kalkanların oldu. Senin için hâlâ önemli değilmiş numarası yaptığın bu hayallerinin sadece faal hayal gücünden kaynaklandığını söyleyebilirsin bana... Fakat ben daha fazlasını biliyorum."

Frances Catherine'in sesi bir hıçkırık sonrasında çatallaştı. Genç kadın derin bir nefes almasının ardından konuşmasını sürdürdü. "Hayallerin seni umutsuzluğundan korudu. Onları yok sayıyormuşsun gibi davranmaya yeltenme. Sana inanmam."

Judith çileden çıkmış bir halde, "Frances Catherine, lütfen bu konuda mantıklı ol," dedi. "Yaşamım daima korkunçtu. Millicent ve Herbert yaşamımı dengeliyorlardı. Ayrıca, o aptalca hayalleri kurduğumda çok küçüküm."

Düşünümün, istediğimi şekilde gerçekleşmesini kafamda canlandırıyordum sadece. Düşünümde babam da olacaktı, anmıyor musun? Adamcağızın yaşamadığını sanmama rağmen, tıpnağın arka tarafında, yarı başımda durduğunu hayal ediyordum. Kocam o denli sevinecekti ki mutluluktan ağlayacaktı. Şimdi soruyorum sana. Iain'in karyında ağladığını tasavvur edebiliyor musun?"

Frances Catherine hafifçe gülümsedi. "Benim kocam da minnettarlığından ötürü ağlayacaktı. Patrick ağlamadı. Sınsice güldü."

"Annemi yeniden görmek zorunda kalmayacağım bundan böyle."

Judith bu düşünceyi yüksek sesle fısıldamıştı. Frances Catherine başıyla onayladı. "Hem de bundan böyle beni bırakmayacaksın."

"Buna sevinmeni istiyorum."

"Pekâlâ. Seviniyorum. Şimdi tam anlamıyla neler olduğunu anlat bana. Her bir ayrıntıyı istiyorum."

Judith istenileni yerine getirdi. Anlatmayı bitirdiğinde, Frances Catherine gülüyordu. Judith hatırlamakta güçlük çekiyordu ve her şeyi birbirine karıştırdığı için yazık hafızasına ilişkin özür dilemeyi sürdürüyordu.

Judith, "Iain'e beni sevip sevmediğini sordum," dedi arkadaşına. "Bana yanıt vermedi. Tören bitip de Iain beni öpünceye dek muallakta kaldım. Beni istediğini söyledi. Ona babamdan söz etmeyi denedim üstelik, fakat sözcüklerin ağızından çıkmasına müsaade etmedi. Bunun önem taşımadığını söyledi. Unut gitsin, dedi. Denedim ama bittir daha ısrarcı olmam gerektiğini düşünüyorum."

Frances Catherine hanımefendice olmayan bir şekilde kendi kendine mırıldandı. "Baban hakkında kaygılanmaya

başlama. Şu andan itibaren lain'e bir kez daha bulundun buluşmaya çalışmayacağı. Hiç kimse bilmeyen." Judith başıyla onayladı. "Iain'e iki hafta süre verilecekler."

"Peki ya diğer söz?"

"Iain benim bulunduğum yerde sarhoş olmayacak."

Frances Catherine'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Kocam, fakat Frances Catherine Judith'in niye bu denli hassas, yet gösterdiğini bütünüyle anlıyordu. "Burada yaşadığım müddetçe, Iain'in içtiğini katıyen görmedim."

Judith, "Sözünü tutacak," diye fısıkladı. İçimi çekti. "Bu gece nerede uyuyacağımı merak ediyorum."

"Iain seni almak için buraya gelecektir."

"Ne yaptım ben böyle?"

"Sen onu seviyorsun."

"Evet."

"O da seni seviyor olmalı."

Judith, "Umarım, seviyordur," dedi. "Elde edeceği başka bir şey yoktu. Beni seviyor olmalı."

"Bu gece için endişeleniyor musun?"

"Biraz. Sen ilk defasında endişelenmiş miydin?"

"Ağlamıştım."

Her nedense, iki kadın da bu itirafı çok komik buldular. Patrick ve Iain, Frances Catherine ve Judith'in gülüş biçimine gülümseyerek içeri girdiler.

Patrick onların bu denli komik buldukları şeyi öğrenmek istedi. Patrick'in sorusu, iki kadını daha da fazla güldürdü yalnızca. Patrick vazgeçti en sonunda. Kadınların mantıktan yoksun olduklarına karar verdi.

Iain'in bakışları Judith'e odaklanmıştı. Iain, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Frances Catherine'i ne olup bitişinden haberdar etmek istedim. Bir evlendik, değil mi?"

Frances Catherine Patrick'e, "Graham'le evlenmiş olabileceğini düşünmüyor," dedi.

Iain başını iki yana salladı. Gelinine doğru yürüdü ve onu ayağı kaldırdı. Iain kulübeye girdiğinden ben Judith bir kez olsun Iain'e bakmamıştı ve bu ayrımsama Iain'in canını sıkıyordu. "Eve gitme vakti."

Judith o an telaşlandı. "Biraz eşyaları alacağım yalnızca," dedi. Başını eğik tuttu ve paravanın arkasına yöneldi. "Ev neresi?" diye sordu.

Patrick Judith'e, "Evlendiğiniz yer," dedi.

Bu, Judith'in yüzünü buruşturmasına yetti. Neyse ki paravanın arkasından hiç kimse onu göremiyordu. Hafifçe içimi çekti. O çirkin kalede yaşamak zorunda kalacağını, ancak bu durumun, canını sıkımayacağını varsaydı. Iain orada yaşıyordu ve önemli olan tek şey buydu.

Judith geceliğini, sabahlığını ve bu gece için gerekli diğer eşyaları toparlarken iki kardeşin konuştuklarını işitebiliyordu. Yarı ugrayıp kalan eşyalarını da alacaktı.

Geceliğini katlamakta zorlandı ve ellerinin titrediğini fark edince şaşırıldı.

Küçük valizi hazırladı, fakat küçük sığınagını terk etmedi. Bugün yaşananların önemi, Judith'in zihninde nihayet belirginleşiyordu.

Judith yatağın kenarına oturdu ve gözlerini yumdu. Anık evli bir kadındı. Kalbî hızla çarparken nefes almakta zorluk çekiyordu. Panîğe kapılmak üzere olduğunun farkındalığıyla kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

Yüce Tanrım, diye inledi. Pekî ya yanlış yaptım? Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki. İain onu seviyordu, öyle değil mi? Onunla evlenmek istemiş ve bir eş edinmenin dışında kesinlikle hiçbir kazanım elde etmemişti. Başka hangi gerekçe söz konusu olabilirdi ki?

Ya bu insanlarla asla iyi geçinemezse? Judith son olarak yatakta nasıl memnun edeceğini kesinlikle bilmediğinden emindi. İain onun tecrübesiz olduğunu biliyordu. Judith'e bunu öğretmek İain'in göreviydi ama ya Judith öğrenmeyecek türde bir kadınsa?

Judith İain'in onu değersiz olarak nitelendirmesini istemiyordu. Ölmeyi yeğlerdi.

"Judith?"

İain'in sesi bir fısıltıdan daha yüksek çıkmamıştı ama Judith hâlî korkuyordu. İain bunu fark etmişti. Gelmenin bayılmak üzere olduğunu da. Judith korkuyordu. Ve İain onun neden korktuğunu az çok tahmin ediyordu.

Judith İain'e titreyen bir sesle, "Gitmeye hazırım artık," dedi.

Bu duyuruyu yaptıktan sonra yerinden kılmılamadı. Kucagındaki valizi sımsıkı tutuyordu. İain gülümsemesini sakladı. Yatağa doğru yürüdü ve Judith'in hemen yanına oturdu.

"Burada niye oturuyorsun?" diye sordu.

"Yalnızca düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Judith İain'e yanıt vermedi. Ona bakmayacaktı da, çünkü bakışlarını kucagında sabitlemişti.

İain Judith'e acele ettirmeyecekti. Birkaç dakika boyunca yan yana oturdular. Judith Frances Catherine'in, kocası

ne hisseddiğini duyabiliyordu. "Çiçekler" sözcüğünü iştî arkadaşının, düğündeki süsleme eksikliğinden şikâyet ediver olabileceğini düşündü.

"Bu gece banyo yapmam mümkün mü?"

"Evet."

Judith başıyla onayladı. "Gitmemiz gerekmiyor mu?"

"Düşünmeyi bitirdin mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

Judith de yerinden doğrulup valizi İain'e uzattı. İain Judith'in elini tuttu ve kapı aralığına doğru yürüdüler.

Frances Catherine onların çıkışını engelledi. Onları aşam yemeği için alıkoymaya kararlıydı. Her şey hazır olduğu için İain buna rıza gösterdi. Judith yiyemeyecek kadar gergindi. İain'in herhangi bir sıkıntısı yoktu. Hem İain hem de Patrick kork günlük Lenten orucunu henüz umamış adamlar misali yediler.

İain yemekten sonra oyalanmak istemedi. Judith de istemedi. İç kaleye doğru el ele yürüdüler. İçerisi karanlık. İain Judith'i ikinci kata çıkardı. Dar koridorun sol tarafında yer alan üçüncü oda İain'e aitti.

Yatak odası aydınlık ve sıcaktı. Duvarın kayda değer bir kısmını kaplayan şömine, kapının hemen karşındaydı. Parlak ateş, alev alev yanıyor ve içerisini etkin bir biçimde ısıtıyordu. Yatak oymağın renklerinden yapılmış bir yorganla örtülüydü ve duvarın bitişindeki küçük sandığın üstünde iki tane mum duruyordu.

Odadaki tek iskemle şöminenin yanında yer almaktaydı. Yatağın yanındakinden daha geniş ve daha uzun bir diğer sandık, karşı duvarın bitişindeydi. Sandığın üstünde pıncarlı, altın kenarlı bir kutu vardı.

Judith lain'in dağınıklığından fazla hoşlanmadığını kavıyordu. Oda kullanışlı, yeterli ve tam da butada uyuyan alıma göre idi.

Şöminenin hemen önünde tahtadan büyük bir kane mevcuttu. Sudan buhar yükseliyordu. Lain Judith onu tanımadan önce genç kadının banyo tabchini duyarlı bir dahi niş sergileyerek tahmin etmişti.

Lain Judith'in valizini yatağa fırlattı. "Gerekli gündüğü başka bir şey var mı?"

Judith korkunç bir ihtiyaç duyuyordu ama bunun lain'a söylemedi. "Hayır, teşekkür ederim."

Ellerini kenetlemiş bir halde bekleyerek ve banyo yapabilmek için lain'in oradan ayrılmasına dua ederek odanın ortasında dikilmeyi sürdürdü.

Lain Judith'in bu işi yapmakta neden duraksadığını merak ediyordu. "Soyunmak için yardıma mı gereksinim duyuyorsun?" diye sordu.

Judith "olacak şey mi" dedikten bu sorudan ötürü derinden sarılarak, "Hayır," deyiverdi. Daha sakın bir sekle ekledi: "Nasıl soyunulduğunu hatırlıyorum."

Lain başıyla onayladı, sonra parmağını sallayarak Judith'e, yanına gelmesini işaret etti. Judith tereddüt etmeksizin ilerledi, sonra aralarında bir adımlık mesafe bırakarak durdu.

Lain Judith'e elini uzattığında, Judith'in çekinmemesine memnun oldu. Genç kadının saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru attı, sonra zinciri yakalamak için parmaklarını kıyafetin yaka kısmından içeri kaydirdi.

Lain zincir ve yüzüğü çıkarıncaya dek tek kelime etmedi.

"Bugün bana verdirdiğin sözleri hatırlıyor musun?"

Judith başıyla onayladı. Ulu Tanrım, diye yaktı. Lain fikrini değiştirdiğini söylemeyecekti, değil mi?

Lain Judith'in yüzündeki panik ifadesini gördü ve banyo iki yana salladı. "Şimdiye dek sözünden asla caymadım, Judith, şimdi de caymayacağım." Lain yanılmamıştı, bu sözler üzerine Judith'in yüzündeki korku dolu ifade solup gitmişti. "Şayet beni daha iyi tanısaydın, böyle bir endişen asla olmazdı."

Judith kendi davranışını mazur göstererek, "Ama seni daha iyi tanımıyorum," diye fısıldadı.

Lain, "Bana vermemi istediğim bir söz var," açıklamasını yaptı. Zinciri ve yüzüğü Judith'in eline bıraktı. "Bunu yakarken takmam istemiyorum."

Bu cümle Judith'e bir rica gibi değil de bir emir gibi geldi. Lain gerçeklerini açıklamadı, üstelik. Judith niye böyle bir söz istediğini lain'e sormak üzereyken fikrini değiştirdi. Judith lain'den onunlayken asla sarhoş olmayacağına dair söz istediğinde, lain ona bunun nedenini açıklamamıştı ve lain tamamen aynı itibarı görmeyi hak ediyordu.

"Kabul ediyorum."

Lain başıyla onayladı. Halinden hoşnut görünüyordu.

"Benden bunu atmamı mı istiyorsun?"

Lain, "Hayır," yanıtını verdi. Sandığın üstündeki küçük kutuyu eliyle işaret ederek, "Onun içine koy," dedi. "Hiç kimse onu dert edinmesin."

Judith lain'in önerdiğini yapmakta acele etti. "Millicent teyzemin bana verdiği broşu da burada muhafaza edebilir miyim?" sorusunu yöneltti. "Onu kaybetmek istemem."

Lain Judith'e yanıt vermedi. Judith arkasına döndükten hemen sonra, lain'in odadan ayrıldığını anladı. Lain çıt çıkmamıştı.

bu gerçeği aklına kabullendirmesi neden bu denli

...genel meselelerinin son derece kafa karıştırıcı olduğunu karar verdi. Patrick'e bir kadının tıpkı diğer bir kadına kadar iyi olduğuna dair nasıl da büyük konuştüğünü düşündü. O küstahça yorumundaki küfür şimdi ayrıntıya giriyordu. Hiçbir kadına benzemiyordu.

...Judith bayağı bir müddet karniye ile meşgul idi. O bir savagçı-
tan aptalca düşüncelerinden uzaklaştı. Zihnini böylesine önemsiz konularla meşgul etme-
...çıkıp tiz bir ışık çaldı. Ses, merdivenlerde

Koridora çıkıp tız bir ışık çaldı. Ses, merdivenlerde yankılandı. Sonra odaya geri döndü ve şömineye doğru yürüdü. Geliminden iki adım uzaklıkta dahi olmayan şömineye davandı ve çizimlerini çıkardı.

Uç adam alacalece içeri girdiğinde, Judith lain'e kapıyı
neden açık bıraktığını sormak üzereydi. Adamlar beye bağ
salmı verdiler, odanın diğer tarafına geçip küveti kaldırdılar.
Ağır küveti odanın dışına taşırlarken, bakaşlarını kasıtlı
olarak Judith'ten uzak tutuyorlardı.

lain onları kapiya dek takip etti ve birisi yüksek sesle adını söylediğinde, kapiyi kapatmak üzereydi. Derin bir nefes aldı ve odadan bir kez daha çıktı.

Yaklaşık olarak bir saat boyunca geri gelmedi. Ateşin sıcaklığı, Judith'i mayıstırmıştı. Saçları şu anda sadece birtaz ıslak ve buklelerinin çoğu eski halini almıştı. Ayaya kalktı, şömine rafına fırçasını koydu ve yatağın kenarına doğru gitti. İain içeri geri geldiğinde, Judith sabahlığını çıkarıyordu.

lain kapıyı kapattı, sürgüledi ve sonra ekose kumaşını
çıkardı. Kumaşın altına herhangi bir şey giymemişti.

Judith oracıkta utancından öleceğini sandı. Bakışları-
ndan önce değil. Frances Catherine'in gerçek görünüşü-
lanasına şaşmamalıydı. Eğer Patrick de lain'in yaptığı işi
yaptıysa ki muhtemelen yapmıştı Judith onunmeden ağla-
rı çoktan buğulanmıştı. Ah Tanrım, diye yakardı in gö-
Buna gerçekten hazır değildi... Bu türde bir işkiye in-
degildi. lain'i çok iyi tanıyıyordu... Ve bu hatayı hata
yapmamış olması gerekiyordu.

"Güzel olacak, Judith."

lain Judith'in tam önünde duruyordu. Judith lain'i
bakmayacaktı. lain ellerini Judith'in omuzlarına koydu ve
Judith'i şefkatle sıktı. "Hakikaten güzel olacak. Bana güle-
niyorsun, değil mi?"

lain'in sesi sevecenlikle doluydu. Fakat bu, işe yara-
dı. Judith sakinleşmek amacıyla birkaç kez derin derin ne-
fes aldı. Ancak bu da pek bir fayda sağlamadı.

İşte o zaman, lain Judith'i kollarına aldı ve kollarının
arasında sımsıkı tuttu. Judith hafifçe içini çekti ve sakin-
leşti. Her şey güzel olacaktı. lain onu incitmeyecekti. Onu
seviyordu.

Judith lain'in gözlerine bakabilmek için biraz geri çe-
kildi. lain'in bakışları sıcak ve biraz da müzipti.

lain teskin edici bir şekilde fısıldayarak, "Korkma," dedi
Judith'e.

"Korktuğumu nereden biliyorsun?"

lain gülümsedi. "Korkmak" sözcüğünün uygun tanı-
lama olmadığına karar verdi. "Ödül kopmak" deyişi çok
daha yerindeydi. "Yüzünde, Isabelle'in oğlunu dünyayı

görmek için senden yardım istediğini sana söylediğim
geceki ifade mevcut."

Judith bakışlarını lain'in göğsüne çevirdi. "Yardım ist-
mek istemiyordum, çünkü o işi yapamayacağımdan kork-
mıyordum... lain, bunu da yapmak istediğimi sanmıyo-
rum. Güzel olacağını biliyorum, fakat ben yine de bunun
hiç olmamasını tercih ediyorum..."

Judith cümlesini tamamlamamıştı, lain'in kollarına geri
döndü ve ona yaslandı.

lain Judith'in ona karşı dürüst olabilmemesinden hoşnut-
tu, ama diğer taraftan hayal kırıklığına uğramıştı. Yatağına
asla bir bákire almamıştı ve bu eylemi Judith için mümkün
olabildiğince kolaylaştırtmanın ne denli önem taşıdığını o
dakikaya dek idrak edememişti. Zaman, sabır ve epeyce
dayanma gücü gerekiyordu.

lain, "Tam olarak nedir korktuğun?" diye sordu. Judith
lain'e yanıt vermedi. Titremeye başlamıştı ve lain bu titre-
menin soğuktan kaynaklanmadığını biliyordu. "Acı olacak,
elbette, ama eğer ben..."

"Acıdan korkmuyorum." Judith bu sözleri ağzından ka-
çırmıştı.

lain'in kafası adamakıllı karışmıştı artık. "Öyleyse ney-
den korkuyorsun?" Judith'in yanıt vermesini beklerken
şefkatli bir şekilde onun sırtını okşuyordu.

Judith kekeleyerek, "Bir erkek daima yapabilir... Bilir-
sin," dedi. "Bazı kadınlar yapamazlar ve şayet ben o kadın-
lardan biriysen, o vakit seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Sen beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

Judith, "Uğratacağıma gerçekten inanıyorum," diye fi-
sıladı. "Sanırım, ben yapamayanlardan biriyim, lain."

lain otoriter bir edayla Judith'e, "Yapabilirsin," dedi.

Judith'in tam olarak hangi konudan söz ettiğine ilişkin bir bilgiye sahip değildi ama o konunun Judith için önem taşıdığı belliydi ve Judith kesinlikle Lain'in görüşüne gereksinim duyuyordu. Lain deneyimli olduğu ne de olsa ve huberlardı. Lain Judith'in sırtını okşamayı istemesiyle Judith'ın gölelerini kapadı ve Lain'in kendisini rahatlatmasını müsaade etti. Lain kesinlikle dünyadaki en anlayışlı erkekten ve Judith'e bu denli nazik davranışında, Judith'in Lain'i sevmekten başka bir seçeneği kalmıyordu.

Korkusunu yenmesi, Judith'in fazla zamanını almada. Judith hâlâ biraz gergindi, elbette, fakat bu durumun algılanmadık olduğunu sanmıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra geriye doğru çekilerek Lain'den uzaklaştı. Lain'e bu kamıyordu ve yüzünün kızardığını hissediyordu. Fakat bu, Judith'i durdurmadı. Sabahlığını üstünden yavaşça çıkardı. Sonra yatağa fırlattı. Hatta Lain'e bakması için zaman bile bırakmadı. Sabahlığından kurtulur kurtulmaz Lain'in kollarına dönmekte aceleci davrandı.

Lain gözle görülür bir şekilde titriyordu. Heyecandan boğuk çıkan bir sesle, "Bana öyle iyi geliyorsun ki..." diye fısıldadı.

Bu temas Judith'e iyiden çok daha iyi geliyordu. Harika geliyordu. Judith utangaç bir sesle Lain'e ne hissettiğini aynen söyledi.

Lain çenesini aşağı indirip Judith'in başına dayadı. "Beni memnun ediyorsun, Judith."

Judith, "Henüz herhangi bir şey yapmadım," karşılığını verdi.

Lain, "Herhangi bir şey yapmana lüzum yok," açıklamasını getirdi.

Judith Lain'in sesindeki gülüşü içinebiliyordu. Tepkisel olarak gülünce, Lain Judith'e acele ettirmeyerek, sonunda onun utanmasından arınmasına yardımcı oluyordu. Judith bu yardımın, Lain'in planı olduğunu biliyordu ve önceden tasarlanmış olup olmamasını önemsemiyordu. Lain'in, Judith'in duygularına anlayış göstermesi, Judith'i fikrıyla rahatlatıyordu. Judith yüzünün kızardığını aklına bile getirmiyordu artık.

Lain'in sert uyanışının sıcaklığı, Judith'in karnının altına baskı yapıyor ve bu durum genç kadını hâlâ endişelendiriyordu, fakat Lain talepte bulunduğu kadar hiçbir yaklaşım sergilemiyor, yalnızca Judith'in titremelerini yavaş yavaş okşayarak uzaklaştırıyordu, öyle ki bu endişenin önemsizmiş gibi görünmesi fazla uzun sürmedi.

Judith Lain'e dokunmak istiyordu. Lain'in belini sıkıca kavradı ve çekingen bir tavırla geniş omuzlarını, sonra sırtını ve son olarak uyluklarını okşadı. Lain'in teni, Judith'in parmak uçlarında çeliğe dokunuyormuş gibi bir his bırakıyordu. Lain Judith'ten bütünüyle farklı bir dokuda ve renk tonundaydı. Judith kendisini tüm bu harikulade farklılıklara hayret ediyorken buldu. Lain'in kasları, kollarının üst kısımları boyunca düğümlenmiş halat gibiydi ve Judith Lain'in yanında oldukça cılız kalıyordu.

"Sen çok kuvvetlisin, Lain; bense çok kuvvetsizim. Seni memnun edebilmem bana tuhaf geliyor."

Lain güldü. "Sen kuvvetsiz değilsin. Yumuşak, dingin ve çok ama çok çekicisin."

Lain'in övgüsü üzerine Judith'in yüzü kızardı. Judith yüzünü Lain'in göğsüne sürtüyor, Lain'in göğüs kıllarının burnunu gıcıklatması üzerine gülümsüyordu. Yukarı doğru uzanıp, Lain'in boynunu, nabzının attığı alt kısmı öptü.

"Sana dokunmak hoşuma gidiyor," itirafında bulundu.

Judith'in sesinden, kendi itirafına yazdığı anlaşılmıyordu. Fakat lain buna yazırmadı. Judith'in kendisine dokunmaktan hoşlandığını zaten biliyordu. Bu, lain'in de hoşuna mümkün olduğunda lain'e dokunma, lain'i okuma saydı. lain Judith'in içgüdüsel olarak onun elini tuttuğu tüm anları ve bir görüşüne itiraz edip onu azarladığından kolunu okşayış biçimini düşündü.

Judith lain'le birlikteyken aşırı çekingen bir tavır sergilemiyordu... Ama yalnızca lain'le birlikteyken. Evet, lain ne kadar çekingence davrandığını fark etmişti. Judith çok hoştu, elbette, fakat askerlerden herhangi birine temas etmemeye özen gösteriyordu. Alex'le beraber at binmek zorunda kaldığında, Alex'in kollarında asla gevşemiyordu. lain'e bütününü güveniyordu ve bu gerçek, lain için Judith'in sevgisi kadar önem taşıyordu.

Ah Tanrım, diye düşündü lain. Judith lain'i gerçekten seviyordu.

"Judith?"

"Evet?"

"Benden saklanmamaya hazır mısın?"

Judith neredeyse gülüyordu. lain'den saklanmaktaydı ve lain bunun, Judith'in oyunu olduğunu baştan beri biliyordu. Judith lain'i tutuşunu gevşetti ve bir adım geriye yererek ondan uzaklaştı. Sonra lain'in gözlerine baktı ve ona yavaş bir baş onayı verdi.

Lain en harika gülüşe sahipti. Judith gözlerini dikip lain'e bakarken bunu düşündü. Judith ise lain'in şimdiye dek gördüğü en muhteşem vücuda sahipti. lain gözlerini

dikip Judith'e uzun uzun bakarken bunu düşündü. Judith, tepeden tırnağa mükemmel bir görünümdedi ve eğer lain Judith'i tümüyle kendisinin kılmak için ona hemen dokunmaya başlamazsa, aklını kaçıracağını biliyordu.

Aynı anda birbirlerine doğru uzandılar. Lain Judith'in kollarını kavrayıp onu kendisine doğru çekerken, Judith kolunu lain'in boynuna doladı.

Lain aşağı doğru eğilip, ilosini birden selülsüz bırakan derin ve iştahlı bir öpüşle Judith'i öptü. Judith'in sunduğu kezzetin tadına bakmak için dilini içeride hareket ettirdi. Judith bu erotik aşk oyununu taklit ederek dilini lain'inkine sürüttüğünde, lain'in gırtlğından düşük sesli bir memnuniyet homurtusu yükseldi.

Lain dönüp örtüleri geri çekmek amacıyla aşağı doğru eğilirken, Judith'in düşmemesi için bir kolunu onun narın bedenine sardı. Judith lain'in onu öpmekten vazgeçmesini istemiyordu. lain'in dikkatini çekmek için ensesindeki sıça asıldı ve lain yeterince çabuk yanıt vermediğinde, lain'i öpme ereğiyle yukarı doğru uzandı.

Lain Judith'in cesaretinden hoşlanıyordu. Çıkardığı küçük iniltilerden de hoşlanıyordu. Judith'i kollarına alıp yatağa yatırdı. Judith'e endişelenmeye başlaması için zaman bırakmadı ve bacaklarını iki yana ayırarak hafifçe onun üzerine uzandı. Kendi ağırlığını dirseklerinden destek alarak dengeledi ve vücuduyla Judith'in vücudunu tamamen örttü. Tanrı biliyor, lain hayatı boyunca bu denli harikula-de bir şey asla hissetmemişti.

Judith'in lain'e karşılık verışı, lain'in kendi saldırısı için Judith'i hazırlamaya zaman ayırıp yavaşlama arzusu- nu üstün geliyordu. Judith düşünemeyip sadece hazrı du-yumsaymıyaya dek, lain Judith'in neresine nasıl dokuna-

cağından emin olmak için yaptığı işe yoğunlaşma ihtiyacı duyuyordu. Judith lain'in özenli ve becerikli bir insan ve lain'i öldürüyordu. Kıpır kıpır, yerinde duramayan, duran, uzan süren, sıcak ve ıslak bir kadın için ayar öptü. En sonunda dudaklarını Judith'in kollarından aldı ve Judith'in yumuşak tepeleri arasındaki mükemmel vadiyi tatmak için ağızlarına doğru hareket etti. Çok yavaş meden parmaklarının izini dudakları takip etmeye başladı.

Judith yataktan neredeyse düşüyordu. Ham hazın etkisi Judith'in vücudunda akıyordu. Judith bu tatlı işi için lain'in omuzlarını sıkıca tuttu ve lain'in ona tatmadığı kendinden geçişin teslimiyetiyle gözlerini yumdu.

lain Judith'e sahip olma gereksinimiyle yanıp tutuşuyordu. Kendi özdenetimini kaybetmekte olduğunu hissediyordu. Judith'in her yerinin tadına varma arzusu, önce her düşünceye galip geliyordu. Elleri Judith'in kolları dizlerine uzandıktan sonra, Judith'in uyluklarının iç kısımlarını okşayınca ve uyluklarını yavaşça iki yana açınca dek daha da ağızlarına inmeye devam etti.

lain eğilip Judith'in bekaretine kalkan olan o yumuşak kıvrımlar üçgenini öptü.

"lain, yapma..."

"Evet."

Judith lain'i itererek uzaklaştırmaya çalıştı ama sonra lain'in dudakları Judith'in sıcaklığını esir aldı ve Judith e an öyle yoğun bir hazla sarsıldı ki karşı gelmeyi tümüyle unuttu.

Kalçaları, lain'in daha fazla dokunması için iğneden

bir yarı doğru kaktı. Tırnakları, lain'in kükrek kemiklerine batı. Judith bir erkeğin bir kadınla bu kadar ayrılmış bir şekilde sevgibildiğinden asla haberdar olmamıştı. Fakat artık ne korkuyor ne de utanıyordu. lain'e, lain'in onu okşamak için, lain'in ona dokunduğu biçimde dokunmak istiyordu, ancak kısıldamayı her denediğinde, lain tutuşunu sıkılaştırıyor ve onu put gibi hareket ettiriyordu.

lain yan döndü ve parmağını Judith'in dar kadınlığının içi doğru yavaşça ve dikkatle soktu. Başparmağı, kolları arasında gizlenmiş hassas yumruğu okşuyordu ve Judith'in tepkisi, lain'in özdenetimini neredeyse ortadan kaldırıyor. lain'in ona böylesine dürüstlük veya kadınlıkla karşılık veren bir kadını hiçbir zaman olmamıştı. Judith'in lain'e güveni o denli katıksızdı ki Judith bütün çekingenliklerinden kurtuldu. Vücudunu lain atarak, seve seve lain'e sundu ve lain içteki gizlilüğün ağız çıkarılmasından doğan o memnuniyeti hafifletmek istemedi. Judith lain'in ihtiyacından önce geliyordu... Bu durum, lain'i öldürse bile kesinlikle böyleydi.

lain'i sevmek, Judith'i kesinlikle öldürecekti. Bu, Judith'in son mantıklı düşüncesi idi. Judith bu düşüncesi yüksek sesle söyleyivermişti üstelik, fakat ne söylediği ya da yaptığına farkına varıracak özdenetim iplerini elinde tutmayı deneyemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Kendi içinde parçalanma yaşıyormuş gibiydi. lain'in adını haykırdı ve lain işte o an iç disiplini yitirdi. Judith'in seslerini hissediyordu ve Judith'in uyluklarını daha da geniş açtı. Judith'in bacakları arasına diz çöktü. Kısık bir sesle, "Kollarını bana sar, sevgilim," talebinde bulundu. İleri doğru uzandı ve dudakları Judith'in dudaklarında

gerinirken onu kalçalarının yanlarından tutarak salır kal-maya zorladı.

Eğer bir veya iki sınırlılığına duraksadı, sonra Judith'u bekletir engelini hissedinceye dek içine doğru yavaşça in-dikkatle yerleşti.

Iain Judith'in canını acıtırıyordu, fakat Judith yaşadığı Iain'in öpüş biçimi, Judith'e diğer her şeyi unutturuyordu. İçinde yapılan basınç ağrı verse bile Judith, bu tutuşla hareketleniyordu.

Iain halihazırda hissettiği inanılmaz haz ve Judith'e tut-turmak zorunda kalacağı kaçınılmaz sanrı nedeniyle diğle-rini gıcırdattıktan sonra güçlü bir hamle yaptı.

Judith şaşkınlık ve acıyla çığlık attı. Iain'in onu ortadan ikiye ayırdığını zannetti. Tutkunun pusu kayboluyordu. Judith ağlamaya başladı ve Iain'den onu yalnız bırakma-sını istedi.

Fısıldayarak, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

Iain Judith'i sakinleştirmeye çalışarak, "Şşş... Sevgi-lim," diye fısıldadı. "Her şey güzel olacak. Kımıldama. Acı geçecek. Ah, Tanrım, Judith, kımıldamaya uğraşma."

Iain'in sesi kızgın ama sevecen çıkıyordu; Judith Iain'in kendisine söylediklerinden herhangi birini anlayamıyor-du. Canı acıyordu, ancak Judith'in daha önce deneyim-lediklerine çok yabancı bir hissi bu; hatta daha da şaşırtıcı olanı acı veren bir kanamanın başlamasıydı.

Iain'in ağırlığı Judith'i hem yatağa hem de kendisine mihliyordu. Iain iç disiplinini yeniden elde etme çabasıyla derin, yatıştırıcı nefesler alıyordu. Judith çok sıcak ve u-

lunuydu. Iain'in tek düşünmek istediği şey, doyuma ulaşma-sı ve o gözlemleri derinliklerde defalarca gidip gelmekti.

Iain dirseklerinin üstünde elleri doğru uzandı ve Judith'i bir kez daha öptü. Judith'in uyum sağlaması için ona ye-rince zaman vermeyi fazlasıyla istiyordu, fakat Judith'in sanatlarından süzülen yaşlarını görünce kendisini hay-sanların en aşaklısıymış gibi hissetti.

"Tanrım, Judith, özür dilerim. Seni incitmek zorunda kaldım, ama ben..."

Iain'in bakışındaki endişe, Judith'i, yarım ağızla diledi-ği ötürden çok daha fazla sakinleştirdi. Judith elini uzatıp Iain'in yatağını okşadı. Eli titriyordu. Iain'in ona dakika-larca önce verdiği söz fısıldayarak, "Her şey güzel ola-cak," dedi. "Geçti." Iain Judith'in doğruyu söylemediğini biliyordu. Judith'i önce alından, sonra burnundan öptü ve son olarak uzun, tutkulu bir öpüşme için Judith'in du-daklarını zaptetti. Eli birleşmiş vücutları arasında hareket etmeye, Judith'in sıcaklığını okşamaya koyuldu.

Judith'in arzusunu yeniden alevlendirmek, Iain'in uzun zamanını almadı. Iain Judith'in zevk inlemesini ıstıncıya dek ilkin yavaş hareket etmeye başladı. Öteki kadınlarla birliktayken daima elinde bulundurduğu özenetim iple-rini hâlâ tutabiliyordu, fakat Judith basit bir bildiri eşliğinde özenetim iplerini Iain'den kopardı. "Seni seviyorum, Iain."

İltiras, Iain'in hem zihin hem de beden kontrolünü elinden aldı. Iain Judith'in derinliklerinde tekrar tekrar gezindi. Judith Iain'den daha fazlasını almak için kalça-bını kaldırdı. Iain'in yumuşak ve nazik davranmasına izin vermiyecekti artık, hayır; bu inanılmaz muthuluk uçuşu-

nun daha daha fazlasını talep ederek tırnaklarını lain'in omuzlarına batırdı.

Lain kendisini tüketen bu tarifi mümkün olmayan bir nedenle diğerini sıkarak yüzünü Judith'in boynun kenarına göndü.

Judith'in içinde oluşan basınç dayanılmaz bir hal alıyordu. Judith vücudunda sel gibi akan hislerin yoğunluğundan öleceğine tam olarak emin olduğu an lain daha da etkinleşti.

Judith kendisine neler olduğunu anlamaya çalışmaya sürdürüyordu. Lain anlamasına müsaade etmiyordu. Judith aniden dehşete kapıldı. Aklının beden ve ruhundan ayrıldığını sandı. "Lain, kendimde değilim..."

Lain, "Şşşş... Aşkım," diye fısıldadı. "Yalnızca bana bırak. Ben seni memnun edeceğim."

Judith'in aklı, gönlünün daima bildiğini kabul ediyordu. Judith teslim oldu. Bu, hayatının en büyüğü deneyimiydi. Judith hiç bilmediği türde bir mutlulukla sarıldı. Kocasına sıkıca sarıldı ve bu kendinden geçişin onu tüketmesine izin verdi.

Lain Judith'in doyuma ulaştığını hisseder hissetmez, kendisini serbest bıraktı. Düşük sesli bir inilti eşliğinde tohumunu Judith'e boşalttı. Lain'in tüm vücudu, kendi teslimiyetiyle zangır zangır titriyordu.

Lain eril bir memnuniyet homurtusu çıkararak Judith'in üstüne yığıldı. Sevişme kokusu, az önce paylaştıkları mucizenin geriye kalan hatırlatıcısı olarak, aralarındaki havayı sardı. Lain'in kalbi davul sesi misali güm güm atıyordu ve lain Judith'e katıksız teslimiyetine o denli hayret etmişti ki kapıdayamıyordu. Sonsuza dek Judith'in içinde kalmak

istiyordu. Judith lain'in omuzlarını okuyordu ve arada bir çekiyordu. Lain bunun ebediyen sürmesini istiyordu.

Sevişmelerini yeniden değerlendirmek, Judith'in çok daha uzun zamanını aldı. Judith lain'e dokunmaktan vazgeçemeyecekmiş gibi görünüyordu. Lain'e soracağı en az soruları vardı. Soruların ilki ve kesinlikle en önemlisi, lain'i memnun edip etmediğini öğrenmek için sorulacak oluyordu.

Judith lain'in dikkatini çekmek amacıyla lain'i omuzdan dürttü. Lain Judith'in ona kendisi için çok ağır olduğunu bildireceğini düşündü. Derhal yan tarafa yuvarlandı. Judith de onunla beraber yuvarlandı.

Lain'in gözleri kapalıydı. "Lain, seni memnun ettim mi?"

Lain sırttı.

Bu sırtış yeterli değildi. Judith o sözcükleri duymaya gereksinim duyuyordu.

Lain gözlerini açtı. Judith'i alt tarafına doğru bakarken buldu. Judith endişeli görünüyordu. Lain, "Bundan nasıl kuşulanırsın?" diye sordu.

Judith'e bir gerekçe gösterecek vakit bırakmadı. Judith'i kollarıyla sardı, kendi üstüne yatırmak için kaldırdı ve döşeyeye öptü.

"Eğer beni biraz daha fazla memnun etseydin, öldürecektin. İkna oldun mu şimdi?"

Judith gözlerini yumdu ve başını lain'in omzuna yasladı.

Evet, Judith kesinlikle ikna olmuştu.

On Birinci Bölüm

Judith o gece fazla uyumadı. Iain onu uyandı tuttu. Bu, Iain'in kasıtlı olarak yaptığı bir şey değildi ama Iain her dönüşünde, Judith daldığı uykudan sarsılarak uyanırdı. Iain'den öteye kaçmayı sürdürüp durdu. Iain bütün yatağı işgal edinceye ve Judith yatağın kenarından sarkmaya dek, Judith'in yatakta açtığı tüm boşlukları doldurdu.

Judith şafak sökmeden sonunda uykuya yenik düştü. Birkaç dakika sonra Iain Judith'in koluna dokundu. Judith hızla yerinden doğrulup çılgınlığı bastı. Iain'in ödünü patlattı, böylelikle, Iain davetsiz misafirler olmadığını anlamadan önce kılıcını eline almış, Judith'i savunmak için yataktan kalkıyordu.

Judith bir şeyden çok korkmuştu. Uyanık olsa da hâlâ uykuluydu ve Iain Judith'in ondan korktuğunu en sonunda hatırladı. Judith'in gözlerinde vahşi bir bakış belirmişti ve Iain kılıcını yere koyup Judith'e elini uzattığında, Judith birdenbire geriye çekildi.

Iain bunu yadırgamadı. Judith'i belinden kavrayıp yama çekti ve sırtını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Judith hemen gevşedi. Iain yüksek sesle esnedikten sonra sordu: "Kötü bir rüya mı görüyordun?"

Iain'in sesi, uykudan ötürü kulak tırmalayıcıydı. Judith Iain'i rahatsız ettiği için çok üzgündü. Fısıldayarak, "Hayır," yanıtını verdi. "Sen uyumana bak. Dinlenmen lazım."

"Ne olduğunu anlat bana. Neden çığlık attın?"

Judith, "Unuttum," dedi. Yanacağını Iain'in sıcak göğsüne sırtını ve gözlerini yumdu.

"Neden çığlık attığını mı unuttun?"

Judith, "Hayır," diye yanıtladı. "Evlendiğimi unuttum. Sen kazara bana dokunduğunda bu yüzden tepki gösterdim. Bir erkekle yatmaya alışık değilim."

Iain karanlıkta gülümsedi. Judith'e, "Alışık olacağımı düşünmüyordum zaten," dedi. "Korkmuyorsun artık, değil mi?"

Judith, "Hayır, elbette korkmuyorum," diye fısıldadı. "Bu denli ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Judith'in sesi ne kadar da nazik çıkmıştı. Iain onun kocasıydı ve Judith Iain'e bir yabancıymış gibi davranmıyordu. Judith kendisini beceriksiz ve savunmasız hissediyordu. Aşırı derecede yorgun olduğuna karar verdi. Highlands'e geldiğinden beri doğru dürüst uyumamıştı ve tüm bu koşuşturmanın faydası olmamıştı.

Judith'in ağlamaya niyeti yoktu. Gözyaşları, Judith'i hırslıksız yakaladı. Judith bir çocuk gibi davrandığının farkındaydı ama kendisini nasıl durduracağını bilmiyordu.

"Judith?" Iain'in başparmağı, Judith'in yanağındaki gözyaşlarından birini sildi. "Neden ağladığımı söyle bana."

"Hiç çiçek yoktu. İain, çiçekler olması gerekliydi."
Judith'in sesi öyle alçaktı ki İain Judith'i anladığından
emin değildi. "Çiçek mi?" sorusunu yöneltti. "Nerede bu
çiçek yoktu?"

İain Judith'in açıklamasını bekledi, fakat Judith inadına
sessiz kaldı. Sonunda İain onu konuşmaya teşvik etmek
zorunda kaldı.

"Tapınakta."

"Hangi tapınak?"

Judith, "Olmayan tapınağında," yanıtını verdi. Sesinin
acıacak halde çıktığını biliyordu. Sesi anlamlı
gelmediğini de. Kafa karıştırıcı davranışına bir
üzülme."

İain, "Üzülüyorum," karşılığını verdi. Judith'in de-
min yapığı tuhaf yorumlara kafa yorarken Judith'in sırtını
oğşamaya devam ediyordu. Judith İain'in olmayan tapına-
ğındaki çiçekler derken neyi kastediyordu? Judith'in söyle-
diği söz hiçbir anlam ifade etmiyordu, fakat İain Judith'in
gerçekten canını sıkan şeyin ne olduğunu öğrenmek için
yanına dek beklemeye karar verdi.

Judith'in tatl ve sıcak vücudu, çok geçmeden, İain'in
düşüncelerini diğer meselelere çevirdi. İain Judith'e tekrar
dokunamazdı; bu iş bu gece bir daha olamazdı. Judith için
çok erken olurdu ve Judith'in, hassasiyetini gidermesi için
zamana ihtiyacı vardı.

İain yine de bunu düşünmeden edemiyordu. Erkekliği
acı verici bir sancıyla kendini hissettiriyordu. Bunun bir
önemi yoktu. İain Judith'in bir kez daha canını acıtmak-
tansa ölürdü.

İain uysal küçük geline sıkıca sarıldı ve gözlerini ka-

ıdı. Patrick İain'e, Frances Catherine uğruna cehennem
ateşlerinde bile yürüyebileceğini söylemişti ve İain bu ko-
ruluk fikir beyanı üzerine güldüğünü anımsadı.

Erkek kardeşi bütün savunma kalkınlarının inmesine
izin vermişti. Kendisinin savunmasız kalmasına müsaade
etmişti. İain erkek kardeşinin budala olduğunu düşünmü-
şü. Bir eşi önemsemek çok güzeldi, fakat bir savaşçının her
hareketini bir kadının yönetmesine izin vermek, Patrick'in
karısını memnun etmeye çalıştığı gibi, o kadını her defa-
sında memnun etmeyi istemek, İain'in kolayca kabul edi-
lebileceği bir şey değildi. Hiçbir kadın, İain'i parmağında
oyunamayacaktı. İain kendisine duygularının rüzgarında
savrulma hakkını asla tanıyamayacağını farkındaydı. Ah,
İain Judith'i önemsiyordu, hem de amaçladığından daha
hızla ve Judith karısı olduğu için İain kendisine kendisini
hoşnut hissetme müsaadesi veriyordu.

Buna karşın İain eğer savunmasız kalırsa... Kahrolur-
du.

İain Judith'in onu sevmesinden ötürü son derece mem-
nundu, elbette. Bu durum, Judith'in uyum sağlamasını
çok daha kolaylaştıracaktı.

İain'i uzun bir süre uyku tutmadı. İain Patrick gibi za-
yıf karakterli bir aşk hastasına katıyen dönüşmemenin tüm
mantıklı gerekçelerini düşünmeye devam etti ve uykuya
nihayet daldığında, kendi kendisini gönlüyle aklı arasına
mesafe koyacağına ikna etti.

Rüyasında ise Judith'i gördü.

Judith sabahın çoğunu uyuyarak geçirdi. Nihayet ge-
nerek uyandığında İain'in odayı çoktan terk ettiğini fark
etti. Kendisini oldukça yorgun ve hassas hissediyordu.

Yataktan kalkmadan önce hiç de hamimelendire olmuyordu. Yüksek sesi bir inilti koyuyordu.

Bevin karısı olduğundan, şimdi ne yapması gerektiğini ilgisiz herhangi bir fikre sahip değildi. Giyindikten sonra kocasını bulup bunu ona sormak zorunda kalacağına karar verdi.

Uçuk pembe elbisesini ve temiz iç çamaşırlarını küçük omuz çantasına istiflemişti. Hazırlanmak Judith'in zamanını aldı ve nihayet hazırlandığında, yatağı düzeltti ve katladı.

Büyük salon boştı. Masanın ortasında elmalarla dolu bir kase vardı. Kaseye bir somun kalın esmer ekmek dayanmıştı. Judith bir kadeh dolusu su içti ve elmalardan birini ti içerisindeydi ama uzun süre bekledikten sonra bütün uşakların diğer görevlerle uğraşma amacıyla dışarıda olduklarına karar verdi.

Graham merdivenlerden inmeye başladığında, Judith'in dikkatini çekti. Judith ona seslenmek üzereydi, sonra kendisini engelledi. Heyetin lideri gözlemlendiğinin farkında değildi. Graham'ın yüz ifadesi muhafazadan yoksundu. Graham hem çok üzgün hem de yorgundu. Bir kez arkasına göz attı, başını iki yana salladı ve merdivenlerden inmeye devam etti. Judith ihtiyarın bu haline üzüldü. İhtiyarın mutsuzluk sebebini bilmiyordu ve kendisini rahatsız etmek de istemiyordu.

Graham kollarında ufak bir sandık taşıyordu. Özel eşyasındaki tutuşunu ayarlamak için merdivenlerin yanındayken yine durdu ve sonra Judith'i gördü.

Judith ona gülünse de. "İyi günler, Graham," diye seslendi.

Graham boş selamı verdi. Judith ihtiyarın gülünse de onun zoraki olduğunu düşünüyordu. Hızla geriye yöneldi. "Onu taşımanıza yardım etmemi ister misiniz?"

Graham, "Hayır, kızım," diye karşılık verdi. "Kendim taşıyabiliyorum. Brodick ve Alex eşyalarından geriye kalıntıları alıyorlar. Gelfrid'inkileri de. Hiç vakit kaybetmek için yolundan çekileceğiz."

Judith, "Anlamıyorum," dedi. "Yolumda değilsiniz. Ne demek istiyorsunuz?"

Graham, "Kaleden taşınıyoruz," açıklamasını yaptı. "İain bir gelin aldığı için Gelfrid ve ben yolun aşağısındaki kulübelere birine taşınacağız."

"Neden?"

Graham alt basamağa vardığında durdu. Sabırla, "Çünkü İain artık evli bir erkek," diye açıkladı.

Judith doğrudan doğruya ihtiyarın önünde durmak için yürüdü. "İain benimle evlendiği için mi taşıyorsunuz?"

"Biraz önce söylediğim üzere evet... Mahremiyetinizi istiyor olacaksınız, Judith."

"Graham, İain benimle evlenmeden önce, İain'i desteklediğinizi söylemiştiniz... Hatırladığım kadarıyla bu evliliği onaylıyordunuz."

Graham başıyla onayladı. "Doğru."

"Oyleyse buradan ayrılamazsınız."

Bu cümle üzerine Graham tek kaşını kaldırdı. "İkisi arasında nasıl bir bağlantı mevcut?"

"Eğer ayrılırsanız, bu durum bana bu evliliği gerçekten kabul etmediğinizi gösterir. Fakat eğer kalırsanız..."

"Şimdi, Judith, ayrılış nedenimiz o değil. Siz yeni evli-

siniz ve mahremiyet sizin hakkınız. İki yağlı adam aileni aksamalara sebebiyet verir."

"Bir İngiliz kadınla aynı çatı altında yaşamak inenmez. Sizin için ayrılmıyorsunuz, öyle mi?"

Judith'in bakiındaki endişe aşikardı. Graham bütün harareti biçimde iki yana salladı. "Görüşüm bu yönde değil. Harareti mutlakla dile getirdim."

Judith Graham'a inandı. Küçük bir ferahlama iş çöken koyvermesinin akabinde sordu: "Vincent, Owen ve Duncan nerede yaşıyorlar?"

"Eşleriyle birlikte."

Graham Judith'in çevresinden dolaşmayı denedi. Judith onun yolunu kesti. Graham gitmek istemiyordu ve Judith Graham'ın gitmeye mecbur kalmasından sorumlu olmak istemiyordu. Sorun, elbette, Graham'ın gururuydu. Judith aynı anda hem bu sorunu halletmenin bir yolunu bulmak hem de kendi yolunu tutmak zorundaydı.

Judith sağlam bir plan kuruncaya dek Graham'ı sorularını yanıtlamakla meşgul edeceğini düşünerek, "Ne kadar süredir burada yaşamaktasınız?" deyiverdi.

"Şimdiye dek neredeyse on yıldır. Ben bey olduğumda, Annie'mle beraber buraya taşındık. Annie'm beş sene önce öldü. Beylik yükümlülüklerimi altı ay evvel lain'e devrettim... Aslında o zaman taşınmam gerekiyordu, fakat buradan ayrılamadım. Burada fazlasıyla kaldığımdan eminim."

Graham Judith'in çevresinden dolaşmayı bir kez daha denediğinde, Judith, "Ya Gelfrid?" diye sordu. "O ne kadar süredir burada yaşıyor?"

Graham Judith'e şaşkın bir bakiş attı. "Şimdiye dek, üç

aydır," yanıtını verdi. "Karısı öldükten sonra buraya taşındım. Judith, bu sandık ağırlaşıyor. Geçmemi müsaade et."

Graham kapılara doğru yürümeyi tekrar denedi. Judith, "Graham kapılara doğru yürümeyi tekrar denedi. Judith, kapılara bastırıp açabildiğince iki yana açtı. "Buradan ayrılmama izin vermiyorum, Graham."

Graham Judith'in yürekliğinden ötürü afallamıştı. "Neden izin vermiyorsun?" diye sordu.

"Graham'ın sesi öfkeli çıkıyordu ama Judith onun gerçekten öfkeli olduğunu sanmıyordu. "Neden mi?"

"Evet, neden?"

İniti Judith'e yardım etsin, Judith mantıklı bir tek gerekçe dahi ileri süremiyordu. Neredeyse gülümseyecekti. "Neden sadece mantıksız gerekçeler kaldığını tahmin ediyordun?"

"Çünkü duygularımı inciteceksin." Judith yüzünün kızılgününe hissedebiliyordu. Bir aptal gibi görüldüğünden emindi. Bir baş onayı eşliğinde, "Evet, inciteceksin," diye cümlledi.

"Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun, Judith?" Brodick yukarıdaki sahanlıktan bağırdı. Judith yukarı bakarken yaşadığı kapıdan milim kıpırdamadı. Brodick'in hemen yanında duran Gelfrid'i fark etti.

"Graham ve Gelfrid'in gitmelerine izin vermiyorum," diye seslendi.

Brodick, "Niye izin vermiyorsun?" sorusunu yöneltti. Judith cevaben, "Onları alıkoyuyorum," diye bağırdı. "İlan beni alıkoydu, ben de onları alıkoyuyorum."

Bu, aşırıya kaçan ve tamamen boş bir böbürlenmeydi. İlan kapıları açtığında daha da anlamsızlaştı. Judith o an doğruya doğru uçu. Kocasını onu kollarıyla yakaladı. Graham

sandığı düşürdü ve Judith'i yakalamak için uzandı. Judith anırsın kendisini iki adamın arasındaki bir balık tutma oyununda buldu. Kendi beceriksizliği nedeniyle Judith'in yüzü daha da kızardı.

İain, "Judith? Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Judith ne yapmaya çalıştığını İain'e anlatmayacaktı. Arıca İain'in halihazırda durumu bildiğinden de çok emin idi.

Judith, "Graham'a gerçekçemi dinletmeye çalışıyorum," açıklamasında bulundu. "Hem o hem de Gelfrid İntadan taşınmak istiyorlar."

Brodict, "Onlara izin vermeyecekmiş," diye seslendi.

İain Judith'in elini sıktı. Judith'e, "Şayet gitmeyi arzu ediyorsanız, onlara müdahale etmemen gerekir," dedi.

Judith, "Sen onların taşınmalarını istiyor musun?" sorusunu yöneltti.

İain'in yanıtını bekliyorken, dönüp İain'e baktı. İain başını iki yana salladı.

Judith gülümsedi. Sonra Graham'la tekrar yüz yüze gelmek için arkasına döndü. "Kabalık ediyorsun, Graham."

Graham gülümsedi. İain dehşete düştü. Judith'e, "Bir ihtiyarla bu tonda konuşmamalısın," diye buyurdu.

Graham bir baş onayı eşliğinde, "Ben de onun duygularını incitmemeliyim," dedi. "Eğer bu senin için önemliyse, kızım, sanıyorum ki Gelfrid ve benim kalmamız gerekir."

"Teşekkür ederim."

Gelfrid basamaklardan hızla inmişti. Judith onun rahatladığını söyleyebilirdi. Gelfrid Judith'e bakmayı deniyor ve fena halde başarısız oluyordu. "Tartışacağımız kesin," diye duyurdu.

Judith başıyla onayladı. "Evet," yanıtını verdi. "Çırtlağım her gıcıklandığında sırtına vurmayacak."

"Hayır."

Gelfrid homurdandı. "Öyle olsun. Brodict, eşyalarımı toplayın. Kalyorum."

Gelfrid basamakları süratle çıktı. "Ne yapıpna dikkat et, çocuğum. Sandığımı şunun gibi zedecleştirmeyeceğim."

İain Graham'ın sandığını kaldırmaya çalıştı. İhtiyar,

İain'in ellerini uzaklaştırdı. "İcabına bakamayacak kadar güçlü değilim," diye bildirdi. Ve yumuşak bir ses tonuyla ekledi: "Oğlum, senin gelinin biraz sinirli. Kendisini kayıya fırlatıp öyle bir kriz geçirdi ki Gelfrid ve ben teslim olmak zorunda kaldık."

İain tam olarak ne olup bittiğini sonunda anlamıştı. Ciddi bir ses tonuyla, "Teslim olmadaki ödününüzü

tekrarla karşılıyorum," karşılığını verdi. "Judith'in uyum sağlaması zaman alacaktır ve ben onun için biraz yardım kabul edebilirim sanırım."

Graham başıyla onayladı. "Başkalarına hükmetmeyi seven biri."

"Evet, öyle."

"Gelfrid ve ben bu kusur üzerinde çalışabiliriz."

İain, "Ben de çalışabilirim," dedi.

Graham basamakları yeniden çıkmaya başladı. "Yine de onun hassas duygularına dair senin ne yapacağımı bilmiyorum. Hiç birimizin bu kusuru değiştirebileceğini zannetmiyorum."

Judith İain'in yanına geçti ve Graham'ı köşede gözden kayboluncaya dek izledi. Kocasının, gözlerini dikip kendi-

sine baktığını biliyordu. Davranışından ötürü ona bir anı ağırlama sunması gerektiğini varsayıyordu.

Lain'in elini tuttu ve ona bakmak için döndü. "Bunu senin olduğu kadar onların da evi," dedi. "Onların gıymeyi gerçekten istediklerine inanmadım, bu yüzden ben..."

Judith hafifçe içini çekip bakışlarını yere çevirdi. "Onların kalmalarını sağlamak bir aptal gibi davranırdım. Tek Lain'in elini serbest bıraktı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Bunu haftalar boyunca konuşacaklar büyük olasılıkla."

Judith büyük salonun ortasına ulaştığında, Lain onu yemek için Judith'i kendisine doğru çevirdi.

Judith'e, "Sen benden çok daha fazla anlaşıyorsun," dedi.

"Anlayışlı mıyım?"

Lain başıyla onayladı. "Graham ve Gelfrid'in kalmak isteyecekleri hiç aklıma gelmezdi."

"Kalabilecekleri pek çok oda mevcut."

"Neden kızarıyorsun?"

"Kızarıyor muyum?"

"Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?"

Judith bu soruyu düşünüyorken, bakışlarını Lain'in gözlerine sabitledi. "Dün gece kendimi kötü hissetmiyordum."

"Canını yaktım."

"Evet." Judith yüzünün utançtan yandığını hissedebiliyordu. Bakışlarını Lain'in çenesine çevirdi. "Bugün kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sorduğun için çok çok teşekkür ederim."

Lain Judith'e gülmemek için elinden geleni yaptı. Judith ne zaman utansa, nezakette sınır tanımıyordu. Lain Judith'in bu özelliğini eve yolculukta fark etmişti ve gerçekten çok sevimli buluyordu. Özellikle de beraber paylaşımları iltiras dolu geceden sonra bu özellik Lain'e çok eğlenceli geliyordu.

Lain sözcükleri uzatarak, "Çok rica ederim," dedi.

Judith'in çenesini hafifçe yukarı doğru kaldırmasının ardından aşağı doğru eğildi. Dudakları Judith'in kılınere bir kez, sonra bir kez daha hafifçe değdi. Bu öpüş, Lain'e yetmedi. Öpüşünü derinleştirdi ve Judith'i kendisine doğru çekti.

Judith utandığını unuttu ve Lain'le öpüşmeye konsantre oldu. Lain sonunda geri çekildi. Judith Lain'e doğru büküldü.

"Judith, yatağa bir ekose kumaş bıraktım. Onu giymen lazım."

"Evet, Lain."

Lain bu denli çabuk rıza gösterdiği için Judith'i tekrar öptü. Brodick Lain'in adını haykırarak onların sevgi gösterisini yarıda kesti. Judith sıçradı. Lain ise etrafına bakındı.

Brodick onların tam arkasından, "Erin sana raporunu sunmayı bekliyor," duyusunu yaptı. "Eğer karımı hırpalamayı bitirdiysen, Erin'e dışarıya geleceğini söyleyeceğim." Judith, "Ben de gidiyorum," dedi.

Lain başını iki yana salladı. "Ne yapmayı planladığından bana söz etmiyorsun, Judith. Benim iznimi istemelisin."

Lain'in sesi sanki bir çocuğa terbiye veriyormuş gibi çıkmıştı. Judith çok kırılmıştı ama Brodick'in bakışları üzerinde olduğu için tepkisini gizledi. "Anlıyorum," diye fıldırdı.

"Nereye gideceksin?"

Judith lain'e izin verecek vakit bırakmamakta kararlıydı. Yukarı doğru uzanıp lain'i öptü ve sonra kapıya koştu. "Fazla kalmam."

"Evet, kalmayacağım," diye seslendi. "On dakika içerisinde geri döneceksin, Judith. Seninle bazı önemli meseleler hakkında konuşmam lazım."

İain Judith'in gidişini seyretti. Kapı Judith'in arkasından kapanır kapanmaz Brodick gülmeye başladı. "Bu kadar gülünc olan nedir?"

"Ona iznine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, karım gözlerinde beliren öfkeyi takdir ediyordum, lain."

lain sırttı. Judith'in tepkisini lain de takdir etmişti. Bu kadın, içinde evcilleşmemiş vahşi bir ruh taşıyordu kesinlikle.

Erin o strada lain'ın düşüncelerini çok daha önemli meselelere yönlendirerek salona girdi. Lain Brodick'i, Erin'in söyleyeceklerini Graham'ın da duyması için onu çağırmak üzere üst kata gönderdi.

Judith kocasıyla iyi geçimmesinin kendi görevi olduğunu biliyordu. Tıpla düğün töreni esnasında söz vermiş olduğu gibi, Judith'in lain'e itaat etmesi gerekiyordu. Kocasının bey olması da itaat gerektiren etkin bir unsurdur. Judith evliliği biraz olsun kendi düşüncesine göre uyarlatmaya çalışıyordu.

Tepe'den aşağı doğru inen yolun yarısında durmuştu ve
 tem konumunu düşünürken iri bir ağaca yaslandı. İain'i
 sevdi; ona gerçekten güveniyordu. İain'e alenen karşı
 gelmek, Judith için yamalı olurdu. İain'in ondan itaat bek-
 lemediği noktaya erişinceye dek Judith sabır göstermek
 tı. Balacığına inanıyordu.

Belki Frances Catherine bir iki telkinde bulunabilirdi. Judith'in'i mutlu etmek istiyordu, fakat 'lain'in onu bir köleyle dönüştürmesini de istemiyordu. Arkadaşı uzun bir süre evliydi ve Patrick'le benzer bir sorun yaşamış olmalıydı mutlaka. Judith Frances Catherine'in, görüşlerini Patrick'e nasıl ilettiğini merak ediyordu.

Judith ağaçtan uzaklaştı ve patikadan aşağı doğru inmesini sürdürdü.

İlk taş, Judith'i sırtının ortasından yakaladı. Judith öne doğru sendeledi ve dizlerin üstüne sert bir şekilde düştü. O denli şaşırılmıştı ki taşın geldiği yeri görmek için içgüdüsel olarak arkasına döndü.

İkinci taş Judith'e çarpmadan sadece saniyeler önce, Judith çocuğun yüzünü gördü. Sivri uçlu kaya parçası, Judith'in sağ gözünün tam altındaki yumuşak eti yarıd. Kan, Judith'in yanağından aşağı doğru akmaya başladı.

Çığlık atmaya zaman yoktu. Üçüncü taş, Judith'in başının sol tarafındaki hedefi buldu. Judith yere yığıldı. Şayet

başka taşlar fırlatılıyordu, Judith onları hissetmemde. Şokata
na aldığı son darbenin kuvveti, Judith'i bayılttı.

Judith iç kaleye hemen dönmüşüğüne lain salıverdi. İnce
maya bağladı. Erin'in Dunbarlar ve Macleanlar arasındaki
bir ittifak olasılığıyla ilgili raporunu dinliyordu. Fakat işle
konuda değildi. Erin lain'e halihazırda bildiklerini anlatı
yordu ve rapor yalnızca Graham'ın hatırı için tekrarl
ıyordu. Hem Dunbar beyi hem de Maclean beyi öteki
oymak uğruna iktidardan vazgeçemeyecek kadar yağlı ve
kendi kurduğu düzenden şaşmayan adamlar oldukları için
heyetin lideri böyle bir birliğin mümkünatına inanmıyo
du. Şimdi ise Erin'in fiilen gözlemlediği toplantının mu
hasebesini dinleyen Graham tamamen ikna olmuşu ben
ziyordu.

Ve Judith hâlâ dönmemişti. lain'in iç sesi bir peylerin
ters gittiğini söyleyip duruyordu. lain, Judith'in sadece za
man mevhumunu yitirdiğini söyleyerek kendi kendini tel
kin etmeye çalışıyordu. Judith şimdi muhtemelen Frances
Catherine'in masasında oturuyor, belli konularda tatış
mayı koyultuyor ve zamanın farkına varmıyordu. Ancak
bu gerekçe her nasılsa lain'in kaygısını gidermiyordu.

lain eli kolu bağlanmışçasına daha fazla oturamazdı.
Toplantıyı terk etmek için niyetini duyurmadi. Yalnızca
ayağa kalkıp girişe doğru yürümeye başladı.

Graham, "Nereye gidiyorsun, lain?" diye seslendi. "Bir
plan yapmamız lazım."

lain, "Çok kalmayacağım," yanıtını verdi. "Judith'in
peşinden gidiyorum. Şimdiye dek çoktan dönmüş olma
lıydı."

Brodick, "Muhtemelen zamandan soyutlanmıştı,"
sorusunda bulundu.
"Hayır."

Savaşçı aklına gelen ihtimal üzerine gülümseyerek,
"Sani mi deniyor, yoksa?" sorusunu yöneltti. "Bu kadın
mı, lain. Emrine karşı gelmeye çalışıyor olabilir."

lain başını iki yana salladı. Reddedişi hararetti. "Bana
kayıp gelmeyecekti."

Brodick birdenbire ayağa kalktı. Graham'a baş selamı
verdikten sonra hızla beyinin arkasından gitti. lain erkek
kardeşinin kulübesine inen yolu tuttu. Brodick atını sürdü
ve ağaçların etrafındaki uzun yolu takip etti.

Judith'i ilk bulan lain oldu. Judith yerdeydi ve yürü
mün lain'e görünen tarafı kanla kaplıydı.

lain onun ölü veya diri olduğunu ayırt edemiyordu.
Judith'e ulaşmak için geçen o dehşet dolu saniyeler süre
since lain kendisini yiyip bitirdi. Etrafıca düşünmekten
acıdı. Zihninden bir tek düşünce geçiyordu. lain Judith'i
yitirmiş olamazdı. Şimdi olamazdı bu, Judith lain'in kas
veti yaşantısına henüz girmişken olamazdı böyle bir şey.

lain'in ıstırap kükreyişi tepelerden aşağı doğru yankı
landı. Adamlar kılıçları çekilmiş ve hazır vaziyette koşa
rak geldiler. Tüyler ürpertici ses ona eriştiğinde, Patrick
kolunda karısıyla kapı aralığından henüz dışarı çıkmıştı.
Frances Catherine'i tekrar içeri doğru itti, ona kapıyı sür
gülemesini emretti ve sonra dönüp tepeyi yarışarcasına tır
mandı.

lain bağırışının farkında değildi. Judith'in yanına diz
çöktü ve sırtüstü yatıncaya dek Judith'i yumuşak biçimi
de çevirdi. Judith belli belirsiz inledi. Bu, lain'in o ana dek

ışığı en tatlı sesi. Judith lain'den koparılamazdı. İki yenden nefes almaya başladı.

Adamları lain'in çevresinde yarım daire oluşturarak toplandılar. Beylerinin, kolları kemiği olup olmadığını anlamak için Judith'i yavaşça kontrol ediyorlardı.

Brodict sessizliği bozdu. "Ona ne olmuş böyle?"

Gowrie aynı anda, "Gözlerini niye açmıyor?" diye sordu.

Patrick ite kaka kalabalığı arasında geçti ve ağabeyinin yanına diz çöktü. "İyileşecek mi?"

Lain başıyla onayladı. Kendisine konuşacak kadar duymiyordu henüz. Judith'in şakağının yan tarafında şışlık, lain'in dikkatini çekti. Şışığe daha iyi bakmak için Judith'in saçlarını nazikçe o kısımdan uzaklaştırdı.

Patrick hasarı gördüğünde, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Düştüğünde ölçebilmiş de."

"Düşmemiş." Lain bu cümleyi öfkeden titreyen bir sesle kurmuştu.

Patrick'in ağzı açık kalmıştı. Şayet düşmediyse, Judith'e ne olmuştu?

Patrick sormaya dahi fırsat bulamadan önce, bu soruyu Brodict yanıtladı. "Ona bunu birisi yapmış," dedi. Judith'in diğer yanında bir dizinin üstüne çöktü ve kendi ekose kumaşının kenarıyla kanı kibarca silerek Judith'in yanından uzaklaştırmaya başladı. "Taşlara bak, Patrick. Onlardan birinin üstünde kan var. Bu bir kaza değilmiş."

Lain içinde kabaran öfkayı dizginlemeye çalıştı. Judith ilk sırada geliyordu. Öç, bekleycebilirdi. Lain Judith'in bacaklarındaki ve ayak bileklerindeki kemiklerin hâlâ sağlam olduğundan emin olunca Judith'i kollarına alarak yerden kaldırdı. Patrick lain'e yardım etti.

İki kardeş aynı anda ayağa kalktılar. Lain'in bacakları Brodict'e sabıdlanmıştı. Beyinin gözlerinde gördüğü istisna, savaşçıyı derinden etkilemişti.

Lain Judith'in yalnızca yatağında olmasını istemiyordu. Judith'e işitti.

Lain Judith'i göğsüne dayalı halde özenle kucakladı. Tepeyi çıkmaya başladı, sonra aniden durdu. Yine Brodict'e doğru döndü.

"O piçi bul." Buyruğunun onaylanmasını beklemedi. "Patrick, gidip Frances Catherine'i getir. Judith uyandıysa zaman, onu yanında görmek isteyecektir."

Lain'in sesindeki titreme, Judith'i sarsarak uyandırdı. Judith gözlerini açtı ve nerede olduğunu idrak etmeye çalıştı. Her şey fırlı fırlı dönüyor, Judith'in midesini bulandırıyor ve başını zonklatıyordu. Judith gözlerini bir kez daha yumdu ve kendini lain'e bıraktı.

Lain onu yatağının ortasına yatırınca dek Judith tekrar uyanmadı. Lain'in onu kendi haline bıraktığı dakika, Judith yerinden doğrularak oturmaya çalıştı. Oda derhal dönmeye başladı. Judith kocasının elini kavradı ve her şey yeniden yerli yerinde duruncaya dek sınıksız tuttu.

Judith'in her yanı ağrıyordu. Sırtı alev alev yanıyormuş gibiydi. Judith bu şikâyetini dile getirdiğinde, lain onu sırtüstü yatmaya zorlamayı denemekten vazgeçti. Graham içi ağzına kadar suyla dolu ve attığı her adımda suyun birazının yanlarından taşıp azaldığı bir çanakla, koştura koştura odaya girdi. Gelfrid ellerinde kare şeklindeki bez yığınıyla onu takip etti.

Graham, "Kenara çekil, lain. Ona erişebilmeme müsaade et," diye emretti.

Gelfrid, "Zavallı kız fena düşmüş, değil mi?" yorumunu yaptı. "Genellikle bu kadar sakar mıdır?"

Judith, "Hayır, değildir," yanıtını verdi.

Gelfrid gülümsedi. Lain'in karısını bırakmaya niyeti yoktu. Lain Graham'a, "Onun bakımıyla ben ilgilenmezdim," dedi. "O benim... Kahretsin."

Graham Lain'i teskin etmeye çalışarak, "Elbette senin," diye onayladı.

Judith kocasına baktı. Lain öfkeli görünüyordu. Lain'in tutuşu, Judith'in canını acıyordu.

Judith değerlendirmesinde haklı olduğunu içtenlikle umarak, "Yaralarım önemli değil," dedi. "Lain, lütfen kollarımı serbest bırak. Yeterince çürüğüm var."

Lain Judith'in rica ettiği gibi yaptı. Graham çanağı sandığın üstüne koydu. Gelfrid kare şeklindeki bezlerden birini ıslatıp Lain'e uzattı.

Lain Judith'in yanığını kandan arındırırken, onunla konuşmadı. Son derece yumuşak ve nazik bir biçimde davranıyordu. Kesik derindi, fakat Lain yaraya dikiş atılması gerektiğini sanmıyordu.

Judith bu kararı işittiğinde rahatladı. Derisine iğne sokulması fikri, kocasından bile gelse, hiç hoş değildi.

Lain'in sakinleştiği belli oluyordu. Sonra Gelfrid Lain'i yanlışlıkla bir kere daha sinirlendirdi. "Kör olmaması bir mucize. Gözü yerinden çıkabilirdi. Evet, çıkabilirdi."

Judith Lain'in gözlerinde o dondurucu bakışın tekrar belirdiğini gördüğünde çabucak, "Ama çıkmadı," dedi. Kocasının kolunu sıvazladı. Yatıştırıcı bir ses tonuyla ekledi: "Tamam... Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Judith Lain'i rahatlatmaya çalışıyordu. Lain Judith'e kızgındı. "Biraz merhem sürdükten sonra kendini daha

iyi hissedeceksin. Elbiselerini çıkart. Sırtına bakmak istiyorum."

Graham soğuk bir ıslak bez parçasını Judith'in şakağına üstündeki yığılge yerleştirmek için ıleri doğru eğiliyordu. Lain Judith'e bu emri vermişti. "Bunu şakağına sıkıca bastır, Judith. Ağrına iyi gelecektir."

"Teşekkür ederim, Graham. Lain, elbiselerimi çıkartmıyorum."

Gelfrid, "Başının yan tarafına aldığı darbe onu öldürmüştü," yorumunu yaptı. "Evet, öldürmediği için çok şanslı."

Lain Judith'e, "Evet, elbiselerini çıkartıyorsun," dedi. "Lain'i üzme. Çalışmaktan vazgeçer misin, Gelfrid? Bunu kasıtlı olarak yapmadığını biliyorum ama o kötü ihtimal gerçekleşmedi. Ben iyiyim, gerçekten."

Gelfrid, "Elbette iyisin," onayını verdi. "Biz en iyisi ona daha yakından göz kulak olalım, Graham. Bir günlüğüne sersemlemiş ya da akli dengesini kaybetmiş falan olabilir."

Judith bir inilti eşliğinde, "Gelfrid, lütfen," dedi. İkinci defa, "Ve ben elbiselerimi hakikaten çıkarmayacağım," diye açıkladı.

"Evet, çıkaracaksın."

Judith Lain'e yaklaşmasını işaret etti. Gelfrid onunla birlikte harekete geçti. "Lain, misafirlerimiz var."

Lain hafifçe gülümsedi. Judith'in ıslımlığı içini ferahlatıyordu ve kaş çatışı Lain'de gülme isteği uyandırıyor. Judith sahiden iyi olacaktı. Eğer baş yaralanması ağır olsaydı, Judith bu şekilde davranmazdı.

Graham Judith'e, "Biz misafir değiliz," dedi. "Burada yaşıyoruz, hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette, fakat..."

Gelfrid, "Herhangi bir şeyi birden fazla görüyor musun, Judith?" diye sordu. "Lewis'i hatırlıyor musun. Graham! Tepetaklak düşmeden tam önce her şeyi çift görüyordu."

Judith, "Tanrı aşkına..." diye sözle başladı. "Hadi gel, Gelfrid. Kız utancından yerin dibine girme üzeri. Bir buradan gidinceye dek elbiselerini çıkarmaya."

Judith lain'e tekrar dönmeden önce kapının iki tarafının arkasından kapanmasını beklledi. "Benden Graham ve Gelfrid'in karşısında elbiselerini çıkarmamı bekledigine inanmıyorum. Şimdi ne yapıyorsun?"

lain sabırla, "Elbiselerini çıkarıyorum," açıklamasını yaptı.

Judith'in öfke kaynaklı boş tehdidi yok oldu. Bu yok oluşun nedeni, lain'in sırtımasıydı, elbette. lain'in gülümsemesinin onu hep daha yakışıklı gösterdiğini ayırtmak, Judith'in zamanını almıştı ve lain'in son açıklamasına itiraz etmek için iş isten geçmişti artık. lain Judith'i iç gömleğine kadar soymuştu ve Judith lain'in durmasını emretmeye zaman bulamadan önce lain Judith'in üzerine eğilmiş, sırtının ortasındaki çürüğü inceliyordu.

Judith'e, "Sırtın iyi durumda," dedi. "Deri kesilmedi."

lain'in parmakları, Judith'in omurgasından aşağı doğru bir yol izledi. lain dokunuşunun neden olduğu titremelerden ötürü gülümsedi. "Her yerin öyle yumuşak ve öyle pürüzsüz ki..." diye fısıldadı.

lain aşağı doğru eğildi ve Judith'in omzunu öptü. "Frances Catherine büyük olasılıkla alt katta seni görmeyi bekliyordur. Patrick'e onu yukarı getirmesini söyleycim."

"lain, bürünüyle kendine geldim artık. İhtiyaç duyuyorum..."

"Benimle tartışma."

lain'in çenesinin kasılması ve ses tonu Judith'e, onunla mücadele etmesinin faydasız olacağını söylüyordu. lain'ın mücadelesi için Judith geceliğini giydi. Gün içinde yatak kenarına çıkmış olmak Judith'e kendisini ahenak gibi hissettirdi. lain hâlâ endişeli görünüyordu.

Frances Catherine birkaç dakika sonra geldi. Patrick onu üst kata taşıdığı ve onun artan kilosundan ötürü yüksek sesle inlediği için Frances Catherine odanın dışında lokasına kötü kötü baktı.

Gelfrid ve Graham Judith'in akşam yemeği servisini yaptılar. Judith şımartılmaya alışkın değildi, yine de tüm bu ilgiden keyif almakla ilgili herhangi bir şikayeti olmadı. Sonra Isabelle Judith'in nasıl olduğunu görmeye geldi ve lain geri döndüğünde, Judith bütün misafirlerinden ötürü tiklenmişti.

lain her birini gönderdi. Judith gönülsüz bir karp çıkartı bulundu. Dakikalar sonra uykuya daldı.

Judith şafaktan birkaç dakika önce uyandı. lain yürükoyun uyuyordu. Judith yataktan mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kalkmayı denedi. Bir bacağını yan taraftan salladı.

"Başın hâlâ acıyor mu?"

Judith lain'e bakmak için arkasına döndü. lain bir duvarın üstüne yaslanmış, Judith'e bakıyordu. Gözleri yan kapalıydı, saçları karmakarışık ve bu haliyle fena halde yakışıklı görünüyordu.

Judith yatağa tekrar girdi, lain'in üzerine eğilebilmek

için sırtını yatması istemiyle onu dürttü. Lain'i alması üstündeki kay çatısından öptükten sonra kulağını okşadı.

Lain muziplik havasında değildi. Gırtlığının dışına sesli bir homurtu yükselirken kollarını Judith'e doladı ve layıkıyla bir öpüşme için Judith'in dudaklarını esir aldı. Judith'in verdiği karşılık, Lain'i yahanektiriyordu. Öpüşme sıcak, ıslak ve mest edici bir hal alıyordu. Lain'in dili Judith'in tatlı ağzının içinde geziniyordu.

Lain bu erotik aşk oyununu nihayet sonlandırdığında, Judith lain'in göğsüne yığıldı.

"Sevgilim, cevap ver bana. Başın hâlâ acıyor mu?"

Lain'in ses tonu endişe yüklüydü ve Judith'in başı hâlâ birazcık acıyordu, fakat Judith lain'in onu öpmekten caymaması istemiyordu. "Öpüşmek aslında bana kendimi daha iyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

Lain gülümsedi. Judith'in yorumu saçmaydı, elbette. Yine de lain'i hoşnut etti. Lain yukarı doğru uzandı ve Judith'in boynunun yan tarafını burnuyla dürttü. Judith'e, "Beni kızırtıyorsun," dedi.

Judith küçük bir memnuniyet iç çekışı koyverdi.

"Beni istiyor musun, Judith?"

Judith ürkekçe mi yoksa cesurca mı davranması gerektiğini bilmiyordu. Kocalar karılarının utangaç mı yoksa saldırgan mı olmalarından hoşlanırlardı? Judith buna dair kaygılanmamakta karar kıldı. Zaten cesurca davranmaya başlamıştı ve lain bu davranışı pek umursuyormuş gibi görünmemiştii.

"Semi istiyorum... Biraz."

Lain'in tek duymak istediği buydu. Ona bakabilmek için Judith'in yüzünü yukarı doğru hafifçe dürttü. Son-

ra, "Benim seni istediğim kadar senin de beni istemeni istliyacağım," dedi.

"Sağlayacak mısın? Lain, sen halihazırda beni istiyor musun... Şimdi?"

Judith anlamıyordu. O gerçekten saf bir kadındı. Judith'in tek yapması gereken, lain'e alıcı gözle bakmaktır ve Judith alıcı gözle bakıldığında, lain'in ona olan arzusunun ve Judith alıcı gözle bakıldığında, lain'in ona olan arzusunun en ufak bir kuşku duymayacağı. Buna karşın bakmadan en ufak bir kuşku duymayacağı. Judith'in bakmasını olasıksız kıldı. Lain arzusunun Judith'e gösterme kararı aldı. Judith'in elini tuttu ve sert uyarılışına götürdü. Judith eli az önce ateşte yanmışçasına tepki gösterdi. Elini şimşek hızıyla geri çekti. Yürü kiplerini kesilmişti. Lain bir iç çekiş koyverdi. Lain'in nazik küçük karısı utangaçlığından sıyrılmaya henüz hazır değildi. Lain ısrar etmeyecekti.

Lain sabırlı bir erkekti. Bekleyebilirdi. Judith'in başını en üstünden öptü, sonra geceliğini çıkarmasına yardım etti. Lain Judith'i yeniden kollarına alıncaya dek Judith bağını çöktü.

Sonra, Lain Judith'in utangaçlığından kurtulmasına yardım etmeyi görev bilerek bu cazip görevi uygulamaya koyuldu. Lain Judith'in omuzlarını, kollarını, sırtını okşadığında, Judith lain'in ondan istediği biçimde karşılık vermedi ama lain Judith'in tatlı kalçalarını yumuşak ve nazik bir şekilde okşamaya başladığında, Judith küçük bir haz imliti koyverdi ve bu sayede lain'in dokunuşuna duyarlı olduğunu sözcüklerle dile getirmeksizin lain'e bildirdi.

Judith parmak uçlarıyla lain'i keşfetmeye nihayet başladı. Lain'in hassas noktalarına dokunmak Judith'in epeyce uzun zamanını aldı. Lain kendine olabileceklerinden tahmin ederek dişlerini kenededi. Bu zevk ıstırabına pekâlâ

katlanırdı. Judith'in eli, lain'in karnının alt kısmına enni. Judith bir an için duraksadı, sonra lain'in sıcaklığına dokununcaya dek daha alta hareket etti.

lain'in tepkisi, Judith'i daha da cesaretlendiriyordu. lain'ın gırtlığından alçak sesli bir homurtu çıkıp Judith'in omu ve karın düzlüğünü öpçebilme için daha aşağıya doğru hareket etmeyi denedi. Bu adımda bir gram yağ yoktu. Adam lain'in tüm kasları kasıldı. Judith onu sıf çıkartmak için orasından bir kez daha öpmek zorunda kaldı.

lain Judith'i, kasiğına varıncaya dek yönlendirdi. Tekrar yukarı doğru çekip Judith'in tatlı dudaklarını öptü. Bu uzun, şiddetli, tutkulu bir öpüştü. Ama Judith durmuyordu. "lain, ben istiyorum..."

"Hayır." lain'in sesi haşındı. lain buna karşı koyamıyordu. Judith'in yapmak istediği, onun canını yakmasına yol açacak o eylemi düşünüyordu yalnızca. Kendi doyumunu sağlama derdinde değildi ve Judith harekete geçtiği an lain kesinlikle doyuma ulaşacağını farkındaydı.

Judith, "Evet," diye fısıldadı.

lain kulak tırmalayan bir sesle, "Judith, anlamıyorsun," diyerek başladı söze.

Judith'in gözleri iltirastan ıslıl parlıyordu. Bu farkındalık, lain'i ciddi anlamda sarstı. Judith lain'in sadece dokunuşuyla mı uyarılıyordu? lain'e bunu merak edecek zaman tanınmıyordu. Judith, "Sıranın bende olduğunu anlıyorum," diye fısıldadı. Yukarı doğru uzandı ve lain'i sıf susturmak için öptü. lain komutayı almadan önce Judith o muhteşem kaslı bedenden aşağı doğru kıydı. "Bana izin ver," ricasında bulundu.

Judith'in istediği oldu. lain'in elleri her iki yanında yatarak haline gelmişti. lain derin, titreyen bir nefes aldı ve o nefesi vermeyi unuttu. Judith masumane, beceriksiz, herkulade yeteneksiz ve o denli aşıkanydı ki lain kendisi ölüp de cennete gitmiş gibi hissediyordu.

lain uzun süren bu tatlı işkenceye tahammül edemiyordu. Bütünüyle kontrolden çıktığı için onu kıvama getirmeyecek de memnun etmekten başka hiçbir şey düşünemiyordu.

lain'in parmakları Judith'in kadınlığına uzandı ve onun o akışkan sıcaklığını hissettiğinde dinginliği neredeyse kayboldu. Judith'in uylukları arasına yerleşti ve safi eril tabeğin düşük sesli homurtusunu koyverdi.

Ama yine de Judith'i tamamen kendisinin yapmak için hareket etmeden önce tereddüt etti. "Sevgilim?"

lain Judith'in iznini istiyordu. Bu düşünce, Judith'in gözlerindeki iltirastan ıslıl parlıklarına nüfuz etti ve Judith'in gözlemlerinden yaşlar geldi. Ey Yüce Tanrım, diye geçirdi içinden Judith... Bu adamı nasıl da seviyordu. lain'i eğer şimdi kabul etmezse kesinlikle öleceğini düşünerek, "Ah, evet," diye haykırdı.

lain hâlâ nazik olmayı deniyordu ama Judith nezakete izin vereceğe hiç benzemiyordu. Judith kalçalarını uygun vaziyette kaldırırken lain dikkatle ve yavaşça güzel karısının derinliklerine yerleşti. Judith lain'i daha da yakına çekmek için tırnaklarıyla lain'in derisini çizerek, onun uyluklarını sımsıkı kavradı.

Birleşme ayini başladığında lain'in dudakları Judith'in kılilerden asla ayrılmadı. Yatak, lain'in sert ritminden ötürü gıcırdayıyordu. lain'in inlemeleri, Judith'in

har iniltilerine karşıyordu. İkisi de kendinden gıymın. İain tohumunu bırakmak üzere olduğunu fark ettiğinde, Judith'in ilk harsal doyumunu keşfetmesine yardımcı ol-
mak amacıyla elini birleşmiş vücutlarının arasında hareket
etirdi.

İhtiras ateşi, İain'i tüketiyordu. Kendi doyumunu İain'e kendisini aynı zamanda hem aciz hem de savunmasız İain'e
setmiyordu. Alçak sesi bir ham memnuniyet homurunu
eşliğinde, İain Judith'in üstüne yığıldı. Tanrım, diye in-
güzel kokuyu içine çekti ve az önce kesinlikle cenneti ziya-
atıyordu ve infilak etse bile İain bunu umursayacağını hiç
sanmıyordu. Şimdi herhangi bir şeye canını sıkamayacak
kadar memnundu.

Judith de henüz tam anlamıyla kendine gelmemişti. Bu
idrak, İain'i küstahça hoşnut ediyordu. Judith'in boynunu
nabızını hissederek usulca öptü ve bu öpüş Judith'in in-
lemesine yol açınca kadınına uzun uzun bakarak hafifçe
gülümsedi.

İain kendisini Judith'ten uzaklaştıracak kuvveti kendi-
sinde bulmayı denedi.

Judith'i büyük olasılıkla altında eziyordu, fakat kahret-
sin, İain bu mutluluğun bitmesini hiç istemiyordu. Bu
gibi bir memnuniyeti başka herhangi bir kadınla asla de-
neyimlememişti. Evet, şimdiye dek daima kendisini de-
netleyebilmişti. Fakat kendisini Judith'ten koruyamamıştı.
Bu farkındalık İain'i sarstı ve İain aniden kendisini çok sa-
vunmasız hissetti. "Seni seviyorum, İain."

Bu oldukça yalın bir bildirimdi ve bir o kadar da azat
ediciydi. İain'in ödenetimini yeniden kazanma zamanı

gelmeden önce Judith onun kaygısını giderdi. İain esnedi
ve Judith'i öpmek için dirseklerinden destek alarak yukarı
doğru uzandı. Gözü Judith'in yarısına takıldığında ise ni-
yetini tamamen unuttu.

İain surat asmaya başlayınca dek Judith gülümsüyör-
du. "Sorum nedir, İain? Seni memnun etmedim mi?"

İain, "Beni elbette memnun ettin," diye karşık verdi.

"Öyleyse neden..."

"Gözünü kaybedebilirdin."

Judith, "Ah, Tanrım, Gelfrid gibi konuşuyorsun," yo-
rumunu yaptı.

İain surat asınamaya çalışıyordu. Fakat bu işe yaramadı.

"Çok şanslısın, Judith. Gözünü kaybedebilirdin..."

Judith elini İain'in ağzına kapadı. "Sen de beni mem-
nun ettin," diye fısıldadı.

İain bunu anlamadı. "Sen düştüğünde, o civarda duran
bir erkek... Veya bir kadın gördün mü?" diye sordu.

Judith gördüğü küçük çocuktan İain'e bahsetmeme ka-
rarını almadan önce bir dakika boyunca İain'in sorusunu
düşündü. Çocuk, beyin karışına çıkarılamayacak kadar
küçüktü. Ailesinin utanmasına ve küçük düşmesine neden
olacak hiçbir şey söylememe çabası, çocuk için çok korku-
tucu bir deneyim olurdu. Hayır, Judith bunun olmasına
izin veremezdi. Ayrıca, bu meselenin icabına bakacağın-
dan emindi. İlkın o küçük yaramazı bulmak zorundaydı,
elbette ve bulduğunda ona sıkı, uzun, azarlayıcı bir konu-
şma yapacaktı. Eğer oğlan adamakıllı pişman değilse, Ju-
dith İain'in yardımını istemek zorunda kalacaktı. Ya da en
azından onu olup biteni İain'e anlatmakla tehdit edecekti.
Ama bu, son çare olurdu. Ya çocuk yeterince büyükse - ki
aslında, Judith onun henüz yedi yaşında bile olabileceğini

sanmıyordu - Judith onu Peder Laggan'a havale ederek onun günahını ıtırat ettirecekti.

İain Judith'i bir yanıt vermeye teşvik etmek için, "Judith?" talebinde bulundu.

"Hayır, İain. O civarda duran ne bir erkek ne de bir kadın gördüm."

İain başıyla onayladı. Judith'in hiç kimseyi görmemiş ne gerçekten inanmamıştı, hatta saldırıya uğradığını fak-
kında olabileceğinden bile kuşkulanıyordu. Muhkemelen
ilek taş Judith'i bayılmıştı ve Judith ihanet olasılığını akla
getiremeyecek kadar safı.

İain aşağı doğru eğildi ve yataktan çıkmadan özet
Judith'i öptü. "Vakit, şafağı çoktan geçti. Yerine getirece-
ğim görevlerim var."

Judith örtüleri üstüne çekerken, "Benim de görevlerim
var mı?" diye sordu.

İain, "Elbette var," yanıtını verdi. "Judith, vücudum
benden niye saklıyorsun?"

Judith'in yüzü kızarmaya başladı. İain güldü. Judith
örtüleri tekmeleyerek uzaklaştırdı. Sonra İain'le yüz yüze
gelmek için ayağa kalktı. İain Judith'e uzun uzun baktı.
Judith sabit gözlerle gömine rafına bakıyordu.

İain sözcükleri uzatarak, "Pekâlâ bana da bakabilirsin,"
dedi.

İain'in sesindeki muziplik Judith'i gülümsetti. "Utun-
maktan keyif alıyorsun, değil mi, kocam?"

İain Judith'e yanıt vermedi. Judith İain'in yüzüne ni-
hayet baktı. İain afallamış görünüyordu. Judith'in vücudu,
İain'in hoşuna gitmiyor muydu? Judith kendisini İain'den
saklamak için örtülere uzandı.

İain'in sonraki yorumu Judith'i durdurdu. "Sen bana
demem kocam dedin. Bo, hoşuma gitti."

Judith örtüyü yatağı geri koydu. "Ben hoşuna gidiyor
muyum?"

İain sırıttı. "Bazen."

Judith İain'e doğru koşarken güldü ve kendisini onun
kollarına attı. İain Judith'i yerden kaldırıp öptü.

"Bana görevlerimi unutturuyorsun."

Judith aldırımıyordu. Opücüklerinin, İain'in konsan-
trasyonunu sekteye uğratmasından hoşnuttu. Yatağı geri
döndü ve İain'i giyinirken izleyebilmek için oturdu.

Judith'e göre İain kuşandığı her bir kayafet parçasıyla
oymağın İderine dönüşüyor ve Judith'in birkaç dakika
önceki nazik alışından farklılaşıyordu. Ekose kumaş kıvrı-
mını kemerine ilıştirdiğinde, tepeden tırnağı bey olmuştu
ve Judith'e maliymiş gibi davranıyordu.

İain'in açıkladığı kadarıyla, Judith'in görevi, uşaklara iş-
lerini buyurmaktır. İş kalede tam gün çalışan bir aşçı yoktu.
Oymaktaki kadınlar belirli bir ücret karşılığında bu işi sı-
rayla üstleniyorlardı. Judith eğer bu işi üstlenmeyi dilerse,
üstlenebilirdi.

Kalenin iç kısmının bakımından da sorumluydu. Gra-
ham ve Gelfrid onlarla birlikte yaşamaya devam ettikleri
sürece Judith'in o ikilinin ihtiyaçlarıyla da ilgilenmesi ge-
rekiyordu.

Judith endişelenmiyordu. Küçükluğünden beri Tekel'in
malikânesindeki uşakları yönetmişti. Ustesinden geleme-
yeceği bir sorunla karşılaşacağını sanmıyordu.

Fakat İain endişeliydi. Judith bu kadar çok görevi sırtla-
mak için fazla gençti. İain ona bu açıklamayı yaptı ve yar-
dına gereksinin duyduğunda haber vermesini emretti.

Judith lain'in, becerisi için duyduğu güven ilişkisine nereden bilecekti ki. Judith, bey karısı olarak, kendi zorundaydı. Iain sadece o zaman endişelenmekten vazgeçerdi.

Judith başlamaya istekliydi. "Alt kata inecğim ve he-men başlayacağım," diye diyordu.

Iain başını iki yana salladı. "Henüz iyileşmedin. Dinlenmelisin."

Judith ona itiraz etmeden önce Iain Judith'i ayağa kaldırdı, alından öptü ve sonra kapıya doğru yürüdü. "Ekose kumaşını kuşan, karım."

Judith çıplaklığını unutup Iain'e doğru koştu. "Senden yapmanı rica edeceğim bir şey var."

"Nedir?"

"Bütün kadınları ve çocukları bir araya toplar mısın lütfen? Beni onlarla tanıştırmamı istiyorum."

"Niye?"

Judith açıklamadı. "Lütfen?"

Iain hafifçe iç çekti. "Bunun ne zaman yapılmasını istiyorsun?"

"Bu öğleden sonra olabilir."

"Ben savaşçıları bir araya toplayıp onlara evliliğimizin haberini vermeyi planlıyordum ve onlar da karılarını haberdar edeceklerdi, fakat çğer çok istiyorsan..."

"Ah, evet."

Iain, "Tamam, öyleyse," diyerek razı oldu.

Judith Iain'in odadan ayrılmasına en sonunda izin verdi. Giyinmekte acele etmedi. Iain'le sevişmek Judith'i yormuştu. Yatağa döndü, kendisini Iain'e daha yakın his-

setmek için Iain'in yattığı taraftaki örtülere sarındı ve gıztırmı yomdu.

Judith'in sekerlemesi üç saat sürdü. Öğleden sonrasının başlangıcına dek odasından çıkmaya hazır değildi. Zamanı boşa harcadığı için kendisini suçlu hissediyordu, fakat bu durum Judith'i telaşlandırmıyordu. Judith aynı iç kıyafet bu durum Judith'i elbiselerini Frances Catherine'den giymesini giydi çünkü elbiselerini Frances Catherine'den almamıştı. Iain'in ekose kumaşını kuşanmayı denedi, beceremedi ve son olarak yardım etmesi için ihtiyarlardan birini bulmaya gitti.

Judith'in yardımına Gelfrid yetişti. Basamaklardan inmesinde Judith'e eşlik etti.

Iain Graham'la beraber büyük salonda bekliyordu. Judith'i fark ettiklerinde her ikisi de gülümsedi.

Brodick gezinerek ve Judith'in dikkatini çekerek salona geldi sonra. Judith ona gülümsemek için döndü.

Brodick Judith'e baş selamı verdi. "Seni bekliyorlar, Iain," diye seslendi. "Judith, gözünü kaybedebilirsin... Çok talihlisin."

Gelfrid, "Evet, talihli," deyiverdi. "Beyimizin niye doğrudan doğruya kadınlarla konuşmak istediğini anlamıyordum," diye ekledi onayının ardı sıra.

Gelfrid bir açıklama istiyordu, elbette. Judith ona bir açıklama yapmayacaktı. İhtiyara gülümsedi ve kocasına doğru döndü. Iain Judith'in elinden tuttu ve kapıya doğru yürüdü.

Judith, "Iain, bana güveniyorsun, değil mi?" diye sordu.

Iain Judith'in sorusuna şaşırılmıştı. "Evet," yanıtını verdi. "Bu soruyu bana neden şimdi soruyorsun, Judith?"

"Çünkü özel bir durum var ve ben senin bana, sözü-

me karıştırmayacak kadar güvendiğinden emin olmak istiyordum."

Lain Judith'e, "Bunu bu gece tartışalım," dedi.

"Ah, bunun o zamana dek halledilmesi lazım."

Lain Judith için kapıyı açık tuttu ve Judith geçtikten sonra onu takip etti. Judith merdivenlerden inmeye koyuldu.

Lain kolunu onun omuzlarına sararak ve yanına çekerek Judith'i durdurdu.

Ve sonra topluluğa hitap etti. Judith'in hesaplayamacağı kadar çok sayıda kadın, yanlarında çocuklarıyla birlikte çatın karşısında bekliyordu. Avlu luncahınc doluydu ve tepelerden aşağıya dek büyük bir kalabalık göze çarpıyordu. Judith kocasının topluluğa ne söylediğini zorlukla algılayabiliyordu. Böyle bir kalabalığın içerisinde o çocuğu bulmaya kalkışmak Judith'i umutsuzluğa sevk ediyordu ama Judith bunu denemekte kararlıydı. Frances Catherine'i gördü ve Isabelle'in, biricik arkadaşının bitişğinde durmasından hoşnut oldu.

Lain durdu. Judith, "Konuşmaya devam et," diye fısıldadı.

Lain aşağıya doğru eğildi. "Bitirdim."

"Lain, lütfen. Onu hâlâ bulamadım. Ve bana öyle bakma. Benim kafayı üşütmüş olduğumu düşündüğünü sanacaklar."

Lain, "Senin kafayı üşütmüş olduğumu düşünüyorum," diye mırıldandı.

Judith onunla işbirliği yapması için Lain'i dürttü.

Lain tekrar konuşmaya başladı. Judith'in ebelerden, hatırladığı kadarıyla, Helen adında olanına gözü takıldı. Ebe hem hasta hem de korkmuş görünüyordu. Judith onun bu evlilik haberiyle neden bu denli göze çarpan biçimde üz-

gün göründüğünü merak ediyorken, dikkatini gereğinden biraz daha fazla bir süre bu kadında odakladı. Judith onu gözlemliyorken, Helen yarım dönüp aşağıya ve arkasına doğru baktı. Judith, işte o vakit, şu oğlanı gördü. Oğlan, annesinin eteklerinin arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Judith Lain'i tekrar dürttü. "Durabilirsin artık."

Lain aynen öyle yaptı. Lain'in konuşmasını bitirdiğini anlamak, oynağın tam bir dakikasını aldı. Sonra Lain'in duyurusuna tezahüratta bulundular. İç kalenin yan tarafında bekleyen askerler, beye tebriklerini sunmak için öne çıktılar.

Birisi, "Bu ondan şimdiye dek dinlediğim en uzun söylev," yorumunu yaptı.

Patrick, "Bu ondan şimdiye dek dinlediğin tek söylev," deyiverdi.

Judith adamlara hiç dikkat etmiyordu. Annesi uzaklaşmadan önce, oğlanı yakalamak istiyordu.

Judith, "Lütfen beni affet," ricasında bulundu.

Lain bu ricayı onaylamadan Judith gitmişti. Judith Frances Catherine'in yanından geçerken ona el salladı ve aceleyle kalabalığa karıştı. Birkaç genç kadın tebriklerini sunmak için Judith'i durdurdular. Samimi görünüyorlardı. Judith onlara iç kaleye ziyarete gelmelerini söyledi.

Helen oğlunun elinden tutmuştu. Judith ona yaklaştıkça, Helen daha da dehşete kapılmış görünüyordu.

Oğlanın, günahını annesine itiraf ettiği açıkça anlaşıyordu. Judith ebeye erişinceye dek yürümeyi sürdürdü. Söz, "Tünaydın, Helen," diye başladı.

"Biz de böyle konuşmaya geliyorduk," deyiverdi. "Sonra birden avluda toplanmamız istendi ve ben..."

Helen'in sesi bir hıçkırıyla kesildi. Birkaç kadın onları

seyrediyordu ve Judith ne olduğunu onların öğrenmesini istemiyordu. Fısıldayarak, "Helen," diye söze başladı. "Çok birkaç dakika baş başa görüşebilir miyim?"

Helen'in gözleri yaşlarla doldu. "Andrew ve ben, beye anlatmak üzereydik..."

Judith başını iki yana sallayarak Helen'in sözünü kesti. "Bu mesele oğlunla benim aramda," diyerek ısrar etti. "Ben çok meşgul bir adam, Helen. Konuşmak istediğiniz mesele eğer birkaç taş fırlatmakla ilgiliyse, o vakit ben bunun üstümüz arasında kalması gerektiğini düşünüyorum."

Helen durumu nihayet anladı. Rahatlaması öyle dikkat çekici oldu ki Helen sanki yığılmaya hazırlanmış gibi görünüyordu. Gayet enerjik bir şekilde başıyla onayladı. "Burada bekleyeyim mi?"

"Eve niye dönüyorsun? Konuşmamız biter bitmez, Andrew'u yanına gönderirim."

Helen gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

İain dikkatini karısından ayırmamıştı. Karının, Helen'la ne hakkında konuştuğunu merak ediyordu. Helen sıkıntılı görünüyordu ama Judith'in yüzü İain'den başka tarafa çevriliydi ve İain onun üzgün olup olmadığını bilmiyordu.

Brodict ve Patrick İain'in dikkatini çekmeye uğraşıyorlardı. İain Judith'in Helen'i takip edişini ve oğlunu tutuşunu izledi. Küçük oğlan işbirliğine yanaşmıyordu. Judith geri adım atmıyordu. Oğlanı ileri doğru çekti, sonra arkasına döndü ve ağlayan çocuğu peşinden sürükleyerek bayağı doğru yürüdü.

Patrick, "Judith nereye gidiyor?" diye sordu. İain Brodict'i tatmin edecek yeterli hızda yanıt vermedi. "Onu takip edeyim mi? Suçlu bulunana dek Judith'in yalnız kalması gerekiyor. Bu, güvenli değil."

İain'in ne olup bittiğini anlaması arkadaşı bu soruyu soruncaya dek mümkün olmadı.

Patrick Brodict'e, "Kardeşim, karısıyla ilgilenebilir, Brodict. Karın namına bu denli kaygılanmana gerek yok," dedi.

İain erkek kardeşine ve arkadaşına doğru döndü en sonunda. "Judith'in arkasından gitmene gerek yok. Taşları kimin fırlattığını biliyorum. Judith güvende."

Brodict, "Hangi kahrolasaca fırlatmış?" diye sordu.

"Helen'in oğlu."

Her iki savaşı da sersemeye dönmüştü. Patrick, "Fakat Judith şu anda çocukla birlikte," dedi.

İain başıyla onayladı. "Çocuğu görmüş olmalı. Onu nasıl sürüklediğini gördünüz mü? Ah, işini pekâlâ biliyor. Şu anda onu muhtemelen azarlıyordur."

İain haklıydı. Judith oğlanı azarlıyordu. Ders uzun sürmedi. Andrew o denli pışmandı ve Judith'ten o denli korkuyordu ki Judith çocuğu azarlamak yerine rahatlatmaya başladı. Andrew yedi yaşına henüz girmişti. Yaşına göre hem iri hem de kuvvetliydi fakat yalnızca küçük bir oğlancık.

Affımı yalvardığı Judith'in ekose kumaşına, kumaşa kuru yer bırakmamacasına ağılıyordu. Judith'i incitmek istememişti. Hayır, Andrew'un amacı, Judith'in İngiltere'ye geri dönmesini sağlamak için onu korkutmaktı.

Ufaklık kendi gerekçesini çıkırarak söylediğinde, Ju-

dahı Highlands'ten ayrılmayacağı için ufaklığın affını kabul etmeye hazırdı.

"Sen annemi ağlatın."

Judith Helen'i neden ağlatmışını bilmüyordu ve Andrew lama yapıyordu. Judith sorunu çözmek için Helen'la konuşmak zorunda olduğuna karar verdi.

Kucağında hiçkırta hiçkırta ağlayan küçük oğlanla beraber, aşınmış bir kaya parçasının üstüne oturdu. Oğlanı adamakıllı pişman olmasından memnundu. Oğlan annesine zaten itiraf ettiği için, Judith oğlana bu meseleyle alakalı olarak beyini rahatsız etmesine lüzum kalmadığını söyledi.

Judith, "Baban senin davranışın hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

Andrew Judith'e, "Babam geçen yaz öldü," dedi. "Şimdi anneme ben bakıyorum."

Judith'in kalbi birden sızladı. "Andrew, bir daha yarımzlık yapmayacağına dair bana söz verdin ve ben sözünü tutacağına inanıyorum. Bu mesele halloldu artık."

"Ama beye, özür dilediğimi söylemek zorundayım."

Judith onun çok asil bir çocuk olduğunu düşünüyor-du. Cesareti de. "Beyinle konuşmaktan endişe duyuyormusun?"

Andrew başıyla onayladı.

Judith, "Ona senin için anlatmamı ister misin?" diye sordu.

Andrew yüzünü Judith'in omzuna yasladı. "Ona şimdi mi anlatacaksın?" diye fısıldadı.

Judith, "Neden olmasın?" onayını verdi. "Geri döneceğiz ve..."

Andrew korkudan titreyen bir sesle fısıldayarak, "O bulaşıcı," dedi.

Judith döndü ve kocasının tam arkasında durduğuna emniyet etti. Lain bir ağaca yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Andrew'un, Judith'in ekose kumaşının altına gizlenmeye çalışmasına şaşmamalıydı.

Judith onun titrediğini hissedebiliyordu. Andrew'un bu korku dolu sorgulamasını daha fazla sürdürmemek isterdi. Onu kendisinden uzaklaştırıp ayağa kalkmaya mecbur etmek zorunda kaldı. Sonra elinden tuttuğu Andrew'u lain'e doğru yönlendirdi.

Andrew'un başı öne eğikti. Lain oğlana dev gibi görünmesi olmalıydı. Judith kocasına gülümsemesinin akabinde Andrew'un elini sıktı.

Judith, "Beyin senden, ona söylemek zorunda olduğun şeyi duymayı bekliyor," talimatını verdi.

Andrew yukarı doğru şakırtmadan baktı. Dehşete kapılmış görünüyordu. Yüzünü kaplayan çiller, kahverengiden daha beyazdı ve kahverengi gözleri, akmamış gözyaşlarıyla doluydu.

Andrew, "Taşları ben fırlattım," deyiverdi. "Leydinizi incimemek istemiyordum, evine geri dönsün diye sadece lerkutmak istemiştım. O zaman annem ağlamayacaktı." Konuşmasını tamamladıktan sonra çenesi göğsüne binmeye dek başını yine öne eğdi. Mırıldanarak, "Özür diliyorum," diye ekledi.

Lain uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Judith gıcık bu denli ıstırap çektiğini görmeye dayanamıyordu. Lain elini kaldırıp Judith'e doğru başını iki yana salladığında, Judith çocuğu savunmak üzereydi.

İain Judith'in müdahale etmesini istemiyordu. Yalan-
makta olduğu ağaçtan yavaşça uzaklaştı ve bir kez daha
Judith'e doğru başını iki yana salladı.

İain Andrew'un tam önünde dikiliyordu. "Ayaklarından
özür dilemiyorsun," diye duyurdu. "Benden özür dileyin-
sun."

Judith kocasının duyurusuna katılmıyordu. Yaralanan
Judith'ti ve Andrew Judith'ten zaten özür dilemişti. Be-
yinden neden özür dilemek zorunda kalıyordu?

Judith İain'le münakaşa etmek için uygun zamanın ge-
ldiğini düşünmüyordu. İain Judith'in, otoritesini sarımsı
gayreti içerisinde olduğuna inanabilirdi.

Andrew beyine tekrar baktı. Judith'in elini tutuşunu
sıkılaştırdı. İain bu küçük oğlana nasıl da korkuttuğunu
göremiyor muydu?

"Leydinizi incittiğim için özür dilerim."

İain başıyla onayladı. Ellerini arkasında kenetledi ve
bir dakika boyunca gözlerini dikip Andrew'a baktı. Judith
İain'in, eziyetini kasıtlı uzattığını düşünüyordu.

İain, "Benimle beraber yürüyeceksin," diye buyurdu.
"Judith, bekle burada."

Judith'e itiraz edecek vakit bırakmadı ve patikayı inme-
ye koyuldu. Andrew Judith'in elini bırakıp beyinin ardın-
dan koştu.

Çok uzun bir müddet geri dönmediler. Geri döndükle-
rinde İain'in elleri hâlâ arkasında kenetliydi. Andrew onun
yanında yürüyordu. Judith çocuğun, beyini nasıl da tıklıt-
tığını gördüğünde gülümsedi. Andrew'un da elleri arka-
sında kenetliydi ve cakası tıpkı İain'inki kadar küstahçaydı.
Andrew konuşup duruyordu ve İain onu ara sıra başıyla
onaylıyordu.

Andrew sanki az önce omuzlarından ağır bir yük kalk-
mış gibi davranmıyordu. İain onun gitmesine izin verdi, ijit-
me menziline çıkmasını bekledi ve "Sana birini görüp
görmediğini sordum. Judith. Bana neden doğru dürüst bir
yanıt vermediğini açıklamaya ne dersin?" dedi.

Judith İain'e, "Ashında sen bana o civarda bir erkek veya
bir kadın görüp görmediğini sordun," hatırlatmasını yap-
tı. "Ben sana yalan söylemedim. Bir çocuk gördüm, bir
erkek veya bir kadın görmedim."

İain, "Bana kelime oyunu yapma," diyerek karşı çıktı.
"Ne sorduğumu biliyordun. Şimdi ben, bunu bana neden
anlatmadığını bilmek istiyorum."

Judith hafifçe içini çekti. "Çünkü bu mesele çocukla
benim aramdaydı," açıklamasını getirdi. "Seni bununla
meşgul etmeye gerek duymadım."

İain Judith'e, "Ben senin kocamım," hatırlatmasını yap-
tı. "Beni bununla meşgul etmeye gerek duymadım da ne
demek?"

"İain, bunu halledebileceğimden eminim."

"O senin yapacağın bir seçim değildi."

İain kızmıyordu. Judith'e sorunlarını çözmesi için en
uygun yöntemi gösteriyordu yalnızca.

Judith ise bu konunun fazla büyütülmemesini istiyor
ve kötü bir şekilde sonuçlanmamasına çalışıyordu. Kol-
larını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Yapacağım bir seçim
var mı ki?"

"Seninle ilgilenmek benim görevim."

"Sorunlarımla ilgilenmek de görevin mi?"

"Elbette."

"Bu beni bir çocuğunkinden daha iyi bir konuma getir-
miyor. Tanrı biliyor ya, evli olmaktan çok fazla hoşlandığı-

mi sanmıyorum. İngilizce'de yapıyorken daha fazla özgü-
lüğüm vardı."

Lain için çekti. Judith bir kadın olarak ölçülen farla-
la aşan laflar ediyor ve sanki hayatının anlamını at özet
çözümlüğüne bir davranış sergiliyordu. "Judith, hoş kama
tamamen özgür değildir."

"Sen tamamen özgürsün."

Lain başını iki yana salladı. "Bey olarak, emrimdeki ta-
vaşların herhangi birinden çok daha fazla sayıda kama-
malarım var. Heyete karşı her hareketimden sorumluysun.
Burada herkesin bir yeri ve sorumlulukları mevcut. Kama-
senden benimle evli olmaktan hoşlanmadığını içimden ho-
şuma gitmiyor."

"Seninle evli olmaktan hoşlanmadığımı söylemedim.
kocam. Evli olmaktan çok fazla hoşlanmadığımı söyledim.
Bu çok kısıtlayıcı olur. Arada fark var."

Lain'in yüzündeki ifade aynı fikirde olmadığına işaret
ediyordu. Lain Judith'i kollarına aldı ve öptü. "Benimle
evli olmaktan hoşlanacaksın, Judith. Emrediyorum."

Bu çok gülünç bir emirdi. Judith geri çekildi ve Lain'e
baktı. Lain'in şaka yaptığından ve yüzünde muzipliğin
ilişkin bir bakış bulunacağından emindi.

Fakat Lain şaka yapmıyordu. Hem endişeli hem de ta-
vunmasız görünüyordu. Judith bunu fark ettiğinde şaşındı
ve Lain'in kollarına geri döndü. "Seni seviyorum," diye fi-
sıldadı. "Elbette, seninle evli olmaktan hoşlanıyorum."

Lain Judith'i sınıksa sıkı. "Bu nedenle, sorunlarını be-
nim çözmemden de hoşlanacaksın," duyurusunu yapı.

Judith Lain'e bütünüyle katılmayı reddederek, "Bazen
hoşlanacağım," dedi. "Bazen de sorunlarını kendim çö-
zeceğim."

"Judith."

Judith Lain'in sözünü kesti. "Frances Catherine bana
senin, Patrick'e bir ağabey olmaktan öte bir babası olduğun-
u söyledi. Onun tüm sorunlarını çözerek büyümüşün,
değil mi?"

Lain, "O zamanlar gençtim," itirafında bulundu. "Ar-
nk ikimiz de yetişkin olduğumuz için her ne zaman bir
sorun çıksa ne yapacağımı birlikte kararlaştırıyoruz. Ben
ona, onun bana güvendiği kadar çok güveniyorum. Karde-
şimin konuştuğumuz konuyla ne alakası olduğunu söyler
misin bana? Sen benden seninle ilgilenmemi istiyorsun,
değil mi?"

Judith, "Evet, elbette istiyorum," yanıtını verdi. "Bu-
nun bir yük olmasını istemiyorum sadece. Sorunlarını
seninle paylaşmak istiyorum, sana yüklemek istemiyor-
um. Anlıyor musun? Sana ait olmak, senin için yeterince
önemli olmak istiyorum ki sen endişelerini benimle pay-
laşabil. Bana Patrick'i önemsedığın tarzda bir önemseyişle
muamele etmeyi öğrenemez misin?"

Lain Judith'e ne diyeceğini bilmiyordu. "Bunu düşün-
meliyim," dedi.

Judith gülümsemesini görmemesi için Lain'e yaslandı.
"Tek istediğim bu."

"Yeni fikirlere açık olmayı deniyorum, Judith."

"Evet, elbette deniyorsun."

Judith Lain'i çenesinden öptü. Lain aşağı doğru eğildi
ve uzun bir öpüşme için Judith'in dudaklarını zaptetti.
Judith'e dokunmayı sonlandırmaya isteksizdi ama en so-
nunda kendisini uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Judith Andrew'un onlardan epeyce uzak bir mesafede
durdüğünü fark etti.

lain seslendiğinde arkasına dönmedi. "Hisse mimi, Andrew?"

Andrew cevaben, "Evet, beyim," diye seslendi.

"Orada durduğunu nereden biliyorsun?"

"Onu duydum."

"Ben duymadım."

lain gülümsedi. "Duyman gerekmiyor," açıklamasını yaptı.

lain'in yorumu kulağa mantıklı gelmiyordu. Ses laza halde küstahça çıkıyordu.

Judith oğlunun duymaması için fısıldayarak, "Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu.

lain, "Ahırlara," diye karşılık verdi. "Seyise yardım edecek."

"Bu bir ceza mı? lain hiç düşünmüyor musun..."

lain Judith'in sözünü, "Bunu bu gece konuşacağız," diyerek kesti.

Judith başıyla onayladı. lain Judith'e bu meselele bütün dışında kalmasını buyurmadığı için Judith'le memnun oldu ki içinden gülümsemek geldi. lain'e, "Nasıl istersen," dedi.

"Senden iç kaleye geri dönmeni istiyorum."

Judith başıyla onayladı. Kocasına reverans yapıp tepesi çıkmaya başladı.

lain Judith'in arkasından, "Bu öğleden sonra dinleteceksin," diye seslendi.

"Evet, lain."

"Söylediğim şeyi kastediyorum, Judith."

Judith o an lain'in bir tartışma beklediğini algıladı. lain'e itiraz etmediği için, lain Judith'in itaat etmeyeceğini

varsayıyordu. Judith gülmemeye çalıştı. Kocası onu anlamaya başlıyordu.

Judith sözünü tuttu. İlk başta Frances Catherine'in hoş ziyaretine mazhar oldu ve Patrick'in karısını öğleden sonra istirahatı için kulübeye götürmesinin ardından kendi odasına çıktı. Zihnini Frances Catherine'in doğumuna ilişkin mevcut endişesine odakladı ve nihayet bir çözüm bulacağına inandı. Judith şayet doğum karmaşıksa ne yapılacağı konusunda yeterli bilgiye sahip değildi, fakat Helen ne yapılacağı konusunda yeterli tecrübeye kesinlikle sahipti, değil mi? Andrew'un annesi ona karşı olan tavrını şimdi yumuşatmak zorunda kalacaktı diye düşündü Judith ve belki doğru yaklaşımda bulunursa, Agnes'in ebeliğine lüzum olmaksızın, bu ebenin işbirliğini sağlayabilirdi.

Frances Catherine'in kapris yapacağı kesindi. Judith onu, Helen'in yardımını dokunacağına ve kösteklemeyeceğine ikna etmek zorundaydı.

Judith bu düşüncesinin gerçekleşmesi için dua ederek uykuya daldı.

On İkinci Bölüm

Judith gece boyunca uyudu. Uyandığında ise lain odayı çoktan terk etmişti. Judith gününe acilen bağlaması gerektiğini anımsadı. Bir köşeye yığılmış omuz çantalarını fark taşıdığını varsaydı.

Eğyalarını daha küçük bir sandığa kaldırdıktan ve odayı derleyip topladıktan sonra aşağı kata indi.

Gelfrid masada Duncan'la beraber oturuyor ve kahvaltı yapıyordu. Judith odaya girdiğinde her iki ihtiyar da ayağa kalkmaya yeltendi, ancak Judith sandalyelerine oturmalarını işaret etti.

Gelfrid, "Bize katılmayacak mısın, kızım?" diye sordu.

"Yanıma sadece bir elma alacağım, teşekkür ederim. Halletmem gereken bir iş var."

Duncan mırıldanarak, "Ekose kumaşımızla çok hoş görünüyorsun," dedi. Bu itirafının ardından sanki Judith'i övmek azap verici bir işmiş edasıyla davranarak kaşlarını çatı.

Judith gülmeyi. Yine de gülmedi. Duncan'ın Gelfrid'e çok benzediğine karar verdi. Dışı tümüyle tehditkar ama içi yetkatsiz duygularla bezeliydi.

Gelfrid, "Yüzü hâlâ korkunç görünüyor," yorumunu yaptı. Bir baş onayı eşliğinde, "Gözün yerinden çıkabilirmiş. Duncan," diye ekledi.

Duncan, "Evet, gözünü kaybedebilirmiş," onayını verdi.

Judith öksesini gizledi. "Gelfrid... Götmeden önce ben-den yapmamı istediğin herhangi bir şey var mıydı acaba?"

Gelfrid başını iki yana salladı.

Judith, "Bu sabah Graham'ı gördün mü?" diye sordu. "Bir şeyin yapılmasını arzu edebilir ve ben günümü başlanmadan önce görevlerimi bilmek istiyorum."

Gelfrid, "Graham, Patrick ve diğer birkaç kişiyle birlikte avlanmaya gitti," açıklamasını yaptı. "Öğle yemeği vakitinde dönmüş olması gerekiyor. Şafakta gitiler."

"İain onlarla mı gitti?"

Judith'in sorusunu Duncan yanıtladı. "O ve adamları Macphersonlar'a bir çift laf etmek için aksi istikamete gittiler. Macphersonlar bizim batıdaki sınır komşumuz."

Judith Duncan'ın sesindeki duraksamayı yakaladı. "Ben bu *bir çift laf etmek* ifadesine inanmıyorum, Duncan. Macphersonlar'la da mı kavgalıyız?"

İhtiyar başıyla onayladı. "Endişelenmene lüzum yok. Bu yalnızca gönülsüz bir kavga. Macpherson beyi öyle acemi ki onlarla vuruşmaya değmez. Kan dökülmeyecektir."

"Bundan emin misin, Duncan?"

Duncan, "Eminim," diye karşılık verdi. "Bir meydan savaş olmayacaktır."

Gelfrid, "Evet, lain için eglenceden daha ziyade hoş bir durum bu," dedi.

Duncan, "Kocan akşam vaktine dek evde olmayacaktır," diye ekledi.

Judith, "Beni haberdar ettiğin için teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Reverans yapmasının akabinde döner salondan aceleyle çıktı.

Judith Helen'in yaşadığı yeri bilmediğini fark etmeden önce tepeden aşağıya doğru uzanan yolun yarısını indi. Yonları Frances Catherine'e soracak değildi. Arkadaşı, Judith'ten ebeyle niye konuşmak istediğine dair acil bir açıklama isterdi. Judith konuyu arkadaşına açmadan evvel ilk olarak Helen'la konuşmakta kararlıydı.

Isabelle'in kulübesine yöneldi. Agnes'in şu berbat son-
gula esnasında, hem o hem de Helen'in doğum sa-
rındaki çığlıkları duyacak kadar yakın oturduklarına dair
böbürlenmesini hatırlayan Judith, Isabelle'in ona yolu
gösterebileceğinden emindi.

Peder Laggan'ın yokluğu turmandığını fark edince pede-
re el salladı ve onunla görüşmek için adımlarını hızlandı-
rdı.

"Merlin'i toprağa verdiniz mi?" diye sordu.

Peder gülümsedi. "Verdim ve Isabelle'in oğlunu kutsa-
mak için geri döndüm."

"Hep böyle telaşlı mısınız, Peder?"

Peder, "Genellikle öyle olduğum doğrudur," yanıtı
verdi. Judith'in elini tuttu ve ekledi: "Mutlu evliliğe dair
bir ifade var yüzünde. Lain sana iyi davranıyor, değil mi?"

Judith, "Evet, Peder," diye yanıtladı. "Bu gece bizim
akşam yemeği yer misiniz?"

Peder, "Memnuniyet duyarım," dedi. "Peki ya şimdi

seninle beraber Isabelle'e merhaba demek için zamanın
var mı?"

Judith, "Elbette," dedi. "Ama ilk başta ebelerden biriyle
konuşma yapmak istiyorum," açıklamasında bulundu.

Peder, "Eğer 'in nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

Judith başıyla onayladı. Judith'e oraya dek eşlik edecek
Peder başıyla onayladı. Judith için çaldı. Helen sundurma-
sında hem pederi hem de beyin karnını görünce çok şajr-
ınla Eli birden bağrına gitti.

Judith onun ne denli endişeli olduğunu fark etti ve der-
hal onu rahatlatmaya çalıştı.

Söze, "İyi günler, Helen," diye başladı. "Peder Laggan
Isabelle'in oğlunu kutsamaya giderken bana senin evinin
yolunu gösterme lütfunda bulundu... Seninle kişisel bir
mesele hakkında konuşmak istiyorum... Vaktin varsa ta-
bi. Dilersen, daha sonra da gelebilirim."

Helen girişten geri geri uzaklaştı ve konuklarını neza-
retle içeri buyur etti.

Yeni pişmiş ekmeğin güzel kokusu havayı dolduruyor-
du. Peder Laggan Judith'e ilk olarak içeri girmesini işaret
etmekten sonra onu takip etti.

Küçük kulübe tertemizdi. Alışıp döşemeler ovulmuş,
çatal çilalanmış gibi görünüyordu.

Judith masaya oturdu, fakat peder ocağa doğru yürüyüp
ağacın üzerindeki çubukta asılı duran demir kazana eğile-
rek baktı.

"Neyimiz var?" sorusunu yöneltti.

Helen fısıldayarak, "Koyun eti yahnisi," yanıtı verdi.

Parmak boğumlarını beyazlatan bir kavrayışla ve iki eliyle
ölüğünü tutuyordu.

Peder Laggan, "Tadına bakılmaya hazır mı, Helen?"
diye sordu.

Pederin masası kurnazlık içermiyordu. Helen onu masaya davet etmesinin ardından ona devasa bir porajonlu korkuluk masalı zayıf ama yetişkin iki adamın yiyordu.

Pedere servis yaparken Helen'in endişeli yüz ifadesi hafiflenmiş görünüyordu. Judith'e göre Helen'in pederin iktidarından hoşlandığı her halinden anlaşıyordu. İktidarla bol reşelle kaplı iki kalın esmer ekmeğin dilimlerini yedikten sonra kendi iktidatlarından birkaçını pederinkilere ekledi.

Helen her nedense masaya oturmuyordu. Pederin yemeklerini bitirdi, konukseverliği için Helen'a teşekkür etti. Judith orada kaldı. Kapının pederin ardından kapıya masasını istedi.

Helen sözüne, "Sana tekrar teşekkür ediyorum..." diye başladı.

Judith onun sözünü kesti. "Buraya senin mazeretlerini ve teşekkürlerini dinlemeye gelmedim. O sorun halledildi ve Andrew dersini aldı."

"Babası öldüğünden beri Andrew bana giderek daha da fazla bağlıyor. Beni korumak için her zaman yanında kalması gerektiğini düşünüyor."

Judith, "Belki senin de ölüp onu yalnız bırakacağından endişeleniyordur," diye önerdi.

Helen başıyla onayladı. "Burada yalnızca ikimiz var. Bu durum onun için çok zor."

"Ancaları, dayıları ya da kuzenleri..."

Helen başını iki yana salladığında Judith sorusunu tamamlamamıştı. "Biz yapayalnızız, Leydi Judith."

Judith, "Hayır, yalnız değilsiniz," diyerek itiraz etti. "Siz bu oymağın parçasısınız. Oğlun büyüyüp bir MacDougall sarayına olacak. Andrew'un onu yönlendirecek bir amacı, amacı ya da kuzeni yoksa lain'in bu meseleden haberdar olması gerekiyor. Helen... Bir çocuğun değerli olduğuna inanması ne kadar önemlidir bilirsin." Ebeyle gülümsemek için duraksadıktan sonra ekledi: "Bu, kadınlar için de önemlidir, değil mi?"

Helen cevaben, "Evet, önemli," dedi. Başını sallayarak, "Zordur burada yaşamak. Ben MacDougall ailesindenim. Sekiz kız ve iki erkek kardeşim var... Söylemek nafile ama orada konuşulacak biri hep olur ve dostane bir ziyaret için daima vakit bulunurdu. Burada ise farklı. Kadınlar şafaktan akşam karanlığına dek çalışıyorlar. Pazar günleri de aynen devam. Yine de ben onlara gıpta ediyorum. Bakacak kocaları var."

Judith'in teşvikiyle Helen bir saati aşkın bir süre boyunca kendi yaşamından söz etmeyi sürdürdü. Geç yaşta evlenmişti ve onu evde kalmaktan kurtaran kocası Harold'a hâlâ çok minnettardı. Helen'in her an, elinden geldiğince mükemmel bir biçimde, yuvasını çekip çevirerek ocağını tırtırmaya çabalamakla geçiyordu.

Helen kocası öldükten sonra her gün yerleri ovmaktan aslında hiç keyif almadığını, fakat can sıkıntısının ancak bu şekilde giderilebildiğini itiraf etti. Güldü ve kocası ölmeden önce yerleri yine aynı sıklıkta ovarak temizlediğini itirafına ekledi.

Helen kocası için özel yemekler hazırlamayı öğrendiğinde de itiraf ettiğinde Judith şaşırıp kaldı. Helen yeni yemekler hazırlamayı seviyordu ve koyun eti pişirmenin en azından yüz çeşidini bildiğine yemin ediyordu.

Judith, "Ebe olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.
"Hayır."

Helen'in yanıtı hızlı ama empatikti. "Ben buraya gelmeden önce zaten en az yirmi doğuma yardım etmişim," diye açıkladı. "Ve Harold öldükten sonra uzmanlaşmam geçerli bir yol olabileceğini düşünüyordum. Artık faydam dokunmayacak. Isabelle'le ilgili sorgulamadan sonra kendime başka bir yol bulmaya karar verdim..."

Helen konuşmasını tamamlayamadı. "Helen, bir kaçkemesi gerektiğine inanıyor musun?"

"Kilise..."

Judith, "Sana, kendi inandığını soruyorum," diyerek müdahale etti.

Helen, "Bütün doğumlar biraz sancılı olur," yanıtı verdi. "Fakat ben şahsen, Tanrı'nın, her kadını Havva'nın günahlarından sorumlu tutacağına inanmıyorum."

Helen bu itirafı fısıldadıktan sonra endişeli görünüyordu. Judith onun korkusunu gidermekte aceleci davranmıştı. "Peder Laggan'a söylemeyeceğim. Bizzat ben de Tanrı'nın, Kilise'nin bize dayattığından daha merhametli olduğuna inanıyorum. Kendi liderlerimizin hikmetini sorgulamaya gayret ediyorum, Helen, fakat zaman zaman şu kafa karıştırıcı kurallardan bazılarını kinamadan edemiyorum."

Helen, "Doğruyu söylüyorsunuz," diye onayladı. "Bu bu dayatmalar aleyhinde herhangi bir şey yapamayız, yaptığımız takdirde aforoz ediliriz."

Judith, "Konudan uzaklaştım," dedi o vakit. "Seninle arkadaşım Frances Catherine hakkında konuşmak ve senden yardımımı rica etmek istiyorum."

"Benden yapmamı istediğiniz şey nedir?"

"Bana biraz önce bundan böyle hiçbir doğuma yardım etmemi kararı aldığını söylediğinin farkındayım, Helen, fakat danışabileceğim başka hiç kimse yok ve arkadaşımı sıkı endişeliyim. Doğumda ters giden bir şeyler olursa ne yapacağımı bilmiyorum."

Helen Andrew'a duyarlılıkla yaklaşan Judith'in ricasını geri çeviremezdi.

Judith, "Frances Catherine senden korkuyor," açıklamasını yaptı. "Onu senin zulme inanmadığına ikna etmek zorunda kalacağız. Aynı zamanda bu dinginliği muhafaza etmek zorundayız. Agnes'in karışmasını istemiyorum."

Helen, "Deneycektir," dedi. Başını sallayarak ekledi: "Denemeye mecbur... Onunla konuşmanız hiçbir işe yaramayacaktır. Agnes bildiğini okur. Size kazının kocasını kaptığınız için de öfkeli."

Judith başını iki yana salladı. "İain Cecilia'yla evlenmezdi," yorumunu yaptı. "Frances Catherine İain'in ona evlenme teklif etmeye niyetinin olmadığını söyledi."

Helen omuz silkti. "Agnes dedikodu yayıyor," diye fısıldadı. "Sizin onurunuzu korumak için sizinle evlenmek zorunda kaldığını söylüyor."

Judith'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani Agnes, İain ve benim için böyle söylüyor ha..."

Judith sözlerine devam edemedi. Helen başıyla onayladı. "Böyle söylüyor, maalesef. Gebe kaldığınıza ima ediyor. Eğer iğrenç dedikodusu, beyimizin kulağına giderse, Agnes'in vay haline."

Judith, "Umarım, İain'in bundan haberi olmaz," dedi. "Bu, İain'i çok üzür."

Helen hemfikir idi. Judith oradan ayrılma girişiminde

bulundu sonra, fakat Helen Judith'in, üç ayı aşkın bir süredir ilk misafiri olduğuna değinince Judith hemen yerini aldı.

Judith oradan ayrılmak için ayağa kalkmadan önce bir saat daha sohbet ettiler.

Judith, "Sohbetimizden keyif aldım, Helen," dedi. "Bu akşam Frances Catherine'le konuşacağım. Yarın onun gıdalarını giderebileceğimizden eminim."

Judith dışarı çıkmak üzereyken birdenbire durdu. Tekrar Helen'a döğru döndü. "Bütün kadınların lain'e sırtlayarak yemek hazırladıklarını ve iki ihtiyarın iç kalede yaşadıklarını biliyor muydun?"

Helen, "Evet," diye yanıtladı. "Böyle gelmiş, böyle gidiyor. Yardım etmeye gönüllüydüm ama Harold tam da o zaman hastalandı ve yardım etmeye vakit kalmadı."

"Bu kadınlar için sıkıcı bir iş mi?"

Helen, "Ah, evet," yanıtını verdi. "Özellikle kış aylarında. Yedi kadın var, haftanın her günü için bir kadın... Tabii edeceğiniz üzere kendi ailelerine de bakıklarından ötürü onların işleri ciddi çok zor."

Judith Helen'a, "Fakat sen yemek yapmayı seviyorsun," hatırlatmasını yaptı.

"Evet."

"Hazırladığın yemegi nereden sağlıyorsun?"

"Askerler bana sağlamayı sürdürüyorlar," diye açıkladı. "Kadınlardan bazıları da artan yemeklerini bana veriyorlar."

Judith kaşlarını çatı. Helen'in az önceki açıklaması Judith'in kulağına sanki sadaka veriliyormuşa dair bir açıklamaymış gibi geldi. "Yemek yapmayı bilmiyorum," dedi.

"Siz beyin çışınız. Yemek yapmayı bilmenize gerek yok."

"Andrew'un bir kadının yönlendirmesine ihtiyacı olduğu kadar bir erkeğin yönlendirmesine de ihtiyacı var, değil mi?"

Judith'in bir konudan diğerine neden atladığını merak eden Helen, "Evet, ihtiyacı var," onayını verdi.

Judith acele acele konuşarak, "Ve sen yemek yapmayı seviyorsun. Evet, yanıt işte budur. Her şey halloldu o zaman, Helen, ancak senin istemen koşuluyla, elbette," dedi. "Bu istediğim bir yardım veya buyurduğum bir emir değil... Ve ben kararımı vermeden önce iyice düşündüm. Eğer önerimi uygun bulmadığında karar kılarsan, anlayışla karşılayacağım."

"Hangi öneri, leydim?"

Judith, "Ev çalışması olmak," açıklamasını yaptı. "Hizmetçi kızları yönetebilir ve yemekleri yapabilirsin. İstedığın her yardımı alacaksın, elbette, fakat sorumlu sen olacaksın. Sınırım bu iyi bir plan. Sen ve Andrew'un iç kalede bütün öğünleriniz olacak; Andrew Gelfrid ve Graham'la epey vakit geçirecek ve muhtemelen aynı sıklıkta olmasa da lain'le de vakit geçirecek. İhtiyaarlar bir dediklerini iki etmeyecek birine gereksinim duyuyorlar ve bana öyle geliyor ki sen de Andrew'un yanı sıra bir dedikini iki etmeyecek başka birine gereksinim duyuyorsun."

"Bunu benim için yapar mıydınız?"

Judith, "Anlamıyorsun," karşılığını verdi. "Bizim sana, senin bize gereksindiginden çok daha fazla gereksinimimiz var. Yine de iç kaledeki yerimi belirleyebileceğine inanıyorum. Eğer orada yaşarsan, bunu yapmak muhtemelen daha kolay olur. Seni bu kararı vermende telaşa sev-

ketmeyeceğim. Andrew'u annesinin bütün gün iç kaldu-
olmasıyla alakalı mevcut düzenlemeye alıştırarak ve sonra
taşınma konusunu gündeme getireceğiz. Kilerin arkasında
geniş bir oda var."

Judith kendisini konuya fazla kaptırdığını anladı ve bu-
men duraksadı. "Bu öneriyi düşünecek misin?"

Helen, "Bu görevi almaktan onur duyacağım," deyim-
di.

Güzel bir anlaşma olmuştu. Judith kulübeden ayrılmıştı.
ayrıldı. Kendisini, kendi ev halkının yararına olduğu kadar
Helen ve oğlunun yararına da olan önemli bir değişiklik
yapmış gibi hissediyordu.

Judith akşam yemeğinde konuyu ihtiyarlara açtı.
Gelfrid'dan biraz mızırdanma bekliyordu, çünkü ihtiyar-
lar arasında herhangi türde bir değişiklikten en çok nefret
eden Gelfrid'dı, ancak Gelfrid Judith'le hiçbir anlaşmazlı-
ğa düşmedi.

İain bu konuşmanın tam ortasında salona girdi. Masa-
nın başındaki yerini aldı, Graham ve Gelfrid'a baş selamı
verdi, sonra Judith'e doğru uzanıp hızlı ama gayet anlamlı
bir öpücük için eşini yakınına çekti.

Graham, beye Judith'in kararını bildirdi. İhtiyar konu-
masını bitirdiğinde, İain herhangi bir şey söylemedi. Ba-
şıyla onayladı sadece.

Judith, "Bu fikre ilişkin ne düşünüyorsun?" diye sor-
du.

İain elini Judith'in, önüne koymuş olduğu kadehe uzat-
tı ve soğuk sudan ağız dolusu bir yudum aldı. "Bana göre
hava hoş," yorumunu yaptı.

Graham, "Güzel bir değişiklik olacağını düşünüyo-
rum," diye duyurdu. "Millie'nin akşam yemeğine katıl-

mak zorunda kalmayacağız artık. Tanırım, Çarşamba gün-
lerinden nasıl da nefret ediyordum."

Gelfrid, "Helen iyi bir ağız mı?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Olğanımsı," yanıtını verdi. Graham'a doğru
döndü. "Değişikliklere gelince, yapmak istediğim başka
bir değişiklik var, fakat senin işbirliğine gereksinim duyuy-
yorum... İain'inkine de."

Graham kaşlarını çatı. "Heyetlik bir mesele mi bu?"

Judith, "Hayır," diye yanıtladı. Kocasına doğru tekrar
döndü. "Bunun küçük bir değişiklik olduğunu ve heyetin
algısına layık olmadığını düşüneceğinden eminim."

Gelfrid, "İma ettiğin bu değişiklik nedir?" diye sordu.

Judith derin bir nefes aldı. "Pazar günlerini istiyor-
um."

Judith tam da ricasını dile getirirken, Patrick büyük sa-
lona girdi. "Pazar günlerini ona pekâlâ verebilirsin, İain,"
diye seslendi.

Gelfrid Graham'a, "Pazar günlerini istemekle ne deme-
ye çalışıyor?" sorusunu yöneltti.

Graham, "Doğru duyduğumuzu sanmıyorum," yanıtı-
mı verdi. "Öyle demiş olamaz..."

Gelfrid Graham'ın sözünü kesti. "Eğer kelimelerini, bi-
zim yaptığımız gibi doğru düzgün telaffuz ederek bir araya
getirmesini öğrenirse, daha iyi anlaşılır olabilir."

Duncan o esnada kasıla kasıla yürüyerek salona girdi.
Vincent ve Owen da onun peşinden geliyorlardı. Judith
İain'e yaklaştı. "Bu gece bir toplantı mı yapılacak?"

İain başıyla onayladı. "Ama sen Pazar günlerine dair şu
acıyıp ricamı açıklayınca da dek başlamayacağız," dedi.

Judith başını iki yana salladı. İain tek kaşını kaldırdı.
Judith sandalyesinin kenarına oturuncaya dek İain'e daha

da yaklaştı. Sesini alçaltarak, "Bu meseleyi bütün hayatımda konuşmayı arzu etmiyorum," dedi.

Lain, "Niye konuşmayasın?" diye sordu. Elini uzatıp Judith'in saçlarını omuzunun üzerinden geriye doğru aldı, desteklemeye ilkin senin rıza göstermeni gerektiren özel bir mesele," açıklamasını yaptı.

"Graham ve Gelfrid buradalardı, sen..."

Judith lain'in sözünü kesti. "Onlar ailemizin parçası artık, lain. Bu özel mesele onlarla da konuşulmalı kesinlikle."

Gelfrid, "Bunu duydun mu, Graham?" diye bağırdı. "Bizi aile olarak adlandırıyor."

Judith döndü ve konuşmasını kasten dinlediği için itirazlara hoşnutsuz bir bakış gönderdi. Gelfrid cevaben sardı.

Judith bir kez daha lain'e döndü. "Eğer beş dakika ayırsan, sana bunu odamızda açıklamaktan memnun olacağım."

Lain gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Gülmeye cüret edemedi, elbette, çünkü herhangi bir müziplik gösterisinde bulunursa, karısının duygularını rencide edebilirdi. Judith çok endişeli ve keyifsiz görünüyordu. Hatta Judith'in yanaklarını kaplayan belli belirsiz bir kızartma göze çarpıyordu. Judith'in konuşmayı arzuladığı mesele, yüz kızartıcı türden bir mesele miydi? Lain hafifçe içini çekti. Eğer bu meseleyi konuşmak için Judith'i üst kata götürürse, orada konuşmaya fırsat kalmayacağını biliyordu. Konuşmak yerine yatacaklardı ve lain karısına dokunmanın büyük hazzına eriyecekken, toplantıyı da kaçıracaktı. Heyeti, ittifak olasılığını bir kez daha müzakere etmek maksadıyla bir araya topladığı için onları terk edemezdi.

İhtiyaarlar masadaki boşlukları dolduruyorlardı. Judith'in daha önce görmediği genç bir savağa, bir yarış testisi getirdi ve her bir ihtiyarın kadehini doldurdu. Lain'in kadehine uzandığında, lain genç savağının elini uzaklaştırdı. Judith'in nefesini tutmakta olduğunu farkında değildi. Kocası içkiyi geri çevirdiğinde, Judith tuttuğu nefesini koyverdi.

Owen lain'in reddeddiğini fark etti. "Bu nedir? Kendi evliliğin şerefine içmek zorundasın, oğlum," diye dayıyordu. "Bu, evli bir adam olarak bize tavsiyede bulunduğun ilk toplantımız."

"Size niye tavsiyede bulunuyor?"

Judith iş isten geçinceye dek bu düşüncüyü yüksek sesle söylediğini anlamamıştı. Bu sorusu herkesin dikkatini çekmişti. Yaşlıların hepsi gözlerini dikmiş, Judith'e şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Owen, "Bu nasıl bir soru böyle?" diye sordu.

Vincent Judith'e, "Bey o..." hatırlatmasını yaptı. "Onun görevi bize tavsiyede bulunmak."

Judith başını sallayarak, "Burada her şey karmakarışık," yorumunu yaptı.

Graham, "Ne söylemek istediğini açıkla, kızım," diye önerdi.

Judith konuya girmemiş olmayı arzu ediyordu ve herkesin ilgi odağı haline gelmekten nasıl da nefret ediyordu. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Lain'in elindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve sonra, "Beyiniz genç ve sizin bilgeliliğinize sahip değil. Bana sizin, ihtiyaarlar olarak, tavsiyede bulunmanız gerekiyormuş gibi geliyor. Tek söylemek istediğim bu."

Gelfrid, "Buradaki yöntem daima bu olmuştur," diye rek karşı çıktı.

Oteki yaşların hepsi bu onayı vererek hemfikir oldu. Judith Owen'ın dürttüğü genç savaşçının ileri doğru atılıp lain'in boş kadehini kırmızı şarapla doldurduğunu fark etti. Judith'in zihni her nedense Gelfrid'e sorduğu diğer soruya odaklanmıştı ve kendisini kocasının bir veya iki kadeh şarabı yuvarlamış görüntüsüne aşırı derincede tepki göstermemeye zorladı.

"Gelfrid, bu soruyu sorduğum için edepsiz olduğumu sanma lütfen," diye söze başladı. "Fakat yöntemlerinize bu denli bağlıysanız, tüm oymağın yararına dahil olsa, herhangi bir değişiklik yapmayı düşünemez misiniz diye merak ediyorum."

Sormaya cesaret isteyen bir soruydu bu. Gelfrid meseleye dikkatini verirken çenesini ovdu, sonra omuz silkti.

"İhtiyar, "İngiliz bir kadınla aynı aile ortamında yaşıyorum," duyurusunda bulundu. "Ve bunun pekâlâ bir değişiklik olduğunu düşünüyorum. Kendi yöntemlerime fazla bağlı olmasam gerek, Judith."

Judith lain'in elindeki tutuşunu gevçettiğinde, lain Judith'in bunu duyduğuna sevindiğini varsaydı.

"Hadi şimdi kadeh kaldıralım ve sonra beyin karışı bize Pazar günlerini istemeye dair gerekçelerini sunabilir," diye duyurdu Graham.

Gelfrid yüksek sesli bir fısıltıyla arkadaşına, "Bunu duydu mu, Owen? Kızımız Pazar günlerini istiyor," dedi.

Vincent, "Böyle bir şey mümkün değil, değil mi?" sorusunu yöneltti. "Bütün güne sahip olamazsın. O gün herkese aittir."

Duncan, "Ayrıcalık olur bu," diye homurdandı.

Vincent arkadaşlarına düşünceli bir biçimde anımsadı: "Eğiliz."

Owen, "Onun geç kavradığını mı söylüyorsun?" diye

sordu.

Gelfrid, "O geç kavramıyor," savunmasını yaptı.

Tartışma çığrından çıkıyordu. lain gülümsememeye, Judith ise sinirlenmemeye çalışıyordu. Gelfrid'e savunmasını için gülümsedi; en azından hiç de geç kavramadığını anlaşılmış olmasından ötürü hoşnuttu.

Gelfrid fikrini dile getirdi: "O sadece mantıksız. Buna bir çözümler bulabileceğini sanmıyorum. Sen sanıyor musun, Owen?"

Judith lain'e onu şimdi savunması gerektiğini bildiren sesiz bir mesaj göndermek niyetiyle sert sert baktı. lain Judith'e göz kırptı.

Graham herkesin dikkatini çekmek için, "Buraya, buraya," deyiverdi. Ayağa kalktı, kadehini kaldırdı, gelin ve damadın şerefine kadehindeki içkiyi soluk alması için içti.

lain dahil herkes kadehlerindeki içkileri midederine indirdiler. Genç savaşçı her bir kadehi yeniden şarapla doldurmak için derhal ileri doğru hamle etti.

Judith iskemlesini masadan uzaklaştırdı. Bu doğuştan beri var olan içgüdüsel bir hareketti ve Judith yaptığı şeyin pek fazla farkında değildi.

Fakat lain fark etti. Kadehinden her yudum alığında, Judith'in biraz daha uzaklaştığının da farkına vardı.

Judith'in dikkati Graham'a odaklanmıştı. Heyetin lideri Judith'in oymağa hoş geldiğini şimdi resmen ilan ediyordu.

Frances Catherine o esnada Alex'in kuvvetli koluna

titonarak salona girdi. Patrick karısını görmekten onları hem şaşırmış hem de kızmışa benziyordu.

Patrick konuşmaya başlayamadan önce Frances Catherine onun konuşmasını engelledi. "Temiz hava almak istiyordum, Patrick, bu nedenle kaç çıtmaktan vazgeç. Alex diye memi önledi."

"Onu atıma bindirecektim ama..."

Frances Catherine, "Nereden kaldıracağını bilmiyordum," açıklamasını yaptı. Karısını okşadı ve kocasına gülmüştü.

Judith, "Gelip bize katıl," diye seslendi. "Graham aleyhü boş gelişim şerefine kadeh kaldırışlı enfes bir kutlamaya henüz sonlandırdı."

Arkadaşı başıyla onayladı. Alex'e baktı. "Görüyor musun? Sana devam eden bir toplantı olmadığını söyledim. Judith burada olmayacaktı."

Judith, "Niye burada olmayacak mıyım?" diye sordu.

Frances Catherine masaya doğru yürüdü, kocasının bitişine oturdu ve kaç çıtmaktan vazgeçmesi için onun elini tuttu. Kocasını çimdiklerken, Judith'e gülmüştü.

Patrick terbiyeli davranması konusunda Frances Catherine'in sözlü uyarısına maruz kaldığını düşündü. Karısının bu aşırıya kaçan davranışı üzerine kendisini uyarırken buldu. Onlar yalnız kalır kalmaz, Patrick Frances Catherine'e, bir emir verdiğinde, o emrin yerine getirilmesi için verildiğini anlatmakta kararlıydı. Ona bu gece evde kalmasını söylediğini özellikle hatırlıyordu. Eşinin güvenliğinden başka bir şeye kafa yormadığını düşündü kendi kendine. Şayet Frances Catherine'e herhangi bir şey olursa, Patrick ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

Bu karanlık düşünceyle Patrick'i tamamen sınırlandırıyordu. O esnada karısı, Patrick'in dikkatini çekti. Elini sıkıp omzuna yaslandı. Patrick hafifçe iç geçirdi. Yakalık alıp almayacağını umursamadı. Kolunu karısına doladı ve karısını çekip kendine daha da yaklaştırdı.

Frances Catherine Graham'dan şerefe kadeh kaldırış kutlamasını bir kez daha yinelenmesini utana sıkıla istedi. İhtiyar, onun isteğini gerçekleştirilmekten mutlu oldu. Birer kadeh dolusu şarap daha herkesçe hemen tüketildi.

Judith bir kez daha iskemlesini masadan uzaklaştırdı. Midesinde oluşan tıdık düğümlenmeyi hissedebiliyordu. İain Judith'in bulunduğu ortamda sarhoş olmayacağına söz vermişti, fakat ya kazara da olsa, azıcık kafayı bulursa ne olacaktı? Tekel gibi sinirli ve huysuz biri haline gelirse ne olacaktı?

Judith içinde yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Gelfrid dikkatini çekerek, "Pazar günlerini neden istediğini anlat bize," dedi.

Graham Judith'in topluluktan nasıl da uzaklaştığını aniden fark ederek, "Tanrı aşkına, köşede ne yapıyorsun öyle, Judith?" diye sordu.

Owen, "Resmen kaçıyor," dedi.

Judith yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Pazar günlerinin dinlenme günleri olması gerekiyor," diye duyurdu. "Kilise öyle söylüyor. İngiltere'de, biz bu kurala uyarız."

Graham, "Biz de uyarız," dedi. "Dinleniriz, değil mi, Gelfrid?"

Arkadaşı, "Evet, dinleniriz," onayını verdi.

"Bütün erkekler dinlenirler."

Bu yorumu Frances Catherine yapmıştı. Bakışla-

n Judith'in üzerindeydi. "Demek istediğin şey bu, değil mi?"

Judith kafasını salladı. "Kadınların düşüncecekleri bu gün olmadığımı fark ettim," açıklamasını getirdi. "Kadınlar için Pazar günleri diğer günlerden farklıdır."

Duncan, "Kadınlarımızı mı eleştiriyorsun?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Hayır," diye yanıtladı. "Erkekleri eleştiriyorum."

İain sandalyesine yaslandı ve gülümsedi. Judith onu bırakarak değişiklikler yapmak istediği konusunda uyarmıştı, ona hoşlanmadığı şeyi değiştirmesini öneren kişi İain'di. İain'in aklına mezarlığın önünde yaptıkları konuşma geldi. Evet, İain ona bu öneriyi yapmıştı.

Graham, "Sen bizden karılarımıza Pazar günleri çalışmamalarını emretmemizi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Elbette hayır. Eğer onlara emrederseniz, başka bir görüş olur bu."

Duncan, "Karılarımıza kötü davrandığımızı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Judith başını iki yana salladı yine. "Ah, hayır," dedi. "Sizler iyi savaşçılar olarak, karılarımızın ihtiyaçlarını gözlemleyebilirsiniz. Onlara değer veriyor ve onları koruyorsunuz. Bunun karşılığında, onlar yuvalarınızı çekip çeviriyor ve gereksinimlerinizi yerine getiriyorlar."

Graham, "Evlilik aşağı yukarı budur," diye açıkladı.

Owen anlamaya çalışarak, "Evliliği mi tartışıyor?" diye sordu.

Gelfrid başını iki yana salladı. "Taşlardan örürü. Taşlar

onun zihnini bulandırıyor," demekte karar kıldı. "Biri ne-redeyse gözünü çıkarıyormuş."

Judith'in içinden çılgık çılgına bağlamak geliyordu. Tepki göstermedi elbette ve bu insanların anlamalarını sağlamak için bir kez daha mantık kullanmayı denedi. Dikkatini İain'e çevirdi. "Kadınlar ne zaman eğleniyorlar?" diye sordu. Bir baş onayı eşliğinde ekledi: "Oymağınız yeniklere asla katılmıyor, değil mi? Kadınlarımızın, birbirleriyle sohbet ederken güneş ışığının keyfine varabilmek için öğle yemeklerini açık havada yediklerini gördünüz mü hiç? Ben görmedim..."

Sonra Graham'a döndü. "Kadınlarınızın kendi atları var mı? Onları, atlarını yarıştırlarken ya da atlarının üstünde birbirlerini kovalarlarken gördünüz mü hiç?" Yanıt verecek zaman bırakmadı. "Ben Pazar günlerini bir tür eğlence için ayırmaya ilişkin düşünmenizi isteyeceğim sizden sadece. Söylemeyi arzu ettiğim yegane şey bu."

Judith iskemlesine tekrar oturdu. Ağzını kapalı tutmakta kararlıydı artık. Bu konuyu bir kez daha öne sürmeden önce onlara düşünmeleri için zaman veriyordu.

Gelfrid, "Biz bu oymağın her üyesine değer veriyoruz," diye duyurdu.

Duncan, "Toplantımızın başlaması gerektiğini düşünüyorum," deyiverdi. "Kadınlar giderlerse, başlayabiliriz."

Judith sandalyesinden tekrar kalktı. "Kadınlar bu oymağın parçası değiller, çünkü eğer parçası olsalardı bu heyete sorunlarını getirmelerine olanak tanınırdu."

Owen, "Judith... Bu doğru değil," diyerek karşı çıktı. "Yalnızca birkaç ay evvel Frances Catherine'in huzurumuza gelmesine olanak tanıdık."

Frances Catherine, "Evet, olarak tanıdılar," zıttını söyledi. "Benimle seni çağırmana dair konuşmak istediğin."

Vincent, "Bir şerefe kadeh kaldırma kuralının ihlali yapalım ve bu konuşmayı gündelik bir kenara bırakalım," önerisinde bulundu. "İain, en iyisi sen, kadınıla bırakalım," söz düşüncelerine ilişkin konuş. Onun istediğini yapmak, na fırsat verirse bizi kadınlarımızı itaatkâr kılacak."

Judith'in omuzları aniden çöktü. Ne söyleye söyleye, beyetin desteğini almayacaktı.

Iain Judith'in dikkatini çekti o vakit. Vincent'a doğru başını iki yana sallıyordu. "Karımınla tartışmam," diye duyurdu. "Çünkü onun sana söylediklerini destekliyorum."

Judith Iain'in yorumuna öyle sevindi ki Iain'e konuş kollarına atılmak istedi. Iain elini kadehine götürdü ve kadehinden ağzı dolusu bir yudum aldı. Judith Iain'e konuşmak yerine kendi iskemlesine oturdu.

Graham, "Ne diyorsun, Iain?" diye sordu.

Iain, "Judith bize geldiğinde bir yabancıydı," açıklamasını yaptı. "Yaşam tarzımız ona yeni ve o bizim uzun yıllardır önemsemediğimiz veya sorgulamadan kabul ettiğimiz şeyleri dışarıdan bakan gözlerle görebiliyor. Kadınlarımızın Pazar günleri dinlenmelerinde ısrarcı olamamamız için hiçbir neden görmüyorum."

İhtiyarlar baş onayı verdiler. Graham, beyinin çok daha fazla kendine özgü olmasından yanaydı. "Kadınlarımız bu günü tatil olarak benimsemelerini buyurmamızı mı tavsiye ediyorsun?"

Iain, "Hayır," diye yanıtladı. "Judith'in az önce söylediği gibi, emir görev olur. Biz öneririz, Graham ve teşvik ederiz. Farkı görüyor musun?"

Graham gülümsedi. Judith'e doğru döndü. "Şimdi ne-

den onun bey olduğunu anlıyor musun? Bize yerinde tavsiyeler veriyor, Judith."

Judith'in zihninde her şey hâlâ karmakarışık, fakat ricasının kocası tarafından savunulması üzerine öyle mutlu olmuştuk ki biraz etmeyi düşünmedi.

"Ve şimdi, belki de neden onunla evlendiğini anlıyorsunuzdur," yanıtını verdi. "Mantıksız bir adamla asla evlenmezdim."

Gelfrid yüksek sesi bir fısıltıyla, "Kendisini ve iskemlesini kilelere kaçırmış," yorumunu yaptı. "Ve ben bunu hiç anlamıyorum."

Iain, "Judith," diye seslendi. "Brodie ve Gowrie'ye toplantı başlayınca dek dışarıda beklemelerimi emrettim. Gidip onlara artık içeri gelmelerini söyler misin?"

Genç savaşçı tam yanında duruyorken, Iain'in bu işi yapmayı Judith'ten rica etmesi tuhaftı. Genç savaşçı her bir emri yerine getirmeye amadeymiş gibi görünüyordu, ancak amadeliğini örneklemek için ağzını açtığı anda Iain elini kaldırdı.

Judith, "Gidip onları getirmekten mutluluk duyacağım," dedi. Iain'in emrini dile getiriş biçiminden öyle hoşnuttu ki gülümsemeden edemiyordu.

Iain Judith'in gidişini seyretti. İkinci kapı Judith'in ardından kapandığında, Iain Frances Catherine'e doğru döndü. Alçak sesle, "Judith'e verdiğim iş göstermeliydi," diye açıkladı. "Sana bir şey sormak istiyordum."

Frances Catherine kayınbiraderinin yüzündeki kaş çatışması endişelenmemeye çalışarak, "Evet?" diye sordu.

Iain Judith'in köşede duran sandalyesini işaret ettikten sonra sorusunu yöneltti: "Neden?"

Frances Catherine'e Judith'in masadan neden uzaklaş-

uğum soruyordu. Frances Catherine fısıldayarak, "Gün yüzünden," yanıtını verdi.

İain başını iki yana salladı. Hâlâ anlamıyordu. Frances Catherine derin bir nefes aldı. "Bu, onun daima yapmış bir şey, çok küçük yaşından... Ve kendisini korumayı öğrendiğinden beri. Bu, babamı defettiği ve babam bile Judith'in önünde hiç içmemeye karar vermişti en sonu olduğundan şüpheleniyorum."

İain, "Anlamak istiyorum," dedi. "Ve kendimi hakaret uğramış olarak kabul etmeyeceğim," sözünü verdi. "Ben her içimde onun, sandalyesini niye taşıdığını anlat bulaşmış. O hangi konuda kendisini korumayı öğrendi?"

"Judith kendisini uzaklaştırdı..." Frances Catherine İain'in dik dik bakışlarına dayanmıyordu. Dikkatini masanın üstüne çevirdi. "Vuruş mesafesinden."

İain bu cevabı beklemiyordu. Frances Catherine'in açıklamasını düşünmek için iskemlesine yaslandı.

Bir dakika sükûnet içerisinde geçti. Sonra İain, "Kaçmadığı zamanlar oldu mu?" diye sordu.

Frances Catherine, "Ah, evet," diye yanıtladı. "Pek çok kez."

Yaşlılar da her kelimeyi işitmişlerdi, elbette. Gelfrid derin bir nefes alıp başını iki yana salladı.

Owen, "Senin ona vuracağını niye düşünüyor?" diye sordu.

İain yazıtısının mahremiyet yoksunluğundan ne kadar çok nefret ettiğini o dakikaya dek idrak etmemişti. "Bu bir aile meselesi," duyurusunda bulundu.

Tartışmanın daha da ileri gitmeden sonlanmasını istiyordu. Fakat Frances Catherine İain'in imasını anlamadı.

her nasılsa. Sorusunu yanıtlamak için Owen'a doğru döndü.

Frances Catherine, "İain'in ona vuracağını düşünmüyorum," açıklamasını yaptı. "Onu inciteceğini düşünseydi, İain'le evlenmezdi."

Owen söze, "Öyleyse neden..." diye başladı.

İain, "Judith sana özgeçmişinden bahsetmeyi dilerse, bahsedecektir," dedi. İain'in sesi sert ve kararlıydı. Ayaza kalktı. "Toplantı yarın yapılacaktır," diye duyurdu.

Hiç kimsce itiraz etme fırsatı tanımadı, döndü ve salondan ayrıldı.

Judith avlunun ortasında duruyordu. Kapının kapandığını ittiğinde arkasına döndü ve kocasını gördüğünde ona gülümsemeyi bile başardı.

"Hâlâ gelmediler, İain," diye seslendi. "Gelir gelmez, onları içeri yollayacağım."

İain merdivenlerden indi ve Judith'e doğru yürümeye başladı. Judith kocasının sersemlemiş bir görüntü sergilemediğini anladığı halde ondan geri geri uzaklaştı. İain sert sert bakmıyordu üstelik. Buna rağmen Judith tedbir elden bırakmıyordu ve İain üç kadeh dolusu şarap içmişti... Yoksa içkiden yudumlar mı almıştı sadece? Judith emin olamıyordu. İain sarhoş görünmüyordu. Judith yine de riske girmeyecekti. Geriye doğru bir adım daha attı.

İain durdu. Judith de durdu. "Judith?"

"Evet?"

"Ben on beş yaşımıdayken kör kütük sarhoş olmuştum. Dün olmuş gibi hatırlıyorum."

Judith'in gözleri faltaşı gibi açıktı. İain Judith'e doğru bir adım daha attı. Başka bir adım daha atarken, "Acı bir

derisi," diye ekledi. "Ertesi gün kendimi nasıl hissettiğimi asla unutmuyacağım."

"Hastalandın mı?"

Lain güldü. Judith'e, "Fazlasıyla hastalandım," dedi. Şimdi Judith'in yalnızca birkaç adımı uzatıyordu. Elini gelmesini istiyordu. Ellerini arkasında kenetledi ve gırtlak ertesi gün benimle yine Graham'la ilgiliydi. Bana önemli bir ders veriyordu, fakat ben o zaman bunu algılayamayacak kadar küstah ve kibirlidim."

Judith'in merakı endişesini bastırdı. Lain ona doğru bir adım daha atınca Judith uzaklaşmadı. "Bu ders neydi?" diye sordu.

"İçerken kontrolünü kaybeden bir savaşçı, salâhın dik alâsıdır. Şarap onu başkalarına karşı hem savunmasız hem de tehlikeli bir hale getirir."

Judith hemfikir olduğunu başını sallayarak ifade etti. "O hale getirdiği doğru," dedi. "Bazı adamlar ertesi gün hatırlamayacakları şeyler bile yapıyorlar. Birini incitebiliyorlar ve incittiklerini hatırlayamayabiliyorlar. Başkaları saldırıya karşı daima savunmada olmalılar. Sarhoşlara güvenilmiyor."

Judith'in Lain'e böylesine masumane biçimde söyledikleri, Lain'in yüreğini sızlatıyordu. Lain yüreğinin sızmasını yüzüne yansıtmamaya özen gösteriyordu. İhlal ve rahatsızlatıcı sesle, "Peki, bu dersini sana kim verdi?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Tekel Dayı," yanıtını verdi. Dayısının yaralarını ve ağrısını hafifletmek için nasıl da şarap kullandığını açıklıyorken kollarını ovdu. Hatıralarından ötürü töylen

diken diken olmuştur. "Bir zaman sonra... Şarap onun aklını pehneye dönüştürdü. Dayım güvencinin teki olup çıktı..."

"Bana güveniyor musun?"

"Ah, evet."

"Öyleyse gel bana."

Lain kollarını Judith'e açtı. Judith yalnızca birazcık duraksadıktan sonra ileri hamle etmekte aceleci davranmadı. Lain kollarını Judith'e sardı ve onu sıkıca tuttu.

"Asla sarhoş olmayacağıma dair sana söz verdim. Judith ve sen verdiğim sözümü bozacağımı düşünerek bana gerçekten hakaret ediyorsun."

Judith Lain'in göğsünde, "Sana hakaret etmek aklımın ucundan dahi geçmiyor," diye fısıldadı. "Sözünü kasıtlı olarak bozmayacağımı biliyorum. Ama diğerleriyle bu gece gibi içmeni gerektirecek zamanlar olacaktır ve eğer kutlama gerekiyorsa..."

Lain, "Gereceklerin neler olduğu önemli değil," diyerek Judith'in sözünü kesti. İpeksi saçlarının tenine temasını sevdiği için çenesini Judith'in başının tepesine sürttü. Hafif, kadınsı güzel kokusunu soludu ve kendisini memnuniyetle gülümserken buldu.

Judith fısıldayarak, "Kocam, önemli toplantıyı kaçıracağsın," dedi.

Lain, "Evet," onayını verdi. Judith'i serbest bıraktı. Judith'in kafasını kaldırıp bakmasını bekledi ve Judith kafasını kaldırıp baktığında Lain aşağı doğru eğilip onu tatlı dudaklarından öptü.

Elini tutup Judith'i tekrar içeri doğru yönlendirdi. Büyük salon doğrultusuna dönmedi, her nasılsa, fakat karnı-m peşinden çekerek merdivenleri çıkmaya koyuldu.

Judith, "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldıyordu.

"Odamıza."

"Ama toplantı..."

"Kendi toplantımızı yapacağız."

Judith lain'in imasını anlamadı. Lain yatak odasının kapısını açtı, karısına göz kırptı ve sonra nazik bir işle Judith'i içeri soktu.

"Bu toplantının amacı nedir?"

Lain kapıyı kapattı, sürgüledi ve dikkatini Judith'e çevirdi. "Memnuniyet," diye duyurdu. "Elbiselerini çıkart, ben de ne demek istediğimi ayrıntılı bir şekilde açıklayayım."

Judith'in ani yüz kızarması lain'e, oyununun anlaşıldığını söylüyordu. Judith lain'in kalp atışını hızlandırın, ağır dolusu gir bir sesle güldü. Lain kapıya dayanıp Judith'in kendi utançlığıyla savaşını izledi.

Lain Judith'e henüz dokunmamıştı bile, fakat kendisini şimdiden inanılmaz derecede memnun hissediyordu. Judith hayatına girinceye dek lain ne denli kasvetli ve soğuk bir mevcudiyet sürdürdüğünün farkına varmamıştı. Kendisine neyin özelemini çektiğine ilişkin düşünme fırsatı alsın tanımayarak tüm yaşamını bir görevler ve sorumluluklar sisyle çepeçevre kuşatmıştı adeta.

Judith lain'in yaşantısını tümüyle değiştirmişti, elbette. Lain sırf Judith'le birlikte olmanın neçesini duyumsuyordu. Judith'in daima canlandırıcı tepkisini almak için onu tutmak gibi alakasız işlerle uğraşmaya zaman ayırıyordu. Judith'e dokunmaktan da hoşlanıyordu. Judith'in yumuşak vücudunu kendi sert bednine bastırma hissi, lain'in nasıl da hoşuna gidiyordu. Lain Judith'in en önemsiz şeylerden ötürü utanış biçimine, utanarak da olsa emeller yağdırmaya kalkışmasına bayılıyordu.

Judith lain için zevkli bir kafa karışıklığıydı. Lain oymaktaki kadınların savunuculuğunu yapmanın Judith için zor olduğunu biliyordu, oysa Judith kendi utançlığından, kadınlara daha iyi davranılmasını savunuyorken kendisine engel olmasına izin vermemişti.

Judith iradeli, cesareti ve son derece yufka yürekliydi.

Ve lain Judith'e âşık.

Tanrı lain'e yardım etsin... Judith lain'in kalbini ele geçirmişti. Lain gülsün mü yoksa kükresin mi bilmiyordu. Judith elbiselerini çıkarıyorken lain'e bakmak için duraksadı. Yalnızca iç gömleği vardı üzerinde ve Judith lain'in karanlık yüz ifadesini yakaladığında, babasının yüzüğünü taşıyan kolyesine elini uzatıyordu.

Judith, "Ne oldu?" diye sordu.

Lain Judith'e, "Senden şu yüzüğü takmamam istedim," hatırlatmasını yaptı.

Judith, "Benden geceleri yatakta takmamam istedin," diyerek itiraz etti. "Ve ben yatakta hiç takmadım, değil mi?"

Lain'in kaş çatışı sertleşti. "Gün boyunca onu niye takıyorsun? Şu nesneye özel bir bağlılığın mı var?"

"Hayır."

"Öyleyse ne demeye takıyorsun onu?"

Judith lain'in ona niye bu denli kızdığını anlayamıyordu. "Çünkü Janet ve Bridget odamızı temizlemeye geliyorlar artık ve ben onlardan birinin yüzüğü bulup merak etmesini istemiyorum." Narin bir silkinişle omuzlarını kaldırdı. "Yüzük baş belası oldu. Ondan kurtulmak en doğrusu belki de."

Yüzüğün kime ait olduğunu ve belirgin tasarımıyla Bey Maclean'a ait olduğunu tahmin edilmesinden ötürü

Judith'in neden bu denli endişelendiğini lain'e söylemesini muhtemelen tam zamanıydı.

Judith zinciri ve yürüğü gece için sandığa tekrar kondu ve sandığın kapağını kapadı. Sonra lain'e bakmak için atam önce bana geçmişimin senin için önemli olmadığını söylediğini anımsıyor musun?"

lain başıyla onayladı. "Anımsıyorum," diye yanıtladı. "Söylediğin şeyi mi demek istiyordun?"

"Demek istemediğin şeyi asla söylemem."

Judith fısıldayarak, "Bana karşı kırıcı konuşmak zorunda değilsin," dedi. Ellerini ovuşturmaya başladı. Eğer lain Judith'i seviyorsa, Judith'in ona söylemek üzere olduğu gerçek bu aşkı tahrip etmezdi... Değil mi?

"Beni seviyor musun?"

lain kapıdan çekilerek uzaklaştı. lain'in sert bakışları alev alacak kadar sıcaktı. "Bana emrivaki yapmayacağım, Judith."

Judith bu buyruğa şaşırıp kaldı. "Elbette hayır," onayını verdi. "Sadece sordum..."

"Ben saray kibarına dönüşmeyeceğim. Bunu burada ve şimdi anlamakla en iyisini yaparsın."

Judith, "Anlıyorum," diye yanıtladı. "Sana dair herhangi bir şeyi değiştirmeyi dilemiyorum."

Judith'in iltifatı, lain'in sert bakışlarını hafifletmedi. "Ben zayıf karakterli biri değilim ve başkasının yönlendirilmesiyle öyle biriymiş gibi davranmamam."

Konuşma tuhaf bir hal almıştı. lain tamamen çileden çıkıyordu. Judith lain'in onu sevdiğinden kalben emindi, yine de lain'in bu basit soruya tepkisi Judith'i çok şaşırtmıştı... Judith endişelenmeye başlıyordu.

Judith lain'in bir çizmesini çıkarıp yere fırlatmayı sevmeyi. Sonra sıra önceki çizmeye geldi.

Judith en düşük olasılığa işaret edip, "Senin üzerim sorunu mu?" diye sordu.

"Savaşçılar üzülmeyiz. Kadınlar üzürlürler."

Judith omuzlarını dikleştirirdi. "Ben üzgün değilim."

lain, "Evet, üzgünsün," diyerek ıtırız etti. "Ellerini ovuşturuyorsun."

Judith ansızın durdu. "Hep kışkırtıcı çatan sensin," dedi.

lain omuz silkti. "Ben... Düşünüyordum."

"Neyi?"

"Cehennem ateşlerini."

Judith oturmak zorunda kaldı. lain mantıklı konuşmuyordu. "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Patrick bana, karısını sırf hoşnut etmek için, gerekirse, cehennem ateşlerinde yürüyeceğini söyledi."

Judith yatağa doğru yürüdü ve yatağın kenarına oturdu. lain konuşmasını sürdürmediğinde ise, "Ve?" diyerek lain'i konuşmaya teşvik etti.

lain kayafetini çıkardı ve Judith'e doğru yürüdü. Judith'i ayağa kaldırdı ve gözlerini dikip ona baktı.

"Ben de senin için aynısını yapacağımı az önce fark ettim."

On Üçüncü Bölüm

Judith hafta boyunca etrafında bir mutluluk sıırıyla gezindi. İain onu seviyordu. Sevdığını ifade etmemiştir ama cehennem ateşlerinde yürüyeceğini söylemesi Judith'i sevdiğinin yeterli ve kesin kanıtıydı.

Judith gülümsemeden edemiyor, İain de sert bakışlarından vazgeçmiyordu. Judith'in açıkça anladığı kadıyla İain hislerini kabul etmekte zorlanıyordu. Judith'in düşüncesine göre İain savunmasız olduğuna ilişkin şüphelerini gidermek adına ondan bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyordu. Judith'i sevmek, İain'i endişelendiriyordu. Judith bunu anlıyordu. Savaşçılar vuruşmaya ve korumaya koşullanmışlardı. Hem aklen hem de bedenlen yenilmez olma eğitimiyle geçiyorlardı uzun yıllarını. Hayatın duygusal tarafı için vakit ayırmıyorlardı kendilerine. Judith İain'in kendisini büyük olasılıkla tuzığa düşmüş gibi hissettiğine karar verdi. İain aşkına güvenmeyi ve Judith'in sevincini hissetmeyi zamanla öğrenecekti.

Judith kocasını izliyor ve onu fena halde dalgın görüyor-

du. Judith bu aptalca savunmasızlığı hakkında tek kelime konuşmaya cesaret ederse İain'in tamamen sınırleneceğini kestirerek meseleinin üstesinden gelmesi için kocasını koşturmanmaya çalışıyordu. İain bu meseleyi kendi zihninde gözümse kavuştururken, Judith de sabrını koruyordu.

Gelfrid Judith'in dikmiş dikmekte iyi olduğunu öğrendi ve onarılmasına gereksinimi duyduğu bir sepet dolusu kıyafeti derhal Judith'e verdi. Graham unutulacak değildi. Gelfrid onun kıyafetlerini de Judith'e verdi.

Judith uzun arkaklıkları yumuşak minderli üç adet iskemleyi büyük salona taşıttı ve ocağın karşısına, yarım daire biçiminde yerleştirtti. Her minder, elbette, Maitland ekose kumaşıyla kaplıydı. Akşam yemeğinden sonra Judith iskemlelerden birine yerleşiyor ve masada süren tartışmaları dinlerken dikmiş dikiyordu. Graham sık sık seslenerek Judith'e fikrini soruyor ve Judith Graham'a görüşlerini bildirdikten sonra o görüşleri genellikle kafa sallayarak onaylıyordu. Toplantı resmiyet kazandığında ise Judith salondan daima ayrılıyordu ve gitmesini istemek zorunda kalmayan İain'in bu tavrını takdirle karşıladığını biliyordu.

Judith ihtiyaçları hoşnut ederek onlara onu nasıl hoşnut edeceklerini tesadüfen öğrettiğini öğrendi. Judith bir sabah, gri taşın sertliğini yumuşatmak için duvarlardan sarkan renkli bayrakların olmamasına yazık yorumunu getirdi. Graham hemen odasına çıktı, Gelfrid de kendisinininkine... Her ikisi de Judith'e evlerinde asmak için kullandıklarını söyledikleri güzelim ipek bayrakları ellerinde taşıyarak geri döndüler.

Helen bayrakları asmaya yardım etti. Helen'in ev halına halihazırdaki katılımı hoş karşılanmıştı. Judith'in ce-

saretilendirmesi ve yardımıyla Helen mustafakları düzende-
di ve iç kaleyi herkes için albenili bir yuva haline getirdi.
Helen'in baharatlarının günlük ekmeğe kokusuyla geniş
aroması, Graham ile Gelfrid'in memnuniyetlerine karşın
gülümseme ve iç çekişlerini toplaya toplaya havada yitir-
yordu.

Dinlenme günü ilan edilen ilk Pazar günü Judith'in
beklediği gibi geçmedi. Pek çok kadın işlerini bir kenara
hına uğramadı, bunun yerine kadınları çocuklarının ara-
cılığıyla kaynaşmaları için dışarı çıkarmakta karar kıldı.
Küçük çocuklar için oyunlar düzenleyip ertesi Pazar günü
bütün oğlanlar ve kızlar için bir Maitland şenliği yapıla-
cığını duyurmak amacıyla Andrew'u kulübeden kulübeye
yolladı.

Bu girişim olağanüstü bir şekilde işe yaradı. Anneler
çocuklarının oyunlara katılımını seyredebilmek için her
şeyi bıraktılar. Judith erkeklerin bu duruma bir tepki gös-
tereceklerini beklemiyordu, ancak bazıları sırf meraktan
ortaya çıktı, bazıları ise çocuklarının yarışmasını izleme-
ye geldiler. Helen yiyecek düzenlemesiyle ilgilendi. Diğer
anneler de yardım etmeye heveslilerdi. Masalar dışarı taşı-
nıp meyveli tartlar, ekmekekler, reçeller ve tuzlanmış somon,
tütülmüş kuzu, kumes hayvanı eti gibi daha besleyici
ikramlar içeren tepsiyle kaplandı.

Tüm gün boyunca yalnızca bir tek garip an yaşandı.
Elizabeth adında on bir yaşındaki kız, yay ve ok yarışma-
sını kazandı. On üç yaşındaki birkaç oğlan da dahil olmak
üzere herkesi geride bıraktı.

Hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Eğer kızı teza-
hürat yapsalardı, daha büyük yaşta oğlanlar için hakaret

olur muydu bu? Judith bu nazik durumu nasıl idare ede-
ceğinden emin değildi. Neyse ki yarışma sonuçlandırıldığında,
lain dışarı henüz çıkmıştı. Judith lain'e doğru gitti, ona
çocuklar için hazırladığı minimininnacak bayraklardan birini
verdi ve lain'den bu bayrağı kazanma ödül olarak hediye
etmesini istedi. Kimin kazandığından ise bahsetmedi.

Kocası hedefe bakoncaya dek bir kızın oğlanları geride
bıraktığını bilmiyordu. Yine de bu sonucu kimin elde et-
tiği, lain için önem taşııyordu. lain ekose kumaşına ipek
parçasını iğnelediği Elizabeth'i yeteneğinden ötürü övdü.
Kızın ebeveynleri öne doğru atıldılar. Babası sesini duyur-
abildiği herkese, kızına yay ile okun nasıl kullanıldığını
öğrettiğini ve kızının çok küçük yaşından beri keskin gözle-
re sahip olduğunu söyledi.

Judith günün çoğunu oymak üyelerinin görüşebildiği
kadar çoğunluğuyla bir araya gelerek geçirdi. Agnes'i üç
kez fark etti ama Judith her selamlamaya kalkıştığında ebe
arkasını dönüp başka tarafa yürüyordu. Üçüncü deneme-
den sonra Judith vazgeçti.

Frances Catherine tepenin orta alanının yakınlarındaki
bir battaniyenin üstünde oturuyor, oyunları gözlemliyor-
du. Judith öğle yemeği için ona katıldı. Andrew tırmanışta
Judith'i takip ediyordu ve Judith arkadaşının yanına otu-
runcaya dek öteki tüm çocukların da yol boyunca kendisi-
ni takip ettiğini fark etmedi.

Küçük olanlar Judith'i aşırı derecede merak ediyorlardı.
O aruk beyin karısı olsa da hâlâ İngiliz'di ve çocukların
kafalarında ona dair pek çok soru kalabalığı vardı. Judith o
sorulardan her birini, çocukların İngilizler'e ilişkin inan-
dıkları bazı acayipliklere güvenmemeye özen göstererek
yanıtladı.

Frances Catherine onlara Judith'le nasıl tanıştıklarını öyküsünü anlattı. Çocuklar sınır zorluluğuna dair daha çok şey öğrenmek istiyorlardı elbette ve Judith çocuklara oyunlarına bayıldılar. Bazısı Judith'e bayıldı. Üç yaşından daha fazla göstermeyen küçük bir oğlan salata Judith'in çıkarıncaya dek oğlanın ne istediğini bilmüyordu. Ufaklık derhal kasıla kasıla ilerledi, arkasına döndü ve Judith'e kucakına oturdu. Judith öyküsünü sürdürdü ve Judith'in içerisinde çocuk misil misil uyudu.

Çocuklar günün birmesini hiç istemiyorlardı. Bir öykü daha dinlemeyi arzu ediyorlardı ve sonra bir başka öykü ve bir öykü daha. Judith yarın öğleden sonra dikeceğini getirip tam bu noktada oturacağına söz verdi nihayet. Ona katılmak isteyen hoş karşılanacaktı ve Judith o esnada daha fazla öykü anlatacaktı.

Her şeyi hesaba katan Judith işlerin gayet güzel gittiğini hissediyordu. Frances Catherine bir endişe nedeninden elbette; bebek sağ salım doğuncaya ve arkadaşları tamamen iyileşinceye dek Judith endişelenmeye devam edeceğini biliyordu. Arkadaşı, Helen'e güvenmemekte keşilik edip direnmişti, fakat tavrını giderek yumuşatıyordu. Frances Catherine'in Judith'e güveni tamdı ve eğer Judith Helen'in yardımının dokunacağını düşünüyorsa, Helen'in yardım dokunacaktı... Sorumluluk Judith'te olduğu müddetçe.

Judith'in tahminleri doğruysa Frances Catherine doğuma sadece bir hafta uzaklıktaydı. Judith Frances Catherine'in, karnında üç bebeği varmışcasına iri görünüşünü düşünüyordu. Bu düşündüğünü Patrick'e söylemekte hata etti. Patrick'in benzi hatırı sayılır ölçüde soldu

ve Judith aceleci davranarak yalnızca şaka yaptığını açıklamak zorunda kaldı. Patrick Judith'e bu konuda bir daha asla şaka yapmamasını buyurdu.

Lain günler boyunca Judith'e karşı soğuk davrandı. Geceleri farklıydı her nedense. Hemen hemen her gece Judith'le tutukulu sevimliler yaşıyordu ve Judith'i kollarında tutarken uykuya dalıyordu daima.

Judith Ramsey'le tanıştığı akşama dek kocası, Judith'in çevresinde kendi dinginliğini veya kibirliliğini asla gerçekleştirmemişti.

Frances Catherine Judith'le zaman geçirmek için salona henüz girmişti. Patrick Frances Catherine'in, ocağın yanındaki sandalyelerden birine oturmasına yardım etti, kendisi önemli bir meseleyi sonuçlandırmaya dek onun orada put gibi oturmasını buyurduktan sonra lain ve Brodick'e katılmak için salonun karşı tarafına geçti.

Frances Catherine, "Kocam sınırlı bir budalaya dönüşüyor," diye fısıldadı.

Judith güldü. Frances Catherine'in yüzü lain'e dönük-tü ve Frances Catherine lain'in gülümsediğini fark etti. Birkaç dakika sonra Judith'in bir hayli eğlenceli bulduğu başka bir şey daha söyledi ve Judith güldüğünde kocasının gülümsediğini bir kez daha fark etti.

Frances Catherine bunun son derece tatlı olduğunu düşünüyordu ve Judith'e böyle söyledi. Derken, diğer iki savaşçısıyla birlikte Ramsey salona girdi.

Judith adamların farkına varmadı. Frances Catherine ise farkına vararak, "Sana Ramsey adındaki savaşçıdan ve onun nasıl da yakışıklı olduğundan söz ettiğimi anımsıyor musun?" dedi.

Judith Ramsey'i anımsamıyordu. Frances Catherine fi-

sıldayarak, "Bir bak," dedi. "Söz ettiğim şeyden haberdar olacaksınız."

Judith'in merakı ağır bastı, elbette; Ramsey'e bakmak için iskenlesimin yan tarafına doğru çıkarmadan bir göz bileceğini düşünüyordu ama bundan emin olamıyordu. Ah, bu adam gerçekten çok yakışıklıydı. Judith'in aklında bu savaşçı için kullanamayacağı bir tek sözcük mevcuttu; Ramsey kusursuzluktu. Koyu kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve hanımlara kalp çarpıntısı saçları, kahverengimsi bir gülümsemesi vardı.

"Gamzesini görüyor musun?" diye fısıldadı Frances Catherine. "Tanrım, Judith, bu adam muhteşem değil mi?"

Judith'in o gamzeyi görmemesi mümkün müydü? Gamze fazlasıyla çekiciydi. Judith bunu arkadaşına itiraf edecek değildi, her nasılsa. İtiraf etmek yerine Frances Catherine'e takılmaya karar verdi. Saf saf, "Üçünden hangisi Ramsey?" diye sordu.

Frances Catherine kıkılkahayı kopardı. Bu ses, erkeklerin dikkatini çekti. Ramsey Patrick'in karısına gülümsemi, sonra dik bakışlarını Judith'e çevirdi.

Bir dakika boyunca bakişular. Judith bir erkeğin nasıl bu kadar yakışıklı görünebildiğini, Ramsey de Judith'in kim olduğunu merak ediyordu.

İain Judith'in dikkatini çekerek ayağa kalktı. Fazla mutlu görünmüyordu ve gözlerini dikmiş Judith'e bakıyordu.

Judith İain'i kızdıracak ne yaptığını merak ediyordu ve Ramsey'e avar avar bakmaktan vazgeçmeyi başıtır başıtır buunun nedenini öğrenmek zorundaydı.

İain'in beklemeye tahammülü yoktu. İain neredeyse biziştirak, "Judith, buraya gel," diye bırıyordu.

Judith kocasının dikkat çekmede kullandığı zorbuca yöntemi takdır etmediğini bildirmek için kocasına kaşı çattı. İain bu ince mesajı umursamadı ve işaret parmağını kanca gibi kıvrarak Judith'i yanına çağırđı.

İain'in çağrılarını yanıtlamak, Judith'in zamanını aldı. Judith Gelfrid için onardığı çorabı dikkatle katladıktan sonra sepete koydu ve yavaşıa ayağa kalktı.

Frances Catherine, "Kocanın biraz kiskandığını sanıyordum," diye fısıldadı.

Judith fısıldayarak, "Bu anlamsız," yanıtını verdi.

Arkadaşı hafifçe iş çekti. Judith gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Üç konuşğun da önünden geçerek odanın karşı tarafına geçti ve sert sert bakan kocasının tam önünde durdu.

Judith, "Bir şey mi arzu ettin?" diye sordu.

İain başıyla onayladı. Sonra Judith'in kolunu kavradı. Judith İain'e neler olduğunu tasavvur edemiyordu. İain kolunu, yan tarafına çektiği Judith'in omuzlarına koydu ve Judith'i oraya adeta mihladı.

İain aşırı derecede sahiplenici davranıyordu. Judith gülmemek için alt dudakını ısırarak zorunda kaldı. Frances Catherine haklıydı. İain kiskançtı. Judith sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

İain Judith'i yeni gelenlerle tanıştırdı. Judith her savayçıya tüm dikkatini vermeyi ihmal etmedi. Ramsey'e gözlerini dikip bakmak istiyordu, fakat bakmaya cesaret edemiyordu. İain bu durumu fark ediyordu.

Formaliteler biter bitmez, Judith arkadaşının yanına

geri dönmeyi denedi. İain Judith'e müsaade etmedi. Judith İain'e bakmak için döndü. İain bakışları hâlâ seninde bulundu.

İain Judith'e cevabını, onu kilere çekerek verdi. "Bana söylemeyi arzu ettiğin şey nedir?"

"Ramsey son derece yakışıklı."

İain bunu duymaktan hoşlanmadı. Judith gülümsedi. "Ama sen de yakışıklısın, kocam. O sana ne denli sadık olursa olsun, ben onun için cehennem ateşlerinde yürümezdim yine de. Onu sevmiyorum. Seni sevyorum. Bunu duymayı arzu edebileceğini düşündüm sadece. Senin için cehennem ateşlerinde yürürüm... Ama yalnızca senin için."

İain tutuşunu gevşetti. "O kadar belli ettim demek?"

Judith başıyla onayladı. İain sırttı. Aşağı doğru eğildi. Judith'i öptü. Bu öyle yumuşak ve naif bir öpüştü ki öpüşmenin tadı her ikisinin de damagında kaldı.

"Ben çok sahiplenici bir erkeğim, Judith. Bunun pekâlâ farkındasındır."

Judith'in gülümsemesi İain'i memnuniyetle doldurdu. Judith, "Ben senin sahiplenici olduğunu zaten biliyorum," diye fısıldadı. "Ve seni hâlâ sevyorum."

İain güldü. "Adamlarım bekliyorlar," dedi. "Bana söylemeyi arzu ettiğin başka bir şey var mıydı?"

Judith başını iki yana salladı. "Hayır, kocam."

Frances Catherine ile birlikte kısa süreli bir mahremiyet elde etmek için dışarı çıkıncaya dek Judith hiç gülmedi.

Judith'in İain'e karşı boş bir böbürlenmesi olmamıştı. Judith İain'in can güvenliğini sağlamak için cehennem ateşlerinde yürürdü, ancak böylesine imkânsız bir şeyi fi-

den yapmak zorunda kalmayı kafasında asla canlandırmıyordu.

Cehennem, Maclean diyarının yeni adıydı.

Judith ertesi gün öğleden sonra bu sınımadan geçti. İain, Ramsey ve Brodick'le beraber batı sınırı yakınlarındaki belalı Macphersonlar'la bir kez daha tartışma yapmak için yuvadan ayrıldılar. Patrick ve Graham ava çıkmaya hazırlanıyorlardı. Graham Judith'e balık avlamayı planladığını da söyledi.

İhtiyar, "Eğer vakit yeterse, elbette," açıklamasını yaptı. "Patrick karısını ilerlemiş hamileliği nedeniyle dört saatten daha fazla süreliğine yalnız bırakmayacaktır." Kükürdamak için duraksadı. "Oğlan, karısının gözünden ırak olduğunda, karısının çok korktuğunu fısıldamak için beni kenara çekip duruyor... Karısı ise azıcık kafa dinleyebilmek için kocasını tüm gün sürecek bir ava götürmemi talep etmek maksadıyla beni kenara çekiyor."

Judith Graham'a, "Patrick Frances Catherine'i delirtiyor," dedi. "Onu her dakika gözlemliyor. Frances Catherine geceleri uyandığında, Patrick'i tamamen uyanık ve ona bakarken bulduğuna yemin ediyor."

Graham başını iki yana salladı. "Patrick herkesi delirtiyor," itirafında bulundu. "Yine de Frances Catherine'in çocuğu olduğunda hepimiz çok mutlu olacağız."

Judith tümüyle aynı fikirdeydi. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Şelalelerin yakınında mı avlanacaksınız?"

Graham, "Orada avlanacağız," diye yanıtladı. "En iyi avlanma yeri orası."

"Frances Catherine bana orasının çok güzel bir yer olduğunu söyledi."

Judith'in sesindeki isteklilik ihtiyarı etkiledi. "Bugün

birazla niye gelmiyorsun? Böylelikle oranın ne kadar güzel olduğunu kendi gözleriyle görebilirsin."

Judith heyecanlandı. Helen'a durumu sordu. "Eğer mutlu olurum."

Helen, hanımının ona önem vermesinden hoşlandı. Janet ve Bridget bugün en ağır işleri yaptıkları için mutlakların dışında yapacak fazla bir işim yok, leydim."

Graham, "Tamam o zaman," diye duyurdu. "Biz birkaç dakika içerisinde buradan ayrılıyor. Çabuk ol ve hazırlan, kızım. Helen, akşam yemeğimiz için biraz taze balık getirebilirim."

Judith merdivenlerden koşarcasına çıktı. At biniz eteklerini giydi, saçlarını bir kurdeleyle ensesinde topladı ve sonra merdivenlerden koşarak indi.

Patrick Judith'in de geldiğini öğrendiğine sevinmedi. Judith Patrick'in gerekçesini anlıyordu ve bu yüzden gönül kırıklığı yaşamadı.

Judith, "Frances Catherine biz dönene dek dinlenecek," sözünü verdi. "Helen onunla ilgilenecek, değil mi, Helen?"

Helen kafasını salladı. Patrick yine de ikna olmadı. Graham ahırlara doğru hareket etmesi için Patrick'i birkaç kez sağlamca dürtmek zorunda kaldı.

Harikulade bir sabahtı. Judith kalın pelerinini yanına aldı ama haricen korunmaya gerçekten hiç lüzum olmadı. Rüzgâr ılıktı, güneş parlaktı ve manzara tıpkı Frances Catherine'in söylediği gibi nefes kesiciydi.

Buna karşın çalalelerin tabanına varmadılar. Oraya varmadan önce Dunbarlar'ın saldırısına uğradılar.

Herhangi bir uyarı yoktu. Graham güre, puslu yeşil ot-

manın içinden geçiyordu. Judith onun tam arkasındaydı ve Patrick en arkadan geliyordu. Onların muhafazadan yoksun oluşlarının tek sebebi, hâlâ Maitland diyarında bulunuyorlardı.

Birdenbire kılıçlarını çekmiş ve hazır vaziyetteki en az yirmi savaşı tarafından kuşatıldılar. Savaşçılar ekose kumaylarında Maitland renklerini taşıyorlardı, fakat Judith onların ani belirişlerine korkamayacak kadar çok şaşırdı.

Graham Judith'in o ana dek hiç tanıklık etmediği türdeki öfkesiyle, "Bizim diyarımızda olan sizsiniz," diye bağırdı. "Buraya hemen terk edeceksiniz, Dunbarlar, ateşkesimizi ihlal etmeden önce."

Savaşçılar bu buyruğa karşılık vermediler. Heykel gibi duruyorlardı. Judith onlardan herhangi birinin göz kırptığını dahi sanmıyordu.

Savaşların çoğu sabit gözlerle Judith'e bakıyordu. Judith de çenesini yukarı doğru kaldırıp sabit gözlerle onlara baktı. Düşmanların göz korkutmasına izin verecek değildi. Ne denli endişeli olduğunu da onlara sezdirmeyecekti.

Patrick tam da atını ilerlemesi için dürtüyorken, Judith onlara yaklaşan atların sesini işitti. Patrick Judith'in sağ tarafına geçti. Ona öyle yakındı ki bacağı onunkilere sürtünüyordu.

Patrick Judith'i korumaya çalışıyordu. Judith Patrick'in, onu korumak için kendi hayatını vereceğini biliyordu. Yaratıcı'sına bu asil davranışın gerekmemesi için hızlı bir dua etti.

Sık çalışıkları yapıp gelen atların yaygarasını burunlarının dibinde duyuncaya dek hiç kimse kımıldamadı. Dunbar savaşçılarından birkaçı işte o vakit bakmak için döndüler.

Beş adam daha ortaya çıktı. Onlar da ekose kumaş kışanmışlardı, fakat onların ekose kumaşlarında taşıdıkları renkler Dunbarlar'ınkilerle aynı değildi. Judith bunun ne köfür münidandı.

Judith Patrick'e bakmak için döndü. "Kim bunları" diye fısıldadı.

"Maclean askerleri."

Judith'in gözleri fıltağı gibi açıldı. Adamlara bakmak için arkasına döndü. Lider, atını yaklaşırdı. Judith dakikasını onun istikametine yönlendirdi. Onda belirsiz bir şekilde tanıdık bir şey vardı, Judith bunun ne olduğunu tasavvur edemiyordu. Savaşçı uzun boylu, geniş omuzlu, koyu sarı saçlı ve koyu mavi gözlüydü.

Graham sessizliği bozdu. "Dunbarlar'ın müttelikisiniz, demek ki."

Bu bir soru cümlesi değildi ama Maclean savaşçısı Graham'a yanıt verdi.

"Beyniz bu ittifakı önlemeye gayret etti. Başarılı olabildirdi de... Eğer sen ve oymağınızı yöneten öteki yaşlılarla uğraşmak zorunda kalmasaydı. Bu kadın kim?"

Ne Graham ne de Patrick yanıtladı.

Maclean savaşçısı, etrafını saran adamlara el işareti yaptı. Patrick ve Graham'ın, silahlarına ellerini uzatmalarına vakit yoktu; onlar bunu denemekle zaten yeterince aptallık etmişlerdi. Dunbarlar'ın kılıçları, onların boyunlarını gösteriyordu artık. Savaşçılar, Maclean liderinin onlara sonraki talimatı vermesini bekliyorlardı.

Maclean lideri Graham'a, "Sana tekrar soruyorum," dedi. "Bu kadın kim? Bana tanıdık görünüyor."

Graham başını iki yana salladı. Judith'in kalbi küt küt

atmata başladı. Judith, "Kendi adına konuşacağım," diye seslendi.

Patrick elini Judith'in dizine koydu ve dozunu sıkı. Judith'ten onlara herhangi bir şey söylememesini istiyordu böyle yaparak.

Lider, atını Judith'in sol tarafına yaklaştırdı. Bir dakika boyunca gözlerini dikip Patrick'e baktı, sonra sabit bakışlarını Judith'e çevirdi. Küstahl bir şekilde, "Öyleyse konuş," diye emretti.

Judith, "Bana kim olduğunu söyle ki ben de sorularına cevap vereyim," dedi.

Patrick'in, Judith'in dizindeki tutuşu acı verici oldu.

Lider, "Benim adım Douglas Maclean," diye yanıtladı.

"Sen bu adamların kumandanı mısın yoksa yalnızca en açık sözlü olanı mısın?"

Lider bu aşağılamayı umursamadı. "Ben beyin oğluyum," dedi. "Şimdi söyle bana kim..."

Bu güzel kadında meydana gelen kökten değişikliği ayımsayınca talcibini sonlandırdı. Renk, kadının yüzünü terk etmişti. Kadın neredeyse attan düşecekti ve bunun farkındaymışa hiç benzemiyordu. Lider, elini uzatıp onun kolunu tuttu.

Judith lidere doğru başını iki yana sallamaya cüret ediyordu. "Sen onun oğlu olamazsın."

Sesindeki hiddet onu serseme çevirdi. Lider, "Ne demek olamam," karşılığını verdi.

Judith ona inanmayı reddediyordu. Judith'in zihninde bir düşünce yanıp söndü. Babası daha önce bir kez evlenmiş olmalıydı. Evet, öyle olmalı diye düşündü Judith içten içe. Douglas Judith'ten birkaç yaş daha büyük görünüyordu... Judith, "Annen kimdi?" diye sordu.

"Bana niye böyle sorular soruyorsun?"

"Cevap ver bana."

Judith'in sesindeki öfke lideri şaşırttı. "Peki ben sana cevap veririm, o vakit bana kim olduğumu söyleyecek misin?"

Judith, "Evet," vaa'dinde bulundu.

Lider başıyla onayladı. Bir kez daha dumanlıyan sesyle, "Pekâlâ," dedi. "Annem İngilizdi. Aksanı seninkine çok benzeyordu. Bu kadarını hatırlıyorum. Şimdi bana kim olduğunu söyle."

Judith kendisine dair bilgileri saklı tutmayı deniyordu umutsuzca. "Kaç yaşındasın?"

Bu soruyu Judith'e soran liderdi, sonra Judith'in kolunu acıtarak sıktı.

Judith o an kusacağını sandı. Douglas Judith'ten beş yaş büyüktü ve gözleri Judith'in kilerle aynı renkti. Saçları da mı aynı renk tonundaydı? Hayır, hayır, dedi Judith kendi kendine. Judith'in saçları çok daha açık tondaydı.

Judith kendisini kismaktan alıkoymak için derin bir nefes almak zorunda kaldı. Eycinin yan tarafına doğru çöktü, Patrick'in tarafına doğru yaklaştı.

Ulu Tanrım, diye inledi içten içe. Bu doğrudu. Douglas Judith'in erkek kardeşiydi.

Patrick kolunu Judith'e sarmayı denedi. Douglas ise Judith'i kendisine doğru çekti, sonra atından kaldırıp onu kendi önüne yerleştirdi.

"Lanet olsun onun nesi var böyle?" diye sordu.

Hiç kimse Douglas'a yanıt vermedi. Douglas hüsranda içinde kaşlarını çatı. Bu kadının kime ait olduğunu hâlâ bilmiyordu, ancak Patrick'i pekâlâ tanıyordu.

Adamlarına, "Maitland beyi, kardeşinin arkasından ge-

lecektir," dedi. Graham ve Patrick'e doğru başını sallayarak ekledi: "Onu adanmış bir selamla mayla karşılayacağız. Onları babanın malikânesine götürün," diye emretti.

Macleay kalesine varmak için harcanacak zamanın uzunluğu hatırı sayılır ölçüde kısaltıldı, çünkü oraya doğru dan doğruya gidebilmek için Dunbar diyarında at koş-turdular. Patrick gelecekte kullanacağı bu yolun her ayrıntısını hafızasına yazdı.

Judith geçtikleri yerlere dikkat etmiyordu. Zihninde bu çılgın durumu çözüme kavuşturmayı deniyorken gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu.

Annesinin ihaneti üzerine utançtan ağlamak istiyordu. Annesi çocuğunu nasıl olup da terk edebiliyordu? Midesi öyle çok bulanıyordu ki Judith midesini yatıştırma uğraşına dışında hiçbir şeye yoğunlaşamıyordu.

Onlar at sürerlerken, Judith eğer üstüne kusarsa, Douglas'ın nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Judith gözlerini nihayet açtı. Douglas bunun farkına vardı. "Macleay adı seni korkudan bayıldı mı?"

Judith onu, "Bayılmadım," diyerek tersledi. "Kendi atımı sürmek istiyorum."

Douglas, "Burada kalmam istiyorum," karşılığını verdi. Neredeyse sonradan aklına gelen bir düşüncemigmesine ekledi: "Sen çok güzelsin... Yatağımı ısıtmama izin verebilirim."

"Bu iğrenç."

Judith düşüncesini dile getirmek istememiş olsa da içinde tutamamıştı. Douglas Judith'in yüzündeki dehşet ifadesine itiraz etti. Çenesini tutup yüzünü yukarı doğru zorlayarak kaldırdı.

Douglas Judith'i öpcek miydi? Judith kekeleyerek, "Kısacığım," dedi.

Douglas onu ailelcele serbest bıraktı.

Judith Douglas'ın zorluk çektiğine inandırmak için bu-
yıyım," yalanını söylledi.

Douglas Judith'e, "Bütün İngilizler dayanıklıdır,"
dedi. "Bu onları küçümsememizin bir başka gerekçesi."

Judith, İngiliz kadınlar da İngiliz erkekler gibi mi"
sorusunu yöneltti.

Douglas, "Evet," yanıtını verdi.

Judith, "Ben İngiliz'im," dedi, "Ve sen kendinle çeliş-
yorsun. Eğer hepimizden nefret ediyorsan, niye benimle
yatmayı ima ediyorsun?"

Douglas Judith'e yanıt vermedi. Tekrar konuşmadan
önce birkaç dakika geçti. "Adımı söyle bana."

Judith, "Judith," diye yanıtladı.

"Maitland ekose kumaşını niye kuşandın?"

"Bana bunu arkadaşım verdi. Burada bir ziyaretteyim
ve arkadaşımın bebeği doğduktan sonra İngiltere'ye geri
döneceğim."

Douglas başını iki yana salladı. "Maitlandler senin gi-
mene izin vermezler. Yalan söylüyorsun, Judith."

"Gitmemi neden izin vermeyeceklermiş?"

"Sen fazla güzelsin..."

Judith, "Ben İngiliz'im," hatırlatmasıyla Douglas'ın sö-
zünü kesti. "Benden hoşlanmıyorlar."

Douglas, "Bana yalan söyleme," diye emretti. "Kime ait
olduğunu söyle."

Patrick haykırtarak, "Sana doğruyu söylüyor," dedi. "O
bir misafirden daha fazlası değil."

Douglas güldü. Böylesi bir sağımlığa inanmıyordu.
Douglas'ın, Judith'in belindeki tutuşu, Judith'e acı veri-
yordu. Judith onun parmaklarını açarak uzaklaştırmak
için ağız doğru uzandı. O esnada Douglas'ın parmağın-
daki yüzüğü gördü. Judith'in nefesi kesildi. Judith elini,
babasının özdeş yüzüğünü sakladığı bağına götürdü. "Bu
çirkin yüzüğü nereden aldın?" diye sordu.

Douglas, "Amcamındı," diye yanıtladı. "Böyle kişisel
sorular sormakta niye ısrar ediyorsun?"

Judith, "Merak ediyordum sadece," karşılığını verdi.

Douglas fısıldayarak, "Sen lain'e aitsin, değil mi?" diye
sordu.

"Ben domuzlarla konuşmeme."

Douglas bunun üzerine güldü. Kendisine hakaret edil-
diğinde, bunu anlamayacak kadar küstah oluyordu. Judith
bunu da dile getirdi.

Douglas, "Herhangi bir hakarete uğramayacak kadar
güzel bir gün," duyurusunu yaptı. "Graham'ı babam için
esir aldım, seni de kendim için. Evet, epeyce güzel bir
gün."

Tanrı Judith'e yardım etsin ki Judith bu barbarla fiilen
akrabaydı. Bir ya da daha çok saat boyunca onunla tek-
rar konuşmadı. Ancak merak üstün geldi ve Graham ile
Patrick'le aralarında epey mesafe olmasını fırsat vererek
babası hakkındaki her şeyi öğrenmeye karar verdi.

"Bey Maclean nasıl bin?"

"Şahane."

Judith onun sesindeki muzipliği işitebiliyordu. "Ve?"

"Ve ne?"

"Boş ver."

"Niye bu denli ilgileniyorsun?"

Judith, "Birinin, düşmanlarına dair mümkün olduğunca çok şey bilmesi iyidir," açıklamasını yaptı. "Baban, Graham'ı görmekten ötürü neden sevinecek?"

Douglas, "Onunla görülecek bir hesabı var," diye yanıtladı. "Bu nefret uzun yıllar öncesine dayanıyor. Evet, babam, Graham'ı tekrar görmekten ötürü sevinecek."

Maclean diyarına varıncaya dek bir daha konuşmadılar. Judith'e beş dakikalık bir mahremiyet verildi. Judith ağaçların arasından geri döndü. Douglas'ın uzattığı ele alışından aldı.

Patrick Judith'le konuşmak için ona yeterince yaklaşmaya çabalamayı sürdürüyordu, ancak Dunbarlar Patrick'e izin vermiyorlardı.

İlave Maclean askerleri etraflarını sardığında, Judith Patrick'in ondan sessiz kalmasını istediğinin farkındaydı. Patrick Macleanları, Maitland beyinin karısını, Maitland beyi lain'e karşı yem olarak kullanmak için halihazırda ele geçirmiş bulunduklarından haberdar etmek istemiyordu. Douglas Judith'e lain'in karısı olup olmadığını sorduğu zaman, gerçeği sorgulamaktaydı yalnızca. Adamlarından birisi gerçeğin kanıtlandığını öğreninceye dek Douglas bundan emin olamazdı.

Ne öğrenilirse öğrenilsin, bunun hiçbir önemi yoktu. lain nasıl olsa gelecekti. Patrick bu durumun kesinlikle idraki içindeydi. İki kardeş birbirleriyle daima ilgilenmişlerdi. Judith, lain'in şimdilerde Patrick'in yardımına koşacağını söyledi kendi kendine.

Kan, gövdeyi götürebilirdi. Judith'in bundan hiç kuşku yoktu. lain misilleme yaptığında alkolü davranmaya-

caktı ve olabilecekleri düşünmek bile Judith'in midesini ağrıyordu.

Judith hiç kimsemin ölmesini istemiyordu. Savaşı önlemek için ne yapabileceğini bilmiyordu, fakat önlemeyi denemekte kararlıydı.

Babasına yalnız başına ulaşmayı ve kim olduğunu söylemeyi deneyebilirdi. O zaman da babasının insafını dilemek zorunda kalırdı. Eğer babası merhametli olduğunu kanıtlarsa, lain peşlerinden gelmeden önce Graham ve Patrick'in gitmelerine müsaade edebilirdi.

Judith herhangi bir şey için asla dilenmemişti ve kalbinde bunun işe yaramayacağından yana bir endişe taşıyordu. Babasının onu hoş karşılayacağını sanmıyordu. Babası, o ve annesinin arkalarından gelmeye tenezzül dahi etmemişti... Tavırlarını neden şimdi değiştirmek istesin ki?

Ve Judith ona kim olduğunu söylerse, her şeyi kesinlikle kaybedecekti. lain Judith'i katiyen affetmeyecekti. Judith lain'i suçlayamazdı. lain'e doğruyu söylemiş olması gerekirdi, lain'in dinlemesinde ısrarcı olması gerekirdi.

Judith birbirlerine yakınlaşmaları ve düşüncelerini fısıldadıkları o sıcak, karanlık geceleri aklına getirdi... Ah, evet, lain'e o vakitlerde söyleyebilirdi.

Çok korkuyordu, elbette, çünkü gerçeği öğrendiğinde lain'in artık kendisini sevmeyeceğini derinden hissetmekteydi.

Judith'in zihni korkularıyla öylesine meşguldu ki genç kadın Maclean iç kalesinin avlusuna girdiklerini fark etmedi. Başını kaldırdı, yekpare taş yapının görüntüsünü yakaladı ve omuzlarını derhal dikleştirdi... Ve kararlılığını korudu.

Maclean malikânesine bir isim verdi. Cehennem.

Douglas Judith'in attan inmesine yardım etmeyi denedi. Judith uzaklaştırmak için onun elini tekmeledi. Judith yere indikten sonra Douglas onun kolunu tutmaya çalıştı. Diyenlerden çıktı.

Judith'in hareket tarzı bir kraliçenininkiyle benzeşiyordu. Graham Judith'i takip ediyordu. Onun davranışlarıyla gurur duyuyordu, aynı zamanda gülümsüyordu. Patrick de öyle yapıyordu. Maclean savaşçıları, Maitlandler'in neden bu denli neşeli olduklarını merak ediyorlardı. Başlarını ilü yana salladılar ve beyin, oğlunun armağanlarına tepkisini görmek için içeri girmekte aceleci davrandılar.

Maclean Beyi üç saati aşkın bir süre boyunca herkesi bekletti. Judith devasa salonun bir ucunda, öteki cinler ise devasa salonun karşı ucunda tutuldular. Patrick ve Graham'ın elleri arkalarından bağlanmıştı.

Judith yerinde duramıyor, uzun masanın önünde volta atıyordu. Onlar bekletildikçe, Judith husursuzlanıyordu. En çok da Frances Catherine için endişeleniyordu. Patrick'in esir düştüğü haberi verildiğinde, arkadaşını doğum yapmaya başlar mıydı acaba? Ulu Tanrım, diye geçirdi içinden... Judith yardımında bulunmak için orada olamayacaktı.

Judith Patrick'in duygularını paylaşıyordu. Patrick tam şu anda kesinlikle aynı endişeleri hissediyordu.

Judith'in uygun adım yürüyüşü, Maclean savaşçıların çıldırtıyor olmalıydı. Onlardan birisi, Judith'i yakalamak için elini uzattı. Savaşçı onu kollarına çekinceye dek Judith savaşçının o küstah eylemine savaşçıyla mücadele edemeyecek kadar çok şaşırıldığından, bir süreliğine, hareketsiz kaldı.

Patrick bir öfke küreğini koyverdi ve salonun karşı tarafından tehditler savurarak yaklaştı. Douglas girişten koşarak geliyordu. Judith başka bir adam ona ulaşamadı evvel kendini topladı. Hevesli askerin kasığına diziyi vurdu. Asker ilü büklüm olup yere yığılmadan önce bir öfke - ve Judith'in farkına varmaktan hoşnut olduğu acı - haykırış kopardı.

Judith zevkten dört köşeydi. Douglas Judith'in dikikati-ni çekti o esnada. Judith'i yerde kıvranan askerden çekerek uzaklaştırmak için tuttu. Patrick elleri arkasından bağlı olduğu için ellerini kullanamıyordu. Judith'ten uzaklaştırmak maksadıyla Douglas'a omuz attı.

Douglas taş dışvara doğru savruldu. Judith de onunla birlikte savruluyordu. Başının arkasını taşa çarpacağı az kalsın ama Douglas'ın eli Judith'i korudu.

Patrick Douglas'a bir kez daha omuz atmaya denedi. Douglas Judith'i kendi yolundan itti ve sonra Judith'in kalyınbiraderine saldırdı.

Judith, "Ona vurmaya kalkışma," diye feryat etti. "Elleri bağlı, lanet olsun. Eğer ille de birine vurmak istiyorsan, bana vur."

Patrick, "Sen bu işe karışma, Judith," diye bağırdı.

"Yeter."

Bu haykırış girişten yükseldi. Herkes emri kimin verdiğini görmek için döndü.

Maclean Beyi girişin ortasında dikiliyordu. Judith o iri adamın görüntüsüne bakakalmıştı.

Beyin elleri belindeydi ve yüzünde acımasızca sert bir ifade vardı. Bey, "Şu askeri buradan götürün," diye buyutdu.

Douglas başıyla selamladı. Judith'in yere devirdiği as-

kerin yeniden ayağa kalkmasına yardım etti ve askeri gıraya doğru iteledi.

Bey hoşnutlukla baş onaya vermesinin akabinde salona girdi. Göz ucuyla dahi bakmaksızın Judith'in yanından geçti ve masanın öbür tarafına ulaşınca dek yürümeye devam etti. Ortadaki yüksek arkalıklı iskemleye oturdu.

Bir kadın hızla içeri daldı. Kadın, Judith'ten aşağıya bakı on yaş daha büyük görünüyordu. Siyah saç, tokmaz yapıydı ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Kadın masaya doğru alçakçe ilerlemeden önce gülerken dikip Judith'e bakmak için duraksadı. Judith ondan nefret etmekte karar kıldı.

Judith'in dikkati o an babasına yöneldi yine. Judith babasının yakışıklı olmasını istemiyordu. Gelgelelim babası çok yakışıklıydı. Biraz Douglas'a... Biraz da Judith'e benziyordu. Babasının teni oğlunkinden çok daha sert görünümliydi, elbette, hem gözlerinin hem de ağzının çevresinde derin kırışıklıklar yer alıyordu. Kahverengi saçlarındaki karşılaşmalar onu fark edilebilir bir görünüme büründürüyordu.

Babasının Judith'i tanımadığı açıkça anlaşıyordu zira bakışları Graham'a odaklanmıştı. Gülümsemesi ise pis pis ve çirkindi.

Douglas ilerledi. Judith'in yanından geçerken, Judith ona çelme takmayı denedi. Douglas Judith'in kolunu kavradı ve Judith'i yanına doğru çekiverdi.

Douglas, "Sana bir düğün armağanım var, Baba," diye seslendi. "Emin olamıyorum, fakat içimde bu cadalozun lain Maitland'a ait olduğuna ilişkin kuvvetli bir his var."

Judith Douglas'ı tekmeledi, çünkü Douglas ona aşağı-

layısı bir isem takmıştı. Douglas'ın az önce dile getirdiği kelimeler Judith'in zihnine işledi sonradan.

Babası için bir düğün armağanı... Hayır, bu olamazdı. Judith bunu hiçbir şekilde anlamlandıramıyordu. "Babanı evlenmiyor, değil mi?"

Judith'in sesi sanki az evvel bir şey yutmuş da boğuluyormuş gibi çıkıyordu. Douglas Judith'e bakmak için döndü. "Evet, babam evleniyor ve bir esir olduğun halde gerçekten en acayip soruları soruyorsun."

Judith'in dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Douglas Judith'i ayakta tutmak zorunda kaldı. Tanrı biliyordu ya, Judith mevcuttan daha fazla sürprizle karşılaşabileceğini hiç sanmıyordu. İlk başta bir erkek kardeşi olduğunu öğrenmişti ve şimdi de babasının evleneceğini öğreniyordu.

Judith elini masaya doğru sallayarak, "Şu kadınla mı evlenmeyi düşünüyor?" diye sordu.

Douglas başıyla onayladı. Beyin müstakbel eşi alındı. "Götürün şunu buradan," diye seslendi. "Beni rencide ediyor."

Judith kadına doğru bir adım ilerledi. Douglas Judith'in kolunu sıktı. Judith Douglas'ın, kol kemiğini kırmış olabileceğini sandı. İstemsizce bir acı çığlığı koyverdi ve Douglas'tan geri çekilerek uzaklaştı. O esnada Judith'in elbise kolu tamamen yırtıldı.

Douglas'ın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirdi. Douglas sadece Judith'in işitebileceği bir fısıltıyla, "Seni incitmek istemezdim. Lütfen kımıldama. Mücadele etmen sana bir fayda sağlamaz," dedi.

Maclean Beyi yüksek sesle iç geçirdi. Müstakbel eşine, "Sen gideceksin," diye emretti. "Senin müdahalene ihtiyacım yok."

İstedi emek, kadının zamanını aldı. Kadın, Judith'in zamanından geçerken Judith'e ters ters baktı. Judith onu umunmamıştı.

Bir asker kapı aralığında bağırdı: "Maitland Beyi, panikaya tırmıyor."

Judith'in kalbi duracakmış gibi oldu. İain buradaydı. Maclean Beyi, "Onunla birlikte kaç kişi at sürüyor?" diye sordu haykırarak.

Asker, "Tek başına geliyor," diye bildirdi. "Tepeyi siz istediğiniz gibi kolayca çıkıyor."

Maclean Beyi güldü. "Oğlanın ona vereceğim cesareti var," yorumunu yaptı. "Hiç silah taşımadığına da bahse girerim."

Asker, "Hayır, taşıyor," yanıtını verdi.

Judith kocasına doğru koşmayı umutsuzca arzuluyordu. Koşmayı denedi ama Douglas onu yakaladı. Judith'in halihazırda çürümüş olan kolunu sıkı sıkı tuttu ve onu yakına çekti.

"Bir kadına kötü davranmayacaksın, Douglas, o seni ne denli kızdırtırsa kızdırtсын. Ben İain'i istiyorum, onun kadını değil."

"Tanrı aşkına, gerekçeyi dinlemeniz için yalvarıyorum, Bey Maclean. Etraf kan gölüne dönüşmeden önce bunu şimdi durdurun."

Peder Laggan bu ricasını girişten haykırdı. Peder tam da salona koşarak giryorken, Judith döndü.

Peder, Judith'in yanına ulaştığında aniden durdu. "İyi misin, kızım?"

Judith başıyla onayladı. "Peder, Maclean Beyi'nin evlilik sözü vermesini dinlemeye mi geldiniz?"

Peder bitkin bir şekilde, "Evet, Judith," diye yanıtladı.

"Ve iş işten geçmeden önce bu adamlarla mantık çerçevesinde konuşma umidiyle."

Judith başını iki yana salladı. Fırlıdayarak, "Sizce düğün olan olmayacağına dair söz verebilirim," dedi.

Peder, "Onu serbest bırak, Douglas," diye buyurdu. "Kolunu ne hale getirdiğine bir baksana... Onun canını yakıyorsun."

Douglas pederin buyruğunu çabucak yerine getirdi. Judith özgürlüğünden faydalandı. Kapı aralığına doğru koştu. Douglas Judith'i belinden yakaladı ve tam da İain içeri giryorken geriye doğru çekti.

İain durumu ya da ona karşı kaç kişi olduğunu ayırtılamamakta duraksamadı bile. Yürümeye devam etti. Judith İain'in yüz ifadesine bir kez baktı ve gözlerini yumdu. İain birisini öldürmek üzereydi. Judith İain'in hedefindeki kişinin pekâlâ Douglas olabileceğini düşündü.

"Beni serbest bırak," diye fısıldadı. "Bırakmazsan, seni öldürecek."

Erkek kardeşi, Judith'in önerdiği gibi yapacak kadar zeki-ydi. Judith hemen İain'e doğru koştu ve kendisini onun kollarına attı. Yüzünü İain'in göğsüne gömdü.

İain, "İyi misin?" sorusunu yöneltti. "Seni incittiler mi?"

Judith İain'in titrediğini hissedebiliyordu. Başını kaldırıp İain'e baktı. İain'in yüzündeki ifade, Judith'e, o tepkinin korkudan kaynaklanmadığını söylüyordu. Hayır, o tepki hiddetten kaynaklanıyordu.

Judith İain'e, "Hiç kimse beni incitmedi," dedi. "Bana iyi davranıldı, gerçekten."

İain başıyla onayladı. Judith'e sıkıca sarıldı, sonra onu yumuşak ve nazik bir biçimde arkasına geçmeye zorladı.

Düşmanıyla yüz yüze gelmek için ilerledi. Judith lain'a takip etti. Graham ve Patrick de serbest bırakıldı bırakıldı. Judith'in her iki yanında konuşturdular.

İki bey birbirlerini sinayarak uzun bir süre birbirlerini dikkatli baktılar. Sükuneti bozan Maclean oldu. "Başımı derde sokmuşsun gibi görünüyor, lain Maitland. Kadını mı esir aldın ve onunla ne yapmak istediğinden hiç emin değilsin. Sen aynı amaçla bana bir temsilci gönderirken, onun, birini diğerine karşı kullanabileceğine mi inanıyordun?"

lain öfkeden titreyen bir sesle, "Seni sersem..." yanıtı verdi. "O oyunu oynayan Dunbarlar'dı."

Maclean yumruğunu masaya indirdi. "Dunbarlar'la bir ittifak oluşturdum. Sen şimdi bana sersem mi diyorsun?"

lain duraksamada, "Diyorum."

Maclean Beyi yükselen öfkesini kontrol etmek için derin bir nefes aldı. Sabit gözlerle lain'e bakarken başını bir yana yatırdı. Sonra iki yana salladı. "Sen beni bile kıskırtıyorsun," yorumunu yaptı. "Nedenini merak ediyorum doğrusu. Aile ilişkilerine önem verdiğimi herkes bilir. Evet, Dunbarlar'la ittifakım kulağa mantıklı geliyor. Dunbar Beyi'nin ikinci kuzeni Eunice'in erkek kardeşiyle evli olduğunu bilmen lazım. Evet, bu bir aile birliği, lain Maitland... Ve aile öteki bütün nedenlerden önce gelir. Sadık olduğum için bana yine de sersem mi diyorsun? Seni öldürmem için beni kasıtlı olarak kıskırtmayacak kadar akıllısındır sen. Kaybedemeyecek kadar çok şeyin vardır senin. Oyunun nedir?"

lain, beyi memnun edecek süratte yanıt vermedi. "Bu kadın, senin karın mı?"

"Onunla benim aramdaki ilişki seni ilgilendirmez."

Maclean sırtını Maitland Beyi'ni kendi özdenetiminden yoksun bırakmak için yeterince sınırlendirmek gerektiğini, "Onu alıkoyabilirim ve adamlarımdan birine verebilirim," diyerek böbürlendi. "Douglas? Onunla yatmak istiyor musun?"

Douglas, "İstiyorum," diye seslendi.

Öfke ayyuka çıkmıştı. İki bey birbirleriyle kafa tokuşturmaya başladılar. Judith kocasının yanına doğru hareket etti. Bağırarak, "Beni alıkoyamayacaksınız," dedi.

Babasının gözleri kısıldı. "Cüretin beni hoşnutsuz ediyor," diye haykırdı.

Judith, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

lain az kalsın oracıkta gülümseyecekti. Judith'in titremesini hissedebiliyordu. Maclean onun aşında nasıl korkmuşuna dair bir fikre sahip değildi ve bu gerçek lain'i hatırı sayılır ölçüde memnun ediyordu.

Maclean, "Bir İngiliz kadının sesi var sende," yorumunda bulundu. "Ve kocan kadar cahil olduğun da aşikar. Hiçbiriniz tehlikede olduğunuzun farkında değil misiniz?" Bakışlarını Judith'e odakladı. "Yoksa kocanın ölme ihtimali hoşuna mı gidiyor?"

Ne Judith ne de lain, beye yanıt verdi. Maclean'ın sabrı tükendi. lain'e bağırarmaya başladı. lain düşmanın verdiği gözdağına belirgin herhangi bir tepki göstermiyordu. lain'in yüz ifadesi öyle kontrollüydü ki adeta taştan oyulmuş gibiydi. Daha doğrusu, lain düpedüz sıkkan görünüyordu.

Misillemeler ayınıni kusmayı bitirdiğinde, beyin yüzü koptu. Maclean'ın yüzü bey nefessiz kalmıştı. "Evet, senin bir sorunun var," diye homurdandı. "Çünkü hiç kimse bana

sersem demez. Hiç kimse." Sandalyesine yalandı kararı vardı. "Seni öldürecekim, lain, yalnızca bu hakaret yüzünden."

Judith bir adım öne çıkarak, "Hayır!" diye haykırdı.

lain onun elini tutup ilerlemesine mani oldu.

Judith lain'e bakmak için döndü. "Onunla konuşmak zorundayım," diye fısıldadı. "Lütfen anla."

lain Judith'i serbest bıraktı. Judith zinciri boynundan çıkardı ve yüzüğü avcuna aldı. Sonra babasıyla yüz yüze gelmek için ilerledi.

Herkes Judith'in söyleyeceklerini duymayı bekleyen, salon sessizliğe gömüldü.

Judith sözüne, "Sen lain'in karısını esir aldın," diye başladı.

Maclean burnundan soludu. Judith avcunu açtı ve yüzüğü babasının önündeki masaya bıraktı.

Maclean yüzüğü almadan önce o mücevher parçasına uzun bir müddet baktı sadece. Ne kadar şaşkın olduğu yüzünden okunuyordu. Kaşlarını çatarak bakışlarını Judith'e çevirdi.

Judith derin bir nefes alıp yeniden, "Evet, sen lain'in karısını esir aldın," dedi. "Ama lain senin kızınla evlendi."

On Dördüncü Bölüm

Judith'in babası sanki göğsünden içeri az önce bir kılıç saplanmış gibi tepki gösterdi. Sandalyesinden yarım doğruluncaya dek ileriye ve yukarıya doğru hamle etikten sonra bir kez daha yastıklara çöküverdi. Öfkeli ve duyduklarına inanmaz görünüyor. Sert bir reddedişle başını iki yana salladı. Judith başıyla yavaşça onayladı.

"Bu yüzüğü nereden buldun?"

"Annemden. Onu senden çalmış."

Babası kalınlaşan bir sesle, "Bana annemin adını söyle," diye buyurdu.

Yanıt verdiğinde Judith'in sesinde en ufak bir duyulanlama belirtisi yoktu.

Douglas Judith'in sağında durmak için aceleyle ileri atıldı. Babası bir ona bir Judith'e baktı. Benzerlikleri şairin biçimde belirgindi şimdi bey için. Bey bunun mümkün olduğuna nihayet inandı. "Aman Tanrım..."

"Baba, iyi misin?"

Bey, oğluna yanıt vermedi. lain Judith'in sol tarafında durmak için ilerledi. lain'in kolu Judith'inkine sürtündü.

Judith lain'in bakıp bakmadığını bilmiyordu. Şu ana dek öfkeli olduğunu bildiğinden, lain'e bakmaya da korkuyordu.

Douglas, "Tanrı aşkına neyin var, baba?" diye sordu. "Biraz önce şeytan görmüş gibi bir halin var."

Judith'in fışıldadığı ıtırak, Douglas'ın duymadığı epinonun da duymadığına inanıyordu.

Judith babasıyla pazarlık yapmaya katarlıydı. Babası ilk karısına dışkıtan Judith'in sessiz kalması karşılığında lain ve diğerlerinin eve gitmelerine izin verecekti. Eğer bulsun yine evlenmek istiyorsa, Judith buna karışmayacaktı.

"Beni neden istemedin?"

Judith içten içe korkuyordu. Babasına bu soruyu sormak istememişti. Babası onu istese ne olacaktı veya istemese ne olacaktı? Judith'in sesi kayıp minik bir kız gibi çıkıyordu.

Babası, "Bilmiyordum," yanıtını verdi. Parmaklarını terdirginlik içerisinde saçından geçirdi. "İngiltere'ye asla geri dönmeyeceğime yemin ettim. O, benim yeminimi bozmayacağıma farkındaydı. O öldükten sonra onu katliyen aklıma getirmedim. Geçmişini ardında bıraktım."

Judith masaya dokununcaya dek ilerledi. Daha da yakına eğildi ve fışıldadı. "O ölmedi."

"Aman Tanrım..."

Judith bir baş onayı eşliğinde, "Yeniden evlenmek istiyorsan, Peder Laggan'a senin zaten bir karın olduğunu söylemeyeceğim. Bunu umursamayacağım," diye ekledi. "Fakat... Maitlandler'in gitmelerine izin vermelisin."

Babasının sözünü beklemedi, ancak araya biraz mesafe koyuncaya dek geri geri gitti.

Maclean Beyi daha fazla sürprizle karşılayacağını düşünmüyordu. Biraz evvel öğrendiği gerçeklerden dolayı.

"Baba, ne oluyor?"

Bey şaşkınlığından sıyrılmaya çalıştı. Oğluna bakmak için döndü. "Senin bir kız kardeşin var," dedi. Douglass'ın sesi boğuk çıkıyordu.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Nerede?"

"Tam yanında duruyor."

Douglas dönüp Judith'e baktı. Judith de Douglas'a bakıyordu.

Bu gerçeği kabullenmek Douglas'ın epey zamanını aldı. Bu habere sevinmişe benzemiyordu. Daha doğrusu, dehşete kapılmış görünüyordu. "Seninle yatmak istemiyorum," diye kekeleydi. O esnada sahiden azıcık gülümseyebilirdi. "O denli iğrenmene yaşamamak, ben denediğimde..."

Douglas konuşmasını sürdüremedi, çünkü lain'in onu göklemlediğini henüz fark etmişti. Soru sorduğunda, lain'in sesi son derece yumuşaktı. "Tam olarak ne yapmayı dencedin, Douglas?"

Douglas'ın gülümsemesi bir anda kayboldu. "Onun, senin karın olduğunu bilmiyordum, Maitland," mazeretini ileri sürdü. "Ve onu öpmeyi denediğimde, kız kardeşim olduğunu bilmediğimden kesinlikle emindim."

lain ileri sürülen mazeretleri umursamıyordu. Judith'in emuzları arkasına elini uzattı, Douglas'ı ensesinden kavradı ve ani bir bilek hareketiyle onu yere fırlattı.

Judith'in babası, gözlerinin önünde yere uzanan oğlu-

na hiç tepki göstermedi. Dikkatli hâli korumak üzerindendi. "Senin, annene benzememenden hoşnutum."

Judith bu yoruma bir karşılık vermedi. Babası hafifçe içini çekti. "Seni bana karşı doldurdu mu?" sorusunu yöneltti.

Judith bu soruya şaşırmıştı. Başını iki yana salladı. "Bana, babamın, İngiltere'yi kâfirlerle karşı savunurken olduğu anlatıldı. Bir baron olması gerekiyordu."

"Demek ki sen büyürken hep onunla birlikte yaşadın, öyle mi?"

Judith, "Hayır," diye yanıtladı. "İlk dört yıl beyanica Millicent Teyze ve Herbert Amca'yla birlikte yaşadım. Millicent, annemin kız kardeşi."

"Neden annemle birlikte yaşamadın?"

"Varlığımıza tahammül edemiyordu. Uzun bir süre, durumun böyle olduğuna inandım, çünkü ben ona sevdiğim adamı hatırlatıyordum. On bir yaşındayken, gerçekçi öğrendim. Ben senin bir parçan olduğum için annem ben-den nefret ediyordu."

"Peki, gerçekçi ne zaman öğrendin?"

"Bana annemi kovduğunu söylendi ki annemin bana hamile olduğunu biliyormuşsun ve hiçbirimizi istemiyor-muşsun."

Bey başını iki yana sallayarak, "Yalanlar..." diye fısıldadı. "Senin varlığından asla haberdar değildim. Tanrı şahidim olsun, seni hiç bilmiyordum."

Judith babasının bu hararetili söylevine herhangi bir tepki göstermedi. Bir kez daha, "Eve gitmemize izin verisen..." dedi. "Bir karın olduğunu pedere söylemem."

Babası başını iki yana salladı. "Hayır, yeniden evlenmeyeceğim. Tanrı'nın huzurunda böyle bir günah işleyeme-

yecek kadar yaşlıyım. İçleri olurluna bırakmaktan memnunuzum."

Dikkatini İain'e yönlendirdi sonra. "Onunla evlendiğinde, benim Judith'in babası olduğumu biliyor muydun?"

"Evet."

Judith'in bir an için nefesi kesildi. Şaşkınlığından kurtulup kendine gelmesi ise fazla zaman almamıştı. İain, beye bariz biçimde yalan söylüyordu ve İain'le yalnız kaldıklarında, Judith İain'in gerekçelerini mutlaka öğrenecekti. Eğer İain Judith'le tekrar konuşursa, Judith buna hak kazanırdı. Yine de İain'in yüzüne hâlâ bakamıyordu. Ona gerçekçi anlatacak kadar güvenmediği için ağlamak istiyordu.

Maclean, "Öyleyse Dunbarlar'la bir ittifak arayışına neden girdin?" diye sordu. "Yoksa o piç bana yalan mı söylledi?"

İain, "Dunbarlar ilk başta bize yaklaştılar," açıklamasını yaptı. "Ben ittifak olasılığını konuşmak için onların beyiyle tarafsız alanda görüştüm; fakat bu görüşme karımın senin kızın olduğunu öğrenmeden önceydi."

"Peki ya bundan emin olduğunda?"

İain omuz silkti. "O zamana dek Dunbarlar'ın oyununun ne olduğunu fark ettim. Onlara güvenilemezdi. Bu yüzden temsilcim Ramsey'yi sana yolladım."

"Kızım la ben onun babası olduğum için mi evlendin?"

"Evet."

Bey başıyla onayladı; İain'in dürüstlüğünden memnundu. "Ona iyi davranıyor musun?"

İain bu soruya bir karşılık vermeyince Judith araya gi-

terek, "Bana çok iyi davranıyor. İyi davranmıyorsa, onunla kalmazdım..." dedi.

Babası gülümsemişti. "Cesursun. Bu, hoşuma gidiyor." Judith iltifatı için babasına teşekkür etmedi. En fazla beş dakika önce babası ona cüretinden hoşlanmadığını söylemişti. Kendisiyle çelişiyordu; iltifatlarından hiçbirini Judith'in acısını dindirmeyecekti.

Judith babasının gözlerinin buğulandığını fark etti. Bunun nedenini anlamadı.

Douglas, "Beni ne zaman öğrendin?" diye sordu. "On bir yaşından beri bir ağabeyin olduğunu biliyor muydun?"

Judith'in soğukkanlılığı oracıkta kaybolmak üzereydi neredeyse. Annesinin ihaneti onu aniden mahcup etti. "Seni bilmiyordum... Bugüne dek," diye fısıldadı. "Annem hiç kimseden bahsetmedi."

Douglas gerçekten umursamıyormuş gibi davranmaya çalışarak omuz silkti ama Judith onun savunmasızlığını görebiliyordu. Douglas'ı bir nebze olsun rahatlatmak için onun kolunu dokundu. "Şükret ki Douglas... Annem seni buraya bırakmış. Sen çok daha talihliyimsin."

Douglas Judith'in apaçık ilgisi üzerine şaşırды. Boğazındaki ani düğümlenmeyi gidermek için gırtlığını temelemesinin ardından, "Seni bütün ağabeylerin yapmaları gerektiği şekilde gözetirdim. Bunu yapardım, Judith..." dedi.

Judith başıyla onayladı, fakat tam o sırada babası dikkatini çekti.

"Burada bir süreliğine benimle ve Douglas'la beraber kalmanı istiyorum."

Biri birdenbire, "Hayır," diyerek ısrar etti. "Judith, dışarı çık ve beni bekle. Babanla konuşacaklarım var."

Judith denileni yerine getirmek üzere arkasını döndü ve oradan uzaklaşmaya başladı. Bey Maclean bir müddet Judith'i izledikten sonra ayağa kalktı. Babaları Judith'in sırtına odaklanmıştı.

"İngiltere'ye geri dönmeme sözümü asla bozmazdım," diye seslendi. Daha yüksek bir sesle ekledi: "Karım için kesinlikle geri dönmazdim."

Judith babasından uzaklaşmayı sürdürüyordu. Öyle çok titriyordu ki bacalarının artık onu taşıyacağından endişeleniyordu. Dışarı bir çıkabilseydi...

"Toprak, unvan veya İngiltere'nin ödemek zorunda olduğu altınlar için geri dönmazdim."

Babası bağırduğunda Judith yolu yarlamıştı. "Judith Maitland!"

Judith durdu ve yavaşça arkasına döndü. Gözyaşları yanaklarından süzülürken Judith gözyaşlarına kayıtsız kaldı. Hiç kimse ellerinin tıredikğini göremesin diye ellerini birbirine sımsıkı kenetledi.

Babası, "Ama bir kız evlat için yeminimi bozardım," cümlesini haykırdı. "Ah, evet, İngiltere'ye sırf senin için geri dönerdim."

Judith derin bir nefes aldı, sonra yavaşça başını salladı. Babasına inanmak istiyordu umutsuzca, fakat tüm yalanların gerçeklerden ayrılması için zamana ve mesafeye gerekçesini duyduğunun da farkındaydı.

Graham girişe çıkan merdivenin en alt basamağına yakın duruyordu. Onun arkasında nöbetçi olarak iki muhafız duruyordu. Judith'in bakışları ihtiyarinkiyle buluştu. Graham'ın yüzündeki ifade Judith'in nefesini kesti;

Graham'ın öfkesi ve küçümsemesi öyle çarpıcıydı ki Judith kendisini Graham'dan az önce bir tokat yemiş gibi hissediyordu.

Kusacağından emindi. Dışarı koştu, aylvayı meşu se fessiz kalcıyaya dek koştu, koştu, koştu. Sonra yere yığıldı ve yürek burkan hüçkarıklara boğuldu.

Judith'in kafası karmakarışıkty. Babası ona gerçeğı söylemiş miydi? Eğer onun varlığından haberdar olsaydı, onu sahiplenir miydi? Onu sevebilir miydi?

Ah Tanrım, diye inledi Judith. O kayıp yıllar, o yalanlar, o yalnızlık. Ve şimdi çok geçti. Judith kim olduğunu söylemişti ve Graham yalnızca bir nefret dolu bakışla Judith'e her şeyi kaybettiğini anlatmıştı. Judith orada bir yabancıydı sil baştan.

"İain..." diyerek hüçkara hüçkara ağlıyordu.

Iain'i de kaybetmiş miydi?

Iain Judith'in şimdi kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onunla bir Maclean olduğu için evlendiğine dair itirafıyla onu incittiğine inanıyordu. Onun yanına gitmek istiyordu, elbette, fakat ilk işi Judith'in babasıyla hesaplamakty. Iain'in mantığına göre Judith'in güvenliği, duygularından önce geliyordu.

Maclean Beyi, "Kızımı bana ulaşmak için kullandın, değil mi?" yorumunu yaptı. Sesini öfkeli çıkarmaya çalıştı, ancak teşebbüsünde başarısız oldu. Hafifçe iç çekti. "Doğrusunu söylemek gerekirse... Senin yerinde olsaydım, muhtemelen aynı şeyi yapardım."

Iain'in o an disiplini kaybıldı. Masanın diğer tarafına doğru uzandı, Judith'in babasını omuzlarından kavradı ve iskemlesinden yarıya kadar kaldırdı. Douglas müdahale

le etmek için ileri doğru atıldı. Iain yumruğunun tersiyle Douglas'ı tekrar yere fırlattı.

Iain, "Judith'i senden korumak için Judith'le evlendim, seni piç," diye kükredi. Maclean'ı iskemlesine geri itirdi. "Şimdi sen ve ben bazı şeyleri açığa kavuşturacağız yoksa Tanrı'ya and olsun ki seni öldürürüm."

Maclean Beyi, adamlarının Iain'e saldırmasını engellemek için elini kaldırdı. "Herkes dışarı," diye bağırdı. "Bu mesele, Maidland Beyi'yle benim aramda. Douglas, sen kalabilirsin."

Iain, "Patrick sen de kalıyorsun," diye buyurdu.

Graham, "Burayı terk etmiyorum," dedi.

Maclean Beyi artık yorgun ses tonuyla, "Nasil istersen," onayımı verdi. Askerlerinin dışarı çıkmasını bekledi, sonra Iain'le yüz yüze gelmek için ayağı kalktı. "Onu benden korumaya neden ihtiyaç duyuyorsun? Ben onun babasıyım."

Iain, "Nedenini pekâlâ biliyorsun," diye yanıtladı. "Sen onu Dunbarlar'dan biriyle evlendirirdin. Buna müsaade edemezdim."

Maclean Beyi bunun doğru olduğunu bildiğinden bu ihtimal üzerinde tartışmadı. İttifakı daha da sağlamlaştırmak adına kızını büyük olasılıkla Dunbarlar'dan biriyle evlendirirdi. "İlk başta onun rızasını alırdım," diye homurdandı. Sandalyesine yaslandı. "Aman Tanrım, bunu idrak etmek zor. Bir kızım var."

Iain ona, "Ve bir karın," hatırlatmasını yaptı.

Maclean'ın yüzü, anlaşılması zor bir ifadeye büründü. "Evet, bir de karım," diye onayladı. "Beni terk eden kadın," açıklamasını getirdi. "Ah, hasta erkek kardeşimi görmek için İngiltere'ye dönme bahanesiyle gitti, fakat ben

onun geri dönmeye hiç niyeti olmadığını biliyordum. On-
dan kurtulduğum için mutlu idim. Onun öldüğünü du-
ğumda, içimden kutlama yapmak geldi. Bu bir günahla
eğer, öyle olsun. Onun gibi bir kadın asla tanımadım... Bu
niyeti için yaşıyordu, daha fazlası için değil. Kendi menmu-
o denli zalimdi ki günlerinin çoğunu, oğlunu kendi ams-
sinden korumakla geçiriyordum."

"Judith'in onu koruyacak kimsesi yoktu."

Maclean, "Bunun farkındayım," yanıtını verdi. Anımsı
çok yaşlı bir adam gibi görünmeye başlamıştı. "Hayatının
ilk dört yılında teyzesiyle beraber yaşadığını söyledi. Sonra
ne olmuş? Annesiyle beraber mi yaşamış?"

"Evet."

Maclean, "Ya karımın erkek kardeşi? O sarhoş?" soru-
suna yöneltti.

"O da onlarla beraber yaşıyor. Teyzesi ve eniştesi,
Judith'i gözetmeye çalışıyorlarmış. Judith her yılın altı ayı-
nı onlarla birlikte, diğer aylarını da cehennemde geçiriyor-
muş."

Maclean, "Tuhaf bir anlaşma," dedi. Başını iki yana sal-
ladı. "Ona bunun yapılmasına asla izin veremem. Asla." Sesi
boğuk çıkınca öksürüyormuş gibi yaparak sözlerine
devam etti. "İttifakımı yapacaksın, Iain, şayet hâlâ istiyor-
san. Dunbarlar isyan edecekler, elbette, fakat biz onları de-
netim altında tutabiliriz ve kendilerine getirerek aramızda
kilitleriz. Bir tek ricam olacak."

"Nedir?"

"Judith'in kısa bir süre için burada kalmasını istiyorum.
Onu tanımak istiyorum."

Maclean ricasını sonlandırmadan önce Iain hâlihazırda
başını iki yana sallıyordu. "Karım benimle kalacak."

"Onun ara sıra buraya gelmesine müsaade edecek mi-
sin?"

Iain, "Bu kararı sadece Judith verebilir," karpığını ver-
di. "Onu zorlayamam."

"Ama onu engellemeyecek misin?"

Iain, "Hayır," diyerek durumu kabullenmek zorun-
da kaldı. "Seni tekrar görmeyi dilerse, onu sana görece-
ğim."

Graham neredeyse bağırarak, "Iain Marland, onore ol-
maksızın vaatlerde bulunuyorsun," diye duyurdu. "Her-
hangi bir ittifaka heyet karar verecek, sen değil."

Iain Graham'a bakmak için arkasına döndü. "Bunu
daha sonra tartışacağız," diye buyurdu.

Maclean bağırarak, "Kızına çekinmeden konuştuğu
için minnettar olman lazım," dedi. Ayaya kalktı, ellerini
masanın üstüne koydu ve ileri doğru eğildi. "Senin zavallı
postunu kurtardı, Graham. Uzun yıllardır seni parçalamak
için can atmaktayım. Hâlâ parçalayabilirim, eğer Judith'e
doğru dürüst davranmadığını işitirsem."

Düşmanına sert sert bakmak için duraksadı. Maclean,
"Ah, onun bir Maclean olduğunu işittiğinde, yüründeki
ifadeyi gördüm. Hoşuna gitmedi, değil mi? Beyinin, kı-
zımla evli olduğunu öğrenmek seni hatırı sayılır ölçüde
rahatsız etti. Hiç farketmez... Judith'i incitirsen, Tanrı şa-
hidim olsun, seni kendi ellerimle öldürürüm."

Douglas, "Baba, ya Judith burada bizimle beraber kal-
mak isterse?" diye sordu. "Iain'le birlikte eve gitmek iste-
meyebilir. Bu soruyu ona sorman gerekiyor."

Iain Douglas'ın bu kardeşçe ilhı parlamasından etkilenmedi. "Benimle birlikte gidiyor."

Douglas vazgeçmek istemiyordu. "Judith gitmek istemese, Iain'ın onu götürmesine müsaade edecek misin?"

"Ona müsaade etmek mi?" Maclean gülümsemi. "Iain her ne lanet olasıca şeyi yapmak istiyorsa, pekâlâ yapacak. bir planla yola koyulmuş olabilirsin, işlemlerin, tamamın mı?"

Iain, Maclean'a yanıt vermeyi reddetti. Douglas rahat bırakmadı. "Judith'i seviyor musun?"

Iain derin bir nefes aldı. Judith'in kardeşi tam bir hay belasına dönüşüyordu. "Eğer onu sevmeseydim, benim bir Maclean'la evleneceğimi hakikaten aklın kesiyor mu senin?"

Maclean Beyi kahkahalara boğuldu. "Aileye hoş geldin, oğlum."

Iain Judith'i, iç kaleden epeyce uzak bir mesafede, yolun yan tarafındaki bir ağaca yaslanmış vaziyette buldu. Ay ışığı, Judith'in yüzünün ne denli solgun olduğunu Iain'e gösterecek kadar parlaktı.

"Judith, eve gitme vakti."

"Evet, elbette."

Judith kımıldamadı. Iain yaklaştı. Judith Iain'e baktığında, Iain Judith'in ağladığını fark etti. Sesindeki hüzünle, "İyi misin?" diye sordu. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Judith'in gözleri tazelenen yaşlarla doldu. "O bana yalan mı söylüyordu yoksa gerçeklerden mi söz ediyordu?"

Geçmişte o kadar çok yalan var ki gerçeği bulabilecekmişim gibi gelmiyor bana artık. Bunun gerçekten önemi yok, yine de, değil mi? Babamın bana sahip çıkacağını bilmek, kaybolan yılları geri getiremeyecek."

Iain, "Bunun senin için önemli olduğunu düşünüyorum," diyerek ısrar etti. "Ve babamın sana doğrudan söylediğine inanıyorum. Eğer bilseydi, seni almak için İngiltere'ye giderdi."

Judith ağaçtan uzaklaştı ve omuzlarını dikletti. "Bana kızman gerektiğini biliyorum. Babamın kim olduğunu sana söylemeliydim."

"Judith..."

Judith Iain'in sözünü kesti. "Gerçeği öğrenirsen, beni istemeyeceğinden korkuyordum." Iain'in kızgın olmadığını nihayet algılayabildi. "Niye üzgün değilsin? Haber seni yoke etmiş olmalı. Peki, babama neden yalan söyledin?"

"Ne zaman yalan söyledim?"

"Onun kızı olduğumu bildiğini söylediğin zaman."

"Ben yalan söylemedim. Seninle evlenmeden önce biliyordum."

Judith, "Bilemezdin," diye feryat etti.

Iain, "Bunu daha sonra konuşuruz," diye duyurdu. "Eve vardktan sonra."

Judith başını iki yana salladı. Bunu şimdi konuşmak istiyordu. Bütün dünyası sanki az önce başına yıkılmış gibi hissediyordu. "Biliyorsan... Benimle neden evlendin?"

Iain Judith'e elini uzattı. Judith geriledi. "Judith, bunu şimdi konuşmayacağım."

Iain'in sesi öylesine sakın, öylesine makul çıkıyordu ki. "Sen beni kullandın."

"Ben seni korudum."

"O anlık mıyordun. Benimle evlenmemi istiyordun. Oysa ben... Oysa..." Judith'in sesi, inçakadılarla neredeyse iki buklum oluyordu. Bir adım daha geride, "Öyle sağlığını ki..." diye veriyorsın etti. "Buraya ait olabileceğimi sanıyordum sahiden. Kabul edilebileceğimi ve inanimiyordum..."

Kendisini kontrol etmeyi denemek için derin bir nefes aldı. "Böyle aptalca şeyler düşündüğüm için kendümden başka suçlayacağım hiç kimse yok. Burada asla kabul girmem. Seninle beraber eve gitmeyeceğim, lain. Ne şimdi. Ne de sonra."

Lain dondurucu derecede yumuşak bir sesle, "Bana sesini yükseltmeyeceksin," diye emretti. "Ve beninde beraber eve geleceksin. Şimdi."

Lain yıldırım hızıyla hareket etti. Judith kaçmaya dahi vakit bulamadı. Lain tek elyle onun iki elini birden tuttu ve mücadele etmeye başlamadan onu yolun asığına doğru peşinden sürükledi.

Judith Frances Catherine'i anımsadığında, lain'den kurtulma çabalarına son verdi. Arkadaşının, Judith'e gireksinimi vardı.

Lain açıklık alanın kenarında durdu. "Ağlamaya cüret etme," diye buyurdu.

"Kalbimi kırdın."

"Kalbini daha sonra onaracağım."

Judith az kalsın yeniden gözyaşlarına boğulacaktı. Açıklık alanında bir araya gelmiş asker kalabalığı, Judith'e fıkırımlı değıştirtti. Judith omuzlarını dikleştirdi ve kocasının za-

manda yürümek için deri doğru atıldı; Macleanlar'ın önünde kendisini yerle etmemeye kararlıydı.

Graham ve Patrick baharında atlarına binmişlerdi; gitmek için bekliyorlardı. Lain Judith'in kendi atını sürmesine izin vermiyecekti. Atının dizginlerini Patrick'e uzattıktan sonra döndü ve Judith'i aygırının sırtına kaldırdı. Onun arkasına sıçradı, onu kucığına oturttu ve liderliği devraldı.

İlk başta Graham'ı geçtiler. Judith'in bakaşları Graham'ınkiyle buluşur buluşmaz, Graham başka bir tarafa baktı. Judith bakaşlarını kucığına çevirdi çabucak. Ellerini kenetledi ve herhangi bir duygusunu yüzüne yansıtmamayı denedi umutsuzca. İçinin ne kadar acıdığı onlardan hiçbirine bildirmek istemiyordu.

Lain Graham'ın, karısını aşağıladığını fark etti. Öyle çok öfkelenmişti ki kendisini güçbela denetleyebildi. Judith, lain'in kollarında kaskatı kesilmişti. Lain Judith'i çekerek göğsüne yaklaşırdı ve Judith'in kulağına fısıldamak için eğildi.

"Sen ve ben birbirimize atız, Judith. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Bunu aklından çıkarma."

Lain bu sözleri yüksek sesle söyleyinceye dek sözlerinin nasıl da manalı olduğunu anlamadı. Lain'in göğsündeki gergin beden yumuşadı. Judith'i sevmek, lain'e dünyayı bile fethedebileceğini hissettiriyordu. İkisi beraber oldukları sürece yüzleşemeyecekleri herhangi bir sorun yoktu. Lain, Judith'in, endişelerini onunla paylaşabilmek istediğini ona hangi sözcüklerle dile getirdiğini hatırladı. Lain Judith'in endişelenmesine izin vermeyecekti. Lain'in de endişelerini Judith'le paylaşması gerekecekti ki lain bu fikre zamanında dudak bukmüştü... Kendisinin, yal-

nurca kendisinin, her kararı alması, her sorunu çözmesi, her emri vermesi gerektiğine küstahça inanarak, Judith'in sorunu layık ile çörecekti.

Lain Judith'in onu niye sevdiğini tasavvur edemiyordu. Bu bir mucireydi. Bu sevgiyi hak etmediğinden anında, Neredeyse gülümseyecekti, çünkü hak etse de hak etmeye yatacın. Asla.

Lain kendisini sanki bu düşüncüyü yüksek sesle söylemiş gibi hissetti, çünkü Judith aniden ona baktı. "Beni sevmeyen bir erkekle birlikte yaşamayacağım," diye fısıldadı.

Judah lain'ın ötkelenmesini ya da biraz vicdan azabı çekmesini umuyordu içten içe. Ancak hiçbir olmadı. Lain, "Pekili," diyerek onu onayladı.

Judith lain'den kıvrılarak uzaklaştı. Lain Judith'in, söylemek zorunda kalacağı hiçbir şeyi dinleyecek durumda olmadığını biliyordu. Yarın açıklamalar için yeterince yakındı.

Lain, "Gözlerini kapa ve dinlen," diye buyurdu. "Tikenmişsin."

Judith karanlıktaki bir hareketi gördüğünde, tam da lain'ın buyurduğunu yapmak üzereydi. Göğsünde dikleştiği lain'ın kolunu kavradı. Çevrelerindeki ağaçlar, Judith'e canlanmış gibi görünüyordu. Gölgeler, ay ışığında ileri doğru hareket ediyordu.

Onlar Maitland savaşçılarıydı ve sayıca, Judith'in saymaya dahi başlayamayacağı kadar kalabalıklardı. Hepsi de savaş kıyafetlerini kuşanmışlardı. Ramsey, savaşçılara liderlik ediyordu. İlerledi ve lain'ın ne olup bittiğini ona anlatmasını bekledi.

Lain ne de olsa yalnız gelmemişti. Adamları belli ki savaşa girmek için lain'ın komutuna bekliyorlardı. Judith bir savaş ölüyeceğiydi için şimdi şükranla doluydu ve şayet sessiz kalsaydı, kaç insan yaşamının yitirilmiş olacağını merak ediyordu.

Eve varıncaya dek kocasıyla konuşmadı. Kocasına onun yaşadığını paylaşmak istemediğini söyledi. Lain Judith'i yerden kaldırdı ve yatağına taşıdı. Judith onunla münakaşa edemeyecek kadar yorgundu. Lain onun elbucelerini çıkarmadan önce Judith uykuya daldı.

Lain Judith'i yalnız başına bırakmadı. Kollarında tuttu, okşadı, burnuyla dürttü, öptü ve şafaktan önceki saatlerde onunla sevdi.

Judith karşı koyamayacak kadar uykuluydu ilk başta ve sonra lain'i durduramayacak şekilde tükendi lain'ın iltirası yüzünden. Lain'in dudakları Judith'in kollarının üstünde gezinirken harikulade bir etki bırakıyordu. Elleri Judith'in uyluk içlerini okşuyor, uyluklarını yumuşak ve nazik bir şekilde iki yana ayırmaya mecbur ediyordu. Dili Judith'in diliyle buluşurken parmakları Judith'in ıslak sıcaklığına giriyordu. Bu erotik aşk oyunu, Judith'i zevkten inletiyordu. Judith lain'e bitişik vaziyette kapır kapır kapırdanıyordu. lain'in tek ihtiyaç duyduğu müsaade buydu. Lain Judith'in uylukları arasında hareket etti ve Judith'in derinlerine yerleşti. Judith lain'i yaklaştırmak için kollarını onun boynuna doladı. Lain'in ritmi yavaş, ölçülü ve temkinliydi. Bu tatlı eziyet Judith'i çıldırtıyordu. Judith lain'e doladığı bacaklarını gerdi ve lain'in hızını artırmak için kendi kalçalarını çok daha yukarılara kalkmaya zorladı.

Doyuma birlikte ulaştılar. Lain gırtlığının gerisinden yükselen bir homurtuyla Judith'in üstüne yığıldı. Judith,

kendinden geçen dalgaları vücudunu sarıyorken, lain sınıksa tuttu ve sonra onun omuzunda ağladı.

Judith ağlamaya başlar başlamaz, sanki hiç sunmaya cakmış gibi ağladı. Lain Judith'e sınıksa sarılarak yan tarafa yuvarlandı ve Judith nihayet rahatlayıp tekrar uykuya dincaya dek kulağına sakinceleştirici sözler fısıldadı. Gözlerini kapadı ve kendisini tamamen serbest bırakarak uykuya daldı.

Ertesi sabah, lain Judith uyanmadan tam bir saat önce odadan ayrıldı. Ev çalışanı kadın, Judith'i çağırmak için bin kata çıktı, kapıyı hafifçe tıklattı ve Judith'e seslendi.

Judith henüz uçuk pembe elbisesini beniz giymişti. Judith emredince, Helen hızla odaya girdi. Judith'in elbisesine göyle bir baktı ve ansızın durdu. "Ekose kumaşınızın kuşanmamışsınız," diyiverdi.

Judith daha fazla açıklama yapmaksızın, "Evet," diye yanıtladı. "Benimle konuşmak istediğin konu nedir?" "İhtiyaarlar..."

Helen konuşmaya devam etmediğinde Judith, "Evet?" diye sordu.

"Sizinkle konuşmak için salonda bekliyorlar. Bu doğru mu? Babanız..."

Helen ismi telaffuz edecekmiş benzemiyordu. Judith ona merhamet etti. "Maclean Beyi benim babam."

Helen, "Aşağıya inmeyin," diye feryat etti. Heyecan içerisinde ellerini ovuşturmaya başladı. "Yüzünüz fena halde solgun görünüyor. Yatağa dönün. Onlara rahatsız olduğunuzu söyleyin."

Judith başını iki yana salladı. "Burada saklanmam," dedi. Kapıya yöneldi, sonra duraksadı. "Heyet resmi bir

şifalı doğrudan doğruya benimle konuşarak kutsal kural-larından birini çiğnemiyor mu?"

Helen başıyla onayladı. "Kurallarını değiştiremeyecek kadar kargınlar büyük olasılıkla. Üstelik, diğer bir kadın daha onların huzuruna çıkmasına izin verdiler... Frances Catherine'in."

Judith gülmüedi. "Frances Catherine onların beni götürmekten vazgeçirmeye çalıştıklarını buna anlattı. Şimdi onlar Frances Catherine'in boynunu koparmak istiyorlar-dır muhtemelen. Sebebiyet verdiğim onca soruna bakıla-cak olursa..."

Helen başını iki yana salladı. "Siz herhangi bir soruna sebebiyet vermediniz."

Judith onun kolunu sıvazladı. "İhtiyaarlarla beraber ko-cam da beni bekliyor mu?"

Helen başını bir kez daha iki yana salladı. Bu, onun için, duygularını kontrol altında tutma çabasıydı. Hanımına yan-ıt veriyorken, Helen'in sesi titriyordu. "Erkek kardeşimin evinden geri dönüyor olmalı. Graham onu çağırmak için tepeden aşağıya bir ulak gönderdi. Onlar sizi uzağa gön-dermeyecekler, değil mi?"

Judith, "Babam onların düşmanı," hatırlatmasını yaptı. "Benden burada kalmamı isteyebileceklerini hayal edemi-yorum."

Helen, "Fakat kocanız bizim beyimiz," diye fısıldadı. "Muhakkak..."

Judith lain hakkında konuşmak istemiyordu. Helen mevcut duruma çok üzülmüyordu. Gözyaşları Helen'in ya-naklarından süzülüyordu. Judith onun üzüntüsüne neden olmaktan ötürü üzgündü ama onun sıkıntısını nasıl gide-

receğini bilmiyordu. Ona her şeyin güzel olacağını söyleyemiyordu, çünkü bu gülünç bir yalan oluyordu.

Judith, "Buna göğün gereceğini," dedi. "Sen de göğün gereceksin." Zoraki gülümsedi, yanaklarına renk gelmesi için çimdikledi ve odadan çıktı.

Judith tam da merdivenlerden iniyorken, lain içeri girildi. Judith'i gördüğü için rahatlamış gibiydi. Judith buna ne anlam vereceğini bilmiyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum, lain," diye seslendi. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

lain ona, "Şimdi olmaz, Judith," dedi. "Vakit yok."

Judith, "Vakit ayırmam istiyorum," diye ısrar etti.

"Frances Catherine'in sana ihtiyacı var, karım."

Judith'in bütün tutumu değişti. Basamakların geri kalanını koşarak indi. "Bebek mi?"

lain başıyla onayladı. "Helen?" diye seslendi Judith.

"Duydum, leydim. Sadece birkaç parça eşya toparlayacağım ve peşimden geleceğim."

Judith lain'in elini tutmuştu. Ne yaptığını ayırmadı ve bırakmayı denedi. lain buna müsaade etmedi. Döndü ve Judith'e kapıyı açtı, sonra da Judith'i dışarı çekti.

İhtiyarları hepsi ocağın yanındaki masanın önünde, grup halinde dikiliyorlardı. lain sanki onlar orada değillermiş gibi davranıyordu.

Judith, "Ne kadar süredir sancıları var?" diye sordu.

"Patrick söylemedi. Öyle şaşkın ki tutarlı bir iki kelime konuşmakta bile zorlanıyor."

lain abartmamıştı. Frances Catherine'in kocası kapı aralığının ortasında duruyordu. Onlar görüş alanına girdiklerinde Patrick, "Benden pederi götürmemi istiyor," diyiverdi. "Aman Tanrım, hepsi benim hatam."

Judith buna ne diyeceğini bilmiyordu. lain başını öne yana salladı. "Kendine hakim ol, Patrick," diye emretti. "Eğer kendine hakim olmazsan, karına hiçbir faydan dokunmaz."

Patrick ıstıraplı bir fısıltıyla yineledi: "Hepsi benim hatam, sana söylüyorum."

lain, "Kahretsin," diye homurdandı. "Elbette senin hatam. Onu yatağına aldın."

Patrick, "O değil..." diyerek lafa girdi.

Kardeşi açıklamadığında lain, "Öyleyse nedir?" sorusunu yöneltti.

"Buna ben sebep oldum, çünkü Judith'in babasından konuşuyorduk ve Frances Catherine yıllardır biddığını söyledi. Bana bunu anlatmadığı için biraz kızdım ve sanırım ona sesimi yükselttim."

Patrick günahını ağabeyine itiraf ederken, elinde oluyarak Judith'in kulübeye girmesini engelliyordu. Judith onu yolundan nihayet ittirdi ve içeri koştu.

Frances Catherine'i fark ettiğinde, hemen durdu. Arkadaşı masada oturmuş; saçlarını fırçalıyordu. Son derece sakın görünüyordu. Mırıldanıyordu da.

Frances Catherine Judith'e gülümsedi, sonra kapıyı kapatmasını işaret etti.

Frances Catherine, "Şu kurdeleyi uzat bana," dedi. "Yatağın yanındaki pembe olanı, lütfen."

Judith arkadaşının ricasını yerine getirdi. Ellerinin titrediğini gözlemledi. Endişeli bir fısıldayışla, "Kendini nasıl hissediyorsun, Frances Catherine?" diye sordu.

"Çok iyi, teşekkür ederim."

Judith gözlerini dikip bir dakika boyunca arkadaşına

bükn. "Su an sancım var mı yoksa yalnızca numara mı yapıyorsun?"

Frances Catherine, "Eğer sancım olmasaydı, numara yapardım," yanıtını verdi.

Judith masaya doğru yürüdü ve arkadaşının karşısındaki sandalyeye oturdu. Herla atan kalbini yatıştırmak için çaba göstererek derin bir nefes almasının akabinde arkadaşına şu mantıksız yanıtla ne demek istediğini sordu.

Frances Catherine bunu açıklamaktan mutluluk duydu. "Sancım var," dedi. "Fakat eğer sancım olmasaydı, Patrick'i surf simlendirmek için sancım varmış numarası yapardım. Onu terk ediyorum, Judith. Hiçbir erkek bana bağlamayacak artık, kocam bile. Kişisel eşyalarımı toplama yardımı edebilirsin."

Judith kahkahayı patlattı. "Şimdi mi yoksa bebek doğduktan sonra mı terk etmek istiyorsun?"

Arkadaşı gülümsedi. "Sonra," dedi. Konuyu değiştirerek sözlerini sürdürdü. "Hiç korkmuyorum... Bu acayip değil mi? Hamileliğim süresince hep korkuyordum ama şimdi hiç mi hiç korkmuyorum."

"Öyleyse neden bir peder istedin?"

"Patrick'e yapması için bir görev vermek amacıyla."

Judith bu saçmalığa inanmadı. "Sen Patrick'i korkutmak istiyordun, değil mi?"

Frances Catherine, "O da var," diyerek kabullenmek zorunda kaldı.

Judith, "Sen kendi içinde sadistçe bir özellik saklıyorsun, Frances Catherine," dedi. "Kocam kasıtlı olarak dehşete düşürmüştün. Şimdi onu içeri çağır ve ondan af dile."

Arkadaşı, "Af dileyeceğim," dedi. "Senin için berbat bir durum müydü?"

Frances Catherine konuyu o denli çabuk değiştirmişti ki Judith'in tepki göstermesi için bir dakika geçti. Judith, "Babam yakışıklı biri," yorumunu yaptı.

"Onun suratına tükündün mü?"

"Hayır."

Arkadaşı, "Ne olduğunu anlat bana," talebinde bulundu.

Judith gülümsedi. "Kocamla konuşuncaya dek sana herhangi bir şey anlatabilirdim. Onun dışında kederinden tuğurup çağırıldığım içtenmiyor musun? Kendünden utanırsın, Frances Catherine."

Arkadaşını aklı bir sancı tuttu. Frances Catherine fuşasını düşürdü ve Judith'in eline yapıştı. Kavalına geçtiğinde, Frances Catherine hızlı hızlı soluyordu. Judith sancı esnasında geçen saniyelerin zihinsel hesaplamasını yapmayı sürdürüyordu.

Frances Catherine, "Bu sancı ötekilerden biraz daha kuvvetliydi," diye fısıldadı. "Buna rağmen sancılar arasında hâlâ uzun zaman aralığı var. Alnımı kurula, Judith ve sonra Patrick'e içeri gelmesini söyle. Onun mazeretini duymak için hazırım."

Judith söylenileni yapmakta aceleci davrandı. Çiftin yalnız kalabilmesi için dışarıda bekleli. İkinin kaya çıkıntısında oturuyor, Judith'i seyreliyordu.

İkinin, "Kardeşimi asla bu kadar disiplinsiz görmedim," yorumunu yaptı.

Judith, "Karısını seviyor," karşılığını verdi. "Karısı için kaygılanıyor."

İkinin omuz silkti. "Ben de seni seviyorum ama sen bana

oğlumu ya da kızımı doğurduğunda, Patrick'in yaptığı gibi kendimi kaybetmeyeceğimden eminim."

Lain bu sözleri öyle geliştirel biçimde, öyle duyurmuştu ki söylemişti ki Judith hazırlıksız yakalandı, "Sen demene dedin?"

Lain çileden çıktığını Judith'e belli etti. "Patrick'in yaptığı gibi kontrolümü yitirmeyeceğimi söyledim..."

Judith, "Öncesinde," diyerek söze karıştı. "Beni sevdiğini söyledin. Bunu bile bile söylemişsin gibi davranıyorsun."

Lain Judith'e, "Ben daima söylediğim şeyi, bile bile söylerim," dedi. "Sen bunun farkındasın. Judith, bu doğuşuna kadar süreci düşünüyorsun?"

Judith Lain'in sorusunu umursamadı. Empatik bir ses tonuyla, "Sen beni sevmiyorsun," diye duyurdu. "Ben sadece, senin ittifakını elde etmek için kullanmak zorunda olduğun kurbanım." Lain'e yanıtılamama fırsatı vermedi. "Yürük beni ele verdi, değil mi? Douglas'ın taktığı yüzükle ödeş ve sen yüzüğü hemen amırsadın."

"Yürük bana tanıdık geldi, fakat yüzüğü nerede gördüğümü hatırlamam uzun zamanımı aldı."

"Tam olarak ne zaman hatırladın?"

Lain ona, "Biz mezarlıktayken," dedi. "Sonra Patrick senin, karısına babanın Maclean olduğunu öğrendiğimde benim ne yapacağımı düşündüğünü sorduğuna kalak misafiri olmuş. Bana bunu söyledi ama ben zaten gerçeği biliyordum."

Judith başını iki yana salladı. "Anlamıyorum," itirafında bulundu. "Patrick madem biliyordu Frances Catherine'e niye o kadar kızmış?"

"Patrick, Frances Catherine ona güvenmediği için kızmış."

"Ve böylece sen de babamın kim olduğuna öğrenen öğrenmez benimle evlendin."

Lain, "Çok doğru," diye onayladı. Ayta kalktı ve Judith'i kollarına çekti. Fısıldayarak, "Çiçekler olmaksızın," dedi. "Bunun için özür dilerim. Güvenliğin önce geliyordu. Senin için doğru dürüst bir düzenleme yapacak vaktim yoktu."

Judith Lain'e inanmayı nasıl da arzuluyordu. "Yalnızca güvenliğimi sağlamak için benimle evlenmek zorunda değildin."

Lain, "Evet, evlenmek zorundaydım," yanıtını verdi. "İhtiyaarlardan biri şu lanet olasıca yüzüğü fark etmeden evvel tek sorun, zamandı. Onlar yüzüğü tanırlardı."

Judith, "Yüzüğü atacaktım," dedi.

Lain hafifçe içini çekti. "Amazdan," dedi. "Baban olan adamla kurmaya mecbur olduğun yegane bağlantıyı mahvedemeyecek kadar yufka yürekliisin."

Judith bu olasılığı Lain'le tartışmamakta karar kıldı. "Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Babandan mı?"

"Evet."

Lain, "Kahretsin, hayır, ondan hoşlanmıyorum," karşılığını verdi. "O gerçek bir piç," diye ekledi. "Ama aynı zamanda senin baban ve ben seni koruyacağımı halihazırda bildiğim için bir ittifaka ilişkin konuşması adına ona Ramsey'i gönderdim. Dunbarlar'la birleşmek daha elverişli olacaktı. Onların bizimle sınırları vardı ne de olsa, gelgelelim Maclean Beyi senin baban ve sen neticede onu talep etme hakkına sahiptin..."

"Fakat sen Macleanlar'a güvenmiyorsun, değil mi? İain, "Hayır," diye yanıtladı. "Ne var ki ben Dunbarlar'a da bir o kadar güvenmiyorum."

"Douglas'tan hoşlanıyor musun?"

"Özellikle hoşlanmıyorum."

Judith Iain'in dürüstlüğüne ferahlatıcı buldu. "Sen hiç kimseden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Iain'in gülümsemesi şefkat doluydu. "Senden hoşlanıyorum."

Iain Judith'e böyle baktığında, Judith'i daima nefesiz bırakıyordu. Judith kendisini, konuştukları konuya konsantrite olmaya zorladı. Bakışlarını Iain'in göğsüne yöneltirdi. "Başka bir oymakla bir ittifak oluşturmak neden gerektiği? Geçmişte kendinizi hep soyutlamışsınız."

"Dunbar Beyi yaşlı ve yorgun olmasına rağmen yükümlülüklerini daha genç bir savaşçıya devretmek istemiyor. Onun Maclean'la görüştüğünü ısıttığımda, bu birlik oluşturulmadan önce araya girmeyi denedim. Dunbarlar'ın Macleanlar'a eklenmesi, onları bize karşı yenilmez kıldırdı. Bu, lanet olasıca bir kayıydı."

"Bana bunu niye açıklamadın?"

"Şimdi açıkladım işte."

Iain kaçamak cevap veriyordu ve her ikisi de bunun farkındalardı. Judith, "Niye daha önce açıklamadın?" diyerek onu kızarttı.

Iain, "Benim için zordu," itirafında bulundu nihayet. "Tesalarımı Patrick'ten başkasıyla asla paylaşmadım daha önce."

"Graham'la da mı paylaşmadın?"

"Hayır."

Judith Iain'den uzaklaştı ve kafasını kaldırıp onun göz-

lerinin içine baktı. "Fikrinin değişmesine sebep olan şey neydi?"

Iain, "Sen..." yanıtını verdi. "Ve Frances Catherine."

"Anlamıyorum."

Iain Judith'in elini tuttu. Judith'i kayanını kenarına oturttu ve onun yanına oturdu. "Başta, ikinizin arasındaki bu bağ anlamıyordum. Siz birbirinize bütünüyle güvenmiyormuş gibi görünüyordunuz."

Judith Iain'e, "Biz birbirimize bütünüyle güvenmiyoruz," dedi.

Iain başıyla onayladı. "Frances Catherine babamın kim olduğunu asla hiç kimseye söylemedi ve sen onun söyleyeceğinden asla endişelenmedin."

Iain sanki zihninde bir şeyler hesaplıyormuş gibi görünüyor. Iain'in konuşması yavaş ve tereddüdüldü. "Sen ona, aslında onun sana karşı kullanabileceği bir silah verdin. Bir erkek asla böyle bir şey yapmazdı."

"Yapan çıkardı."

Iain, "Ben yapmazdım," diye itiraf etti. "Ve ben seni tanıncaya dek böylesine bir güvenin varolduğuna inanmıyordum."

Iain beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı. Ellerini arkasında kenetledi ve Judith'le yüz yüze gelmek için döndü. "Arkadaşına bütün güvenini verebileceğini gösterdin bana. Aynıını isterim, Judith. Bana güvendiğini söyledin. Eğer bana bütün kalbinle, tamamen güvensesdin, sana seni sevdiğimi söylediğimde, demek istediğim şeyi söylediğimi, sorgulamaksızın kabul ederdin. Ancak o zaman kuşkun, korkun, kırgınlığın ortadan kalkacaktır."

Judith başını öne eğdi. Iain'in doğruyu söylediğini biliyordu. "Sana babamın kim olduğunu söyleyecek kadar

güvenmiyordum," diye itiraz etti. "Ama bunun bir yolunu bulacağım... Bir gün. Öğrendiğinde beni artık istemeyeceğinden korkuyordum."

"Eğer bana yeterince güvencydin..."

Judith başıyla onayladı. "Denedim, dün törenünden hemen önce... Sana o vakit söylememi neden izin vermedin?"

"Seni korumam gerekiyordu ve bildiğim tek yol seni bir an evvel karım yapmamdı. Böylelikle heyet, mesleğe başka bir anlam yükleyememiş olacaktı. Şayet onlar Maclean'ın, seni baban olduğunu öğrenselerdi, onu mahvetmek için seni kullanmayı denerlerdi."

"Eğer ben yürüğü İngiltere'de bırakmış olsaydım, bunların hiçbirisi..."

Iain Judith'in sözlerini bitirmesine müsaade etmedi. Ona, "Sırları keşfetmenin bir yolu bulunur," dedi. "Çok fazla sayıda kişi bu gerçeği öğrenmiş olabilir ve İngiltere'deki akrabaların seni geri almak için onların desteğini sağlamak amacıyla Macleanlar'la bağlantı kurmuş olabilir." Omuz silkti. "Hali bağlantıda olabilirler." Bu ihtimalden fazla endişelenmiyormuşa benzemiyordu.

"Iain, burada kalabileceğimi sanmıyorum. Babamın kim olduğunu öğrendiğinde Graham'ın bana bakış biçimi... Beni bir Matland olman sıfatıyla bundan böyle asla kabullenmeyeceğini gösteriyor. Ben yeniden bir yabancı olacağım. Hayır, burada kalamam."

"Pekili."

Iain'in ani tızası, Judith'i şaşırttı. Judith Iain'in ondan, en azından, denemesini isteyeceğini sanıyordu. Iain isteseydi, Judith çok soylu bir davranışta bulunarak Iain'in istediğini kabul edecekti. Iain nasıl oluyordu da hem

Judith'e aşkı itiraz edip hem de Judith'in gımsine tıza gösterebiliyordu?

Judith'in bu durumu Iain'e açıklama fırsatı olmadı. Patrick kapıyı açtı ve Judith'e seslendi.

Judith içeri geri döndü ve Frances Catherine'ı memnuniyetten ötürü gözlerinin içi gülüyorken buldu. Judith bunu arkadaşının kocasının adanmışlığına olduğuna yordu.

Frances Catherine yürüdüğü zaman belinde çok fazla sancı hissetmiyordu ve bu nedenden ötürü Judith gerekli hazırlıkları yaparken, Frances Catherine ocağın önünde yavaş yavaş geziniyordu.

Arkadaşının Macleanlar'a dair soracağı yüz sorusu vardı ama Judith o sorulardan herhangi birini yanıtlıyamadı. Judith sözü kesilmeksizin tam bir cümle telaffuz etmeye nihayet olanak bulduğunda, arkadaşına Douglas'tan söz açtı.

Judith, "Bir erkek kardeşim var. Benden tam beş yaş büyük," dedi. "Annem onu terk etmiş ve hiç kimseye onun hakkında tek kelime etmemiş."

Frances Catherine neredeyse düşünüyordu. Judith'in namına sinirlendi. "Şu uğursuz şirret," diye bağırdı.

Kocasının pencere dışından özü dilediğini işittiğinde, Judith'in annesi için bir küfür daha savurmak üzereydi. Kahkahasını zaptetmek için elini ağzına götürdü.

"Senin annen bir canavar," diye fısıldadı. "Bu dünyada adalet olsaydı, o da adaletten kendine düşen payı alırdı."

Judith bunun doğru olduğuna inanmıyordu, fakat arkadaşısıyla tartışacak değildi. "Belki de..." dedi.

Frances Catherine bir baş onayı eşliğinde, "Agnes kendine düşen payı almış," diye duyurdu.

Judith, "Niye, ne olmuş onlar?" sorusuna yöneldi.

Frances Catherine Judith'i duymamış gibi göründüyordu. "Evet o yapı," dedi. "Senin hakkında utanç verici dedikoduları yayarken beynizin o dedikoduları izlemeyişini düşünün."

Judith, "İain işmiş mi?" diye sordu.

Frances Catherine, "İşmiş," dedi. Saptanan samanya yoğunlaşmak için duraksadı, sancı geçinceye dek ocağı rafını kenarına tutundu. Sonra kare zemindeki bir bezle alını kuruladı. "Tanrım, bu bir öncekinden biraz daha kurvetliydi."

Judith ona, "Daha uzun sürdü, üstelik," dedi.

Frances Catherine başıyla onayladı. "Hah neyden bahsediyordum? Ah evet, Agnes'ta."

"İain tam olarak ne işmiş?"

"Güya o seninle evlenmeden önce sen onun çocuğumu taşıyormuşsun."

"Aman Tanrım, İain öfkelenmiş olmalı..."

Frances Catherine, "Ah, öfkelenmiş, tabii ki," onayını verdi. "Sen, Patrick ve Graham balık tutmaya gitmişsiniz ve İain yaklaşık iki saat sonra görevlerinden geri döndü. Herhangi bir şeye gereksinmediğimden emin olmak için bana baktı. Bu onun için düşünceli bir tavırdı... İain seninle evlendiğinden beri hatırı sayılır ölçüde samimileşti, Judith. Eskiden asla..."

Judith, "Frances Catherine, konu dışına çıkıyorsun," diyerek lafa karıştı. "İain Agnes'a dair ne yapmış?"

Arkadaşı, "Oraya geliyordum," dedi. "İain iç kaleye doğru devam etti. Birisi ona durumu anlatmak için onu durdurmuş olmalı. Belki de ihtiyarlardan biri bahsetmiştir..."

Judith tekrar süre katıyarak, "Onun kimden işini umursamıyorum," dedi. "Onun bu konuda ne yaptığını bilmek istiyorum. Beni deli ediyorsun, Frances Catherine, lütfi dolandırıp duruyorsun."

Frances Catherine gülümsemedi. "Aklen doğuma takıldı, değil mi?"

Judith başıyla onayladı. Sonra açıklamasını tamamlaması için arkadaşına yalvardı.

Frances Catherine seve seve tamamladı. "İain doğrudan doğruya Agnes'in kulübesine gitmiş. Brodick bana öyle söyledi. Sadece iyi olduğumdan emin olmak için Brodick yanıma gelmişti. Samırım, Patrick bana gör kulak olmanı için onun başının etini yemiş. Neyse, bir saat daha geçti ve ben biraz temiz hava almak için dışarı çıktığımda, Agnes'i ve kızı Cecilia'yı tüm eşyalarını toplamış halde tepeden aşağıya doğru uygun adım yürürken gördüm. Brodick bana onların Maitland diyarından ayrıldıklarını söyledi. Geri dönmeyeceklermiş, üstelik, Judith."

"Nereye gideceklermiş?"

Frances Catherine, "Agnes'in kuzenlerine," diye açıkladı. "Onlara eşlik eden atlı askerler varmış."

"İain bu konuda bana tek kelime daha etmedi." Frances Catherine voltasına kaldığı yerden devam ediyorken, Judith bu konuyu birkaç dakika boyunca derin derin düşündü.

Helen kapıyı çalarak bu özel konuşmayı böldü. Frances Catherine fısıldayarak, "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi.

Judith başıyla onayladı. Helen'in bezlerden oluşan devasa bir yığını taşımasına ve masanın üstündeki diğer yığına eklemesine yardım etti. Winslow Helen'in tam arkasın-

daydı. Doğum oturagını içeriye taşıyordu. Frances Catherine öğle yemegine kalması için savaşırcı acıdan dönmüş. Winslow davete başını iki yana sallamaktan daha fazlasını yapamayacak kadar şaşırdı.

Patrick kirise ekose kumaş bağlama işini göncek durumunda değildi. Winslow bu görevi üstlendi. Winslow işini bitirdiğinde, Frances Catherine ona bir içecek sunmayı denedi.

Winslow şarabı reddetti ve kapı aralığına yöneldi. Aniden durdu ve bir kez daha arkasına döndü. "Karım burada bekliyor," dedi. "Yardım etmek istiyor. Eğer istemezsen..."

Judith, "Lütfen onu içeri gönder," ricasında bulundu. "Onun refakatinden mutlu olacağız, değil mi, Frances Catherine?"

Arkadaşı neşelendi. "Ah, evet," diye onayladı. "Öğle yemeğini bizimle beraber yiyebilir."

Helen yukarı doğru bakmak için yatak eşyalarını katlama işine ara verdi. "Gerçekten aç mısınız, genç hanım? Dün geç saatlerde yaptığım çorbadan getirebilirim. Geçeden beri ağır ağır kaynadı."

Frances Catherine, "Evet, teşekkür ederim," yanıtını verdi. "Hiç aç değilim."

Judith "Öyleyse niye..." diye söze başladı.

Frances Catherine, "Akşam yemeği vaktinde, akşam yemeğimizi yemek zorundayız," derken ısrarcıydı. "Her şeyin her zamanki gibi olması lazım. Tamam mı, Judith?"

Judith, "Evet, elbette," diye karşılık verdi.

Isabelle herkesin dikkatini çekerek hızla içeri girdi. Arkasından kapıyı kapattı ve Frances Catherine'e doğru acele etti. Onun elini tuttu. Judith yanında yardıma hazır bek-

lerken, Isabelle doğuma başladığında Judith'in ona söylediği yüreklendirici sözüklerin tümünü yineli. Mücrmenin gerçekleşmek üzere olduğundan söz etti. Evet, zorlu ama yine de güzel bir eylemdi ve dünyaya yeni bir hayat getirmeye somanlanacak bu paha biçilmez görevden ötürü mutluluk duyacaktı.

Judith'in içini sıcak bir memnuniyet dalgası kapladı. Birinin yaşamında bir farklılığa neden olmuştu. Heyet isterse, bu diyardan pek yakında güneyle mecbur olduğuna biliyordu ama burada yaşıyorken, başka birinin yaşamına bir etkide bulunmuştu. Frances Catherine'in yanı sıra en azından bir kadın daha Judith'i anımsayacaktı.

Helen çorbayı getirmek için kulübeden alacace çıktı. Isabelle oğlunu Winslow'un teyzesine emanet etmişti ve bebek doğana dek Frances Catherine'le birlikte kalacağını ona haber vermek için gitti.

Frances Catherine kapının, iki kadının ardından kapanmasını bekledikten sonra Judith'e döndü. "Benim için endişeleniyor musun?"

Judith, "Belki birazcık," diye ısrar etti.

"Yüzünde niye garip bir ifade vardı? Isabelle benimle konuşurken, sen ne düşünüyordun?"

Judith gülümsedi. Frances Catherine'in gözünden bir şey nadiren kaçardı. "Isabelle'in yaşamında küçük bir farklılığa neden olduğumu düşünüyordum. Oğlunu dünyaya getirmesine yardımcı oldum. Bunu unutmaz. Diğerleri beni unutacaklardı, fakat o unutmayacaktır."

Frances Catherine, "Hayır, unutmaz," onayını verdi. Sonra komuyu değiştirdi. "Patrick'in ne yapacağını ona bildirmeyeceğini söylüyor. Kocam heyetin her ikisini de onaylayacağına ikna olmuş. Ağabeyine bu düşüncesini

aktardığında, lain yalnızca gülümsemiş ve başını iki yana sallamış."

Judith omuz salktı. "Ben burada kalmayacağım, ne olursa olsun. Nedenini anlıyorsun, değil mi? Yeniden bir yabancı olamam."

Frances Catherine, "Judith, buradaki bütün kadınlar kendilerini yabancıymış gibi hissediyorlar görüncüye göre," diyerek ıstıraz etti.

Kapı birden hızla açılıverdi. "Evet?" Patrick girişten bağıyordu.

"Evet, ne, kocam?"

"Frances Catherine, bu iş neden bu kadar uzun sürdü?"

Judith, "Patrick, kendine gerçekten hakim olman gerekiyor," diye buyurdu. "Bu iş öyle hemen gerçekleşmez."

Frances Catherine kocasına doğru yürüdü sürüle. "Bunun seni böyle üzmesinden ötürü özür dilerim ama şu anda hiçbir şey olmuyor. Bebeğe acele ettiremem, Patrick."

Patrick, "Judith, sen bir şeyler yapamaz mısın?" talebinde bulundu.

Judith, "Karın şimdi dinlenecek," diye dınyurdu. "Sakırlı olmak zorundayız."

Patrick bir iç çekış koyverdi. Bir kaş çatış eşliğinde, "Winslow senin hamile görünüminün, Isabelle'inkinin iki misli olduğunu söylüyor," yorumunu yaptı.

Frances Catherine bu yoruma ıstıraz etmedi. Kocasının kendine daha fazla endişeleneceğı bir gerekçe aradığını biliyordu. "Onun yediğinin iki misli kadarını yedim," dedi. "Lain nerceye gitti?"

Patrick hafifçe gülümsedi. "Onu delirtiyordum. Adamlarıyla alıştırma yapıyor."

Frances Catherine, "Gıdıp ona yardım etmen lazım," diye önerdi. "Vakit yaklaştığında, seni bulması için birini yollarm."

Patrick gıtmeyi gönülsüzce kabul etti. Yine de arada sırada geri gelmeyi sürdürdü ve karanlık çöküyorken kapı eşğinde kamp kurdu.

Isabelle'in teyzesi, bebeğı beslenmesi için iki kez getirdi; Helen ise ihtıyarlarm doğru dürüst bir akşam yemeğı yediklerinden ve oğlu Andrew'la ilgilenildiğinden emin olmak için kulübeyi bir kez terk etti.

Frances Catherine'in kasılmaları öğleden sonraya dek değışken biçimde devam etti. Sonra alabildiğine bastırıldı, fakat Frances Catherine sancıyla boy ölçüşmeye dünden hazırda.

Gece yarısı olduğunda Frances Catherine şiddetli acılar içerisinde çığlık atıyordu. Doğum oturağını kullanıyor ve her uzun, eziyet verici kasılma esnasında olanca gücüyle ıkınıyordu. Helen avuçlarını Frances Catherine'in karnını aşağıya doğru itmek için kullanıyordu, fakat Helen'in gıyretleri sadece ıstırazı yoğunlaştırıyordu. Bebek, ısbırlığına yanaşmıyordu.

Ters giden bir şey vardı ve herkes bunun farkındaydı. Sancılar art arda geliyordu ve Frances Catherine'in şimdye kadar doğurması gerekiyordu. Bir şey doğumu engelliyordu. Helen bebeğın ilerlemesini bir kez daha kontrol etmek için Frances Catherine'in önünde yere diz çöktü ve kontrolü tamamladığında topuklarının üstünde geriye yaslandı ve başını kaldırıp Judith'e baktı.

Helen'in gözlerindeki korku, Judith'in midesini bozdu. Helen ona odanın öbür tarafını işaret ediyordu.

Frances Catherine, "Hayır!" diye haykırdı. "Neyin ters gittiğini çabuk söyle bana."

Judith aynı fikri paylaştığını başıyla onayladı. "Evet, ilü-mire de söyle," emrini verdi.

"Bebek doğum için doğru konumda değil. Bir ayağı dokundum."

Başka bir kasılma, Frances Catherine'i yakaladı. Judith ona iknâmasını buyurdu. Arkadaşı olumsuz yanıtını çığlık atarak duyurdu. İleri doğru yıkıldı kontrolsüzce ve hıçlara hıçlara ağlamaya başladı.

"Ah, Tanrım, Judith, bunu daha fazla yapamayacağım. Ölmek istiyorum. Sancı..."

Judith, "Beni yarı yolda bırakmaya cüret edeyim deme şimdi," diyerek onun sözünü kesti.

Helen, "Elimi içeri sokamıyorum," diye fısıldadı. "Kan-caya ihtiyacımız var, Judith."

"Hayır!"

Frances Catherine'in ıstırap dolu reddediş çığlığı, Judith'in özenetimini bozdu. Judith kendi içinde o denli dehşete kapılmıştı ki ne yaptığını neredeyse kendisi de bil-miyordu. Elini arkadaşının sert kavrayışından koparıldıktan sonra su çanağına doğru koştu. Ellerini ova ova temiz-le-di. Maude'nin talimatları, Judith'in zihninde yankılanı-yordu. Ebenin ona anlattıklarının saçma sapan bir temele bile dayanabileceğinden bilhaber olsa da bunu umursamı-yordu. Onun yöntemlerini takip edecek ve o yöntemlerin önem taşıdığına güvenccekti.

Judith Frances Catherine'in önünde diz çöktüğünde, Helen ayağa kalktı.

Arkadaşının hışırmaktan sesi kısılmıştı. Açık bir füt-üyle yalvarıyordu Frances Catherine: "Patrick'e ömrü dölediği-mi söyle."

Judith, "Su saçmalaktan vazgeç," diye haykırdı. Ark-a-daşının kavranmasına duyarsızdı şimdi. "Kendini azat et, Frances Catherine, her şeyi geçmişte bırak."

Helen, "Çocuğu çevirmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Eğer denerseniz, içtenleri yırtarsınız."

Judith başını iki yana salladı. Dikkatini Frances Catherine'de tutuyordu. "Sonraki sancı başladığında buna haber ver," diye buyurdu.

Helen domuz yağı çanağını Judith'e uzatmayı denedi. "Ellerinizi bu yağa bulayın," diye önerdi. "Çocuğun sağ olarak doğmasını kolaylaştıracaktır."

Judith, "Hayır," yanıtını verdi. Gübreye bulayabilsin diye ellerini yıkamamıştı.

Isabelle elini Frances Catherine'in karnına koydu. Ne-redeyse bir dakika sonra seslendi: "Sancı şimdi başlıyor. Oluyan gerginliği hissediyorum."

Judith dua ederken, Frances Catherine çığlık atmaya başladı. Judith çalışırken, Helen ve Isabelle de Frances Catherine'i sabit tutuyorlardı.

Açıklıktan dışarı çıkan mimik ayağa dokunduğunda, Judith'in neredeyse kalbi duracaktı. Judith şimdi yüksek sesle dua ediyordu, fakat hiç kimse onu duyamıyordu. Frances Catherine'in çığlıkları öteki her sesi bastırıyordu. Judith yumuşak ve nazik biçimde ayağı ayağı doğru hare-ket ettirdi ve sonra kayıp olanı aramaya koyuldu.

Tanrı Judith'in duasına yanıt verdi. Judith kayıp ayağı bulmak için uzağa erişmek zorunda kalmadı. Elini açıklık-tan içeri doğru yavaşça yerleştirdi.

Geri kalının Frances Catherine'ine baktı. Kendisini çaba göstermekten alıkoymadı. Eğer Judith bebeği vakitinde ya kalamıyadı, bebek ayaklarının üstüne düşecekti.

Onlara böylesine büyük bir korku yaşatan güzel kız bebek yapı itibarıyla ufak tefekti, tapılası bir tombulluktaydı ve bu güzel kız bebeğin başını örten bir tutam aley karmazı saçı vardı. Bebek son derece üstün görünümündeydi. Ve annesinin kocu farısıyla benzeyen bir sese sahipti. Mükemmeldi.

Bebeğin kız kardeşi de mükemmeldi. Onlara herhangi bir sorun yaratmadı. Yine de herkesi hazırlıksız yakaladı. Frances Catherine hem sevinçten hem de rahatlama için ötürü ağlıyordu ki bu zorlu sınama nihayet sona ermişti. Helen kilise kurallarına uygun olarak plasenta görmek için tamamılamak için dışarı çıkmıştı, böylelikle ne anne ne de bebek böylesine savunmasız bir durumdayken iblislerin saldırısına uğramayacaklardı ve Isabelle bebeği ilk banyosunu yaptırırken ninniler mırıldanıyordu. Frances Catherine ansızın yeniden ıkmıya başladığında, Judith Frances Catherine'i suyla temizliyordu. Judith ona bunu sonlandırmasını söyledi. Kanamadan endişeleniyordu. Frances Catherine sonlandırmadı. Yalnızca dakikalar sonra Frances Catherine'in ikinci kızı doğdu. İkinci kız ilkin başını uzatacak kadar nazikti.

Bebekler görünürde özdeştiler. Ne Isabelle ne de Helen onları ayırt edebiliyordu. Ufaklıkları farklı renkte kumazlara sarmaya özen gösterdiler; her birini Maitland kumazıyla örtmeden önce ilk doğanı beyaz, ikinciye pembe kumaza sardılar.

Frances Catherine aşırı derecede kan kaybetmemiş olsa da Judith'in zihnindeki endişe henüz sona ermemişti. Ju-

dith komplikasyonlara karşı bir önlem olarak yeni zminin tam da hatta boyunca yataкта kaldığından emin olacaktı.

Frances Catherine yatağına yerleştirildi. Nihayet Judith'in ona dikinşi güzel geçeliği vardı. Saçları fırçalandı ve pembe bir kündeyleyle bağlandı. Dermansızlığına rağmen Frances Catherine neçeli görünüyordu, fakat Judith onun uyamak kalma mücadelesi verdiğini biliyordu.

Patrick karısının durumundan sürekli olarak haberdar edilmişti. Karının iyi olduğundan haberdardı. Fakat Helen Patrick'e oğlu mu yoksa kızı mı olduğunu söylememişti. Bu değerli görev, Patrick'in karısına attı.

Bebekler babaya takdim edilmek için Frances Catherine'in kollarına verildi. Judith bu üçlünün çevresindeki örtüleri düzeltti, sonra babayı getirmeye gitti.

"Bekle." Frances Catherine kızlarını rahatsız etmemek için fısıldadı. Her ikisi de derin uykularında.

Judith de fısıldayarak sordu: "Evet?"

"Biz... Biz çok iyi yapık, değil mi, Judith?"

Judith, "Evet, yaptık," diye onayladı arkadaşım.

"Söylemek istediğim..."

Judith ona, "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," dedi. "Seni anlıyorum."

Frances Catherine gülümsedi. "Şimdi sıra sende, Judith. Kızlarıma sırlarını paylaşacakları bir arkadaş ver," diye emretti.

Judith, "Göreceğiz," karşılığını verdi. Isabelle ve Helen'a onu içeride takip etmelerini işaret etti. Patrick Judith'in yanından geçerken onu neredeyse yere deviriyordu. Patrick'in, ailesine kavuşmadaki sabırsızlığı, Judith'i gülümsetti.

Temiz hava barışa geldi. Judith tükenmiş ve gırtlak henüz birliği için pek rahatlayamamıştı. Tay durma doğru yürüdü ve oturdu. Isabelle onun peşinden gitti.

Isabelle, "Kaygılanacak bir durum söz konusuysa, değil mi?" diye fısıldadı. "Frances Catherine için çok korktum."

Judith, "Ben de korktum," diye itiraz etti.

Helen, "Frances Catherine'in yardımı gereksinimi olacak," diye duyurdu. "Yardıma olduğu gibi bol bol dinlenmeye de gereksinimi var artık. Frances Catherine bu beklere tek başına bakamaz."

Isabelle, "Winslow'un teyzeleri yardım edeceklendir, ben de yardım ederim," diyerek gönüllü oldu. "Sabahları nöbeti devralabiliriz."

Helen, "Ben akşam yemeği saatinden itibaren gece boyunca kalabilirim," önerisini yaptı.

Her iki kadın öğleden sonraları nöbeti devralmaya toza göstermesini umarak Judith'e baktılar. Judith hayırlı işi yanı salladı. "Boşluğu dolduracak birini bulmak zorunda kalacağız," dedi. "Ben yardım etme sözü vermem çünkü burada ne kadar süre daha kalacağımın hiç emin değilim."

Isabelle Judith'in sözlerine bariz biçimde şaşırarak "Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Judith, "Yarın açıklayacağım," vaadinde bulundu. "Şimdi Frances Catherine hakkında konuşmak niyetindeyim. İkinciden onunla meşgul olacağınıza dair bana söz vermenizi istiyorum. Yatağından çıkmasına müsaade edilmemeli. Tehlikeyi atlattı henüz."

Judith kendi sesindeki umutsuzluğu içitebiliyordu.

Bunu denetleyemiyordu. Tükenmişliğin kendisini daha da duygusalıştırdığını varsayıyordu.

Ne Isabelle ne de Helen ona ısrar ettiler. Judith onların sükunetine mütevekkildi. Helen bütün bir çekilde iç çekti. Hanımının yüzünde gördüğü hüznü, Helen'in yüreğini dağılıyordu.

Helen konuya hafifletmeyi denemekte karar kıldı. "Frances Catherine ikinci kez doğurmaya başladığında siz ikiniz de benim yaşadığım kadar yaşadınız mı?"

Hem Isabelle hem de Judith gülümsedi.

Helen, "İkiz de yere düşmeye hazır görünüyorsunuz," dedi. "Eve gidip dinlenin biraz. Ben gecenin geri kalanında bekleyeceğim."

Ne Isabelle'in ne de Judith'in kimseyi bekleyecek gücü veya eğilimi vardı. Orada öylece oturup karanlığa dalmak çok dinlendirici ve çok huzur vericiydi.

Judith arkasında bir ses duydu ve döndü. Lain ve Winslow tepeden aşağıya doğru geliyorlardı. Judith tekrar önüne döndü ve görünümüne çekidüzen vermeyi denedi. Saçlarını omuzlarından geriye doğru attı, renklendirmek için yanaklarını çimdikledi ve elbisesinin kırışıklıklarını düzeltmeye çalıştı.

Isabelle onu izliyordu. Bir kıkırdama eşliğinde, "Hâlâ berbat görünüyorsun," diye fısıldadı.

Judith bu yorum üzerine afalladı. Isabelle çok tatlı dilli bir kadındı. Judith onun takılmak için mı bu yorumu yaptığını bilmiyordu. Kahkahayı kopardı. Fısıldayarak, "Sen de berbat görünüyorsun," yanıtını verdi.

Kocalarını selamlamak için aynı anda ayağa kalktılar, sonra ayakta durmaya çabalarak birbirlerine yaslandılar.

Isabelle, "Nasıl görüldüğümü düşünmüyorum," diye itiraz etti. "Winslow istiyor... Bilirsin... Ve ben bunu hemen yapmamı gerektğini sanmıyorum. Sadece yedi hafta oldu. Sanırım, yedi hafta daha beklememiz gerekcek. Ama bazı geceler ben de istiyorum..."

Judith Isabelle'in hangi konuda kekeleyeceğini anlamadığından emin değildi. Yüzünün kızardığını görünce durumu mühayet anladı. "Maude'nin bana anlatıklarından yola çıkacak olursam, senin, kocanı yatmadan önce altı hafta beklemen yeterliymiş."

Isabelle görünümüne derhal çekidüzen vermesi denedi. Judith onun bu hareketini çok komik buldu. Judith'in kahkahası, Isabelle'i de güldürdü.

Helen onların bu zavallı hali üzerine başını iki yana salladı.

Lain ve Winslow onların, akıllarını yitirdiklerini düşünüyorlardı. Helen Lain ve Winslow'a Frances Catherine hakkındaki iyi haberi verdi. İki savaşçı memnun olduklar, elbette, fakat onların dikkati, disiplinden yoksun karılarından kalmıştı.

Winslow, "Isabelle, kendine hakim ol," diye emretti. "Sarhoş olmuştun gibi davranıyorsun."

Isabelle gülmemeye çalışırken alt dudaklarını sırdı. "Gececin bu vaktinde burada ne arıyorsun?" sorusunu yöneltti. "Niye evde oğlumuzla beraber değilsin?"

Winslow, "Teyzcim orada," yanıtını verdi.

"Bütün gece kalacak mı?"

Winslow bunun sorulacak tuhaf bir soru olduğunu düşündü. "Elbette," diye yanıtladı. "Ben iç kalede uyuyacağım."

Isabelle kocasına kollarını çatarak baktı. Winslow onun tepkisi üzerine tek kaşını kaldırdı. Çileden çıkmış bir halde, "Isabelle, Tami ağlama, sorunun nedir?" diye sordu.

Isabelle yanı vermedi. Judith kocasına doğru yürüdü. "Niye yatakta değilsin?"

"Semi bekliyordum."

Lain'in itirazı, Judith'i mahcup etti. Judith'in gözleri yaşlarla doldu hemen. Lain kolunu onun omuzlarına koydu ve onu oradan uzaklaştırmak için yönlendirdi. Helen herkese iyi geceler diledi ve kulübeye geri döndü.

Isabelle kocasıyla yüz yüze gelmek için ileri doğru hamle ettiğinde onların avlu girişinden çıkışı yanlışlıkla engellemişti. Lain ve Judith'in tam kendi arkasında durduklarının farkına varmadı. "Teycenle birlikte uyumak istemiyorum," deyiverdi. "Seninle birlikte uyumak istiyorum. Judith altı hafta beklememizin yeterli olduğunu söylüyor ve biz yedi haftadır bekliyoruz."

Winslow karısını kollarının arasına aldı ve Lain ile Judith'in geçebilmeleri için yol açtı. Aşağı doğru eğilip karısının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Alex, Gowrie ve Ramsey Judith'in dikkatini çekti. Üç savaşçı tepeden aşağı doğru uzun adımlarla geliyorlardı. Onlara, yüz ifadelerini görece kadar yaklaştığında, Judith'in nefesi boğazında düğümlendi. Adamlar öfkeli görünüyorlardı.

Judith Lain'in yanına daha da sokuldu. "Neden uyanıklar?" diye fısıldadı.

Lain, "Bir toplantı vardı," diye yanıtladı. "Beklenenden daha uzun sürdü."

Lain ne olduğunu açıklama eğilimindeymişse benzemi-yordu. Judith bunu Lain'e soramayacak kadar tükenmiş ve

On Beşinci Bölüm

İain yumuşak ve nazık bir şekilde sarsarak Judith'i uyandırdı. Judith gözlerini açtı ve kocasını yatağın kenarında otururken buldu. Onun karanlık yüz ifadesine göyle bir bakıp uykudan derhal arındı.

İain neden bu denli soğuk davranıyordu? Judith ayağa kalkmaya çalıştığımda, İain'in kolunu sımsıkı tuttu. "Bu kadar çabuk mu, İain?"

İlan, "Evet," yanıtını verdi. "Bir saat içerisinde, eğer mümkünse." İlan Judith'in elini kolundan uzaklaştırdı. Judith'i alnından öpmek için eğildi ve sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Judith lain'e seslendi: "Frances Catherine'e hoşça kal demek istiyorum."

Iain Judith'e, "Zaman yok," dedi. "Yalnızca tek valizim hazır. Onu alırlara getir. Seninle orada buluşacağım."

Kapı, kocasının arkasından kapandı. Judith göz yaşlarına boğuldu hemen. Acınacak bir durumda olduğunu biliyordu. Umursanmadı. Derrek bir zihinle düşünmüyordu da Iain'e burada kalırlık istemediğini söylemişti. Iain ona istediği şeyi veriyordu yalnızca.

Kahretsin. Iain Judith'in gitmesine nasıl da izin vermiyordu? Judith'in onu ne kadar çok sevdiğini anlamıyordu?

Judith elini ve yüzünü yıkadı, sonra koyu kraliyet mavisi elbisesini giydi. Saçlarını fırçaladı, valizini hazırladı ve gitmeye nihayet hazır olduğunda, odasına son bir defa göz gezdirdi.

Ekose kumaşı, kapının yanındaki çivide asılıydı. Judith onu ardında bırakmak istemiyordu. Kumaşı katlayıp valizine koydu.

Ağlamaktan da, kendisini suçlu hissetmekten de vazgeçti. Judith şimdi mücadeleyle hazır biçimde kurgunda. Karısını gerçek anlamda seven bir koca, karısının onu terk etmesine izin vermezdi. Judith Iain'e bunu söyleme gereksinimi duyuyordu. Iain onu seviyordu. Judith'in bu konuda hiç şüphesi yoktu. Iain'in yaptıklarının Judith'i bu denli şaşırtması da herhangi bir önem taşııyordu. Judith Iain'e yaptıklarını ve yaptıklarının nedenini açıklayacakları kesinlikle.

Judith Iain'siz bir hayat tasavvur edemiyordu. Kapı atılığundan dünyaya ve basamaklardan aşağıya koştu. Valizini kollarının arasında sıkı sıkı tutuyordu.

Graham girişte dikiliyor, kapıyı tutuyordu. Judith avludan taşın devasa kalabalığı görbiliyordu.

İhtiyara bakmaksızın onun yanından geçip gitmeyi denemedi. Graham Judith'in doktanını çekmek için omzuna dokundu. Judith durdu, fakat ınarlı ona bakmıyordu.

Graham, "Bana niye bakmıyorsun, kızım?" diye sordu. Judith kafasını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Bana tepeden bakmamı görmek istemiyorum, Graham. Geçen gece haklarında neler hissettiğini mükemmel bir şekilde açık ettin."

"Ah, Judith, çok özlür dilerim. Seni incitmek istemezdim. O sadece öylesine bir şaşkınlıktı; ben esir olduğumuz ve senin bicipimizi aldığımızı düşündüğüm için çok öfkeliydim. Kendimden utanıyorum, Judith. Kalbimde, bu aptal yağlı adamı affedecek bir yer bulabilir misin?"

Judith'in gözleri yaşlarla bulutlandı. Judith yavaşça bir buğ onayı verdi. "Seni affediyorum. Şimdi Iain'in yanına gitmek zorundayım, Graham. Beni bekliyor."

"Onunla konuş, Judith. Bunu yapmasına izin verme. Onun kalmasını istiyoruz."

Graham'ın sesindeki acı, Judith'in yüreğini parçaladı. Judith, "Beni İngiltere'ye götürmeyi planlıyor," açıklamasını yaptı. "Sonra geri gelecektir."

Graham başını iki yana salladı. "Hayır, kızım. Geri gelmeyecek."

Judith, "Graham, geri gelmek zorunda," diyerek ıtaraz etti. "O sizin beyiniz, Tanrı aşkına."

"O bey değil."

Judith tepkisini maskeleyemeyecek kadar şaşkına dönmüştü. Valizini düşürdü ve gözlerini dikip Graham'a baktı. Graham Judith'in çantasını yerden kaldırmak için aşağıya eğildi. Judith çantayı ondan almayı denedi. Graham çantayı sıkıca tuttu ve başını Judith'e doğru iki yana salladı.

"Bu karar için lehne mi yoksa aleyhne mi oy kullandın?"

Judith Graham'ın yanıtını beklemedi. Omuzlarını dikleştirirdi ve dışarıya koştu. En alt basamağa ulaştığında ise ahlurlara doğru döndüğünde, kalabalık ikiye ayrıldı.

Graham onu takip ediyordu. Öteki ihtiyarlar tek sıra halinde yürüdüler ve ayrılışı izlemek için iç kalenin en üst basamağında durdular.

Kalabalık, Judith'in arkasındaydı şimdi. Alır kapıları açıldı ve lain, aygırına öncülük ederek dışarı çıktı. Patrick, ağabeyinin yanında yürüyordu. lain'le konuşuyordu ama fazla bir yanıt almıyordu. lain'in yüzü kayıtsızdı. Kocası ona uzaktan bakıp, yanına gelmesini işaret edinceye dek, Judith orada öylece durduğunun farkına varmamıştı.

Kimdamadı. Tanrı aşkına, Judith gitmek istemiyordu. Buradaki mutluluğunun hatırasına sahip olabilmek için Mantland ekose kumaşını valizine koymuştu. Soğuk kış geceleri boyunca bu yumuşak kumaşı mutlaka kendisine saracak ve daha mutlu zamanların hatıralarında biraz rahatlık bulmaya çalışacaktı. Ne saçmalık! Judith lain ve son birkaç ay birlikte geçirdiği diğer tüm iyi arkadaşları yanında değilken yine de perişan olacaktı.

Bir yabancı olmaya ilişkin endişeleri anlamsızlaşıyordu. Judith bir Mantland'di ve gerçekten buraya aitti. Evet, yerini bulmuştu ve kocası dahi olsa hiç kimse Judith'i gönderemeyecekti.

Judith bu karar değişikliğini açıklayabilmek maksadıyla, birdenbire, lain'e eriştirmek için acele etti. Mantıklı bir açıklamaya yapabilmeyi umuyordu.

Eteklerini yerden kaldırdı ve koşmaya başladı. Isabelle seslendiğinde, Judith'i durdurdu.

"Judith? İngiltere'de yaşamak hoşuma gider mi?"

Judith arkadaşına bakmak için kendi etrafında fırlıfırlı döndü. Onu yanlış anladığından emindi. "Sen demin bana ne sordun?"

Isabelle kendisini kalabalıktan ayırıp Judith'in batisyonda durmak için ileri doğru yürüdü. Bebeği kollarının arasındaydı. Winslow'un tıyazları, onun peyünden geliyordu. Judith o iki kir saçlı leydüyü tanıdı. Pederin sorgulama günü, o ikisi Isabelle'in kulübesindeki masada oturuyorlardı.

Isabelle tekrar sordu: "İngiltere'de yaşamak bizim hoşumuza gider mi?"

Judith başını iki yana salladı. "Benimle birlikte gidemezsiniz. Orada yaşamaktan nefret edersiniz. Ben İngiltere'den hoşlanmıyorum bile," diye kekeledi. "Üstelik, ben İngiliz'im."

"Sadece iyi geçineceğiz."

Bunu söyleyen Helen'di. Isabelle'in yanında durmak için aceleyle ilerledi. Andrew annesinin arkasında duruyor, kendi valizini tutuyordu.

Judith kadınların bu yaptıklarına ne anlam vereceğini bilmiyordu. "Ama geçinememezsiniz..."

Başka bir kadın daha öne çıktı. Judith onun kim olduğunu biliyordu, fakat adını bir türlü hatırlamıyordu. Kadının kızı Elizabeth şenlik gününde ok yarışmasını kazanmıştı. lain onun kızına ödülü sunduğunda, kadının yüzünde güller açmıştı.

Kızın annesi, "Biz de eşlik edeceğiz," diye duyurdu.

Ve sonra bir diğeri ve bir başkası daha niyetlerini ilan etmek için öne çıktılar. Judith yardımı için lain'e bakmak ereğiyle arkasına döndü. lain'in arkasında sıralanan savaş-

çılar kalbini gördüğünde, Judith'in nefesi boğazında düğümlendi.

Onlar da mı çöleceklerdi?

Onlar Judith'e anlamı gelmiyordu. Çocuklar görün-
lediğinde Judith'in etrafını; çocukların anneleri kollarında
yol eşyalarını sıkı sıkı tutuyorlardı ve çocuklarının arkasın-
da duruyorlardı.

"Her Pazar tatilimizi İngiltere'de geçireceğiz, değil
mi?"

Judith bu soruyu kimin sorduğundan emin değildi.
Başıyla onayladı ve kocasına doğru yürüdü. Afallanmış gö-
ründüğünün farkındaydı. İain'in bu insanlara mantıklı bir
konuşma yapmaya mecbur olduğunu varsaydı.

Kocası sabit bakışlarını Judith'ten ayırmıyordu. Kolu-
nu aygırının yelesine dayamıştı. İain'in yüz ifadesi sakindi,
ancak Judith fark edecek kadar yakına geldiğinde, onun
gözlerindeki şaşkınlığı görebildi.

Judith İain'in yalnızca birkaç adım uzakındayken dur-
du. Ağzından sözcükler çıkıncaya dek ne söyleyeceğinden
bile emin değildi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi, İain?"

Judith ona bu soruyu neredeyse bağırcasına sordu.
İain aldırmadı. "Evet, Judith," diye yanıtladı. "Beni sevdi-
ğini biliyorum."

Judith hafifçe iç çekti. İain Judith'in, zihnindeki ve
gönlündeki her şeyi nihayet dile getiriyormuş gibi davran-
dığını düşünüyordu. Judith kendisinden son derece hoş-
nutmuş gibi görünüyordu.

Judith İain'e gülümsüyordu artık ve gülümserken gözle-
ri buğulanıyordu. Çok daha yumuşak bir ses tonuyla,
"Sen de beni seviyorsun," dedi o vakit. "Sana beni sev-

meyen bir adama yapışamayacağımı söylediydin anımsa-
yorum. Herken onaylamış, beni şaşırtmıştın, çünkü beni
ne kadar çok sevdiğini o zamana dek bilmiyordum. Bunu
bana daha sık söyleseydin keşke. Beni epiece endişeden
kurtarabilirdin."

İain Judith'e, "Endişelenmeye başlıyorsun," dedi.

Judith bu hususu onunla tartışmadı. "Ne yapmayı plan-
lıyorsun? Beni İngiltere'ye geri götürmeyi mi? Hıçbirimiz
oraya ait değiliz. İain. Bizim evimiz burası."

İain başını iki yana salladı. "Bu e, o denli basit değil,
karım. Heyetin duyguya dayalı kararlar almasını destekle-
yemem ve buna yapmasına izin vermem."

"Onlar başka birini bey yapmak amacıyla oy kullandık-
ları için mi?"

Graham, "Biz oy kullanmadık," diyerek lafa karıştı.
Judith'in valizini yere bıraktı ve alelacele ilerledi. "Öbür
ihtiyarlar Macleanlar'la olan ittifakına rıza göstermedikle-
rinde, kocan istifa etti."

Judith iç kaleye bakmak için döndü. Dört ihtiyar kafa
kafaya vermiş, konuşuyorlardı. Gelfrid gözlemlenebilir bir
heyecan içerisinde ellerini sallıyordu.

Graham'a doğru bir baş onay eşliğinde, "Biz İngiltere'ye
gitmiyoruz, Judith. Kuzeye gidiyoruz. Gitme vaktimiz..."

Judith derin bir nefes aldı. Sonra kocasından uzağa bir
adım geriledi.

Judith'in bu cesurca hareketi, İain'in tüm dikkatini çek-
ti. "Seni bütün kalbimle seviyorum, İain Maifland, fakat
yine de sana karşı gelmek zorunda kalacağım."

İain hayrete düşmüş görünüyordu. Judith kollarını
önünde kavuşturdu ve az önce söylediği şeyi demek iste-
diğini İain'e bildirmek için başıyla onayladı.

Judith'in arkasında sıralanan kadınlar, aynı fikrde olduklarını hay onayıyla derhal belli ederler.

"Karşı gelinceye müsaade edemem, Judith."

Kocasının arkasında dökülen savaşçılar da aynı fikrde olduklarını hay onayıyla ortaya koydular.

Judith bir adım daha girelikti. "Sen istifa etmeye lüzum vermeden önce, benim de fikrimi gerçekten söyleyebilmem gerekiyordu," diye duyurdu. "Ben senin karımın ve beni etkileyen planlarda söz sahibi olmam lazım. Geleceğimize ilişkin de söz sahibi olmam lazım."

İain gülümsememeye çalışıyordu. Judith'in her cümle kurduğunda, kadınlar desteklediklerini başlarıyla onaylayarak belirtiyorlardı.

Judith kendisinin bir yabancı olduğunu düşünmüştü. Ona bir de şimdi bak komutunu verdi İain kendi kendine. Judith'in etrafı Maitland'lı kız kardeşlerinin oluyorduğu ailesi tarafından sarılmıştı. Judith tipki İain'in gönlünü kazandığı gibi onların da gönlünü kazanmıştı.

İain yanında sadece karısıyla herhangi bir yere gidemeyeceğini biliyordu. Tüm oymak onlarla birlikte gitmeye kararlıymış gibi görünüyordu. Frances Catherine doğum sonrasında iyileşir iyileşmez, Patrick eşyle ve bebeklerle beraber onların peşinden gideceklerini çoktan duyurmuştu. İain bunu ummuştu, elbette. Diğer savaşçıların desteğini beklememişti, yine de.

Takipçilerinin bu denli vefalı olduklarını bilmek kibir kırıcıydı. Ana böylesine sadakat İain'i lanet olasıca bir konuma oturtuyordu. İain beylikten istifa etmişti ve hiç kimse İain'in kararını kabul etmiyordu.

Karısı dahi.

İain şimdi sabit gözlerle Graham'a bakıyordu. İhtiyarın

katlanmak zorunda kalacağı videdan azabının farkındaydı. Graham'ın yandaşları onu yüzüstü bırakıyorlardı. Eskü yöntemlere sirtlatım dönüyorlardı.

İain yağlı adamın gururunu kırtarmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Eğer oymakla birlikte giderse, Graham'ı küçük düşürmüş olurdu. Graham İain'e babalık etmişti. İain onu bu şekilde utandıramazdı.

Sözünden de cayamazdı. Aşağı tökürsse sakal, yukarı tökürsse bıyığı.

İain, "Judith, alınan kararı değiştiremem," dedi.

Judith, "Bana söylediğin bu değil," diye karşı çıktı.

İain başını ila yana salladı. Judith mezarlıktan geçtikleri gün yaptıkları konuşmayı, İain'in hatırlayamadığını düşünüyordu. İain'e hatırlatmakta karar kıldı.

"Ben bu dünyadaki bütün adaletsizliklere sövüp sayıyordum ve bana önerini özellikle anımsıyorum. Bir şeyden hoşlanmıydsam, onu değiştirmeye çalışmam gerektiğini söyledin. Bir fısıltı, diğer bin fısıltıya eklendiğinde, bir hoşnutsuzluk kükreynesine dönüşecektir, hatırlıyor musun? Evet... Bunlar senin sözcüklerindi. Fikrini mi değiştirdin, öyleyse?"

İain, "Judith, bu... Karmaşık," dedi.

Graham, "Hayır, karmaşık değil," diye homurdandı. "Gençliğe karşı ihtiyarlık şeklinde sonuçlanır. İşin doğrusu da budur."

Judith'in gönlü ihtiyara sığınak oldu. İhtiyar hüsrana uğramış görünüyordu. Judith, "Hayır," diyerek reddetti. "Gençliğe karşı ihtiyarlık değil kesinlikle."

"Judith..."

Judith İain'in sesindeki uyarıyı umursamadı. Graham'ın yanına yaklaştı ve kolunu tuttu. İhtiyara bağlalık gösterisi

kasıtlıydı, elbette, çünkü Judith'in düşünmesine göre kararın gürurunu okuması gerçekten kısıtlanıyordu. Savunmaların hepsi Lain'in yanında duruyorlardı şimdi. Graham'ın gururu bir diğer meseleydi. Judith Lain'in, onurunu ya da olmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı.

İhtiyara, "Tecrübe ve bulgeliğin, gençliğe ve kuvvete önderlik etmişine inanıyorum," dedi. "Bunu kesinlikle görülebiliyorsunuzdur, Graham."

İhtiyar, "Söylediklerinde doğruluk payı mevcuttur," onayını verdi.

Judith derin bir nefes aldıktan sonra, "Doğrudan doğruya hecyle konuşmak istiyorum," deyiverdi.

Judith'in arkasından yüksek sesli bir onay uğultusu yükseldi. Graham sanki az önce Judith onun gördüğünü sınırlanmış gibi görünüyordu, Graham'ın nartku tutulmuştu.

Lain, "Peki, hecyle ne söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Judith kocasına yanıt verirken, gözlerini Graham'dan ayırmıyordu. "Hecyle, bu oymağın en önemli üyelerine karşı sorumluluklarını nasıl da gözden kaçırdıklarını söyleyerek başlıyorum. Onlar kadınları ve çocukları unuttular. Evet, en güzel başlangıç bu olurdu."

Graham Judith'in yanında duran kadınların tezahürat etmekten vazgeçmelerini beklemek zorunda kaldı. "Onların nasıl olup da gözden kaçırmışlar?"

Judith, "Hiçbirimizin tavsiye için huzurunuza çıkmasına izin vermiyorsunuz," diye yanıtladı. "Sorunlarımızın, tıpkı savagılarınızinkiler kadar dikkate alınması lazım. Önemli meselelerle alakalı fikirlerimizi dile getirebilmemiz de gerekiyor."

"Judith, buradaki her kadın önemlidir."

"Öyleyse konseyin huzuruna niye gelmiyoruz?"

Graham'a daha evvel hiç kimse böyle meydan okumamıştı. Graham yanıtını düşünürken, çenesini ovuyordu. Nihayet, "Konuşmayı dilediğin bir sorunun olduğunda, kocana gimen icap ediyor," tavsiyesinde bulundu.

Graham kendi çözümünü ileri sürdüğü için kendisinden hoşnut görünüyordu. Gülümsedi bile.

Judith, "Bu gayet güzel," münilemesi yaptı. "Kocalar ve karıların sorunlarını birbirleriyle konuşmaları gerekiyor daima. Ama ya kocaları olmayan kadınlar? Tavsiye için kime danışabilirler? Bu kadınlar önem arzetmiyorlar mı? Eğer Helen'in oğluyla bir sorunu olsaydı, sana mı yoksa Gelfrid'a mı gelmesi lazımdı veya nasihatımı almak için ihtiyarlardan hangisine başvurmalıydı; gelgelelim onun böyle bir şansı olmadı. Kocası öldüğünde, Helen yabancıydı artık."

Graham, "Onun sorunlarını seve çözerdim," karşılığını verdi.

Judith yüz ifadesini saklamayı denerdi. "Helen sorunlarını, senin çözmene ihtiyaç duymuyor," diye iiraz etti. "Hiçbirimiz buna ihtiyaç duymuyoruz. Biz bu endişeleri sizinle konuşabilmek, başka bir görüş açısı edinebilmek istiyoruz... biz bu oymağa dahil edilmek istiyoruz, Graham. Helen'in sağlam bir aklı var. Helen kendi sorunlarını çözebilir. Şimdi anlıyor musun?"

Helen Judith'e, "Dorothy de var," hatırlatmasını yaptı. "Bu civardakileri ona anlatıyorken, Dorothy'den de bahsedin."

Judith, "Evet, Dorothy," diye onayladı. Helen az önce, bebek bekleyen bir kadını hatırlatmıştı. "Dorothy'in önu-

mündeki ay içerisinde bebeği olacak. Kocası, evlediklerinden sadece haftalar sonra bir ay saldırımında ödü. Hayatı günde onun ailesi olmalı. O yalnız kalmamalı. İhtiyarlar bazı şeylerin değişmesini arzu edeceklerdir elbette... Kadınların ve çocukların hayatına."

Graham'ın mevcut tartışmadan etkilenmemesi mümkün değildi. İhtiyarlar, kadınları önemsememişlerdi. Graham, "İhtiyarlar davranmıyor," itirazını yaptı.

İtiraz etmesi gerekeni itiraz etmişti. Bu yeterliydi. Judith tekrar İain'e döndü. Küçük bir ıtırta bulunma sırası ona geçmişti. "Annem İngiliz, babam Maclean Beyi ve ben bunu değiştiremem. Sen burada beysin, İain, senin de bunu değiştirebileceğine inanmıyorum."

İain kaşlarını çatı. "Judith, ıtırak için baskı yapmadım, kesinlikle, çünkü Maclean senin babandı. Şu da bir gerçek ki insanların Macleanların birliğiyle karşılaşabilirlerdi ve gülüp gelirlerdi. Bütün İskoçya'daki diğer herhangi bir birlikten daha iyi eğitimliler. Bununla beraber..." Graham'ın bulunduğu istikamete manidar bir bakış atarak ekledi: "Dunbarlar Macleanlar'la birleşirlerse sırf sayı olarak eklediler. Daha da bize üstün geleceklerdi. Bey olarak, benim görevim bu oymağı her bir üyesini korumaktır. Bunu bir danışman olarak yerine getiremem. Yetkisiz mevki boştur. Ve bu yüzden, karım, ben görevde değilim artık."

Judith, "Şimdilik görevde değilsin," diye nitelendirir. İain, "Her zaman," dedi.

"Sen bunu değiştirenceye kadar."

İain doğrudan Graham'ın önünde durmak için yürüdü. "Danışman olarak kalmam. Görev yapmak için yetki istiyorum."

Graham İain'in talebini bir kez daha düşünürken, bir

dakika geçti. Graham dikkatini gene İain'e vermeden önce dönüp ihtiyarlara baktı.

"Yine de kaçamak cevap verdi. "Sınırsız yetki..."

Judith sözle karıştı, sonra kendini engelledi. Erkeklerin bir şeylerin istesinden gelme konusunda kadınlardan çok daha fazla duyulmuş olduklarını düşündü kendi kendine. Onların gururu, en makul çözümleri zorlatıyordu.

Graham, "Hareketlerinden sorumlu olmak zorundasın, oğlum," dedi. Birkin görünüyordu. Judith Graham'ın halihazırda değişim kararı aldığını ve kaçınılmazı kabul ettirme mücadelesi verdiğini düşünüyordu.

Ve sonra Judith'in aklına bu işin çözümü geldi. Judith, "Ne güzel bir fikir, Graham," diye seslendi. İhtiyara gülümsedi. İhtiyar, Judith'e şaşkın şaşkın baktı. Judith ona baş onayı verdi ve sonra İain'in yanında durmak için aceleyle ilerledi. İain'i yan tarafından dürttü. "Bu güzel bir plan mı, kocam?"

İain Judith'in hangi konuda konuştuğundan bihaberdi. "Judith, eğer her kararım sorgulanırsa..."

Judith, "Büyük olasılıkla, yılda yalnızca bir kez," diyerek lafa girdi. İhtiyar, "Yoksa planınız beyinize daha sıklıkla güvenoyu vermenizi kapsıyor mu?" sorusunu yöneltti.

Graham'ın şaşkınlığı aşıkardı. Graham Judith'in önerdiği şeyi nihayet anlıyordu. Başını öne doğru hızlı hızlı salladı. Gülümsedi de üstelik. "Evet, yılda bir kez uygun olur. Sen hareketlerinden sorumlu tutulacaksın o zaman... Oylanabileceksin, İain."

Graham bu boş tehditi havada asılı bıraktı. Herkes böyle bir durumun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Yetki, beye az önce verilmişti. Herkes bunu da anlıyordu.

Graham söylediğine inancından ötürü kuvvetli çıkan

nesiyle, "Sağlam bir yetki dengesi olacaktır," diye duyurdu. "Heyet, üyelerinin taleplerini dinlemek için ayda bir kez bir araya gelecektir, elbette. Gerekli her durumda, bu lain'e de tavsiyede bulunacağız."

Judith, "Heyet bütün üyelerin taleplerini mi dinleyecek? Kadınlarınkileri de mi?" vurgusunu yaptı.

Graham başıyla onayladı. "Evet, kızım," dedi. "İhlhama kadınların taleplerini. Onları çok uzun süre, sessiz bıraktık. Seslerinin işitilme vakti geldi."

lain Graham'a, "Heyetin diğer azaları kabul edinceye dek hiçbir şey karar verilmemiştir," diye hatırlattı.

İhtiyar, "Güdp bu meseleyi onlara sunacağım," dedi. "Bir saat içerisinde bu değişikliklerin lehinde veya aleyhindeki oyumu almış olacaksınız."

İhtiyarların yeniden dışarıya çıkıp Graham'ın yenileştirme planını oybirliğiyle benimsediklerini duyurmaları verilen saatin sadece yarısı oldu.

Tüm tepelerde bir tezahürat yankılandı. lain'in etrafı destekçileri tarafından kuşatıldı. lain omzuna kutlama mahiyetinde epeyce darbe yedi. Bir şarap fıçısı dışarıya taşındı, kadehler kaldırıldı ve tokuşturıldı.

İhtiyarlar kendilerini soyutlamadılar. Kalabalığın arasına karışıp eşzamanlı kutlamaya katıldılar.

lain kendisini sempatanınlarından nihayet ayırabildiğinde, karısını bulmaya çalıştı. Onu gözlerden uzak bir yere götürüp özel bir kutlama yapmak niyetindeydi.

lain Judith'i tepeden aşağıya doğru inen patikayı yürürken gördü ve ona ulaşmaya gayret etti. Vincent ve Owen lain'i durdurdular. Her iki adam da Graham'ın zekice planına ilişkin konuşmak istiyorlardı. Onların sözü çok uza-

tıcakları betliydi ve lain tam yirmi dakika boyunca karısının ardından gidemedi.

lain tam da tepeden aşağıya doğru inmeye başladığında, bu sefer, Ramsey ve Brodick yakaladılar onu.

"Judith'i gördünüz mü?"

Ramsey, "Catherine ve Patrick'le beraber," yanıtını verdi. "lain, senin yerine bey olmayı reddettiğini için buna hâlâ kızmıyorsun, değil mi?"

lain, "Hayır," diye yanıtladı.

Brodick, "Seninle konuşacağımız bir konu var," deyiverdi. "Bir dakikadan fazla zamanımı almaz."

Brodick'in dakikası dolu dolu bir saate döndüğü. lain bu acayip rica üzerine bir hayli güldü. üstelik. Sonunda, her nasılsa, lain nihayet kabul etti. Hatta onlara iyi şanslar diledi.

lain kardeşinin kulübesine vardığında, Judith çoktan gitmişti. Frances Catherine ve bebekler derin uykularında, Patrick fena halde uykuya gereksinim duyuyormuş gibi görünüyordu. Judith'in gittiği yönü gösterirken esniyordu.

lain birkaç dakika sonra Judith'i buldu. Judith kendisini sig derenin bitişiğindeki ağaçlar kümesine gözlemişti.

Rahatlamış görünüyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı ve sırtını ağaca yaslamış vaziyette oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve ellerini çekingen bir edayla kucığında kenedemişti.

lain Judith'in yanına oturdu. "İçki tüketilmesi yüzünden mi kutlamayı terk ettin?"

Judith gözlerini açmadı. Yine de gülümsedi. "Hayır. Ben Frances Catherine'le birkaç dakika geçirmek istedim sadece ve sonra dinlenmek için sessiz bir yer bulmak... Ve düşünmek. Bu civarda mahremiyet bulmak en zor, değil mi?"

İain gülümseyerek, "Evet, zordur," onayını verdi. "Burada kalmakla dretim."

Judith, "Evet, dretim," diye onayladı. "Buna karşın mahremiyet yoksunluğu sınır borucu olabiliyor."

"Yalnız kalmak istediğinde, tapınağa gidebilirsin."

Judith o esnada gözlerini açtı. İain'e, "İain, bir tapınağımız yok," hatırlatmasını yaptı.

İain, "Bir tane olacak," açıklamasını getirdi. "En geç önümüzdeki yaza. İlk evlilik yıldönümümüze yetiştirilecek mutlaka."

"Niye?"

İain, "İçerisinde beraberliğimizi tam anlamıyla kutlayabilelim diye," dedi. Duyurusunun Judith'te yarattığı şaşkınlık üzerine gülümsemi ve Judith'i aşıktan nazıkçe uzaklaştırdı. Judith'in yerini aldı ve rahatlığını sağlar sağlamaz, Judith'i kucığına oturttu. Eğildi ve Judith'i alından öptü. Judith'e kısık bir fısıltı halinde, "Çiçeklerle, Judith," dedi. "Tapınak, çiçeklerle dolacak. Söz veriyorum."

Judith'in gülümsemesi göz alıcıydı. "Çok ince düşünceli bir erkekle evliyim. Çiçeklere gereksinimim yok, İain. İsteyebileceğim her şeye sahibim."

İain Judith'in övgü dolu coşkulu sözlerinden hoşnut biçimde, "Çiçekler olacak," diye mırıldandı.

Judith, "Kutlamayı sen neden terk ettin?" diye sordu.

"Seninle baş başa kalmak istedim."

"Neden?"

İain Judith'in yanına okşadı ve ileriye doğru eğildi. Dudakları Judith'in kolları uzandı. Bu öpüşme tatlıydı, iddiasızdı, aklı doluydu.

İain geri çekilmeyi ağırdan aldı. Judith hafifçe iç çekti ve

İain'in üstüne yığıldı. Böylesine bir hoşnutluğa, böylesine bir mutluluğa o ana dek duyurmadığını hiç sanmıyordu.

Sükûnet içinde uzun dakikalar geçti. "İain?"

"Evet, aşkım?"

"Babama dair ne yapacağız?"

"Zannedersem, ona katlanacağız."

Uzun bir müddet, Judith'in ailesi hakkında konuşmayı sürdürdüler. Judith hem babası hem de ağabeyini tekrar görmeyi gerçekten istediğinde karar kıldı ve İain ertesi günkü öğleden sonra Judith'i Maclean malikânesine götürmeye söz verdi.

Günün olaylarından söz açıldı. Konuşma miskin bir hal aldı. Judith'in gözleri kapandı ve İain Brodick ve Ramsey'in aya çıkacaklarından bahsedinceye dek Judith İain'in anlatıklarına neredeyse hiç dikkat edemedi.

İşte o an, Judith İain'in sesindeki müziği işitti. Bunun nedenini merak etti. "Niye gülüyorsun?" diye sordu.

İain kıkırdayarak, "İngiltere'de avlanmaya gidiyorlar," yanıtını verdi.

Judith tamamen kafası karışmış bir halde, "Neden?" sorusunu yöneltti.

"Burada aradıklarını bulamadılar. Beni örnek alıyorlar."

"İain, ne hakkında konuşuyorsun? Onlar tam olarak ne alıyorlar?"

"Gelinleri."

Judith kâhkahalara boğuldu. Kocasının ona şaka yaptığını sandı. Kocasına sarıldı ve onun bu tuhaf mizah anlayışına kafa yordu.

İain şaka yapmadığını açıklama zahmetine katlanmadı.

Ramsey ve Brodick eşleriyle beraber döndüklerinde, Judith lain'ın doğru söylediğini öğrenecekti.

lain kollarını tatlı karısına doladı ve gözlerini yumdu.

Yazın mis kokusuyla tatlılaşan rüzgâr, çiftin çevresinde daireler çizip dereyi okşayarak geçti.

Judith kocasına daha da sokuldu ve Tanrı'nın ona bahsettiği lütfu düşünürken hayretler içinde kaldı. Bir ailenin parçasıydı artık... Seviliyor, şefkat görüyor ve değeri biliyordu.

Judith yuvadaydı en sonunda.